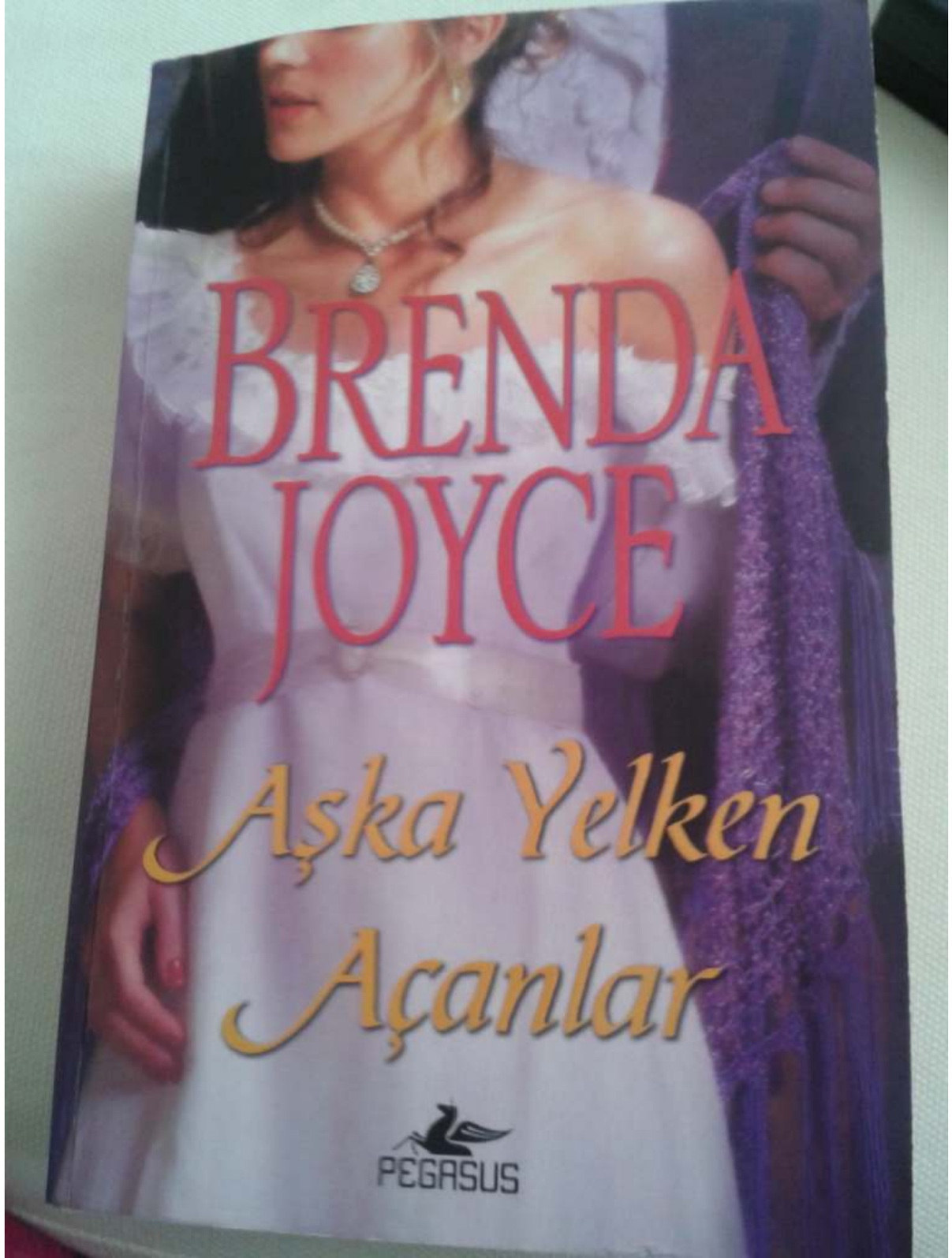

BRENDA
JOYCE
Aşka Yelken
Açanlar
PEGASUS

BİRİNCİ BÖLÜM

Kral Evi

20 Haziran 1820

Çağının en beyefendi devlet destekli korsanı olarak ünlenmişti ve bu övgü onu çok eğlendiriyordu. Her ne kadar kendisi istisna olsa da *beyefendi* ve *korsan* aynı cümlenin içinde asla kullanılmaması gereken kelimelerdi. Cliff de Warenne, Adare Kontu'nun üçüncü ve en küçük oğlu, tatsız bir ifadeyle gözlerini yeni yapılmış darağacına dikmişti. Daha hiçbir savaşı ve davayı kaybetmemiş olduğu doğru olsa bile, ölümü hafife almıyordu. En azından altı canını kullandığını düşünüyordu ve geriye üç tanesinin kalmış olduğu umuyordu.

İdamlar her zaman büyük bir kalabalığın toplanmasına neden olurdu. Her ipsiz sapsız ve toprak sahibi, her hanımefendi ve fahişe, korsanın asılmasını izlemek için şehre akın etmişti. Bir sonraki gün beklemenin verdiği heyecandan hepsinin nefesi kesilmiş olacaktı. Korsanın boynu kulakları tırmalayan bir gürültüyle kırıldığında alkış kopacaktı. Tezahürat yapılacaktı.

Oldukça uzun boylu, rengi güneşten açılmış uzun saçları olan bronz tenli Cliff'in gözlerinin rengi De Warenne erkeklerinin o ünlü parlak mavisiydi. Genellikle uzun çizmeler, krem rengi deve tüyü dar pantolon ve incecik keten gömlek giyse de, hep silahlı olurdu. Servetini zor yoldan elde ettiği ve bolca düşman edindiğinden nezih ortamlarda

bile kaması kemerinde, hançeri çizmesinin içinde duruyordu. Ayrıca adalarda modayı takip edecek zamanı da yoktu.

Cliff, koloninin valisiyle olan görüşmesine geç kaldığının farkındaydı. Ancak aralarında mükemmel güzellikte biri de olan, modern giyimli birkaç kadın henüz meydana giriyordu. Onun olduğu tarafa bakarken heyecanla fısıldaşıyorlardı. Bir sonraki gün yapılacak olan idamın iskelesini incelemek üzere oraya doğru giderlerken, onları gördü. Normal şartlar altında içlerinden birini yatağına atmak üzere gözüne kestirirdi. Ancak kana susamış hallerinin kokusunu alabiliyordu ve bundan iğrenmişti.

Darağacına doğru ilerleyen üç kadına bakarken, Kral Evi'nin ihtişamlı girişi tam arkasındaydı. Yüksek sosyetenin ve ada sosyetesinin oldukça etkileyici zarif hanımları uyum içindeydi ve bütün De Warenne erkekleri gibi o da çok erkeksiydi. Sarışın kadının, oldukça iyi tanıdığı büyük çiftlik sahibinin karısı olduğunu biliyordu, ancak esmer güzel adada kesinlikle çok yeniydi. Kadın, onun kim olduğunun gayet bilincinde bir şekilde, adamın reddetmeyeceği hizmetleri vadedercesine gülümsedi. Cliff gülümsemiyordu. Sadece kibarca selam verdi ve kadın arkasını dönünceye kadar gözlerini ondan ayırmadı. O bir soyluydu ve yasal bir ticaret gemisi sahibiydi ama hükümet tarafından verilen korsanlık fermanını kabul etmediğinde bile "namussuz" ve "ipsiz" fısıltıları peşini bırakmıyordu. Hatta tutkulu bir âşığı bile ona bir korsan olarak hitap etmişti. Doğrusu bir beyefendi olarak yetiştirilmiş olmasına rağmen Dublin'deki evinden çok Spanishtown'da ve Londra'dan daha çok Kingston'da kalmış ve bunu hiç saklamamıştı. Avın tam ortasında, teknesinin güvertesindeyken hiçbir adamın bir beyefendi olması mümkün değildi. Nezaket ölüm demekti.

Fakat o hiçbir zaman fısıltılara kulak asmamıştı. Hayatını basının yardımı olmadan, dilediği gibi şekillendirmiş ve denizlerin büyük ustalarından biri olma unvanını kazanmıştı. Dünyanın en özel yeri olan İrlanda'yı çok özlemesine rağmen özgür olması daha

önemliydi. Çok sevdiği ailesiyle kuşatılmış olan Kont'un malikânesinde bile bir vâris ve onun yedeği olan iki erkek kardeşi gibi olmadığının farkındaydı. Topraklarına ve sorumluluklarına bağlı kardeşlerine kıyasla kendisi daha çok deniz eşkıyası gibiydi. Sosyetedekiler onu farklı, tuhaf ve aykırı olmasıyla suçluyordu ve haklıydılar.

Cliff, Kral Evi'ne girmek için dönmeden hemen önce iki hanım daha diğer üç hanımla buluşmuştu, meydandaki kalabalık giderek artıyordu. Kingston'ın başarılı deniz ticaretçilerinden biri olarak bildiği bir adam yanında birkaç denizciyle birlikte hanımlara katıldı.

"Son yemeğinden hoşlandığını umarım," diyen denizcilerden biri kahkaha attı.

"Bir İngiliz deniz subayının boynunu kestiği doğru mu?" diye yutkundu kadınlardan biri. "Kamarasını da kanıyla boyadığı?"

"Bu eski bir korsan geleneğidir," diye sırıtarak cevap verdi denizci.

Saçma sapan suçlamayla Cliff gözlerini devirdi.

"Burada çok korsan asılır mı?" Güzel kadın nefes nefese sormuştu.

Cliff arkasını döndü. Tatsız bir şekilde idamın bir sirke dönüşeceğini düşündü.

Bütün bunların en komik yanı ise, Rodney Carre'ın denizdeki en az tehdit gücüne sahip ve en başarısız korsanlardan biri olmasıydı. Vali Woods onu ibretiâlem olsun diye asmak istiyordu. Karayipler'in altını üstüne getiren o merhametsiz Kübalı korsanlarla kıyaslandığında, Carre'in işlediği suçlar çok gülünç kalıyordu ama o yakalanma beceriksizliğini gösteren tek kişiydi.

Cliff çok, yakından olmasa da onu tanıyordu. Carre teknesini, bakıma almak ya da mallarını indirmek için sık sık Kingston Limanı'na yanaşırdı ve Cliff'in adadaki evi olan Rüzgârgülü de Liman Caddesi'nin kuzeybatı yakasının sonundaydı. On yıl boyunca sadece on kelime konuşmuş ve karşılaştıklarında genellikle sadece

bir selamla yetinmişlerdi. Carre'in akıbetinden ötürü perişan olacak gerçek bir sebebi yoktu.

"Peki ya korsanın kızı?" diye heyecanla sordu diğer kadın. "Onu da asacaklar mı?"

"La Sauvage'ı mı?" dedi beyefendi. "O yakalanmadı. Ayrıca, bu adada onu suçla itham edecek bir kimse olduğunu sanmıyorum."

Cliff neden rahatsız olduğunu anlamıştı. Carre, biricik kızını ardında bırakıyordu. Babası'yla birlikte denize açılmış olsa da, korsanlıkla suçlanmak için oldukça gençti.

Kral Evi'ne doğru dönerken acımasızca bunun kendini ilgilendirmediğini düşündü. Buna rağmen şu anda bile, onu üzerinde sadece gömleğiyle bir yunus gibi dalgalarla oynaştığı ya da kanosunda cesurca rüzgâra ve denize meydan okuyan haliyle, canlı bir biçimde hayal edebiliyordu. Tanışmıyorlardı ama o da adadaki diğerleri gibi kızı bir görüşte tanırdı. Ada sahillerinde ve şehrin caddelerinde başıboş dolaşırken uzun, karmakarışık ve son derece açık sarı saçlarının gözden kaçması mümkün değildi. Yabani ve özgür biriydi ve uzaktan uzağa ona her zaman hayranlık duymuştu. Güçlükle kafasındaki düşüncelerden sıyrıldı. Bir sonraki gün Carre asıldığında, o Spanishtown'da bile olmayacaktı. Bunun yerine Woods'un onu neden çağırdığını merak ediyordu. Arkadaştılar, ada kanunlarında sıkça birlikte çalışmışlardı ve Woods'un görev süresi boyunca Cliff başarıyla yakaladığı yabancı haydutlar için ondan iki kere komisyon almıştı. Woods azimli bir politikacı ve valiydi, Cliff ona saygı duyuyordu. Bir ya da iki kez aynı ortamda içki içmişlerdi, Woods da karısı evde yokken, hanımlarla beraber olmaktan hoşlanıyordu.

İki İngiliz askeri, Cliff Vali'nin evinin devasa kapısının üzerindeki İngiliz armalı kalkanını destekleyen altı sütunu hızla geçerken öne çıktı. Cliff'in altın ve yakut mahmuzları çıngırdadı. Askerlerden

biri, "Kaptan De Warenne, efendim," dedi rahatlayarak. "Vali Woods hemen içeri girmenizi söyledi."

Cliff ona başını salladı ve kristal bir avizenin sallandığı büyük bekleme salonuna girdi. Yuvarlak girişteki cilalı parke zeminde dururken resmi salonun kırmızı ve sırmalı kadifelerle bezenmiş olduğunu görebiliyordu. Bir masanın arkasından ayağa kalkan Thomas Woods, onu görünce gülümsedi. "Cliff! İçeri gel, dostum, içeri gel!"

Cliff salona girerek Woods'un elini sıktı. Otuz yaşlarında olan Vali ince uzun fiziği ve koyu renk bıyıklarıyla yakışıklı bir adamdı. "İyi günler, Thomas. İdamın planlandığı gibi gerçekleşeceğini görüyorum." Kelimeler kendiliğinden ağzından dökülüverdi.

Woods memnun olmuşçasına onayladı. "Neredeyse üç aydır ortalarda olmadığın için bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin yok."

"Elbette var," diyen Cliff, korsanın kızının geleceğini düşündüğünde, yine garip bir gerilimle dolmuştu. Aklından Carre'i Royal Limanı'deki garnizonda ziyaret etmeyi geçirdi. "Carre Charles Kalesi'da mı tutuluyor?"

Woods, "Adalet sarayının hapishanesine nakledildi," diye cevap verdi.

Kral Evi'nin tam karşısındaki meydana yeni inşa edilen adliye sarayı bir yıl önce tamamlanmıştı. Woods duvarlardan birinde duran büyük büfeye doğru giderek iki kadeh doldurdu. Kadehin birini Cliff'e verdi. "Yarınki idama, Cliff."

Cliff onun kadeh kaldırmasına katılmadı. "Belki de José Artigas bayrağını dalgalandıran korsanları yakalamak için çaba göstermelisin," dedi, hem Portekiz hem İspanya'yla savaşan Güney Amerikalı generali ima ederek. "Rodney Carre'in o katil haydutlarla uzaktan yakından bir benzerliği yok, dostum."

Woods kararlılıkla gülümsedi. "Ah, Artigas'ın adamlarının üstesinden senin gelebileceğini umuyordum."

Cliff ilgilenmişti, avlanmak onun kanında vardı. Woods ona genellikle kabul etmek için ikinci kez düşünmeyeceği, tehlikeli bir görev öneriyordu. Bununla birlikte, diğer konuda kalmayı tercih etti. "Carre asla İngiliz çıkarlarına saldıracak kadar aptal olmadı," dedi ve kırmızı şarabından bir yudum aldı.

Woods söze girdi. "Uslu bir korsan mı yani o? *İyi* bir korsan mı? Peki ya senin savunma nedenin nedir? Yargılandı ve suçlu bulundu, yarın öğlen asılacak."

Aklında bir türlü kovalayamadığı bir görüntü belirdi. Yıldız gibi parlayan saçları ve ıslak kıyafetleriyle La Sauvage zayıf kollarını başının üzerine kaldırıyor ve babasının yelkenlisinden denize doğru dalıyordu. Geçen yıl eve gelirken, en sevdiği firkateyni olan *Güzel Hanım*'ın güvertesinden dürbünüyle onu görmüştü. Onun yüzeye çıkışını izlemek için duraksamış, kahkaha atarak neredeyse onunla birlikte sakin, turkuaz denize dalmayı dilemişti.

"Peki ya çocuk?" diyen kendi sesini duydu. Yaşı hakkında bir fikri yoktu ama kızın ufak ve sıska oluşundan onun on iki, on dört yaşlarında olduğunu sanıyordu.

Woods şaşırmış görünüyordu. "Carre'in kızı La Sauvage mı?"

"Çiftliklerine Kral tarafından el konulduğunu duydum. Kıza ne olacak?"

"Tanrım, bilmiyorum, Cliff. Söylentilere göre ailesi İngiltere'deymiş. Belki oraya gider. Seville'deki St. Anne rahibelerinin yanına gidebileceğini sanıyorum, yetim kalanlar için sığınma yerleri varmış."

Cliff çok şaşırmıştı. Böylesine özgür bir ruhun bu şekilde hapsedilmesini hayal edemiyordu. Ayrıca çocuğun İngiltere'de bir ailesi olduğunu da ilk kez duyuyordu. Gerçi Carre bir zamanlar Kraliyet Donanması'nda deniz subaylığı yaptığı için bu kesinlikle olası bir durumdu.

Woods gözlerini dikmişti. "Tuhaf davranıyorsun, dostum. Bugün seni buraya vereceğim görevi kabul etmeni umarak çağırmıştım."

Cliff, Carre'in kızıyla ilgili düşüncelerini bir kenara bıraktı. Kendi kendine gülümsediğini hissetti. "El Toreador'un peşinde olduğunu umabilir miyim?" diyerek, bölgenin başına bela olan korsanların en beter olanını kastetti.

Woods sırıtıyordu. "Umabilirsin."

"Görevi kabul etmekten onur duyarım," dedi Cliff manalı bir şekilde. Avlanmak sinirli ruh halini ve içini kemiren huzursuzluğu kesinlikle ortadan kaldıracaktı. Tam üç haftadır Rüzgârgülü'ndeydi –genellikle bir ya da iki ay kalırdı– ve tek pişmanlığı çocuklarından ayrı kalmak olacaktı. Adadaki evinde bir oğlu ve bir kızı vardı ve açık denizde ya da başka ülkelerde olduğu zamanlar onları çok özlüyordu.

"Akşam yemeğine gidelim mi? Aşçıma sevdiğin yemekleri yapmasını söyledim," diye neşeyle konuşan Woods, Cliff'in kolunu kavradı. "Görevin detaylarını konuşabiliriz. Karayipler'e yeni bir seyahat konusundaki görüşlerini de duymak için sabırsızlanıyorum. Mutlaka Phelps şirketini duymuşsundur, değil mi?"

Cliff tam bildiklerini söyleyecekti ki, Vali'nin kapısındaki askerlerin bağrışmalarını duydu. Anında kılıcını çekti. "Geri çekil," diye Woods'a emretti. Vali'nin yüzü solmuştu, elinde küçük bir tabanca vardı ama yine de emre uydu ve Cliff girişe doğru giderken o da salonun en uzak köşesine doğru seğirtti. Bir askerin acıyla soluklandığını duydu ve bir diğeri, "İçeri giremezsin!" diye bağırıyordu.

Ön kapı birden açıldı ve saçları darmadağın olmuş, ufak tefek, zayıf bir kadın elinde silahıyla içeri daldı.

"Vali nerede?" diye vahşi bir tavırla silahını Cliff'e yöneltti.

Şimdiye dek kendisine dikkatle bakan en canlı yeşil gözleri görünce, alnına dayanmış silahı unutuvermişti. Gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde bakakalmıştı. La Sauvage çocuk değil, genç bir kadındı. Aslında

oldukça güzel bir genç kadın. Çıkık elmacık kemikleri, küçük ve dik burnu, dolgun dudaklarının olduğu yüzü üçgen şeklindeydi. Oysa onu çarpan gözleriydi, orman kedisine benzeyen bu denli etkileyici ve egzotik gözleri daha önce hiç görmemişti. Bakışları kadının üzerinde gezindi. Açık renk saçları tam da düşündüğü gibi kıvır kıvır belinin kadar uzanıyordu. Uyluklarının üzerine kadar sarkmış olan, büyük boy bir erkek gömleği giymişti ama yine de altındaki göğüsleri kendini belli ediyordu. Bacakları dar pantolonu ve çizmeleri tarafından kaplanmış olsa da uzun ve kadınsı oldukları aşikârdı. Uzaktan da olsa onun bir çocuk olduğuna nasıl karar verdiğine şaştı.

"Aptal mısın?" diye ona bağırdı kız. "Woods nerede?"

Cliff derin bir nefes aldı ve gülümseyerek tekrar soğukkanlı haline döndü. "Bayan Carre, silahınızı lütfen bana çevirmeyin," dedi ve sordu: "Dolu mu?"

Onun kim olduğunun farkına yeni varan kızın yüzü soldu. "*De Warenne.*" Yutkundu. Silahı titredi. "Woods. Woods'u görmeliyim."

Demek genç kadın bir şekilde Cliff'i tanıyordu. Dolayısıyla onunla oyun oynanmayacağını da bilmiyordu. Ona silahını sallayan başka kim olursa olsun, sırf bu nedenle öleceğini biliyor muydu? Kız bu kadar cesur muydu yoksa aptal ve çaresiz miydi? Gülümsemesi yoğunlaşmıştı ama eğlenmiyordu. Bu krizi kız zarar görmeden ve tutuklanmadan önce hemen sonlandırmalıydı. "Tabancayı bana verin, Bayan Carre."

Kız başını salladı. "Nerede o?"

Derin bir nefes aldı ve harekete geçti. Genç kadın farkına bile varamadan bileğini tutmuş ve bir saniye sonra da tabancasını almıştı. Kızın gözleri yaşla dolmuştu. Cliff bu yaşların hiddetten ötürü olduğunu biliyordu.

"Kahrolası!" Kız ona doğru saldırarak yumruklarını adamın göğsüne indirdi.

Cliff elindeki tabancayı tetikte duran askerlerden birine verdi ve tekrar kızın bileğini nazikçe tuttu, ona zarar vermek istemiyordu. Kızın gücüne şaşmıştı, çok zarif ve çelimsiz görünüyordu ama öyle değildi. Yine de onunla kıyaslanacak gücü yoktu. "Lütfen, sakin ol. Bir tarafını yaralayacaksın," dedi Cliff usulca. Genç kadın vahşi bir kedi gibi kıvranarak, tıslayarak ve tükürük saçarak ondan kurtulmaya çalışırken, yüzünü tırmıklamaya bile teşebbüs etti.

"Dur," diye emretti, sinirlenmeye başlamıştı. "Bana karşı zafer kazanamazsın."

Birdenbire gözleri adamınkilerle buluştu ve sakinleşti, nefes nefese kalmıştı. Bakışları kenetlenmişken, genç adam ona karşı bir şefkat duygusunun harekete geçtiğini hissetti. On sekizinde olmasına rağmen geleneklere karşı yetiştirilmiş olduğu için onun birçok konuda hâlâ çocuk olduğunu fark etmişti. Hem şu an onun gözlerinde çaresizlikten daha fazlasını fark etmişti, korkusunu görüyordu.

Ertesi gün babası asılacaktı. Bugün Vali'ye saldırmayı düşünmüştü. "Gerçekten dostum Woods'u *öldürmeyi* düşünmüyorsun değil mi?"

"Yapabilsem yapardım," diye parladı. "Fakat, hayır, onun ölümünü başka bir güne erteleyeceğim!" Tekrar faydasızca çabaladı. "Babama merhamet etmesi için yalvarmaya geldim."

Kalbi paramparça olmuş gibiydi. "Seni serbest bırakırsam, uslu durur musun? Valiyle bir görüşme ayarlayabilirim."

Genç kadının gözlerinde umut ışığı yanmıştı. Başını salladı, dudaklarını yaladı. "Evet."

Garip duyguları yüzünden kafası karışmış olan Cliff, tereddüt içindeydi. Bu uygun değildi ama onun kaç yaşında olduğunu merak ediyordu. Elbette onunla ilgileniyordu ama o türlü değil. Nasıl olabilirdi ki? Kız çok gençti ve bir korsanın kızıydı. Son sevgilisi Hapsburg prensesiydi, Kıta Avrupası'nın en güzel kadın, olarak ün salmıştı. Kızının müteveffa annesi, bir Kuzey Afrikalı prensin hareminden

köle olarak alınmış egzotik ve güzel bir cariyeydi. Musevi olan Rachel çok iyi eğitim almıştı ve şimdiye kadar karşılaştığı en zeki kadındı. Yatağını paylaşan kadınlar söz konusu olduğunda Cliff çok seçiciydi. Diğer kadınların şemsiye taşıdığı gibi elinde tabanca taşıyan vahşi bakışlı, kimsesiz biriyle ilgilenemezdi.

Kız ona gayet normal bir ifadeyle bakıyordu. Cliff'in içgüdüleri kuvvetlenmişti. "Uslu duracaksın." Bu bir soru değildi.

Kızın ağzı küçük ve isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Cliff şimdi alarma geçmişti. Kızın sakladığı başka bir silah mı vardı? Belki de geniş gömleğinin altındaydı. Bir hanımefendi olmasa da, onu aramak konusunda kendini çok rahat hissetmiyordu. "Bayan Carre, Vali'nin makamında nazik ve saygılı bir şekilde davranacağınıza söz verin."

Kız onun sözlerinin bir kelimesini bile anlamamış gibi şaşkın şaşkın baktı ama başını salladı.

Salona kadar ona eşlik etmek üzere hafifçe koluna dokundu ama kız silkinince bir daha ona dokunmaya teşebbüs etmedi. "Thomas? Sakıncası yoksa dışarı çıkar mısın? Sana Bayan Carre'i tanıştırmak istiyorum."

Woods salonun eşiğine doğru yürüdü. Yüzünde kasvetli bir bakış vardı. "Korumalarımı bu çocuk mu hırpalamış?" Kuşkuluydu.

Cliff adamın öfkesinin yoğunlaştığını fark etmişti. "Babası için endişe ediyor, buna hakkı da var. Konuşmasına izin vereceğin konusunda ona söz verdim."

Woods reddedecek gibi görünüyordu. "O benim adamlarıma saldırdı! Robards, zarar gördün mü?"

İngiliz askeri tetikte bir şekilde bekleme salonunda duruyordu, subay arkadaşı ise evin ön kapısındaydı. Adam kızarmıştı. "Hayır, efendim. Bu korkunç olay için özür dilerim."

"Sizi geçmeyi nasıl başardı?" Woods kuşku içindeydi.

Robards'ın yüzü iyice kızarmıştı. "Efendim, bilmiyorum ki..."

"Küçük yavru köpeğimi bulmak için onlardan yardım istedim," diyen La Sauvage'ın sesi abartılı bir çekingenlikteydi ve kirpiklerini kırpıştırarak Vali Woods'a bakıyordu. Sonra kalçalarını salladı ve gözyaşı akıttı. "Oldukça ilgiliydiler."

Cliff hemen La Sauvage'ı tekrar değerlendirdi. Askerleri tuzağa düşürmek için hatırı sayılır kadınsı çekiciliğini nasıl kullanacağını biliyordu. Dolayısıyla göründüğü kadar masum değildi. Woods soğuk bir tavırla karşılık verdi. "Tutuklayın onu."

Kız soluğunu tuttu ve şaşkın bakışlarını Cliff'e çevirdi. Askerler ona doğru adım attıklarında şaşkınlığı suçlamaya dönüşmüştü. "Söz vermiştin!"

Cliff genç kadının önüne geçerek, askerlerin onu yakalamasına engel oldu. "Yapmayın," diye usulca uyardı. Bu ses tonunu sadece çok ciddi bir şey yapmayı planladığında kullanırdı. İki asker de donup kaldı.

"Cliff! O kız, adamlarıma saldırdı!" Woods itiraz ediyordu.

Kız, Vali'ye doğru döndü. "Sen de babamı asıyorsun!" diye öfkeyle bağırdı.

Cliff kızı sakinleştirmek ve aynı zamanda da onu korumak üzere kolundan tuttu. "Thomas, hatırladığım kadarıyla bana birden fazla iyilik borçlusun. Şimdi borcunu ödeme vakti geldi. Onun söyleyeceklerini dinle."

Woods hoşnutsuz bir şekilde gözlerini ona dikti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Onu dinle," dedi Cliff daha da yumuşak bir ses tonuyla. Bu bir emirdi.

Woods'un tavrı nefretle doldu. La Sauvage'a salona girmesi için bir işaret yaptı.

Kız başını salladı, yemyeşil güzel gözleri kurnazca kısılmıştı. "Önce siz." Genç kadın soğuk bir tavırla gülümsedi. "Asla düşmanlarımın önünden yürümem."

Cliff sessizce onu alkışladı. Yine de genç kadının başka silahlar taşıyor olmasından endişe ediyordu.

Woods derin bir nefes aldı. "Robards, olduğun yerde bekle. Johns, kapının dışındaki işine geri dön, lütfen."

İki asker emre itaat ederken, o da keyifsiz bir şekilde salona girdi.

La Sauvage onu takip etmek üzereydi ama Cliff kızın gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görünce kolunu tuttu. "Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu La Sauvage.

Woods'un duyamayacağı bir şekilde usulca mırıldandı. "Silahın yok değil mi?"

Kız gözlerinin içine baktı. "Ben aptal mıyım? Tabii ki silahsızım."

Gözlerini bile kırpmamıştı. Yanakları kızarmamıştı. Bakışlarında tereddüt yoktu. Cliff yine de onun yalan söylediğinden emindi. Kolunu daha da sıkıca kavradı. Kız karşı çıkarak çekilmeye çalıştı ama Cliff onu yerinde tuttu. Cliff kasvetli bir tavırla, "Kusura bakma," derken kızardığının farkındaydı. Boşta kalan eliyle, gömleğinin üzerinden kızın beline dokundu, gömleğinin altına saklanmış bir tabanca bulmayı bekliyordu ama bunun yerine belinin inceliği karşısında afallamıştı. Uğraşsa büyük bir ihtimalle iki eliyle belini sarabilirdi.

"Pençelerini üzerimden çek," diye soluyan kız öfkeliydi.

Ona aldırış etmeden elini sırtından aşağı kaydırdı ve daha aşağılara inmeyi düşünmemeye gayret etti. Kız kıvranmaya başlamıştı. "Pis zampara!"

"Doğru dur," diye homurdandı Cliff, genç kadının belinin diğer tarafını yoklarken.

"Şimdi mutlu musun?" diyen genç kadın kıpkırmızı bir vaziyette çaresizce kıvranıyordu.

"Bunu sen zorlaştırıyorsun," dedi ve durdu. Belinin sol tarafına bir şey bağlanmıştı.

Kız onu itmeye başladı. Cliff ona bakarak, elini gömleğinin altından kaburgası hizasına bağlanmış hançerin keskin kenarına doğru kaydırdı.

"Kahrolası!" diye tıslayan kız uzaklaşmaya çalıştı.

Bıçağı yakalarken çıplak ve dolgun göğsünün eline çarpan ağırlığı genç adamı şoke etmişti. Kız duraksadı, dolayısıyla o da durdu.

"Adi herif!" Geri çekilerek ondan kurtuldu.

Cliff soluklanmaya çalıştı ama uyarılmıştı. O salaş ve bol gömleğin altında olgun bir kadına ait etkileyici bir vücut vardı. Hançeri kemerine soktu. Konuşabilmesi için biraz beklemesi gerekti. "Yalan söyledin."

Genç kadın ona öfkeyle baktı ve Woods'un ardından salona girdi.

Cliff kalçası ya da bacağı gibi başka bir yerine saklanmış bir diğer hançerin olmamasını umdu. Kızın bazı yerleri sıska, bazı yerleri oldukça dolgun olan vücuduna verdiği tepkiyi anlayamıyordu. Çekici ve güzel yüzlerce kadını olmuştu. Uygun olan zamanlarda şehvet konusunda kendisine izin verirdi. O toy bir genç değildi ve kendini kontrol edebilirdi. Şimdi ya da başka bir zaman La Sauvage'a karşı hiçbir arzu duymak istemezdi. Ama bedeni ona ihanet etmişti. Canı çok sıkılmıştı. Salona girdi, kapıyı açık bıraktı. Vali oturmak için devasa bir koltuk seçmişti, böylece kraliyetin verdiği görevden daha üst mertebedeymiş gibi görünüyordu. Kıza konuşması için yaptığı işaret nezaketten yoksun ve saygısızcaydı. Cliff onun tavrına aldırış

etmedi. Belli ki kararını vermişti ve La Sauvage'ın söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

Ancak kız ağlamaya başladı, gözyaşları nefes kesen yüzünden aşağı süzülüyordu. Cliff korku ve çaresizliğin bir ürünü olan bu yaşların zoraki olduğunu biliyordu.

"Konuşması için ona imkân tanı," dedi Woods'a.

"Buna gerek duymuyorum," diye söylendi Woods. Sinirlenmişti.

"Lütfen," diye fısıldadı genç kadın, yumuşak ve kadınsı bir yalvarışla ve ellerini de dua edermiş gibi göğsünün üzerine koydu. Bu hareketi gömleğini gerginleştirmiş ve şaşırtıcı derecede dolgun sinesini meydana çıkarmıştı. Gözlerini ona diken Cliff'in dikkati dağılmıştı ve Woods'un da durumu farklı değildi. Belli ki ikisi de cazibesine karşı kayıtsız kalamamıştı...

"Lordum, babam benim her şeyim. O iyi bir adamdır, efendim. İyi bir babadır. O gerçekten bir korsan değil, biliyorsunuz. O bir çiftçi, Belle Mer'e gidip bunu kendiniz de görebilirsiniz. Yıllardır aldığımız en iyi mahsulü aldık!"

Woods, "Sanırım ikimiz de onun sayısız kez korsanlığa yeltendiğini biliyoruz," dedi sertçe.

Gözyaşları kızın güzel yüzünde süzülürken, dizlerinin üzerine çöktü. Cliff gerilmişti. Kızın yüzü Vali'nin kucağıyla aynı seviyedeydi. Genç kadın, duruşunun ne kadar kışkırtıcı olduğunun bilincinde miydi?

"Yanılıyorsunuz, efendim. O hiçbir zaman bir korsan olmadı! Jüri hata yaptı! Hükümet izniyle korsanlık yapan biriydi. Tıpkı Kaptan De Warenne'in yaptığı gibi korsanları avlayarak, İngiltere için çalışıyordu."

Kıpırdamadı. Dolgun dudakları titremeye başladı. Ayakta durmuş bile olsa, o kadar kışkırtıcıydı ki onu göz ardı etmek mümkün değildi ama sanki müşterisinin önünde duran marifetli bir fahişe gibi, dizlerinin üzerindeydi. Woods gözlerini kızın dudaklarına dikmişti.

Yüzü gerilmiş, koyu renk gözleri kapkara olmuştu. Cliff olanlardan hiç hoşnut değildi.

"Onu kaybedemem," diye boğazından gelen bir sesle fısıldadı. "Eğer onu affederseniz, kanunlara tıpkı bir aziz gibi uyacaktır... Ben de..." Durdu, dudaklarını yaladı. "Ben de minnettar olacağım, efendim. Sonsuza dek minnettar kalacağım... Benden ne isterseniz isteyin..."

Woods'un gözleri büyümüştü ama kıpırdamadı.

Babası için kendini mi satacaktı? Cliff, onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Sanırım bu kadar yeter."

Kız ölümcül bakışlarını ona yöneltti. "Kimse seni burada istemiyor! Beni yalnız bırak! Vali'yle konuşuyorum! Git ve kendi işine bak!"

"Ona uygunsuz bir teklifte bulunmak için mi?" diyen Cliff kendini oldukça öfkeli hissediyordu. Kızı birden kendine çekti. "Uslu dur." Woods'a döndü. "Thomas, neden Carre'i affetmeyesin? Eğer kızı doğru söylüyorsa, korsanlıktan vazgeçecektir. Yapmazsa, onu sana kendi ellerimle getireceğime söz veririm."

Woods ağır ağır yerinden kalktı. Cliff'e kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını La Sauvage'a çevirdi. Kız dimdik dursa da titriyordu. "Teklifinizi dikkate alacağım, Bayan Carre."

Kızın gözleri büyümüştü. Cliff'in gözleri de. "Öyle mi?"

"Bu gece bunu düşüneceğim." Sözlerinin anlaşılması için durakladı.

Cliff'in anladığı şey karşısında kan beynine sıçramıştı.

Ancak La Sauvage iki erkek kadar deneyimli olmadığı için anlaması biraz uzun sürdü. Sonrasında ise kendini daha da dik durmaya zorladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "O halde kararınız için burada bekleyebilir miyim?"

"Tabii ki." Nihayet kıza gülümsedi.

Cliff, onun önüne yürüdü. "Ben de seni arkadaşım bilirdim," dedi kısaca.

Woods kaşlarını kaldırdı. "Senin de bu fırsattan faydalanmak isteyeceğinden emindim. Şimdi de kızın namusunu mu koruyorsun?" Eğleniyordu.

Yaptığı şey öyle görünüyordu. "Bayan Woods'un Londra'da olduğunu farz edebilir miyim?"

"Aslında Fransa'da." Endişe etmiyordu.

"Haydi ama Cliff, sakin ol. Bayan Carre dinlenip kararını beklerken, biz de gecikmiş öğle yemeğine geçelim."

"Üzgünüm, iştahım kaçtı." La Sauvage'a döndü.

"Haydi, gidelim."

Kız oldukça genç, kararlı ve amansız bir şekilde orada öylece duruyordu. Darağacına giden yolda olabilirdi. Kız başını salladı. "Kalıyorum."

"Sen öyle san," dedi yumuşak ve tehlikeli bir şekilde.

Genç kadının gözleri yaşla dolmuştu, gerçek yaşlarla. "Git buradan De Warenne. Beni rahat bırak."

Cliff kendisiyle savaş veriyordu. Neden önemsiyordu ki? Genç görünüyordu ama yaşadığı hayat biçiminde masum kalabilmesi mümkün değildi. Kendisi de onun koruyucusu değildi.

"Hanımefendiyi duydun," dedi Woods usulca. "Zarar görmeyecek, Cliff. Aslında memnun kalabilir."

Şimdiye kadar hiç başına gelmeyen bir şekilde öfkeden kör olmuş gibiydi. Beyninde görüntüler dans ediyordu. Woods, La Sauvage'ı kucaklıyor ve acımazsızca onun dolgun olsa da narin bedeninden istifade ediyordu.

Soluklanmaya çalıştı ve konuşabildiğinde Vali'ye baktı. "Bunu yapma."

"Neden? Kokusu kötü olsa da o güzel biri."

Deniz gibi kokuyordu ve Cliff bunu hiç de kötü bulmamıştı. "O af bekliyor."

"Peki, sen onun savunmacısı mısın?" Woods dalga geçiyordu.

"Kimseyi savunmak istemem," dedi sertçe.

"Sanki burada yokmuşum gibi hakkımda konuşmayı bırakın," diye ikisine birden bağırdı La Sauvage.

Cliff ağır ağır genç kadına döndü. "Benimle gel," dedi. "Bunu yapmana gerek yok."

Genç kadın kâğıt gibi bembeyaz bir yüzle, gözlerini ona dikti. "Babamı kurtarmam gerek."

"O zaman yazılı bir anlaşma al, hizmetinin af için olduğuna dair." Sözü kesindi.

Genç kadın şaşırmış görünüyordu. "Ben okuma yazma bilmiyorum."

Cliff haşince bir ses çıkardı ve Vali'ye döndü. "Sonrasında kendinle yaşamayı başarabilecek misin?"

Adam başını salladı. "Yüce Tanrım, Cliff, o bir korsanın kızı."

Cliff tekrar ona döndü ama kollarını göğsünden kavuşturmuş olan genç kadın ona bakmayı reddetti. Kıza çok sinirlenmişti, Woods'a ve hatta kendine bile. Onları korkunç ilişkileriyle baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Dışarıda, bulutlar toplanıyordu, neredeyse yirmi knot hızındaki rüzgârın temiz esintisi karaya vuruyordu. Spanishtown kıyıdan on yirmi kilometre uzaktaydı ve nehir yoluyla değil, at arabasıyla gelmişti ama dalgaların kabardığını ve denize açılmak için iyi bir gün olduğunu biliyordu. Aslında, o esnada rüzgârla yarışmayı diliyordu ve rüzgârın önünde hızla gitmeyi.

Şakakları zonkluyordu. Şimdi uzaklara kaçmayı mı istiyordu? Tatsız bir ifadeyle alnını ovuşturdu.

La Sauvage onu ilgilendirmiyordu ama kız anlamıyordu çünkü birçok konuda tecrübesizdi. Genç kadın vücuduyla babasının affını satın almayı düşünüyordu ama Woods onu kullanacak ve sonra hem halükârda babasını asacaktı.

Jamaika onun yurduydu. Cliff yılın sadece birkaç ayını orada geçirmesine rağmen adanın önde gelen vatandaşlarından biriydi ve adada onun onayı olmadan çok az şey olurdu. Carre'in yakalanması esnasında orada olsaydı işin mahkemeye varmamasını sağlardı. Fakat bu böyle olmamış, sadece *Jamaican Royal Times*'ta değil, diğer adaların çoğunda da haberler yazılmıştı. Hatta Amerikan gazeteleri bile korsanın mahkûmiyetini yazmıştı. Artık idamı durdurmak için çok geçti.

Ayrıca Woods güçlü bir valiydi. Daha iyi birkaç vali gelmişti ama çoğu Woods'tan kötüydü. Cliff, onun Kübalı korsanları bastırma politikasını destekliyordu. Şu anda ne olursa olsun, onunla iyi geçinmesi gerekiyordu. Bir sürü ortak çıkarları vardı.

Size yalvarıyorum efendim, babamı benden almamanız için yalvarıyorum. O iyi bir adam, iyi bir baba ve dünyadaki tek varlığım!

Babasını kurtaramayacaktı ve bunun yolu kesinlikle Woods'un yatağından geçmek olmayacaktı. Cliff döndü ve Kral Evi'nin beyaz alınlığının altında duran devasa kapıya baktı. Kahretsin, harekete geçmeliydi.

Tekrar eve yürüdü. "Vali'yi tekrar görmeliyim."

Robards rahatsız olmuştu. "Üzgünüm, Kaptan. Vali bu öğlen rahatsız edilmek istemiyor."

Cliff bir anlığına kuşkuyla baktı. "Acil bir durum bu." Sesi bilinçsiz bir şekilde yumuşak ve oldukça uyarıcı çıkmıştı.

Genç askerin yüzü kızarmıştı. "Efendim, üzgünüm..." diye başladı.

Cliff elini kılıcının kabzasına koydu. Robards'a bir bakış attı ve onu geçerek ön kapıyı itti. Evin sessizliği etrafını sarmıştı ve birlikte olduklarını biliyordu. Kalbi hızla atıyordu. Vali'nin özel odası dâhil bütün önemli odaların alt katta olduğunu biliyordu. Woods öğleyin dinlenmesi için La Sauvage'a fırsat vermemeye karar verdiğine göre, misafir odasında olmalarından kuşku duydu. Hayır, La Sauvage'ı kendi odasına götürmüştü. Cliff bundan emindi.

Robards odanın kapısına kadar onu takip etti. "Efendim! Lütfen!"

Ona soğukça gülümseyerek, kapıyı suratına kapattı. Sonra da kilitledi. Koridorda yürürken üzerine zorlu bir mücadelenin sakinliği çökmüştü. Bu onun hoşlandığı bir duyguydu. Fırtına öncesi sessizlik...

Ev şaşırtıcı bir şekilde sessizliğini koruyordu. Yürüdüğü sırada onların çıplak, ateşli bedenlerinin birbirine kenetlediğini ve Woods'un arzusunu tatmin edişini hayal edebiliyordu. Sessiz öfkesi gittikçe büyüyordu.

Daha önce Vali'nin şahsi odasında hiç bulunmamıştı ama Kral Evi elli yıl kadar önce inşa edilmişti ve birçok Kral George dönemi tarzı evde olduğu gibi, odanın batı kanadında olduğunu sanıyordu.

Koridorda ilerlerken açtığı dört kapı da boş misafir odalarının kapılarıydı. Sondaki kapıya geldiğinde, alçak sesli bir erkek kahkahası duydu.

Kan beynine sıçramıştı.

Kapının kolunu çevirip kapıyı iterek açtı.

Bir anda onları görüverdi.

Woods yatak odasının ortasında duruyordu ve arkasında kocaman, cibinlikli bir karyola vardı. Ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarmış ve kaslı gövdesini gözler önüne sermişti. Pantolonu, erkekliğini ortaya çıkaracak şekilde açıktı.

Kız, üzerinde safir mavisi ipek bir erkek pijamasıyla yatağın yanında duruyordu, ancak pijamanın önü açıktı ve zarif bacaklarını, yumuşacık belini ve tüm göğsünü ortada bırakıyordu. Çaresiz bir ifadesi vardı ama bir o kadar da ateşli ve kararlıydı. Vazgeçmeyecekti.

Cliff geç kalmış olmamak için dua ediyordu.

Woods'a doğru yürüdü, o kurbanı ile o kadar meşguldü ki Cliff yumruğunu kaldırana dek onu görmemişti. Woods çığlık attı ama Cliff onu gerisin geriye duvara vurdu, çarpma o kadar etkiliydi ki adam bilinçsizmiş gibi yere yığıldı.

Cliff üzerinden geçerek saçından tuttu ve başını geriye doğru hızla çekti. Afallayan gözleri onunkilerle buluştu. "Sosyete bu küçük dedikoduya bayılacak, sence de öyle değil mi?" diye homurdandı. Düşüncesizce verdiği gözdağı yerindeydi, Woods'un koruması gereken bir itibarı vardı ve bu kepaze davranışını öğrendiği takdirde karısı deliye dönerdi.

"Biz... arkadaşız!" Woods nefesini tutmuştu.

"Artık değiliz." Cliff ona tekrar vurmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Sonra genç kadının boğuluyormuş gibi ses çıkarttığını duydu.

Birden geriye dönerek, hızla kızın yanına gitti. Dizlerinin üzerine elleri yerde bir vaziyette çökmüş olan kız, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Yere çöktü, kolunu genç kadına sardı. Woods'un muhtemelen mümkün olan en aşağılık ve saygısız bir şekilde hor kullandığı mağdur bedenini hissediyordu. Kız başını ağır ağır kaldırarak ona baktı, kocaman açılmış yeşil kedi gözleri yaralanmış ve yalvarır gibi bakıyordu.

Cliff düşündüğü şeyin gerçekleşmemiş olmasını umuyordu.

"Seni buradan götürüyorum," dedi usulca.

Kız başını iki yana sallayarak onu şaşırttı. "Beni... rahat bırak," diye kırılmış bir ses tonuyla fısıldadı.

Cliff, bir zamanlar arkadaşı olan adamı öldürmek istiyordu. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni dinle!" dedi ciddiyetle. "Ne yaparsan yap veya bunu ne kadar çok yaparsan yap, babanı hiçbir şekilde affetmeyecek. Beni anlıyor musun?"

"Ama onu kurtarmamın tek yolu bu," diye yutkundu genç kadın.

Cliff dudağının örselendiğini fark etmişti. Onu kucaklayarak kollarına aldığında, kız ona sarılınca bir kez daha şaşırmıştı. Artık onu korumak istediği gerçeği apaçık meydandaydı ama kızın önünün açık olduğunun ve göğsüne baskı yapan yumuşak göğüslerinin de oldukça farkındaydı. Gözleri bir anlığına bacaklarının arasındaki nemli hazineye ilişivermişti. "Hiç şansın yoktu," dedi sertçe ve kızı odadan dışarı taşıdı.

Koridora çıkınca birden askerlerin ön kapının dışında olduğunun ve kendisinin de Kral'ın valisine saldırmış olduğunun farkına vardı. Aceleyle pencereden kaçmak zorunda kalacaklardı ve sonraki günlerde Cliff'in bir hayli politik manevra yapması gerekiyordu. Woods artık arkadaşı olmayabilirdi ama eğer adadaki saygın ve etkili varlığını sürdürmek istiyorsa birlikte çalışmak zorundaydılar. Birden taşıdığı yükün garip bir şekilde sakin durduğunu fark etti.

Kıza baktı.

Kız da ona baktı, kolları hâlâ boynuna dolanmış bir vaziyette duruyordu. Yanakları kızarmıştı.

Cliff'in bakışları kızın güzel göğüslerine, sonra zarif bedenin aşağılarına, göğüs kafesinin narin kıvrımlarına, küçük pembe göbeğine ve onun altındaki şampanya rengi üçgen bölgeye kaydı. Korsan olsun olmasın o bir beyefendiydi ve bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirdiğinde kendi yanaklarının kızardığını hissetti. Bir eliyle beceriksizce

givsiyi çekerek bir şekilde onu örttü. "Sana ne kadar zarar verdi?" diye sertçe sordu.

"Beni indirir misin?" diye cevap vermek yerine soru sordu genç kadın.

Genç adam anında isteğini yerine getirdi.

Genç kadın ona gülümsedi ve tüm gücüyle kaval kemiğine bir tekme attı. Sonra da onu iterek, koşmaya başladı.

Afallayan Cliff ona uzandı ama kız çok çevik, hızlı ve kararlıydı. Kız onu savuşturdu ve koridor boyunca koşmaya başladı, üzerindeki giysi çıplak bedeninin ardından bayrak gibi dalgalanıyordu. Cliff içindeki telaştan mutsuz bir halde, daha yavaş bir şekilde arkasından gitti. Bunun daha başlangıç olduğunu hissettiğinde neredeyse bu işe karışmamış olmayı diledi. Girişe geldiğinde kimsecikler yoktu.

La Sauvage gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Amanda terasın ikili kapısından koşarak çıktı ve avluyu geçti. Kral Evi çok büyük bir alana inşaa edilmişti ve iki avlusu vardı. Amanda beyaz taş merdivenlerden telaşla inerek, bahçeye koştu. Tökezlemesine aldırmadan, dizlerinin üzerine düştü. Kusmaya başladı ama içi kupkuruydu çünkü günlerdir babası için duyduğu korku yüzünden bir şey yiyememişti. Sonra kalın ve nemli çimlerin üzerine uzandı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Dehşeti onu yenmişti. Babası ertesi öğlen asılacaktı. Vali'yle yüzleşmek ve affetmesi için ona yalvarmak onların son şansıydı. Ona vücudunu sunmak gibi bir niyeti yoktu ama adam ona denizciler ve ayaktakımındakiler gibi bakınca, içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğine karar vermişti. Bir broş ya da bir top ipek kumaş almak için işveyle babasını baştan çıkarmaya çalışan, kaç kadın görmüştü... Bir kadının bir adamdan bir şey elde edebilmesi için sadece bir yol vardı ve Amanda da onun ne olduğu biliyordu. Denizcilerin ve hırsızların arasında büyümüştü ve tanıdığı kadınlar hep fahişeydi. Onun büyüdüğü dünya şiddet ve seks üzerine kurulmuştu.

Fakat vücudunu Woods'a vermemişti çünkü Cliff de Warenne onu durdurmuştu.

Soluklandı, kalbi çarpıyordu. Neden müdahale etmişti ki? O günlerde hükümet izniyle korsanlık yapan en önemli kişiydi ve bir kral kadar zengin ve güçlüydü. Babası bile okyanusta ona karşı gele-

bilecek kimse olmadığını söylemişti. Karada da aynı derecede tehlikeli olduğu söyleniyordu...

Baba. Yüreği matemle doldu ve böyle olunca kendi kendine babasının henüz ölmediğini hatırlattı. Ancak matem ve korku birleşince ve bir keresinde ona babası ne olduğunun farkına varmadan verilen afyon kadar kuvvetli bir hale gelmişti. Doğruldu, giysisinin önünü sıkıca kapattı. Rodney, ona afyon verip baştan çıkarmayı düşünen korsanın boğazını Amanda'nın gözleri önünde kesmişti. Yanında olduğu zaman kızını korumuş ve yanında olamadığında kızının kendini koruyabilmesi için ona kılıç, tabanca ve tüfek kullanmayı öğretmişti. Aylar süren seyirlere çıkardı ve eğer zamanında dönmezse kızın aç kalmaması için yeterince erzak bırakırdı. O iyi bir babaydı ve o hayatının dayanak noktasıyken genç kadın başarısız olmuştu. Ölüm kalım meselesinde babasını yarı yolda bırakmıştı.

Aklı Rodney'yi kurtarmak için başka bir yol ararken allak bullak olmuştu. Babasını hapisten kaçırmakla ilgili delice fikrinden bir süre önce vazgeçmişti. Mürettebatın çoğunluğu *Amanda C*'yi ele geçiren İngiliz askerlerle yapılan çatışmada öldürülmüştü ve geriye kalanlar da hapiste darağacına gitmek için bekliyordu.

Zor kullanarak onu serbest bırakamayacaksa, içeriye Woods'a geri mi dönmeliydi?

Tekrar kusmak üzereydi. Kriz anında kadınların içgüdüyle yaptığı şeyi yapmaya niyet etmişti ama Tanrı biliyor ki olanlardan dolayı midesi bulanmış ve vazgeçmişti. Olabilecek tüm cinsel eylemlere tanık olduğunu tahmin ediyordu ama bunların hiçbirini yaşamamıştı. Hiç öpüşmemişti. Rodney Carre bunu yapmaya cüret eden olursa gırtlağının kesileceğini ve erkekliğinin de köpekbalıklarına atılacağını açık bir şekilde belirtmişti.

De Warenne, onu kurtarmıştı.

Amanda dizlerini göğsüne doğru çekti, düşüncelerinin gitmek istediği yerden artık kaçınamıyordu. Adamın üzerindeki davranışından çok etkilenmişti. Neden müdahale etmişti? Tanıdığı herkes beceriksiz davranıyordu. Hayatta kalmanın kuralı buydu. Yabancılar birbirlerine yardım edemezlerdi. Neden edeceklerdi ki? Dünya yardım etme cüretinde bulunmak için çok tehlikeliydi. O halde neden onu Vali Woods'tan kurtarmıştı?

Kalbi sakinleşmiyordu. Hatırlayınca yutkundu. Ona, bugüne dek hiçbir denizcinin bakmadığı kadar derinden bakmıştı.

Ne kadar üzgün olsa da kalbinin çılgın gibi atmaya başladığını hissetti. Şaşkına dönmüş bir halde yanaklarını tuttu, yanakları yanıyordu. Adam onun çıplak bedenine bakmıştı ama Kral Evi'ne geldiği o ilk anda giysileri hâlâ üzerindeyken de bakmıştı. Kadın ya da erkek hiç kimsenin ona bu denli içten ve delici gözlerle baktığını hatırlamıyordu bile. Bu asla unutmayacağı ve anlayabilmeyi umduğu bir bakıştı.

Onu tabii ki tanıyordu. Kim tanımazdı ki? Amanda'nın en beğendiği tekne olan otuz sekiz toplu, üç güverteli fırkateyni, *Güzel Hanım*'ın güvertesinde dururken De Warenne hemen göze çarpardı. Aslan yelesine benzeyen saçları ve iri yarı, uzun boylu vücuduyla göze çarpmaması mümkün değildi zaten. Ayrıca hükümet izinli bir korsan olarak on yıl gibi kısa bir kariyer sürecinde kırk iki korsan yakaladığını herkes bilirdi. Karayipler'de hiç kimse henüz onun rekorunu geçmemişti.

Amanda'nın kalbi deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Huzursuzdu, kafası karışıktı. Neden böyle bir adam ona yardım etmişti? O bir korsandan çok daha fazlasıydı. Şehirdeki süslü, kibirli hanımların onun bir beyefendiden çok bir korsan olduğunu söylediklerini duymuştu. Korsanlar, leş gibi kokan nefesleri, eksik dişleri olan pis insanlardı. Korsanlar aman vermez, her yerde can alır ve kan dökerlerdi, bununla birlikte sadakatlerini sunduklarında onlardan daha iyi dost da bulunmazdı. Korsanlar kirli kıyafetler giyer ve onları asla

yakamazlardı, en çirkin fahişelerle düşer kalkarlardı. De Warenne Uzak Doğu sahillerinin baharatları, adadan gelen mango ve deniz gibi kokuyordu. Bazı korsanlar gibi tek kulağına altın küpe takmış olmasına ve altın ve yakuttan kocaman mahmuz taşımasına rağmen giysileri tertemizdi. Gayrimeşru çocuklarından birinin annesinin gerçek bir prenses olduğunu herkes bilirdi. Çapkın bir erkek olarak bilinirdi ama ilgilendiği kadınlar ucuz fahişeler değildi. Neden öyle olsundu ki? O bir kontun oğluydu. De Warenne asil kan taşıyordu.

Babası hariç hiçbir erkeğe hayranlık beslememiş bu genç kadın bile onun yakışıklılığını inkâr edemiyordu.

Amanda kızardığını biliyordu. Vali'nin odasından dışarı taşırken, De Warenne'in kollarında olduğunu gayet iyi hatırlayabiliyordu. Ama neden bu olayı ya da onu düşünüp duruyordu ki? Asılmadan önce babasını kurtarmalıydı. Amanda başka seçeneğinin olmadığının farkındaydı. Babasını zor kullanarak hapisten kaçıramadıysa ve affetmesi için Woods'u baştan çıkaramadıysa başka ne yapabilirdi?

Nefesi kesildi. Cliff de Warenne tam olarak ne söylemişti?

Neden Carre'i affetmiyorsun? Eğer korsanlıktan vazgeçmezse, onu sana kendi ellerimle getireceğime söz veriyorum.

Amanda ayağa fırladı. Babasına yardım edebilirdi... Başka yolu yoktu!

Rüzgârgülü, Kingston Limanı'na bakıyordu. Burası Cliff'in beş yıl önce yapmaya başladığı büyük beyaz taş evdi, sonunda geçen yıl bitmişti. Evin beyaz mermerden etkileyici bir girişi vardı ve iki merdivenle diğer terasa çıkılırken, arka terasının parmaklıkları limana doğru çıkıntı yapıyordu. Yüksek tavanları olan üç katlı evin iki yanında birbirine benzeyen iki çardak vardı. Kuzey tarafındaki terasta durduğunda King Caddesi'ni boylu boyunca görebiliyordu ama o en sevdiği İrlanda viskisini yudumlayıp gelen tekneleri seyretmek için güney terasında

durmayı tercih ederdi. Şimdi de oradaydı, başkâhyasından içkisini istemişti. Ancak bakışları denizde değildi, doğrudan Royal Limanı'e çevrilmişti. Oradan Charles Kalesi'in tuğla duvarlarını seçebiliyordu. Dürbününü kaldırdı.

Amanda C oraya demirlemişti, yelkenleri yırtılmış ve bütün direkleri kırılmıştı. Güvertesinde top delikleri vardı. Dokuz toplu küçük bir şalupaydı. Bir zamanlar çoğu tekneyi arkada bırakabilecek kadar çevikken şimdi onarılamayacak kadar hasarlıydı. Kuru kafalı korsan bayrağını değil, üç renkli İngiliz bayrağı taşıyordu.

Cliff dürbününü indirdi. Carre'in ya da kızının kaderi için kara kara düşünmek istemiyordu. Carre Spanishtown'daydı ve ertesi gün yapılacak olan infazı bekliyordu. La Sauvage'ın da nerede olduğunu bilmeyi isterdi. Öylesine kaçmıştı ki gözden kaybolan bir hayalet gibiydi.

Her ne kadar unutmak istese de dinç olduğu kadar yumuşak bedenini hâlâ kollarında hissedebiliyordu.

"Baba! Baba!"

Çok sevdiği kızının neşeli çığlığını duyan Cliff mutlulukla döndü, vahşi çocuk-kadına dair tüm düşünceler gitmişti. Ariella daha altı yaşındaydı, kocaman parlak mavi gözleri ve bronz teni göz önüne alındığında şaşırtıcı sarılıkta saçları vardı. Egzotik renkliliğiyle o kadar güzeldi ki, Cliff ne zaman ona baksa bu etkileyici çocuğun kendisine ait olmasına şaşıyordu. "Gel, tatlım."

Kız zaten teras boyunca koşarak kollarına atılmıştı bile. Güldü, onu havaya kaldırdı ve sonra da sımsıkı sarıldı. Paranın alabileceği en iyi ipekten elbisesi ve küçücük boynundaki harika incileriyle küçük bir İngiliz prensesine benziyordu. Onu yere indirdiğinde kız, "Bugün denize açıldın mı, baba?" diye sordu. Çok ciddiydi. "Çünkü bir dahaki sefer denize açıldığında beni de götüreceğine söz vermiştin."

Gülümsedi. İstiyormuş gibi yapabilirdi ama Cliff onun denize açılmaktan hoşlanmadığını gayet iyi biliyordu. "Unutmadım tatlım. Ayrıca hayır, denize açılmadım. Spanishtown'da işlerim vardı."

"İyi işler mi?"

Gülümsemesi kayboldu. "Aslında, fena işler." Kızın buklelerinden birini aldı. "Denize açılmak için güzel bir gündü. Hızımız neydi?"

Duraksayan kız dudağını ısırdı. "On mu?"

İç geçirdi. "Sekiz, tatlım. Yaklaştın gerçi." Kafadan attığını biliyordu.

"Seninle denize açılmak için rüzgârın hızını ölçebilmem mi gerekiyor?"

"Hayır, gerekmiyor, bunu ağabeyin yapabilir. Ayrıca seni bir denizci yapmaya çalışmamalıyım." Cliff'le zaman geçirmek için katlanmasına rağmen Ariella denize karşı özel bir ilgi göstermiyordu. Oğlu ise tam tersiydi. Ama hayal kırıklığına uğramamıştı çünkü kızı bugüne dek karşılaştığı en meraklı ve zeki çocuktu. Aslında tüm gününü burnunu bir kitabın içine gömerek geçirebilirdi, bu nedenle de gurur mu duymalı yoksa endişelenmeli mi bilmiyordu. "Yakında, tatlım, dünyayı babanla gezeceksin."

"Ama sadece ben, Alexi değil. O bizimle gelmesin." Suratını astı.

Başını salladı, kıskançlığı onu eğlendirmişti. "O senin ağabeyin, tatlım, tabii ki gelecek. O doğuştan bir denizci. Bana gemi kullanırken ve rotamızı tayin ederken yardım edecek."

Ariella'nın gözleri parladı. "Bana öğrettiğin dört yeni takımyıldızı ezberledim baba. Yıldızları seyretmek için güzel bir gece olacak. Sonra sana gösterebilir miyim?"

"Elbette." Kızı çok zekiydi. Altı yaşında olduğu halde toplama ve çıkarma işlemini ondan daha hızlı yapıyordu, çarpma işlemine yetenekliydi ve bölme işlemine başlamıştı. Ona takımyıldızları öğretmeye başlamıştı ve farklı yıldızları ayırt etme becerisi genç adamı büyülüyordu. Aslında gördüğü her şeyi hatırlayabilmesi birkaç dakikasını

alıyordu. Latinceyi akıcı bir biçimde biliyordu ve yakında Fransızcası da akıcı olacaktı. Okuması da ağabeyinden daha ileri bir düzeydeydi.

Cliff sonunda kızının mürebbiyesinin olduğu tarafa doğru bir bakış attı. Uzun, ince bir kadındı ve o kadar çok örtünmüştü ki yüzü görünmüyordu, tüm vücudu turuncu ve mavi ipekle sarılmıştı. "Ariella bugünkü ödevlerini bitirdi mi?" Kızına baktı ve göz kırptı. O kadar zekiydi ki, bir haftalık ödevi bir günde yapmış olduğundan hiç şüphe yoktu.

"Evet, Lordum. Her zaman olduğu gibi fazlasıyla iyi yaptı." Anahid'in İngilizcesi kusursuzdu ama ağır bir Ermeni aksanı vardı. Ariella'nın annesinin kölesiydi. Cliff'in mucizevi bir şekilde olarak kızının olması dışında, hikâyenin bütünü acıklıydı. Rachel babasıyla birlikte Vadedilmiş Topraklar'a yolculuk yapan bir Yahudi'ydi. Gemilerine korsanlar saldırmış ve Rachel'ın babası dâhil değersiz herkesi öldürmüşlerdi. Onu köle yapmışlardı, ancak bölgenin prensi güzelliğine vurulmuş ve onu cariyesi yapmıştı. Rachel'ın sahibi Prens Rohar'la pazarlık yaparken, Cliff de onun güzelliğine vurulmuştu. Böyle bir maceraya atılma cesareti göstermenin ölümüyle sonuçlanabileceğini bilmesine rağmen bunu göze almıştı. İlişkileri kısa sürmüştü ama Musevi sevgilisi asaleti ve saygınlığıyla onu önceki sevgililerinden daha derinden etkilemişti. Cliff onun çocuğuna hamile kaldığını bilmiyordu. Ariella'nın doğumundan altı ay sonra Anahid ona mektup yazmayı başarmıştı. Rachel mavi gözlü bir çocuk dünyaya getirdiği ve bunun efendisinden olmadığı ortada olduğu için idam edilmişti. Cliff, Rohar'ın kalesine saldırı hazırlığı yapıyordu ama buna gerek kalmamıştı. Anahid onun altınlarını kullanarak nöbetçilere rüşvet vermiş ve Ariella'yı haremden ve saraydan kaçırmıştı. O günden beri de onlarla yaşıyordu. Cliff Anahid'in, kızı için canını vereceğini biliyordu ve Cliff'in başka bir kadından olan oğlu Alexander'ı da aynı şekilde sevmişti. Berberistan kıyılarından ayrıldıklarından sonra, ona özgürlüğünü vermişti.

Bir kere bile olsun yüzünü görmemişti.

"Alexi ne halde? Bugünü nasıl geçirdi?"

Anahid'in gülümsediğini hissetti. "Ariella kadar iyi değil Lordum. Hâlâ sınıfta, ödevlerini bitirmeye çalışıyor."

"Güzel." Alexi çok atikti ama kızı kadar iyi bir öğrenci değildi. Onun ilgi alanları eskrim, binicilik ve tabii babasının gemileriydi. "Ona yarın sabah yedide eskrim yapacağımızı hatırlat, tabii eğer ödevlerini bitirirse."

Anahid reverans yaptı ve Ariella'ya işaret etti. Ayrılmak istemediği ortada olan küçük kızın yüzü asılmıştı. "Baba?"

"Git kızım," diye başladı, sonra kapıda evin uşağının belirdiğini gördü. Her zaman taştan oyulmuş bir ifadesi olan Fitzwilliam'ın şimdiki ifadesine neyin sebep olduğunu tahmin edemiyordu. Acaba kalpsiz uşağı gerçekten telaşlanmış mıydı? "Fitzwilliam?"

"Efendim." Uşağın alnı terlemişti. Hava ne kadar ağır ve nemli olsa da, hatta günün en sıcak zamanında bile asla terlemezdi.

"Sorun nedir?" Cliff terasın kenarından çekildi.

"Bir..." Öksürdü. "Bir ziyaretçi var... Efendim, eğer... aşağıya inerseniz."

Cliff dalga geçiyordu. "Azrail olsa gerek," dedi. "Bir kartı var mı?"

Birdenbire aklına Spanishtown meydanındaki güzel geldi. Kadının arzusunu tatmin etmek için gelmiş olduğundan neredeyse emindi ve o anda La Sauvage'ın yatağında olduğunu hayal etti.

Kahrolası ne sorunu vardı? Vahşi çocuk-kadının bugüne dek gözüne çarpan kadınlardan ne kadar güzel olduğunun bir önemi yoktu. Şansı varsa on sekiz yaşındaydı.

"Ziyaretçi," Fitzwilliam yutkundu, belli ki tatsız bir durum vardı, "kırmızı odada, görüşmek isterseniz sizi bekliyor."

Öyleyse o meydandaki kadında. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış ve keyfi kaçmıştı. "Bugün ziyaretçi kabul etmiyorum," diye kesin kararını verdi. "Sepetle gitsin."

Cliff bugüne dek asla bu denli ters ya da kaba olmadığından Fitzwilliam gözlerini kırpıştırdı. Cliff'in yüzü kızardı. "Yani kartvizitini al ve gönder."

"Kartviziti yok efendim."

Kuşkulanmaya başlamıştı, döndü. Her hanımın bir ziyaret kartı olurdu. "Anlamadım?"

Fitzwilliam dudaklarını ıslattı. "Sizi görmek için ısrar ediyor efendim ve bana bir hançer doğrulttu!"

La Sauvage. Bunun üstüne genç adam eve girdi ve cilalı meşe zeminden yürüyerek üzeri kırmızı halıyla kaplı geniş merdivenlerden, alt kattaki antreye indi. Yüksek tavanından sallanan büyük bir piyano boyutlarındaki kristal avizenin olduğu antre devasaydı ve zemini İspanya'dan ithal edilmiş gri-beyaz mermerle kaplıydı. Kırmızı oda en ilerideki son odaydı.

Carre'in kızı orada durmuş, ona doğru bakıyordu.

Kalbi düzensiz atmaya ve onu huzursuz etmeye başladı. Kıza hızla yaklaştığında altın rengi tenine rağmen yüzünün solgun olduğunu fark etti ve gözleriyse tıpkı şiddetli bir çarpışmanın ortasında kalmış savaş atı gibi vahşiydi. Ona çok güvenmediği için kendi kendine dikkatli davranması gerektiğini telkin etti. Cümlesini tamamlayana kadar sesinin sert ve telaşlı çıktığını fark etmemişti. "Kral Evi'ne geri döndün mü?"

Kız başını iki yana salladı. "Hayır."

Neyse ki! Kendini toparlamaya başlamıştı. "Bayan Carre, beni bağışlayın. Lütfen oturun. Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Çay? Bisküvi?"

Genç kadın onu sanki boynundan bir baş daha çıkarmış gibi süzüyordu. *"Seni bağışlayayım mı?"*

Aslında, vahşi ve cahil bir çocuktan af dileyerek, ne kadar bunak biri gibi göründüğünü düşündü.

Genç kadın, onun tutumunun oldukça kaba sayılabileceğini anlar mıydı? Nasıl olduysa genç kadına gülümsedi. "Karşılamam oldukça kabaydı. Bir beyefendi bir hanımı daima selamlar. Günaydın ya da tünaydın demelidir veya iyi olup olmadığını sormalıdır."

Kız yutkundu. "Ben bir hanımefendi değilim. Boş konuşuyorsun."

Dikleşti. "Çay alır mıydınız?"

"Sadece çay mı?" Üst sınıf İngiliz aksanını mükemmel bir şekilde taklit ediyordu. "Sanırım hayır." Taklide devam ediyordu. "Bir içki alırım." Bir denizci gibi kelimeleri uzata uzata konuştu. "Eğer varsa."

Cliff onun sahiden içip içmediğini merak etti. "Mimik sanatın çok güzel," dedi Cliff. Yürüyerek yanından geçerken ona bakıyordu. Genç kadın, Cliff odaya girdiğinden beri ne yerinden kıpırdamış ne de göz kırpmıştı. Savunmada duruyor gibi gözükmesine rağmen her an saldırıya geçebilir havasını da taşıyordu. Hançer muhtemelen tuniğe benzer gömleğinin altında, pantolonun kemerindeydi. Neden gelmişti ki? Bunu bildiğini sanmıyordu ve bu yatağına atlamak için değildi.

Genç kadının yüzü kızardı. "Eğitimli olmadığımı... Bunu söylediğimi duymuştun. Bahsettiğin türden şeyleri de bilmiyorum."

İçinin yumuşadığını hissetti. "Özür dilerim. Mimik sanatı taklitçilik demektir. Çok iyi bir kulağın var."

Omuzlarını silkti. "Umurumda değil."

Onu rahatlatmaya çalışıyordu ama bu yanlış bir manevraydı. Her ne kadar büyük antreye girdiğinden beri genç kadının kocaman yeşil gözleri Cliff'in yüzünden başka yere bakmamışsa da, onun Kral Evi kadar büyük ve çok daha ihtişamlı evi karşısında sersemlemiş olduğunu tahmin etmesi zor değildi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Genç kadın dikleşti. "Babamı kurtar."

Düşündüğü şey doğru çıkmıştı. Nazikçe gülümsemeye çalıştı. "Lütfen, oturun."

Kız başını salladı. "Ayakta duracağım."

"Babanızı kurtarmam nasıl mümkün olabilir ki?"

"Woods senin arkadaşın. Onu bırakması için ikna et." Olağanüstü parlak gözlerinde çaresizlik ışığı parlıyordu.

Genç kadını süzdü. "Şu sıralar Woods ve ben arkadaş sayılmayız zaten arkadaş olsak bile bu iş daha ciddi. Bu adada kanunlar var. Jüri babanı yargıladı ve suçlu buldu. Üzgünüm," diye ekledi içtenlikle.

Gözyaşları akmaya başladı. "O zaman onu kaçırmama yardım et."

Yanlış duymuştu, değil mi?

"Yapabiliriz. *Sen* yapabilirsin... Adamların, topun, silahların var!"

Cliff donakalmıştı. "Benden adliye hapishanesine saldırmamı mı istiyorsun?"

Başını sallayan kız aynı anda gerilemeye başladı, yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Belli ki o da isteklerinin gerçekleşmeyeceğinin farkındaydı.

"Bayan Carre, babanız mahkûm edildiği için üzgünüm. Böyle olmamasını dilerdim ama ben korsan değilim. Eşkıya da değilim. Kabul ettiğim tüm görevler bana İngiliz otoriteleri tarafından verildi, onlara karşı çalışmam. Sadece İngiltere'nin düşmanlarına karşı savaşırım."

"Sen benim tek umudumsun," diye fısıldadı.

O anda, ona yardım etmekten başka bir şey istemiyordu. Ama İngiliz hapishanesine saldırıp mahkûm edilmiş bir korsanı kaçıramazdı.

Genç kadının omuzları düştü. "O zaman ölecek."

"Bayan Carre," diye başladı, onu rahatlatmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir hanımefendi olsaydı, onu kanepeye atar ve içine düştüğü bu berbat çıkmazı unutuncaya

kadar öperdi. Gerçeği uzakta tutarak zamanını iyi geçirmesini sağlardı ama o bir hanımefendi değil, deneyimden yoksun biriydi. O anda genç kadın acınası derecede genç görünüyordu.

Genç kadın başını salladı ve odanın dışına doğru koşmaya başladı.

Cliff bu defa hazırlıklıydı. İki adımda onu yakaladı ve koridora çıkmasını önledi. "Bekle! Nereye gideceksiniz? Ne yapacaksınız?"

Genç kadının bakışları onunkilerle buluştu. "O zaman bunu yalnız yapacağım," dedi. Gözyaşları akıyordu ama yanağında kırmızı bir iz bırakarak onları sildi.

Cliff onu omuzlarından tuttu. "Bayan Carre, suçlanıp yargılanmak mı istiyorsunuz? Asılmak mı istiyorsunuz?"

Kavgacıydı. "Beni asmayacaklar... En azından bebek taşıdığımı söylersem..."

Cliff donup kalmıştı. "Hamile misiniz?"

Genç kadın dik dik bakıyordu. "Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum! Şimdi bırak gideyim. Lütfen."

Cliff bir şekilde onun bu kelimeyi ender kullandığını biliyordu. Kızın bir omzunu bıraktı. "Bir sürü misafir odam var," diye söze başladı, niyeti en azından başında bir çatı olsun diye ona bir oda önermekti. Ertesi günün dehşetinde ona bir şekilde yol göstermeliydi, bunda kararlıydı ve sonrasında da St. Anne yetimhanesi ya da eğer gerçekten orada bir ailesi varsa, İngiltere'ye kadar ona eşlik etmeliydi. "Neden geceyi burada geçirmiyorsunuz? Tabii misafirim olarak," diye çabucak ekledi Cliff.

Kız sadece şaşkın şaşkın baktı, gözleri kocaman açılmıştı ama hiçbir şey açığa vurmuyordu.

Cliff üzüntüyle, genç kadının, onu Woods'un yapmaya çalıştığı gibi kullanmayı istediğini düşündüğünü fark etti. "Niyetimi yanlış anladınız." Gergindi. "Özel odalardan birini kullanmanızı öneriyorum, tek başınıza."

Kız dudaklarını ıslattı. "Sen... yatağını... paylaşmayı da mı istiyorsun?"

Yüzü kızarmıştı. "Böyle bir niyetim olmadığını açıklamaya çalışıyorum!"

"Babamı kaçırmama yardım edersen, istediğin zaman, istediğin yerde beni becerebilirsin. Umurumda değil." Pespembe olmuştu.

Cliff inanamıyordu. "Size söz veriyorum, De Warenne sözü, erdemli niyetlere sahibim!"

"Süslü konuşmalarının yarısını anlayamıyorum," diye bağırdı. "Yine de işin özünü anladım. Benimle yatmayacaksan senin sadakana da ihtiyacım yok." Koridor boyunca yürüdü.

Cliff bu defa gitmesine izin verdi. Sonra, uykusu gelmeyi reddettiğinde başka bir şey düşünemedi.

Geceyarısıydı ama ay neredeyse dolunaydı ve binlerce yıldız canlı bir şekilde ışıldıyordu. Hava hâlâ ağır ve sıcaktı. Amanda babasının penceresindeki demir parmaklıkları kavramış, binanın dışında duruyordu, çitlerin altını kazarak içeri girmişti ve bu ilk defa olmuyordu.

"Baba."

Gecenin kararttığı hücreden bir hışırtı sesi geldi.

"Baba," diye inleyen kız, korkudan boğuluyordu. O gün tüm umutları sönmüştü ve bunun farkındaydı.

"Amanda, kızım!" Rodney Carre pencerede belirdi, kumral ve gür saçları, daha koyu renk bıyıkları olan bir adamdı.

Amanda burnunu çekmeye başladı.

"Kahretsin, benim için ağlama, kızım," diye bağırdı Rodney. Parmaklıkları tutan ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

Genç kadın onu çok seviyordu. Babası onun tüm hayatıydı ama şu anda babasının çok sinirli olduğunu biliyordu. Gözyaşlarından

nefret ederdi. Bir de aralarında parmaklıklar varken ona vuramıyordu. "Denedim, baba, denedim," diye inledi. "Seni affetmesi için Woods'u ikna etmeyi denedim ama bunu yapmayacak."

Rodney'nin yüzü düştü.

"Bunu yapamam, baba. Gidersen ayakta duramam!"

"Kes artık," diye gürledi, diğer mahkûmları uyandırdığından hiç şüphe yoktu. Amanda anında ağlamayı kesti. "Beni dinle, kızım. Denedin ve elinden gelenin en iyisini yaptın. Seninle gurur duyuyorum. Senin gibi sadık bir kız hiçbir babaya nasip olmaz."

Amanda titriyordu. Rodney'nin övgü yağdırdığına nadiren rastlanırdı. Babasının onu deli gibi sevdiğini biliyordu ve o da onun gemisi ve arkadaşlarıyla birlikte tüm dünyasıydı, ama şimdiye dek hiçbir şekilde duygusal bir konuşma yapmamışlardı. "Benimle gurur duyuyorsun," diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Tabii ki duyuyorum. Sen güçlü ve yürekli birisin. Çarpışmada bir kez bile geri çekilmedin. Dayak yediğin zaman asla bir damla gözyaşı dökmedin. Kızım, o günler için çok üzgünüm. Böylesine kaba bir ortamda yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Sana güzel bir ev ve güllerle dolu bir bahçe veremediğim için üzgünüm."

Amanda o zaman bunun onların son anı olduğunu anlamıştı. Aksi takdirde babası asla bu şekilde konuşmazdı. "Bana vurman umurumda bile değil. Başka türlü doğruları nasıl öğrenecektim? Ayrıca çok çevik olduğum için, çoğunu ıskalıyordun." Daha fazla yaşın yanaklarından süzüldüğünü hissediyordu. "Ben asla bir gül bahçesi istemedim," diye birazcık yalan attı.

Karanlıkta adamın gözleri parlıyor gibi görünmüştü. "Her kadın gül ister, kızım. Annenle tanıştığımızda güllerle dolu bir bahçesi vardı. Şu anda Londra'da yaşıyor olabilir ama orada da bir gül bahçesi var. Bu saygın insanların hayat biçimidir."

Şimdi de annesinden mi konuşacaklardı? Genç kadın Cornwall yakınlarındaki, St. Mawes'ta doğmuştu ve dört yaşına kadar, orada annesi Dulcea Straithferne Carre tarafından büyütülmüştü. Annesi babasıyla evlendiğinde babası Kraliyet Donanması'nda havalı bir üsteğmendi ve henüz korsanlığa başlamamıştı. Fakat bir haydutla dönüştüğünde Cornwall'a gelmiş ve onu almak için annesine yalvarmıştı. Ondan vazgeçemeyecek kadar çok seven annesi bunu reddetmişti. Rodney de onu annesinin kollarından çekip alarak kaçırmış ve bir daha asla geri dönmemek üzere adalara götürmüştü.

Genç kadının tek bildiği babasıyla yaşadığı hayattı. Adam, yapmış olduğu şeyden ötürü otoritelerin onu hapse atabileceğinden endişe ettiği için onu annesine götürmekten korkmuştu. "Anlıyorsun değil mi, kızım? Neden böyle yapmak zorunda olduğumu?"

Amanda tabii ki anlıyordu. Babasını seviyordu ve Cornwall'da büyümüş olmayı hayal edemiyordu. Ama annesini hatırlamayı dilerdi. Babası onun saygın ve nazik bir hanımefendi ve erkeklerin nefesini kesecek bir güzellikte olduğunu anlatmıştı. Babası geçmişten ve annesinden bahsederken genellikle sarhoş olurdu ve her zaman bunun sonunu ağlayarak getirirdi. Karısını sevmekten bir an bile vazgeçmemişti ve uzaktan bile olsa Amanda'nın da onu sevmesini istemişti. Amanda'nın, annesinin ne kadar özel olduğunu bilmesini istemişti.

Amanda bunca yıl sonra annesinin ne düşündüğünü sık sık merak ederdi. Rodney'nin onu nereye götürdüğünü annesi bilmiyordu ve hiçbir temasları olmamıştı, bir mektup bile yoktu ama babası bir şekilde onun Londra'da Belford Malikânesi adında güzel bir evde yaşadığına dair bilgiye ulaşmıştı. Amanda, babasının neden güllerden ve annesinden aynı konu içinde bahsettiğini merak ediyordu. "Güller benim için önemli değil, baba. Elbette bunu biliyorsun."

Adam ona uzun uzun baktı. "Ona gitmelisin kızım. Ben gittiğim zaman Dulcea seni kabul eder."

"Böyle konuşma!" diye bağıran Amanda şaşkındı. "Daha yarın öğlen olmadı."

"Yarın oldu bile, şafağın sökmesine bir şey kalmadı. Seni tekrar görmekten mutlu olacaktır. Amanda, kızım, en sonunda süslü bir evin olacak. Benim gibi birinin tohumu olsan da gerçek bir hanımefendi olabilirsin."

Amanda umutsuzluk ve dehşet arasında paramparça olmuş bir vaziyette öylece bakakaldı. Tabii ki bir gün annesini göreceğine ve hayal edebileceği en hanımefendiye benzeyen kadın tarafından kucaklanacağına, güvende olmayı ve sevildiğini hissedeceğine dair çılgın fantezileri vardı. O fantezilerde tıpkı annesi gibi bir hanımefendi oluyor ve güzel kokulu gül bahçelerinde birlikte egzotik çaylarını yudumluyorlardı. Ancak o mantıklı bir kızdı. Ada onun yurduydu ve hayatı babasınınki gibiydi. Çiftlikleri olmasına rağmen yağmacılık yaparak geçen bir hayattı ve mal varlıkları çalıntı mallardı. Her ne kadar Amanda'nın sağdığı bir ineği olsa da, o bir korsanın kızıydı. Hiçbir zaman İngiltere'ye gitmeyecek ve annesiyle buluşmayacaktı. Hem aptalca bir fantezi dışında, öyle olmak bir yana bir hanımefendi gibi görünmek bile asla aklının ucundan geçmemişti. Babası delirmiş miydi?

"Ben bir hanımefendi değilim, asla da öyle olamam. Adayı seviyorum. Burası benim evim! Denizciliği ve denizi seviyorum," diye gerçek bir panik duygusuyla karşı çıktı.

"Bu bakımdan tam benim kızımsın," dedi Rodney. Sesinde gurur ve üzüntü karışıktı. "Tanrım, kızım, sana yelkenlimi kullanmayı, top ateşlemeyi, bir ustadan daha iyi eskrim yapmayı, tabanca atmayı ve yelken tamir etmeyi öğretirken ne düşündüğümü bilmiyorum. Direklere en iyi adamımdan daha iyi tırmanıyorsun. Sen delikanlı değil, bir kadınsın! Annenle kalmalıydın. Bunu şimdi anlıyorum."

"Hayır!" Genç kadın parmaklıkların arasından babasının elini kavradı. "Baba, seni seviyorum."

Adam elini onunkilerden uzaklaştırdı ve sessiz kaldı.

Amanda tekrar ağlamamak için savaş veriyordu ama bu kaybedilen bir savaş oldu.

"Bana söz ver," dedi babası sonunda. "Gittiğim zaman ona gideceğine dair. Burada kimsen yok. Dulcea'ya gitmelisin, Amanda."

Amanda dehşete düşmüştü. Böyle bir sözü nasıl verebilirdi? Annesi mükemmel bir hanımefendiydi. Kendisi ise bir korsanın kızıydı. Bir zamanlar annesinin kendisini sevdiğine inansa da, bu çok uzun zaman önceydi.

"Ben senin babanım ve ölecek bir adamım," diye kızgınlıkla bağırdı. "Kahrolası, bana itaat etmelisin!"

Amanda, parmaklıklar onları ayırmasaydı, ne olacağını biliyordu, bir tokat indirecekti. "Henüz ölmedin. Belki bir mucize olur!"

Adam burnundan soluyordu. "Öyle bir şey yok."

"Bugün bir mucize oldu," diye çığlık attı. "Cliff de Warenne beni..." Birdenbire durdu.

Rodney gözlerini dikerek baktığında, gözlerinin beyazı ortaya çıkmıştı. "O ne yaptı?"

"Beni kurtardı... Vali'yi baştan çıkarmaya çalışıyordum," diye fısıldadı.

Adam parmaklıkların arasından kızının başına sertçe vurdu. "Kahrolası! Sen fahişe değilsin! Yaptığım iyi bir şey varsa o da seni masum tutmaktır. Bekaretini iyi bir adama, kocana vermelisin!" diye öfkeyle bağırdı.

Genç kadın başının üzerinde dönen yıldızlar kaybolana kadar parmaklıklara sıkıca tutundu. Sonra da yediği darbenin etkisiyle titrek bir nefes aldı. "Seni kurtarmaya çalışıyordum, baba."

Ama babası duymuş gibi görünmüyordu. "De Warenne bir beyefendidir, emrindekilere aldırma. Seni İngiltere'ye götürmesini sağlamalısın. O güvenebileceğin biridir."

Amanda umutsuzluk içindeydi. Babası idam edilmek üzereydi ve eğer bu onun ölmeden önceki son isteğiyse, Amanda buna uymak zorundaydı. "O acayip biri," diyen kendi sesini duydu, yüksek sesle düşünmüştü. "Neden bana, bir yabancıya yardım etsin ki? Bunu yapmak için neden kendi arkadaşıyla karşı karşıya gelsin ki?"

"Çünkü asiller böyle yapar, herkesten üstün gibi davranır, sonra da bizim gibi fukaralara sadaka verirler. Böyle yapınca asaletleri artar ve daha üst seviyelere çıkar. Sana sadaka veriyor, kabul et, kızım," dedi Rodney. "Asla lanet gururuna yenilme!" Duraksadı ve sonra da garip bir şekilde, "Senin güzelliğini fark etti mi?" diye sordu.

Amanda afallamıştı. On yedi yıllık yaşamı boyunca, babası bir kere bile onun güzel olduğunu düşündüğünü belirtmemişti ama şimdi sanki annesi gibi gerçekten güzel biriymiş gibi konuşuyordu. "Baba? Ben güzel değilim. Karman çorman saçlı, cılız biriyim. Erkek kıyafetleri giyiyorum. Ayrıca gözlerim çok garip. Herkes öyle söylüyor."

Rodney ciddiydi. "Sana kedinin ciğere baktığı gibi baktı mı?"

Amanda tereddüt etti. "Bunun bir anlamı yok."

Rodney nefesini verdi. Uzun ve amansız bir sessizlikten sonra, ciddiyetle, "O seni annene götürecek kişi. Ciddiyim, Amanda, ona güveniyorum," diyerek sustu.

Genç kadın, onun başka bir şey daha söylemek istediğini biliyordu. "O bir beyefendi ama ne var, baba? Söylemediğin şey ne?"

Rodney gözlerini ona dikmişti. "Bir süre seni alıkoymasına karışmazdım."

Amanda bakakalmıştı. "Ne? Sevgilisi olarak mı demek istedin?"

"Karun gibi zengin ve o bir kontun oğlu!" diye bağıran Carre yumruğunu duvara indirdi. "Senin doğru düzgün evlendiğini görmeyi

hep istemişimdir ama gittiğinde bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyorum. Bu annene bağlı ve onu yıllardır görmedin."

Amanda titremeye başladı. Aklına De Warenne'in bronz yüzü gelmişti. Alışılmışın dışında bir yoğunlukta olan bakışları o kadar keskindi ki, sanki genç kadının aklını ve ruhunu okur gibiydi. Genç kadın, onun kendisini Woods'un odasından taşıdığını hatırladı. Gerildi ve aklı karmakarışıktı. Ona bekâretini verip vermemek çok da umurunda değildi. Ayrıca o nazik biri gibi görünüyordu.

Yanılıyor olmalıyım, diye düşündü, sarsılmış bir şekilde. Queen Sokağı'ndaki ona bedavaya bayat ekmek veren fırıncının karısı ve eczaneyi süpüren çocuk iyi olsa da genç kadının dünyasında böyle başka hiç kimse yoktu. Belki De Warenne'in kurtarma nedeni onu baştan çıkarmaktı ve genç kadının, tercih ettiği gibi asil bir hanımefendi olup olmadığının bir önemi yoktu. Sonuçta, adam Kingston'daki evinde kalması için onu ikna etmeye çalışmamış mıydı?

"Baba, o asla benim sevgilisi olmamı istemez. Onun sevgilileri var ve hepsi de benden güzel."

"Yalnızca seni annene götürmesini sağla," dedi Rodney aman vermeden. "Sana bir şeyler bırakmayı dilerdim, Amanda. Lanet olsun, hiçbir şey yok, bir tek sterlin bile. Özür dilerim."

Genç kadın, kendini şimdiye dek hiç olmadığı kadar kötü hissediyordu çünkü babası ondan hiçbir şey için özür dilememişti ve şimdi ikinci defa ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. "Özür dileme," dedi kızgın bir şekilde. "Sahip olabileceğim en iyi babasın!" Bunu içtenlikle söylüyordu ve davetsiz gözyaşları tekrar akmaya başladı.

"Denedim, gerçekten denedim." Yutkundu, artık o da ağlıyordu. "Gitmelisin, kızım."

Amanda hapishanenin çatısının üzerinde gökyüzünün turuncu renge büründüğünü fark etti. Güneş doğuyordu, şafak vaktiydi. "Hayır," diye inledi.

Birkaç dakika sonra gitmesi gerekecekti. Artık babasını bir daha görüşü, o darağacındayken olacaktı.

"Onlar, çitin altına kazdığın tüneli bulup seni yakalamadan önce gitsen iyi olur kızım." Carre'in sesi boğuktu.

Bu olamazdı. Hiçbir zaman Tanrı'ya inanıp inanmadığından emin olmamıştı ama şimdi delicesine dua ediyordu. "Baba, izin ver kalayım. Beni bulmaları umurumda bile değil." Parmaklıkların arasından çaresizce uzandı.

Adam bir an duraksadı, sonra kızının elini tuttu.

Ah, Tanrım. Elleri sıcak, güçlü, nasırlı ve yaralıydı. Yıllar önce bir kavgada İskoç'un biri avucunu bıçakla keserek parmağını koparmıştı. Amanda o elleri hayata tutunurcasına sıktı. Çünkü gitmesine bir kez izin verirse elini bir daha asla tutamayacaktı.

Cliff son anda en iyi atına atladı ve dörtnala Spanishtown'a doğru yol aldı. Şimdiyse öğle sıcağında Kral Evi ile adliye arasındaki meydanda toplanmış kalabalığı inceliyordu.

Beyaz şemsiyeli güzel giyimli kadınlar ve bastonlu şık erkekler darağacının çevresinde, palmiye ağaçlarının gölgesinde salına salına yürüyorlar ve etkinliklerin başlamasını beklerken gelişigüzel muhabbet ediyorlardı. Salaş giyimli denizciler içkilerini yudumluyor ve fahişelerini sıkıştırıyorlardı; denizcilerden birkaçı yanlarındaki hafifmeşrep kadınlarla siyahi bir kemancının çaldığı çarpıcı ada nağmeleriyle dans ediyordu. Bir grup genç darağacının olduğu iskeleye sanki nişan tahtasıymış gibi, taş atıyorlardı. Kahkahalar atarak git gide daha hırçın bir hal alıyorlardı. Cliff arkasının dönerek meydanın diğer tarafını inceledi. Adliyenin dışında bir alay asker nöbet tutuyordu ve daha fazlası da, mahkûmun kaçma riskine karşın parkta devriye geziyordu. Salgıladığı adrenalin yüzünden, kalbi deli gibi atıyordu. Kız neredeydi?

Carre'in kaderine doğru yolculuğunun başlaması, an meselesiydi. Cliff, La Sauvage'ın oralarda olduğundan emindi.

Gece boyunca babasının kaderi ve kızın içine düştüğü berbat duruma takılmış ve gözünü bile kırpmamıştı. Genç kadının o güne seyirci kalmayacağından şüphe ediyordu ama ne yapabilirdi ki? Bildiği bir tek şey vardı, o da kızın hayatını babasının ardından çöpe atmasına izin vermeyeceğiydi. Eğer genç kız, Carre'in hayatını kurtarmaya çalışırsa, bunu askerler yapmadan önce onu durdurmaya kararlıydı.

Birdenbire arkasından ona bakıldığını hissetti. Döndü, Kral Evi'nin batı tarafına baktı. Üst katta, devasa bir pencere açıktı. Woods orada durmuş, aşağıdaki sahneyi seyrediyordu. Cliff tatsız bir şekilde döndü. Gözünün bir ucuyla bir gencin, zalimce kahkaha atarak, darağacının altındaki direğe taş attığını gördü ve bir kadın hıçkırığına benzeyen kısık bir ses duyduğunu sandı.

Bakışları iskelenin direğine ilişti. Orada paçavralardan oluşan küçük bir top ve karmakarışık parlak saçlar görmüştü. Öfke içinde kalabalığı yararak yürürken birkaç beyefendiye çarpmıştı. Sefa düşkünü kalabalık, öfkeli ve kararlı olduğunu fark edince ona yol açtı. Yaklaştığında oğlanlar taş atmayı keserek sessizleştiler hepsinin rengi solmuştu. Çapulculardan birini gömleğinden yakalayarak bir kenara fırlattı. "Bugün bitmeden bana hesap vereceksin," dedi.

Rengi küle dönmüş olan genç fısıldadı. "O yalnızca bir korsanın kızı."

Cliff oğlanın omuzlarına öyle hızlı vurdu ki, çocuk uçtu. Diğer gençler kaçıp gitmişti ve suçlu olan ise kalabalığın arasında sürünüyordu, sonra ayağa kalkabildiğinde o da koşarak kaçtı.

Cliff dönerek yere çömeldi. "Bayan Carre?"

Kız, babasının asılacağı iskelenin altına büzüşmüştü, iskelenin kalın tahta ayaklarının birinin arkasında dizleri göğsüne çekilmiş bir vaziyette duruyordu ve gözleri ateşi çıkmış gibi büyük ve parlaktı.

Tehlikeli dünyadan saklanan korkmuş, cılız ve küçücük bir yaratık gibi görünüyordu. Cliff'in yüreği eridi.

"Dışarı gel." Cliff onu rahatlatmak umuduyla yumuşacık bir fısıltıyla konuşmuştu, elini uzattı.

Kız başını iki yana salladı. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

Tanrı aşkına, belki de orada iskelenin altında durması daha iyiydi çünkü böylece babasının asıldığını göremezdi. Öte yandan da kızı meydandan ve infazdan uzaklaştırmak istiyordu çünkü eğer bunu yapmazsa son anda kızın saklandığı yerden çıkıp hiçbir kadının katlanamayacağı bir görüntüye tanık olacağından korkuyordu. "Lütfen dışarı çık. Seni bundan uzaklaştıracağım," diye bu kez tatlılıkla şansını denedi.

Kız gözlerini kırpmadan bakıyordu. Bir başka damla gözünden süzüldü.

Genç adamın kalbi parçalanmıştı. "Orada durmanın bir faydası yok. Seni uzaklaştırmama izin ver." Aklına bir fikir gelmişti. "Seni gemime götüreyim. St. Kitt'e gitmem gerekiyor ve bugün hava denize açılmak için çok güzel."

Kızın gözleri ışıldadı.

"Güzel ve hafif bir rüzgâr var, deniz çok sıcak," diye ikna etmeye çalıştı.

Kız dudaklarını yaladı, bocalıyordu.

"Sana izin..." Durdu. Kumanda güvertesi onun için kutsaldı. "Güverteye gelmene izin veririm. Gel, tatlım."

Gözlerinden yaşlar boşalmıştı. Genç kadın ansızın başını salladı, elini uzattı ve Cliff de ona uzandı. Tam parmak uçları birbirine değmişti ki, kalabalık patlama sesini andıran bir gürültüyle uğuldadı ve sonra yuhalama başladı. Çığlık atan kız, geri sıçrayarak ondan uzaklaştı. Cliff yukarı doğru baktığında, askerlerin Carre'i adliyeden çıkardığını gördü.

Yuhalama sesleri zalim ve korkunç hakaretler eşliğinde daha da artmıştı.

"Korsan yeterince eğlendi, şimdi sıra bizde!"

"Hadi onu deşelim ve öldüğünde kanıyla güvertelerimizi boyayalım!"

"Merhamet mi dilenecek? Onun gibi korkakların yaptığı gibi mi?"

"Bırakalım yalvarsın, asılmadan önce dalgamızı geçelim!"

Cliff kendisini hasta gibi hissediyordu, bu onun için çok nadir bir durumdu. Telaşla konuştu. "Hemen gitmeliyiz."

Kız sanki onu duymuş gibi dizlerinin üzerinde ona doğru emekledi. Cliff, onu tutmak için uzandı ama kız o kadar çevikti ki yere atlayarak, adamın kolunun altından yuvarlandı. Genç adam onu yakalamak üzere çevresinde döndü ama kız ayağa kalkmış ve kalabalığı yararak Carre'e doğru koşmaya başlamıştı bile. "Baba!"

Ona eşlik edenlerle birlikte meydana giren Carre dikleşti. "Git buradan, Amanda!" diye gürledi.

Cliff kızı arkasından yakalayarak, iki kolunu ona sardı. Genç kadın bunu fark etmemişti bile. "Baba!" diye tekrar bağırdı.

Carre'in bakışları genç adamınkiyle buluştu ve aralarında sessiz bir anlaşma gerçekleşti. "Götür onu buradan, De Warenne."

Cliff başını salladı, kız babasına gitmek için çılgınca çabalarken ona hâlâ sımsıkı sarılmıştı. "Seni omzuma atmaya zorlama beni," dedi.

Kız duymuş gibi görünmüyordu. "Baba, seni seviyorum!"

Carre iskeleye çıkmak üzereyken duraksadı. "Ben de seni seviyorum, kızım."

Amanda Cliff'in kollarına yığıldı. Askerler tüfekleriyle dürterek Carre'i, iskeleye giden beş basamağı çıkmaya zorladılar. Cliff, Amanda'nın yüzüne baktığında, babasının her hareketini takip etti-

gini gördü, artık sessizce ağlıyordu. Cliff tam kızı omzuna atacakken Carre, "Kızım! İngiltere'ye annenin yanına gideceğine söz ver," dedi.

Amanda başını salladı. "Söz veriyorum," diye bağırdı. "Söz veriyorum," diye bu kez fısıltıyla tekrarladı, hıçkırarak.

Carre ipin önüne doğru itildi ve birden gözleri bağlandı.

Amanda inliyordu.

Cliff düşünmeden, harekete geçti. Kızın yüzünü kendine çevirdi ve iri vücuduyla onu sımsıkı sararak, göğsünü yanağına bastırdı. "Kıpırdama," diye uyarırken, bir yandan başını kavradığı kızın küçücük bedenini kendi vücuduyla sarmalamaya çalışıyordu. Gömleğinin ve göğsünün yaşlarla ıslandığını hissediyordu.

Yukarı baktı. Urgan Carre'in boynundaydı. Kalabalık uğultu ve yuhalama sesleriyle inliyordu ve mahkûmun üzerine taşlar yağmaya başlamıştı

Cliff bakışlarını kaçırdı, midesi bulanmıştı. Yanağını kızın kıvırcık saçlarının arasına gömerek, farkına varmadan dudaklarını başına dayadı. Kız bir yaprak gibi titremeye başlamıştı. Cliff kızı da alarak uzaklaşmaya başladığında, kalabalık gürledi.

Amanda onu itip bakmak için dönmeye çalıştı. Fakat Cliff, babasını son nefesini verirken izlemesini önlemeye kararlı bir şekilde, kızı sımsıkı tutarak, bir milim bile dönmesine izin vermedi. Bazı idamlar kolay ve acı çekmeden bitiverirdi, ama bazıları öyle olmaz ve kurban boynu kırılana kadar bitmeyen dakikalar boyunca ipin ucunda debelenirdi. Sertçe bir şaklama sesi duydu ve Cliff, Carre neredeyse bir saniye içinde öldüğü için Tanrı'ya şükretti.

Amanda Carre ise kollarında bayılmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kız ölmüş."

Konuşan bir adam gibiydi. Ne hakkında konuşuyordu ki? Amanda, adamın sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Uzun boylu, altın sarısı saçları olan bir adam belirdi, ifadesi gergindi ve mavi gözlerinin derinliği ürkütücüydü. Onu tanıyordu ama kim olduğunu çıkaramıyordu. Adamın kendisi hakkında konuştuğunu fark edince şaşırdı.

"Öldü."

"Ölmedi, *uyuyor*."

"Kıpırdamıyor. *Ölmüş*."

Amanda paniklemeye başlamıştı. Ölmüş müydü? Hem onun hakkında konuşan bu insanlar kimdi? Uyanmaya başladığında, garip bir rüyanın sancısını çektiğini fark etti. Ölmemişti, uyuyordu. Gerindi ama uzandığı yatak her ne kadar ilahi bir koza gibi onu sarmalasa da vücudunu çok zayıf ve hırpalanmış hissediyordu. Hiçbir yatak aynı anda bu kadar yumuşak ve sert olmamıştı.

Neredeydi?

"Kimse bir gün boyunca uyumaz. O öldü, Ariella, öldü. Gördün mü?"

Birisi yumuşak ve tüylü örtünün arasından sertçe ayağını yakaladığında, Amanda sıçradı. Şaşkınlıkla gözlerini açtı ve odanın parlak

ışığına alışmak için gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir çift keskin mavi göz ve arsız bir sırıtmayla karşılaştı. Çığlık attı.

"Sana yaşadığını söylemiştim," dedi diğer çocuk.

Ağrıyan bedeni isyan eden Amanda kalktı ve siyah saçlı ve tanıdık gözlü küçük oğlana şaşkın şaşkın baktı. Etrafa bakındı. "Tabii ki ölmedi. Babam onu getirdiğinden beri uyuyor. Bunu biliyordun! Seni kandırdım ama, değil mi?"

"Kandıramadın!"

Amanda etrafına bakındı. Abanoz ağacından karışık desenli, mavi cibinlikli bir karyoladaydı. Üzerinde üzüm ve yaprak desenleri oyulmuş olan beyaz mermer şömineyi görünce, kafası korkunç derecede karışmıştı. Aşağı baktı. Örtü soluk mavi ipektendi ve yağmacılıktan bildiği kadarıyla en iyi cinstendi. Afallamıştı, duvarları mavi-beyaz kumaşla kaplanmış odaya baktı. Tanrı aşkına, bütün mobilyalar fildişi kaplamalı ve altın varaklıydı. Tavan altın yaldızlıydı. Sonra gözü yanında duran koca gözlü küçük kıza ilişti.

Çocuk gülümsedi. "Benim adım Ariella. Babam, adının Bayan Carre olduğunu söyledi. Sen onun sevgilisi misin?"

Oğlan uzandı ve hızla kızın saçını çekti. Ariella aynı şiddetle onun çenesini yumrukladı.

Baba. Ve o çarpıcı anda, Amanda o an hayatında her şeyini ikinci kez kaybetti. Matem üzerine öyle bir çöktü ki boğulur gibi oldu. Ağlamaya başladı ama aldırmıyordu. Güçlükle soluması ağrısını iki katına çıkarıyordu. Babası asılmıştı. Babası ölmüştü. Woods ve İngilizler tarafından öldürülmüştü.

"O hasta. Babamı çağıracağım!" diye bağıran oğlan, koşarak odadan çıktı.

Amanda belli belirsiz duyuyordu. İdam anında Cliff de Warenne de oradaydı ve onun ölmesini seyretmesini önlüyordu. *Rüzgârgülü*'nde olmalıydı. Tanrım, bu kaybın acısıyla nasıl yaşayacaktı?

Küçük bir el kolunda gezindi. "Bayan Carre? Ağlamayın. Sizi üzen her neyse, babam telafi edebilir." Sesi gururla doluydu. "O sizi mutlu edebilir. O her şeyi yapabilir."

Amanda gözlerini kırpıştırarak, dere gibi akan yaşların arasından güzel çocuğa baktı. Pek bir şey hatırlayamıyordu, sadece babasının kırılan boyun kemiklerine ait korkunç ses vardı aklında. Genç kadın bunu asla unutmayacaktı. "Babam öldü," dedi soluğunu tutarak. Kollarını bedenine sımsıkı sardı.

Telaşlı ayak sesleri duyuldu. Amanda, De Warenne'i duydu. "Ariella!" Sesi sertti.

"Baba, onu ben ağlatmadım!"

Amanda kolları hâlâ vücuduna sarılı bir şekilde, yavaş yavaş gözlerini kaldırdı. Ve o anda idam zamanı Cliff de Warenne'in onu nasıl sımsıkı sardığını hatırlamaya başladı.

"Ağlatmadığını biliyorum. Lütfen, çocuk odasına, ağabeyinin yanına git. *Hemen*." De Warenne kapıyı işaret ederken ifadesi katıydı.

Ne zaman anında denileni yapacağını kesinlikle iyi bilen Ariella, Amanda'ya endişeli bir bakış attı ve hemen odayı terk etti.

Amanda kendisini Cliff de Warenne'in cevap arayan mavi gözlerine bakarken buldu.

Genç adam yatağın ayak ucunda durdu. "Nasıl hissettiğinizi soracak kadar aptal davranmayacağım. Bayan Carre, acı kaybınız içim çok üzgünüm."

Amanda tekrar gözyaşlarına boğuldu. Kendi tarafına döndü ve kederle hıçkırdı. Onun yaklaştığını biliyor ve tepesinde durduğunu hissediyordu ama kederi katlanamayacağı kadar ağırdı. "Git buradan,"

diye hıçkırdı ama aslında gitmesini istemiyordu. Onun tıpkı birkaç saat önce yaptığı gibi kendisini kollarına almasını ve yaraları iyileşinceye kadar tutmasını istiyordu. Gerçi o yaralar asla iyileşmeyecekti.

Cliff'in eli onun omzunu kavradı. Amanda o anda omuzlarının çıplak olduğunu fark etti. Çıplak bedeni çok ince dantellerle süslenmiş keten bir geceliğin içindeydi. Genç kadın kendi giysilerine ne olduğunu ya da kimin kıyafetini giymiş olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Büyük bir keder içindesiniz. Bu anlaşılabilir bir durum," dedi De Warenne usulca. "Gemimin doktorunu çağırdım. Sana afyon ruhu verecek. Yardımı dokunacaktır."

Ağlama krizi dinmişti. Amanda arkasını dönerek ona baktı. Genç adam elini hemen omzundan çekiverdi. "Afyon ruhu," dedi genç kadın duygusuz bir ses tonuyla. Afyon ruhunun ne yaptığını biliyordu. Çocukken bileğini kırdığında ona bunu vermişler ve ağrısını anında dindirmişti. Izdırabını da dindirir miydi? De Warenne'in yüzü gergindi. Bununla birlikte masmavi gözleri sempati ve şefkatle doluydu. "Teselli olacaksa babanızın ölümünün çabuk olduğunu söyleyeyim."

Genç kadın tekrar ağlamaya başladı. "Daha iyi olacak. Izdırabını dinecek. Bunun için size söz veriyorum, Bayan Carre."

Kız başını salladı, bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyordu. "Senin baban... öldü mü?" diye kekeledi.

"Hayır ama ben daha çok küçük bir çocukken annem öldü," dedi Cliff.

Kımıldandı, gözyaşları kurumuştu. "Öyle mi?"

Cliff kederle başını salladı. "Kız kardeşim Eleanor'u doğururken öldü."

Amanda oturmaya çabalarken, Cliff ona yardım etmek için kolunu sırtına koydu. Birden başı dönen Amanda, adamın kaslı koluna tutundu

ama baş dönmesi daha da şiddetlenmişti. Adama doğru yaslanarak alnını göğsüne dayadı. Yatak çılgın gibi sallanıyor ve hızla dönüyordu.

Cliff, "Yatıp ayaklarınızı yükseğe kaldırmalısınız," dedi keskin bir ses tonuyla. Amanda cevap veremedi, fırıl fırıl dönen gri odada bir şeye tutunmaya çalışıyordu ama birdenbire kendini sırtüstü yatarken buldu. ne kadar yastık varsa biri hariç hepsi yerdeydi, büyük kadife boyun yastığı dizlerinin altındaydı. Yatağın sallanması durmuş ve önceki haline geri dönmüştü. Amanda gözlerini açtığında De Warenne'i yanında otururken buldu, adamın bir kolu dizinin altına yerleştirdiği yastıkların arasındaydı ve ilgiyle onu süzüyordu.

"Çok bitkinsiniz," dedi Cliff. "En son ne zaman yemek yediniz?"

Genç kadının hiçbir fikri yoktu. "Ben iyiyim. Asla bayılmam. Neden bu kadar sersemlediğimi bilmiyorum."

De Warenne birdenbire ayağa fırladı, genç kadının geceliğini baldırlarının üzerine çekti. "Alexi, kapının önünde dikilip duracağına Bayan Carre'e bir tas çorba ve beyaz ekmek getirmesi için bir uşak gönder."

Oğlan gözleri kocaman açılmış bir şekilde başını salladı ve koşarak gitti.

"Aç değilim," diyen Amanda, o anda kendini çok aptal hissediyordu. De Warenne'in elinin geceliğinin altında olduğu gerçeğini göz ardı ederek, bacaklarının altındaki yastığı tekmelemeye başladı.

Cliff onu dizlerinden tutarak hareketsiz bıraktı. "Günlerdir bir şey yemediğinizden şüpheliyim. Eğer babanızın cenazesine gitmek istiyorsanız beslenmelisiniz, Bayan Carre."

Bakışları genç kadının bakışlarına kilitlenmişti. Amanda büyülenmiş gibi gözlerini kaçıramadı. Genç adam neredeyse onun için gerçekten endişe eder gibiydi ama bu imkânsızdı. Kederinin içinden bir ilgi kıvılcımı parladı. "Ölmek istemiyorum," dedi yavaşça ve gerçekten de bunda ciddi olduğunu fark etti.

Genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Güzel."

Amanda tekrar uyandığında, parlak gün ışığı odanın mavi-beyaz renkli, kapalı perdelerinden içeri süzülmeye çalışıyordu. Gözlerini kırpıştırarak üzerindeki mavi dantel kumaştan yapılmış cibinliğe bakarken, her şeyi hatırlıyordu. Rüzgârgülü'ndeydi, babası ölmüştü. Katlanılmaz bir üzüntü içindeydi.

İdamdan beri ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordu. Kızıl saçlı, güzel ve tombul bir hizmetçinin getirip yemesine yardım ettiği çorba ve ekmeği hatırlıyordu. Sadece bir değil, birkaç kez yemişti. Beyaz bıyıklı bir doktorun vücudunu muayene ettiğini ve nabzını saydığını hatırlıyordu. Afyon ruhu karıştırılmış çaydan içtiğini ve belki de bunu birkaç kez yaptığını hatırlıyordu.

Amanda gözlerini dikkatle odada gezdirdi, artık iki çocuğu da hatırlıyordu; siyah saçlı oğlan ve altın sarısı saçlı kız. Fakat şimdi yalnızdı. Onlar hayal ürünü müydü yoksa ilginç bir rüyanın parçası mı? Yoksa gerçekten De Warenne'in çocuklarıyla mı karşılaşmıştı? Eğer dedikodular doğruysa çocuklardan biri prens ya da prensesti.

De Warenne. İdam esnasında o da oradaydı ve babasının dehşet verici ölümüne şahit olmasına izin vermemişti. Gerçekten de onu o kadar korumacı bir şekilde kollarına almış mıydı? Bu da bir rüya olabilir miydi? Amanda'nın kafası karışmıştı. Hafızası gidip geliyordu ve neyin gerçek neyin hayal olduğuna karar vermesi çok zordu.

Ne zaman babasını düşünse içi kederle doluyor olsa da, kendini biraz daha iyi hissediyordu. İlk defa kendisini yaralı ve hırpalanmış hissetmiyordu. Bir de açlıktan içinin kıyıldığını hissediyordu.

Amanda, teorisini test etmek için doğruldu ve gerindi. Ayakları karşı koymadı, karnı guruldadı ve oda şaşırtıcı bir şekilde sallanmadı.

Yatak örtüsünü bir kenara fırlatarak duraksadı. Kraliçelere layık bir yatakta uyumuştu. Örtüler ipektendi ve oldukça konforluydu.

Kumaşlar duvarla uyum içindeydi, aslında her şey birbirine uygundu ya ipek, ya saten, ya kadife ya da brokar işlemeliydi.

De Warenne zengindi, bunu biliyordu tabii ama onun bu şekilde yaşadığını hayal etmemişti. Aslında bugüne dek hiç asil bir zenginin evinde bulunmamıştı.

Bedenini saran ince ketenin ne kadar güzel olduğunun farkındalığıyla kalktı. Perdeye doğru yürürken gül ve sarmal desenli, yaldızlı oymaları olan büyük bir aynanın önünden geçti. Gözü aynadaki yansımasına ilişince duraksadı.

Sanki bir yabancıya bakıyordu.

Orada, aynanın önünde, güzel ve oldukça feminen bir kadın duruyordu. Dantel işlemeli geceliği çok güzeldi, açık renk saçları omuzlarından süzülerek neredeyse beline geliyordu. Kadının yüzü aydınlıktı, kalın, uzun ve ilginç bir şekilde koyu renk kirpikleri ve iri, yeşil gözleri vardı. Teni bronz, dudakları pembe ve dolgundu. Omuzları ve kolları açıktaydı. Eleştiri yapmak gerekirse geniş omuzlarının pek de kadınsı olmayan bir kuvvetin belirtisi olduğu söylenebilirdi.Gerçi keten geceliğinin göğüslerini sarış şekli yüzünden bunu fark etmek çok zordu. İnce dantel askıları göğüs kısmını yukarıda tutuyordu ama düşük kesimiyle askıların altında çok az bir bölüm kalıyordu. Amanda kendisini incelediğini fark edince kıpkırmızı oldu.

Bir korsanın kızı gibi değil, bir hanımefendi gibi duruyordu.

Ürperdi ve arkasını dönerek telaşla perdeleri açtı. Günün yarısı çoktan geçmişti, güneş hâlâ parlak olsa da batıya doğru yönelmişti. Yatak odası limana bakıyordu ve gördüğü ikinci şey ise en sevdiği tekne olan *Güzel Hanım* oldu.

Gövdesi siyah ve beyaza boyanmıştı. Yalnızca beşinci sınıf bir tekne olmasına rağmen yelkenleri oldukça büyüktü ve Amanda yelken halatlarının karmaşıklığından geminin güvertesindeki De Warenne'i ve adamlarını yelken açıp limandan çıkarken kaç kez izlemişti? Güzel

Hanım'ın hızını artırışını ve yelkenlerin dopdolu halini kaç kez izlemişti? Bazen limandaki bir nişan kulesinden, geminin kıyıdan ayrılıp ardında iz bırakarak denize açılışından ve sanki sonsuzlukta kaybolmuşçasına bir nokta olarak kalana kadar onu seyrederdi. Rüzgâre önünde giden böyle bir yelkenliyle denize açılmanın nasıl bir şey olduğunu kaç kere merak etmişti?

Sonra Amanda adaşını gördü.

Charles Kalesi, limanın karşısındaydı ve Karayip Denizi'nin güneydoğu tarafına doğru uzanmış olan yarımadaya kurulmuştu. İngiliz bayrağı taşımasına ve direkleri kırık olmasına rağmen şalupayı tanımıştı. İçini dolduran keder ağır ve öfke doluydu, canını yakıyordu.

İngiltere'ye, annene gideceğine söz ver.

Rodney'nin sesi o kadar yüksek ve net geliyordu ki, odanın içinden deymiş gibiydi. Döndü ama babası arkasında değildi. Bir anlığına ortaya çıkmasını dileyerek gözlerini yatak odasının kapalı kapısına dikti ama ortaya çıkmadı. Yutkundu. "Söz vermiştim, baba. Hatırlamıyor musun?" Birden konuşması çok güçleşmişti.

Hatırlıyorum kızım.

Artık onu görebiliyordu, hayalinde bile olsa gerçekten görebiliyordu. Süzülen yaşlarını sildi. "İdam sırasında sana söz vermiştim. Söz verdim. Her zaman sözlerimi tuttuğumu bilirsin. Gideceğim." Gerçek bir korku başlamıştı. Alıştığı her şeyi ardında bırakacaktı. Ya annesi onu babasının iddia ettiği kadar sevmezse?

Biliyorum, kızım. Seninle çok gurur duyuyorum... Babası ona gülümsüyordu.

Amanda ürperdi. "Annemin benden hoşlanacağından emin değilim."

O seni seviyor, kızım.

Amanda tam ona kendisinin bir korsanın kızı olduğunu hatırlatacaktı ki babasının hayali kaybolmuştu. Tanrı aşkına, ne yapıyordu? Kendisiyle mi, yoksa ölü bir adamla mı konuşuyordu? Babasının hayaletini mi görmüştü. Titriyordu. Ne olursa olsun sözü vermişti ve sözünü tutacak, İngiltere'ye gitmek için elinden geleni yapacaktı. Tabii ki oradan korkmuyordu. Tabii ki annesi onu sevinç gözyaşlarıyla ve sıcak bir kucaklamayla karşılayacaktı!

Bu yüzden yolculuğa odaklanmalıydı. Amanda dudağını ısırdı. Rodney ona De Warenne ile birlikte gitmesini söylemişti. Gemilerinden biriyle gitmek için onu bir şekilde ikna edebilir miydi? Onun ne kadar nazik olduğunu ya da en azından ortaya çıkmasının ne kadar iyi olduğunu düşündü. Babası, bir beyefendi olduğu için De Warenne ile birlikte yolculuk etmesini istemişti ve Amanda buna katılabilirdi ama masrafları nasıl ödeyecekti?

Oldukça az mal varlığı vardı. Hançeri, tabancası, kılıcı, kıyafetleri ve babasının altın zinciri ve haçı vardı. Bunların hiçbirini de gözden çıkarmaya niyeti yoktu ve De Warenne'in de onlara pek ihtiyacı olmazdı. Yolculuk için mümkün olan tek bir ödeme yolu vardı. Ona vücudunu önermek zorunda kalacaktı.

Amanda gerilmişti. Endişeden daha fazlasını hissediyordu; korkuyordu. İstemeden tanık olduğu her cinsel eylem korkunç ve iğrençti. Vali Woods da iğrençti. Âşıkların neden o kadar arzulu olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Genç kadın, erkeklerin ve kadınların sağduyusunu yitirmesine neden olan cinsellikte neyin bu kadar heyecan verici olduğunu asla anlamamıştı.

Odadan çıkarken hiç olmadığı kadar gergindi. De Warenne niyetinin erdemli olduğunu söylemişti ve işin tuhafı genç kadın ona inanmıştı ama seyahat giderlerine karşılık olarak bedenini kullanmayı tabii ki kabul edecekti. Onun tanıdığı her erkek bu tarzda bir öne-

iyi kabul ederdi. Hatta işi daha cazip hale getirmek için ona bakire olduğunu da söyleyebilirdi.

Kendini beyaz duvarlarda süslü tabloların olduğu uzun bir koridorda buldu, cilalı tahta zemine doğudan gelmiş kilimler serilmişti. Koridorun iki ucunda da aşağıdaki büyük antreye bağlanan pirinç tırabzanlı merdivenler vardı. Amanda en yakın olana yöneldi ve merdivenlerden indi.

Adımları yavaşlamıştı. Ön taraftaki antrenin büyüklüğü Belle Mer'deki evlerinin tamamı kadardı. İlk olarak, hayatında gördüğü en büyük kristal avizenin sallandığı yüksek tavana baktı. Zengin duvar halıları ve yağlı boya tablolar duvarları süslüyordu. Mobilyalar –sandalyeler, konsollar ve masalar– cilalı maundan, tırnak ayaklı, kadife ya da ipek döşemeli ve girift desenlerde oymalıydı. Duvarlardan birinin ortasında bir çift kapı vardı ve Amanda bunun evin ön kapısı olduğunu fark etti. Açık kemerlerden diğer odalara gidiliyordu.

Genç kadın duraksadı, emin değildi ve sonra uşağı gördü. Adamın bir elinde, içi yiyeceklerle doluymuş gibi dümdüz tuttuğu bir tepsi vardı. Adam genç kadını gördüğü anda yüzü soldu ve aksadı. Tepsi büyük bir gürültüyle yere düştü.

Amanda ona doğru yürüdü. "Merhaba. De Warenne nerede?"

Adam ona öfkeli bir bakış attı ve tepsiyi yerden aldı. "Lord cenapları eğleniyor ve rahatsız edilmek istemiyor."

Genç kadının gözleri kısıldı. "Bana üstünlük taslama," dedi tersçe. "Sen sadece bir hizmetçisin."

Adam dikleşti. "Ben başkâhyayım, hanımefendi. Lord cenapları için çalışan en önemli uşağım."

Kız gözlerini devirdi. "Hiç sanmıyorum. Onun en önemli çalışanı gemi marangozudur. Bahse girmek ister misin?"

Fitzwilliam somurttu. "Size odanızda istirahat etmenizi ve doğru düzgün bir şeyler giymenizi önerebilir miyim?"

Amanda favorisi olan yeni mal varlığına göz gezdirdi. "Lord *cenaplarının* nasıl giyindiğimi önemseyeceğini sanmıyorum," dedi. Gecelik de herhangi bir giysi kadar uygundu.

Fitzwilliam'ın yüzü kızardı. "Odanıza giderseniz, onu görmek istediğiniz konusunda Lord cenaplarını bilgilendiririm."

Amanda homurdandı. "Sen tekneyle bir gez. Belki yuttuğun baston böylece çıkar." Ağır ağır konuşurken, kemerlerin olduğu tarafa yürüdü. Ne de olsa moruk o taraftan gelmişti.

"Bu hoşuna gitmeyecek," diye usulca seslendi Fitzwilliam, kızın arkasından.

Amanda başkâhyanın sesindeki kendini beğenmişliği hissetti ama umursamadı. Artık cilveli bir kadın kahkahasıyla De Warenne'in konuşmasını duyuyordu.

Altın varaklı duvarları ve bir insanın iki ömür boyunca kullanabileceği kadar mobilyası olan büyük bir salonun eşiğinde durdu. Salonun bir ucunda duran ev sahibi her zamanki gibi beyaz gömlek ve aynı renkte pantolon giymişti, parlak siyah çizmeleri ise şaşırtıcı derecede tezat oluşturuyordu. Her zaman giydiği Fas tarzı nakışlı yeleği yoktu ve hançeri de kemerinde değildi. Bununla birlikte altın ve yakut mahmuzlarını çıkarmayı unutmuştu.

Ona bakarken ağzı kurumaya başlamıştı.

Daha sonra De Warenne'in ziyaretçisini gördüğünde, onun neden rahatsız edilmek istemediğini anlamıştı. Gözlerine inanamıyordu. Etine dolgun, sarışın ve oldukça güzel bir bayan, adamın koluna dokunarak kıkırdıyordu. Çok şık giyimliydi, kurdele ve mücevherlerle kaplıydı. Hayır, *şişman* diye karar kıldı Amanda ama tabii ki çoğu denizci etine dolgun kadınları severdi. Teni de porselen gibi değil, *solgundu*. Saçları üzerine işenmiş saman gibi sapsarıydı.

Amanda yumruklarını sıktı. Umutsuzluk onu hareketsiz bırakmıştı.

De Warenne ne söylemişse artık, kadın kahkahalarla gülüyordu. Genç adam belirsiz bir ifadeyle gülümsüyordu. Bakışları kadına sadece kadının dışarı fırlayacakmış gibi duran inek memesi büyüklüğünde memeleri oynadığı zaman kayıyordu. Kadın ne zaman gülse memeleri oynuyor ve kadın habire gülüyordu. Sarı maşalı buklelerini savurarak konuştu. "Sizi evde bulduğuma çok memnun oldum, Kaptan. Spanishtown'dan buraya uzun ve sıcak bir at arabası yolculuğu yaptım. Reddedilmemeyi öylesine diledim ki."

"Evet, oldukça uzun bir yol, tam on yedi kilometre. Jamaika havası sizi rahatsız etti mi?" dedi Cliff soğuk bir tavırla. Kulağındaki altın küpe parladı.

Kadın ona doğru yanaştı. "Böylesine nemli bir havada insanın elbisesini düzgün tutması çok zor. Ya saçlarım! Günde en az iki kere yapılması gerekiyor."

"Hanımefendiler için böyle bir iklimde yaşamanın zor olduğunu tahmin ediyorum," dedi sıkılmış bir şekilde.

"Ah, adaya yaptığım ziyaretten memnunum, Kaptan. Ama eğer beni teknenizle gezintiye çıkarırsanız, çok daha memnun olacağım."

Amanda ileri yürüdü. "O bir gemi, değil, güzel bayan, aslında bir fırkateyn. Yakın menzil toplarını saymazsak otuz sekiz topu olan, beşinci sınıf bir tekne."

Kadının çenesi sevimsiz bir şekilde düşüverdi.

De Warenne'in gözleri büyüdü ve bakışları genç kadınınkilerle buluştu. Amanda kalçalarını salladı ve göğüslerini yukarı itti. "Ah, beni teknenize götürün, Kaptan!"

Genç adamın yüzü gülümsemeyle aydınlandı ve bir kahkaha attı. Sonra kaşlarının çatarak öfkeyle genç kadına baktı. "Bayan Carre... Geceliğinizlesiniz."

Amanda gözlerini kırpıştırdı. De Warenne onu komik bulmuştu. Yumuşadı ve gülümsedi. "Bu benim geceliğim değil. Kimin olduğunu bilmiyorum. Aslında üzerime nasıl giydirildiğini bile hatırlamıyorum." Gözleri kısıldı ve genç adama baktı. "Beni sen mi soydun?"

Cliff kapkırmızı oldu.

Kadın soluğunu tuttu. "Korkunç bir hata yaptığımı görebiliyorum. Siz ve... korsanın kızı?" Kuşkuluydu.

De Warenne, Amanda'ya tuhaf ve ona özel bir bakış attı. Bu bakış uyarı doluydu ama hatlarında eğleniyormuş gibi bir hava da vardı. Amanda onun ne düşündüğünü kavrayamadı. Sonra ifadesi sertleşti ve kadına döndü. "Ben de sizi Bayan Carre ile tanıştırmak üzereydim. Kendisi benim misafirimdir."

Kadının yüzü pancar kırmızısına döndü. Artık çok güzel değildi. "Anlıyorum. Çok iyi anlıyorum." De Warenne'i süzerek başını salladı. "O halde iyi günler." Büyük bir telaşla salonu terk etti.

Amanda oldukça tatmin olmuş bir şekilde onun gidişini seyretti.

Genç adam arkasından yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Yaptığını beğendin mi?"

Genç kadın döndü ve neredeyse kollarına atlıyordu. Bunu yapmak yerine geri sıçradı, şu anda yalnız olmalarından tuhaf bir huzursuzluk duymuştu. "O soluk benizli şişko domuz sana seni becerecekmiş gibi bakıyordu," diye kendini savundu.

Genç adamın yüzü beyazladı.

Amanda korkunç bir hata yapmış olduğunu fark etmişti ama hatanın ne olduğunu bilmiyordu. "Yani, onu gerçekten istemediğini kastettim, öyle değil mi? O bir aptal! *Güzel Hanım*'dan bir sandalmış gibi bahsediyordu."

Genç adam uzun ve derin bir nefes aldı. Sarsılmış görünüyor... genç kadından uzaklaşarak, iri ellerini daracık kalçalarındaki ceplere kaydırdı.

Amanda çok endişeliydi. "Bana kızdın mı?"

Dönüp genç kadına bakmadan önce bir süre geçti. Ona gülümsedi. "Hayır, kızmadım. Ayağa kalmış olduğunu ve kendini daha ... hissettiği görmekten memnunum."

Artık kendini daha iyi hissediyordu çünkü adamın kendisine sinirlenmiş olmasından ve onu evinden atmasından endişe etmiyordu. "Eğer onu istiyorsan," dedi gönülsüzce, "gidip onu buraya sürükleyebilirim. Ben aptal değilim. Benim senin sevgilin filan olduğumu düşünüyor. Ona doğruyu söyleyebilirim."

Genç adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Amanda gerildi. Aniden, geceliğe bürünmüş bir halde, iri yarı, güçlü ve şüphesiz oldukça erkeksi bir adamla yalnız kaldığının farkına varmıştı. İncecik keten kumaşın altında tümüyle çırılçıplak olduğunun da farkındaydı.

"Bayan Delington ile ilgilenmiyorum."

Amanda rahatlamayla gülümsedi.

"Bayan Carre," dedi adam dikkatle.

Amanda telaşla ona doğru yürüyerek, sözünü kesti. "Hayır, bir dakika. İkimiz de benim bir hanımefendi olmadığımı biliyoruz. Benim adım Amanda. Ya da kızım. Babam eskiden beni kızım diye çağırırdı. Ya da Amanda Kızım." Durdu, katlanılmaz derecede üzgündü.

Kısacık bir süre için babasının öldüğünü unutmuştu. Şimdi her şey geri geliyordu.

"Seni 'kızım' diye çağırırdı."

Garip püsküllleri olan büyük yeşil bir koltuğa oturdu. "Evet."

Genç adam yeşil ve altın çizgili bir koltuğu çekti ve kızın yanına oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Artık sersem gibi değilim."

Genç adam hafifçe gülümsedi. "Afyon ruhunun her dozundan önce sana mutlaka yemek yedirdik."

Hatırlamaya çalıştı. "O kadar uzun süredir uyuyor muydum?"

"Kesintili olarak üç gündür uyuyordun. Ne zaman uyanacağını merak ediyordum." Cesaret verircesine, tekrar gülümsedi.

Genç kadın kendisinin de bu gülümsemeye karşılık verdiğini hissetti. Genç adamın bakışları onunkilerle buluştu ve bir şekilde gözleri birbirlerine kenetlendi.

O anda bir şey değişti. Amanda karmakarışık olmuş bir şekilde onu süzdü. O bugüne dek gördüğü en güzel adamdı ve aslına bakılırsa nazik ve içten görünüyordu. Cliff denizlerin en büyük ustalarından biriydi ve genç kadına göre bu kral olmaktan daha iyiydi. Teklifini kabul ettiği zaman, onun yatağını paylaşacaktı.

Hiçbir zaman bir erkeği arzulamamıştı ama bazı geceler rüyasında yüzü olmayan sarışın bir aşığı gelir, onu ateşle öperdi ve hemen hemen hiç anlamadığı bir gerilimle uyanırdı. Bazen büyük bir zevki keşfetmenin eşiğindeyken uyanıverir ama bunun sadece bir rüya olduğunu ve yalnız olduğunu fark ederdi.

Cliff de Warenne ile ilgili rüya görmeye başlayıp başlamayacağını merak ediyordu. Çünkü o tıpkı rüyasındaki âşığına benziyordu, öyle değil mi? İri, güçlü, sarışın...

Genç adamın gözleri büyüdü ve ayağa fırladı. Genç kadından uzaklaşarak kendine bir içki doldurdu. Elleri titriyordu.

Amanda kıpırdamadı. Şu anda çok özel rüyalarını nasıl düşünebiliyordu? Konuşmaları gereken işleri vardı! Adam neden titriyordu ki? "Neden titriyorsun?"

Genç adam bir homurtu sesi çıkardı, cevap vermedi.

İç geçiren Amanda, ayak ayak üstüne attı. "Belki gribe yaka nıyorsundur. Bazı denizcilerde var."

"Bu grip değil," dedi katı bir ses tonuyla.

Genç kadın ona gülümsedi. "İyi." Duraksadı çünkü yapması gereken şeye rağmen bu özel konuya girmekten korkuyordu. Ayrıca koltuğun odanın ve böylesine asil birinin yanında olmanın tadını çıkarıyordu. Konuyu değiştirdi. "Neden bu kadar çok mobilyan var? Hem eğer kadınla aşna fişne yapmak istemediysen, neden buradaydı?"

Cliff yaklaştı, donakalmış gibi görünüyordu. "Kötü bir dönem den geçtiğini ve ayrı dünyalardan olduğumuzu biliyorum. Amanda, benim... Birinin sana birkaç şey öğretmesi gerekiyor."

Savunmaya hazır bir haldeydi. "Ne gibi? Okumayı mı?"

"Özel bir öğretmen bunu yapabilir. Kibar bir ortamda söyledik lerine dikkat etmelisin. Cinsellikten hiçbir zaman bahsetmemelisin!"

"Nedenmiş o?" diye sordu Amanda, gerçekten kafası karışmıştı. "Çoğu zaman erkekler bundan başka bir şey yapmıyor ki."

Cliff, genç kadına baktı ve en sonunda gülmeye başladı. "Tamam," dedi, elini kaldırarak. "Bizler erkek bedenlerimizin kurbanlarıyız, o konuda haklısın. Hadi baştan başlayalım. Evde bu kılıkta dolaşamazsın."

Genç kadın güzel geceliğe baktı. Onu geri alacağını fark edince somurttu. Askılardan birinin danteline parmağını değdirdi. Sonra bakışlarını kaldırdı. Omuzlarını silkti, adamın onu geri alırsa etkilenmeyeceğini düşünmesini istiyordu.

Genç adam ona yaklaştı. "Amanda." Daha önce oturduğu koltuğa tekrar oturdu, ama bu kez biraz daha uzakta duruyordu. "Başka bir şeyi konuşmamız gerekiyor."

Çok ciddiydi. Sonunda ona gecikmiş tekmeyi atıp evden kovacak mıydı?

"Haddimi aşmak istemem ama galiba denizde bir cenazeyi tercih edersin."

Amanda gerilmişti. "Bu konuda düşünmemiştim! Babam nerede?" diye panik içinde inledi.

"Kingston cenaze salonunda. Onu denize defnedebiliriz. Gerekli ayarlamaları yaptım."

Konuşamayan Amanda, başını salladı.

"Yarın diye düşünüyordum," dedi, gözleri sempatiyle bakıyordu. "Kaldırabilecek misin? Gemi kaptanı olarak birkaç kelime edebilirim veya bir papaz çağırabilirim ya da bir donanma papazı ayarlayabilirim."

Babasının henüz defnedilmediğini düşünmeyi başardı. Cenazesine katılabilecekti. Genç adamın inceleyen bakışlarıyla buluştu. "Onu senin uğurlamanı istiyorum."

"Olmuş bil," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Yine çok nazikti ve dehşet verici bir şekilde yakışıklıydı, öyle ki genç kadının kalbi dalgalı denizde alabora olan bir kayık gibi olmuştu. Adamın parlak mavi gözlerinin içine baktı ve sanki fırtınadan çıkmış bir teknenin yelkenlerini indirerek ağır ağır limana yanaşması gibi kendini müthiş derecede güvende hissetti. Belki de bu adamdan korkmaması gerektiğini düşündü.

Genç adam ayağa kalktı. "Beni görmek istemenin bir sebebi var mıydı? Eğer yoksa çocuklarımın uyku vakti ve üst kata çıkmam gerekiyor."

Cesaretinin gelmesi için nefes aldı, teklifini kabul ederse, ne olacağını düşünmeyi reddediyordu. Bunun yerine kendini beyaz köpüklerle dolu dalgalı bir denizde, *Güzel Hanım*'ın güvertesinde gördü. Kendisi teknenin baş kısmında, o ise çalışanlarıyla birlikte subay güvertesindeydi. Akıl başında olan hiçbir denizcinin böyle kötü bir havada asla yapmayacağı şeyi yapıp yelkenleri açmaya devam

ediyorlardı. Genç adam aldırış etmeden gülüyordu ve Amanda da ona katılıyordu. Genç kadın gülümsedi.

"Amanda?"

Kendine geldiğinde, yüzündeki gülümseme kayboldu. Tereddüt dudaklarını ısırdı.

Genç adamın gözleri ağzına kaydı ve sonra tekrar gözlerine döndü. "Bana sormak istediğin şey ne?"

Artık devam etmekten başka şansı yoktu. Amanda doğruldu. "Beni İngiltere'ye götürürsen, her şeyi –her şeyi– yaparım."

Genç adam öylece bakıyordu.

Bu bakışların ne anlama geldiği hakkında Amanda'nın hiçbir fikri yoktu. Çok zeki biriydi, o halde kastettiğini anlamış olmalıydı. Anlamamış mıydı? Parlak bir gülümsemeyle baktı. "Nasıl olsa yolculuk masraflarını parayla ödeyemem ama ödeme yapabileceğim başka yollar da var." Ve bekledi.

Genç adam elini sallamaya başladı. Tuhaf hareketi "hayır" olarak algılanabilirdi ve ifadesi ise inanamıyormuş gibiydi. "Anlıyorum."

Amanda ayağa kalktı, paniklemeye başlamıştı. İngiltere'ye gitmeliydi! Söz vermişti. "Sana her şeyi yapacağımı söyledim. Neyi kastettiğimi anladın değil mi?"

Artık genç adamın yanakları bazen olduğu gibi kızarmıştı, bu öfkenin rengiydi ama neden öfkelenecekti ki? Ne söylediğini anlamamış mıydı? "De Warenne, sana vücudumu teklif ediyorum. Bu ödeme yapmam için tek yol..."

"Kes!" Sesi emir tonundaydı.

Genç kadın korkudan sindi, inanamıyordu. "Sana göre yeterince süslü olmadığımı biliyorum..." diye başladı ve bakire olduğunu söylemek üzereydi.

Cliff onu kolundan yakaladı ve vücutları birbirine çarptı. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda yaptığın bu mu? Biraz mal ya da hizmet karşılığında vücudunu teklif etmek mi?" diye sordu. Aniden onu bırakıp uzaklaştı. "Korsanların izini sürüyor olabilirim ama ben bir beyefendiyim ve bir De Warenne'im," diye gürlerken gözleri alev alev yanıyordu.

Amanda titriyordu ve kalbi korkuyla çarpıyordu. Onun öfkesini bir türlü anlayamıyordu. "İngiltere'ye gitmek zorundayım. Babam seninle birlikte gitmem gerektiğini söyledi. Sadece sana ödeme yapmak istedim!"

İki elini birden havaya kaldırdı. "Yeter! Annen orada mı?"

Amanda başını salladı, gözlerini kaçırmak elinden gelmemişti. Onu süslü ve güzel biri olmadığı için mi reddediyordu? Peki, neden rahatlamamıştı?

Genç adam derin bir nefes aldı. "Ailenin orada olduğunu düşünerek, zaten seni Londra'ya götürmek için plan yapmıştım."

Öyle mi yapmıştı? Genç kadın çok şaşırmıştı. "Bunu neden yapacaksın ki?"

"Çünkü ailene gitmen gerekiyor," dedi haşince.

"Ama masraflarımı nasıl ödeyeceğim? Sadaka verilen bir dilenci değilim ben!"

"Ödemeyeceksin!" dedi aniden. "Ayrıca bir kere bile senin bir dilenci olduğunu düşünmedim. Doğrusu ayın sonunda gidiyordum ama olanları göz önünde bulundurduğumda yarın yola çıkacağız."

"Yarın mı?" Geri geri gitmeye başladı. Tüm umutsuzluğu sona ermişti, sadece içini deşen bir korku vardı. "Çok yakın! Peki ya babamın cenazesi?" Ertesi gün nasıl giderlerdi? "Bu ayın sonu daha iyi." Babasını yeni kaybetmişti ve annesiyle karşılaşmaya henüz hazır değildi.

"Babamı denize defnedeceğiz, sonra da açılacağız. Yarın gidiyoruz," diye parladı De Warenne. Genç kadına işaret ederek "Seni de böyle giyinmeyeceksin. Erkek kıyafetini tercih ederim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cliff'in uykusu kaçmıştı.

Yemyeşil iri badem gözler onunkileri hapsetmişti. Karmakarışık ve neredeyse gümüş rengindeki saçlar egzotik ve bir o kadar güzel yüzü çevrelemişti.

Vahşi uzun bukleleri, geceliğinin ince keten kumaşından oldukça belirgin olan dolgun göğüslerini geçiyordu. Üzerinde mahrem yerlerini ortaya çıkaran bir giysiyle, evinin herkese açık odalarında nasıl dolaşabilmişti?

Erkeklik organına dokundu, dopdoluydu. Okul çocuğu gibi davranmayı düşündü ama on iki yaşından beri bunu yapmamıştı ve kendini tatmin etmeye niyetlendiği için utanç duydu. Korsanın kızı nasıl bu kadar ilgi çekici ve endişe verici olabilirdi ki? Artık ismini bilmesine rağmen onu Amanda olarak düşünmeyi reddediyordu. Böylesine delicesine bir çekim gücüne karşı savaş vermesi için, La Sauvage, korsanın kızı ya da hatta Bayan Carre olmalıydı.

Kasıklarına hücum eden kana aldırmamaya çalışarak öteki yana döndü. Onun çok genç... Oldukça genç, fazla genç olduğunu asla unutmamalıydı. Ayrıca kız onun tipi değildi! On dört yaşında evden ayrılmak zorunda kaldığı zaman babasının arkadaşının kızını baştan çıkarmıştı. Her zaman kendisinden daha büyüklere bakmıştı ve seçim yapacağı daha yaşlı bir sürü güzel, seçkin ve asil kadın olmuştu. Kır

çiçeği ya da sera gülü arasında bir seçim yapması gerekirse, o her zaman ikinciyi tercih etmişti.

Fakat o hepsinden farklıydı. Bunu bilmek için, sadece elinde dolu bir tabancayla Kral Evi'ne dalmasını ya da kanosuyla denizi köpürte köpürte gitmesini düşünmesi yeterliydi. Daha sonra altın saçlarını konuşma dilini hatırlayınca sindi ve gülümsemesi kayboldu ama bir saniye sonra Bayan Delington'ı kasıtlı olarak evinden nasıl kovduğunu düşününce, neredeyse kıkır kıkır gülüyordu. Birden düşüncelerini yön değiştirdi. Cliff bir içki için yataktan kalktı.

O masum muydu? Şüphesiz, ne teklif ettiğini biliyordu. Onun yaşadığı kültür göz önünde bulundurulduğunda deneyimsiz olması pek mümkün değildi. Başka türlü neden vücuduyla pazarlık etmeye bu kadar hazır olacaktı ki? Tabii ki bu, malı veya gücü olmayan kadınlar için eski bir taktikti. Değiş tokuş yapacağı başka bir şeyi yoktu. Bu Cliff'i dehşete düşürmüş ve çok üzmüştü.

Onu İngiltere'ye götürmekle ilgili canı sıkılmaya başlamıştı.

Şehvet duygusunu kontrol edebildiğini ve gizleyebildiğini biliyordu. Bu sıkıcı ve zor olacaktı ama o disiplinli bir adamdı. Ayrıca kadın çok gençti! Yalnızca bunu hatırlaması gerekiyordu. Evde kalış süresini kısalttığı için, çocuklarını da alacaktı. Alexi zaten onunla birlikte adalara gitmişti ve bir süredir "gerçek" bir tekne gezisi istiyordu. Ariella'nın verdiği ipuçlarından, yurtdışına seyahat etmek ve kitaplarda okuduğu manzaraları görmek istediğini biliyordu. Çocuklarının dikkatinin dağılmasını sağlayacaklarının kesinlikle farkındaydı. Tampon bölge olacaklardı.

Gerçi bundan fazlası vardı. Cliff elinde konyağıyla karanlıkta oturdu. Dedikodulara göre Rodney Carre bir zamanlar Kraliyet Donanması'ndaydı. Bu doğru muydu? Çünkü doğruysa, Amanda'nın annesi soylu bir aileden olabilirdi.

Bu da onu korkunç bir şekilde endişelendiriyordu.

La Sauvage görgü kurallarından haberdardı ve utanç duygusundan yoksundu. Annesi terbiyeli biriyse bir araya gelmeleri bir felaket olacaktı.

Oysa genç kadının annesini bir fahişe ya da kocakarı olduğunu keşfetmek de istemiyordu. Korsanın kızının zor bir hayatı olmuştu, bundan emin olmak için detayları bilmesine gerek yoktu. Hayatın bazı lüksleriyle hak ediyordu ve bu da anne tarafından iyi bir ailesinin olmasını gerektiriyordu.

Altı hafta içinde insanları şaşkınlığa sürüklemeyecek kadar terbiye alabilirdi. Anahid onu eğitebilirdi ama emin değildi. Hatta La Sauvage'ın terbiye konusunda bir talimatı kabul edeceğinden bile emin değildi. Zaten sadece genç kadını taşımak üzere anlaşmıştı, onu genç bir hanımefendiye dönüştürmek için değil. Bu onun görevi değildi.

Cliff uyuma düşüncesinden vazgeçti. Neredeyse şafak sökülüyordu ve bir yolculuğa çıkması gerekiyordu. Çocuklarının valizleri önceki geceden hazırlanmıştı ve dil öğretmenlerini de götürmeye karar vermişti. Bu karar zihninin bir köşesinde Bayan Carre varken verilmişti.

Neredeyse bir başka çocuğu daha olmuş gibi hissediyordu ama öyle olmadığını bilmek için genç kadının geceliğini hatırlaması yeterliydi.

Cliff konyağını bitirdi ve giyindi. Odasından çıktığında, çivit mavisi denizin üzerindeki gökyüzü fuşya rengine boyanmıştı. Doğruca çocuklarının bölümüne gitti. Alexi'nin kapısı açıktı ve giyinmiş olan çocuk lavaboda dişini fırçalıyordu. Dönerek babasına sırıttı, ağzı suyla doluydu.

Cliff'in yüreği yumuşadı. Oğluna bir havlu fırlattı. "Kız kardeşin de hazır mı?"

"Anahid'e saat konusunda yakındığını duydum. Baba, bugün rüzgârımız iyi olacak."

Cliff göz kırptı. "Biliyorum. Acele etme. Bayan Carre şüphesiz hâlâ uyuyordur."

Oğlunu durulama sularını sıçratırken bıraktı ve kızının kapısı durdu. "Ariella? Anahid?"

Bir saniye geçtikten sonra Ermeni kapıyı açtı. Genç adam gülümsediğini hissetti. "Lordum?"

Onun arkasına doğru baktığında Ariella'nın hâlâ geceliğiyle duğunu ve gözlerinin uykulu olduğunu gördü. Gülümsedi. "dın. Endişelenme, Anahid senin için onlarca kitap aldı. Eğer bitirmeyi başarırsan, her zaman benim *İncil*'im var."

Küçük kız esnedi.

"On dakika sonra aşağıda olacağız, Lordum," dedi Anahid

Oradan ayrılan Cliff telaşla aşağı indi ve büyük salona yürü şimdi asırlık bir heyecanın esiriydi. Denize açıldığı zaman çok olurdu. O gece zihninde boğuştuğu tüm şeytanlar gitmişti. İki içinde rüzgâr arkasında, açık deniz önünde ve çocukları yanında caktı. Hayat daha güzel olamaz, diye düşündü.

Uşaklar duvardaki aplikleri yakmıştı ve bir bölümü aydınlanmış olan salonun mermer zemininde sabahın gölgeleri oynaşıyordu. Cl birden misafirinin, ön kapıdan çok uzakta olmayan çivi başlarıyla süslenmiş İspanyol tarzı koltukta oturduğunu gördü. Onun uyanmış olmasını kesinlikle beklemiyordu. Genç kadın da onu görmüştü, caman açtığı gözleriyle ayağa fırladı.

Genç kadına yaklaşırken adımları yavaşladı. Sadece birkaç saat önce kara kara düşündüğünü hatırlamayı reddetti. "Günaydın. Daha yeni şafak söküyor. Uyuyamadın mı?" Dün gece kapısının önünde bir kez geçmiş ve ağladığını duymuştu, ama buna rağmen yüzünde berbat bir gece geçirdiğine dair bir iz yoktu. Genç kadın matemden ken giysilerinin temizlenmesini emretmişti ve şimdi bol gömleğini pantolonunu giymişti. Bir de beline perdeleri bağlamakta kullanılan kordona dikkat çekici şekilde benzeyen altın sarısı bir kuşak geçirmişti.

"Bu sabah yelken açacağız," dedi gülümseyerek. "Neden yatakta kalmak isteyeyim ki?"

Genç adam kendini sakin hissediyordu. Şüphesiz genç kadının heyecanın sebebi annesiyle buluşacak olmasıydı. Şüphesiz denizin güçlü cazibesini Cliff kadar hissetmiyordu. "Bu altı haftalık bir yolculuk. Annenle ilişkini yenilemeden önce biraz zamanın var."

"Sen neden bahsediyorsun? Yolculuğun ne kadar süreceğini biliyorum." Kıpırdanmaya başlamıştı. "Rüzgâr çok iyi. Artık açılacak mıyız?"

Genç kadının yola çıkmak için onun kadar heyecan duyması mümkün müydü?

"Bana ahmak biriymişim gibi bakıyorsun!" diye haykırdı. "Çok uzun zamandır açılmıyorum!" Genç kadın bir ayağından öbürüne ağırlık verip duruyordu. "Gecikmenin bir nedeni var mı? Penceremden adamlarının yelkenleri çektiğini gördüm. De Warenne, yani Kaptan, ayaklarımın altında sallanan bir güverteye ve saçlarımda güzel bir rüzgâra ihtiyacım var."

Genç adam müthiş şaşırmış bir halde gözlerini ona dikmişti, gerildiğini hissediyordu. Sarsılmıştı, yana döndü, böylece genç kadının heyecanına, onun gösterdiği fiziksel tepkiyi görmeyecekti. Şimdiye dek hiç bu kadar uyarılmış olduğundan emin değildi.

"De Warenne? Yani, Kaptan, gitmeye hazırız değil mi?"

Cevap vermedi. Altı haftalık yolculuk olduğundan daha uzun görünüyordu. Tepkisi kesinlikle kabul edilemezdi. Teknenin kaptanı olarak onun görevi genç kadını korumak ve onu gideceği yere güvenle götürmekti, çılgınlık anında ırzına geçmek değil.

Tanrı'ya şükür, bu seyahate ailesini de getirmeye karar vermişti.

"Hasta mısın?" diye soran kız yeleğinin arkasından çekiştiriyordu.

Dönmeden önde tamamen sakinleştiğinden emin oldu. Yavaşça kıza döndü. "Bu yolculuğa çocuklarımı da götürüyorum ve birazdan aşağıya inerler. Onlar hazır olur olmaz yola çıkacağız."

dığımda altı yaşındaydım," dedi. "Kızın da aynı yaşlarda değil

"Evet."

Yeşil gözleri kısıldı. "Çok tuhaf davranıyorsun! Bir sorun

Gözlerini ahıştırma yapar gibi kızın yüzünden çekmeden,
rını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "En son ne zaman denizde
Kanonla kürek çekmeyi kastetmiyorum."

"Barbados'a kısa bir yolculuk yaptık. Babamın orada yanal
vardı. İlkbahardı."

Cliff bu kadar uzun süre denize açılmasa öleceğini düşü
"Bugün moraliniz yerinde gibi görünüyor, Bayan Carre."

"Amanda demek istedin." Birazcık ciddileşmişti. "Eğer kas
mek istediğin buysa, babamı unutmadım. Dün gecenin büyük
bölümünü onu düşünerek geçirdim. Dökecek gözyaşım kalmad
Sonra yüzü aydınlandı. "*Güzel Hanım* benim en sevdiğim tekne.
türlü akıldan çıkmıyor. Onun dalgalı denizlerdeki en iyi beşinci
olduğunu herkes bilir ama tabii bu senin yüzünden. Ayrıca hiç
nilmedin! Toplarına yardımcı olabilirim. Yelkencin Portekizli de
mi? Babam onun dünyanın en iyisi olduğunu söylerdi."

Cliff'in kalbi göğsünün içinde fırtınalar koparıyor, konuşma
önlüyordu.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye sırıtarak soran kızın yanak
kızarmıştı. "Güverteye çıkıp rüzgârla yarıştığımı rüyalarımda görürdü
Şimdi tıpkı rüyada gibiyim!" Arkasından bağlamakla uğraşmadı
saçlarını sallayarak kahkaha attı.

Cliff tekrar dönmek zorunda kalmıştı, pantolonu acı verircesi
sıkmaya başlamıştı. *Teknesini rüyasında görmüştü. Rüyasında on
da görmüş müydü?*

"Sabırsızlanıyorum," dedi Amanda.

Deliliğe teslim olarak dönmeyi, kızı göğsüne bastırmayı, ağzını dişiyle açmayı ve onu öpmeyi düşündü. Dilini, yapabileceği en uzak noktaya kadar itmeyi düşündü.

Çocuklarının merdivendeki ayak seslerini ve neşeyle konuşmalarını duydu. Büyük bir rahatlama ve keskin bir hayal kırıklığı olmuştu. Derin bir nefes aldı, daha samimi bir tarzla gülümseyerek, dönerek ondan uzaklaştı. "Görüyorum ki hepimiz buradayız. O zaman filikaya gidebiliriz."

Amanda köpeğini tuttu ve gözlerini kapattı, yüzünü güneşe ve rüzgâra doğru kaldırmıştı. Kingston'ı oldukça geride bırakmışlardı ve arkalarındaki adayı belirleyen şey sadece orman yeşili dağların turkuaz renkli denizle birleştiği yerdeki beyaz kumun cılız çizgisiydi. Önlerindeki deniz hafifçe kabarmıştı. De Warenne neredeyse tüm yelkenlerini açmıştı, böylece büyük fırkateyn saatte on beş knotla yani rüzgâr gibi bir hızla gidiyordu. Amanda gözlerini açtı ve neşeyle kahkaha attı.

Böyle olacağını biliyordu, değil mi? Midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti ve yarı dönerek subay güvertesindeki kaptanını görebileceği açıyı yakaladı. Cliff, Amanda'nın sekiz yaşında olduğunu öğrendiği oğluyla birlikte dümenin başında duruyordu ve çocuğa gemiye yön vermesinde yardımcı oluyordu. Daha uzun görünüyordu, omuzları daha genişti ve rüzgârda dalgalanan saçları daha da altınsıydı. Ona bakmak nefes almasını güçleştirmeye yetiyordu.

Aldırış etmiyordu. Önünde altı hafta vardı, ömrünün en iyi altı haftası.

Şimdilik annesine ulaşmayı düşünmeyecekti.

De Warenne omzunun üzerinden genç kadına bir bakış attı. Gülümsüyordu, genç kadın gibi o da aynı neşeyle dolmuştu ama bakışları buluştuğunda gülümsemesi kayboldu. Tekrar geminin baş tarafına baktığında ifadesi çok ciddiydi.

Amanda onun şehvetli planını böldüğünden beri garip davr
dığını düşünüyordu. Aman, iyi. Artık bunun bir önemi yoktu. Ç
yükselmişti, yumuşak kümülüs bulutları gökyüzünde sürükleniyor
ve iskele tarafındaki bir çift yunus fırkateynle yarışıyordu. Ne
sanki ipleri başka birinin elindeki bir kukla gibi kendini tutamad
onu süzmek için tekrar döndü.

Ne o ne de oğlu konuşuyordu ama çocuğun kendini tekn
yönlendirmeye kaptırmış olduğu ortadaydı. Babasının güçlü bed
ninin gölgesinde çok ufak görünüyordu. Babasının dümende
nasıl yardım ettiğini hatırlayınca hüzünlendi. O kadar küçükt
dümeni tutabilmek için babasının kucağında olması gerekiyord
Daha sonra bakışları kızına kaydı, onlardan çok uzakta oturmuş
kız, dantelli beyaz elbisesinin içinde her zerresiyle bir prenses gi
görünüyordu. Gerçekten öyle olması muhtemeldi, kucağında da b
kitap vardı. Babası ona üzerine oturması için kadife bir yastık vermiş
böylece fırfırlı külotu kirlenmeyecekti. O çok güzel ve şımartılmış b
çocuktu ve bir kere bile bakmadığına göre, denize açılmakla hiç
hiç ilgilenmiyordu.

Amanda bu kadar zengin küçük bir kız olmanın nasıl bir şe
olduğunu hayal edemiyordu. Çocuk sadece altı yaşında olmasına
rağmen okuyabiliyordu.

Amanda yanaklarının ısındığını hissetti. De Warenne'e okuma
yazma bilmediğini itiraf etmemiş olmayı dilerdi. Acaba aptal olduğunu
mu düşünmüştü? Onun peri prensesi gibi kızına taptığını anlamam
Amanda'nın bir saniyesini almıştı ve kesinlikle kızıyla gurur duyu
yordu. Rüzgârgülü'nün altındaki rıhtımdan tekneye gitmek için he
birlikte filikaya binmişlerdi.

Fırkateyne doğru yol alırlarken, Ariella elinde tuttuğu kitabıyl
babasının kucağına oturmuştu. Ağabeyi kitabın çantasında olma
gerektiği konusunda onu azarlamıştı. Ariella ona bağırarak karşı

vermiş ve Latinceyi zar zor okuyabildiği için onun aptal olduğunu söylemişti. De Warenne, oğluna Ariella'nın dilediği kadar kitap alabileceğini ve yolculuktan sonra Latinceyi daha iyi okuyabileceğini söyleyerek, tartışmayı sonlandırmıştı.

Tüm bunlar olup biterken Ermeni sessiz kalmıştı.

De Warenne gülümseyerek Amanda'ya bakmıştı. "Kızım çoğu yetişkinden daha iyi okur," demiş ve çocuğa dönmüştü.

"Şimdi ne okuyorsun tatlım?"

"Firavunların tarihini, baba."

Amanda, firavunların ne olduğunu bile bilmiyordu.

De Warenne'e sadece şükran borçluydu ama kızını kıskanıyordu. Çocukları gibi o da subay güvertesine davet edilmek isterdi ama edilmemişti. De Warenne ile konuşmak için bir sebebi yoktu, dolayısıyla oraya gidip her denizcinin kutsal saydığı güverteye çıkma izni istemek için de bir bahanesi yoktu. Belki de yolculuk bitmeden önce ona katılması için genç kadını davet ederdi.

Büyük bir olasılıkla etmezdi.

Tuhaf bir biçimde, keten ve dantelli güzel geceliği düşünüyordu. De Warenne onu geri almamıştı. Babasının haçı, zinciri ve genç kadının tabancasının olduğu küçük bir çantadaydı. Hançeri sol ayağındaki çizmenin içindeydi ve kılıcı ise kuşetindeki yastığının altındaydı.

"Baba? Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Ariella birdenbire.

Amanda kızın durduğu tarafa dönerek baktı, elinde tarih kitabı vardı. Kız tuhaf bakıyordu ve Amanda çocuğu deniz tuttuğunu anında anladı.

"Aşağı inip Anahid'le uzanabilir miyim?" diye sordu.

"Bu yapabileceğin en kötü şey olur." De Warenne arkasına doğru baktı. Bakışları Amanda'ya kaydı ve tereddüt ediyor gibiydi.

Amanda, onun ne istediğini bildiğini sanıyordu ve [illegible] ücretini ödemeyi çok istediği için hemen atıldı. Neden çocuğ[illegible] dım etmiyordu ki? Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu [illegible] Warenne'e borçluydu, hem de kadar zor olabilirdi ki? "De Wa[illegible] Onunla güvertede dolaşırım."

Adamın bakışları yumuşamıştı. "Sizin için bir sakıncası [illegible] Bayan Carre? Anahid aşağıda çocukların kamarasını hazırlıyor."

Amanda ona gülümsedi. "Endişelenme. Denize düşmesine [illegible] vermem."

Genç adam afallamıştı.

Kahkaha attı. "Bu bir şakaydı, De Warenne!"

"Komik değildi," dedi gülmeden.

Genç kadın dudağını ısırdı. Konu kızı olunca oldukça ciddiy[illegible] Ona vurduğunuzda, küçük prenses büyük bir olasılıkla kovalar dol[illegible] ağlardı. Genç kadın derin bir nefes aldı ve elini kaldırdı. "Beninle ge[illegible]

Ariella ona gülümseyerek, diğer eliyle kitabını tutmaya devam ederken, serbest olan elini uzattı. Amanda, ana güverteye inmek için üç basamakta ona yardım etti. "Birkaç gün içinde daha iyi hissedeceksin, hemen güvertede yürüme becerisi edinmelisin," dedi.

"Gerçekten mi?" Ariella gülümsedi ama sonra yüzü sarardı.

Amanda çocuğu kusması için tam zamanında korkuluğun üzerin[illegible] çekti. Kız sakinleşene kadar onunla oturdu. Birden Ariella'nın ağlamak üzere olduğunu fark etti. Midesi bulandı. Çocuk tam bir lapacıydı.

Arkalarında beliren De Warenne, kızı kucağına aldı. "Birkaç gün içinde daha iyi hissedeceksin," dedi. "Söz veriyorum."

Ariella gözyaşlarıyla uğraşıyordu. "Ben iyiyim, baba. Beni yere indir."

"Emin misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Bayan Carre ile yürümek istiyorum. Şimdi daha iyiyim, gerçekten." Hafifçe gülümsemeyi başardı.

Cliff onu yere indirdi ve Ariella Amanda'nın elini tuttu.

Amanda kendini dışlanmış hissediyor ve küçük kıza olan kıskançlığı gittikçe artıyordu. Ta ki De Warenne'in bakışları ona dönünceye kadar. "Kızıma bu kadar nazik davrandığınız için teşekkür ederim," derken mavi gözleri genç kadının yüzünde geziniyordu.

Bu ipeksi bir okşayış gibiydi. Amanda gülümsemesine karşılık veremedi ve kıpırdayamadı ama eğer onun kendisinden hoşlanmasını istiyorsa tek yapması gerekenin, çocuklarına iyi davranmak olduğunu anlamıştı. Hem onun kendisinden hoşlanmasını istiyordu, aslında çok fazla istiyordu.

Dudaklarını yalayarak, gülümsemeye çalıştı. "Kısa zamanda alışır. Sonuçta o senin kızın."

Genç adam ona, Ariella'nın denize uyum sağlayacağını pek düşünmediğini belirten imalı bir bakış attı ve sonra da subay güvertesine geri döndü. Amanda arkasından baktı. Giysilerini nasıl bu kadar temiz tuttuğunu merak ediyordu. Her zamankinden daha fazla deniz kokuyordu ama hâlâ mango ve Uzak Doğu baharatları kokusu da vardı.

"Babamdan hoşlanıyorsun."

Amanda sıçradı. Onu güverteye doğru çekerek, işitme menzilinden çıkardı. "De Warenne bana iyi davranıyor ve beni anneme götürüyor."

"Biliyorum. Bize söyledi. O İngiltere'deymiş." Ariella'nın inceleyen gözleri, altısındaki bir çocuk için oldukça meraklıydı.

Amanda, "O harika bir hanımefendi," diye böbürlendi. "Müthiş güzel biri ve gül bahçesi olan kocaman, süslü bir evde yaşıyor."

"Gerçekten mi?" Ariella düşünceliydi. "Baban gerçekten bir korsan mıydı?" diye ciddi bir ifadeyle sordu, el ele güvertede yürürlerken.

Amanda tereddüt içindeydi. Sonra ona hiçbir şekilde gerçeği [illegible] etmemeye karar verdi. "O yanlış yargılandı ve haksız yere idam edildi," diye yalan söyledi. "O bir çiftçiydi ve gerçek bir beyefendiydi." Sonra da doğru eklemek için, "Eskiden Kraliyet Donanması subayıydı," dedi.

Ariella sessizdi ve Amanda onun düşüncelerinin yoğunlaştığını biliyordu. Ne kadar garip bir kızdı! Sonra çocuk, "Neden annesini kaybettiğin için sevinmiyorsun? Baban öldüğü için mi?" dedi.

Amanda durdu. Çocuğa vurmak üzereydi ki, subay güvertesinden onları seyreden De Warenne'i gördü.

Kendini gülümsemeye zorladı. "Annemi göreceğim için sevinmiyorum. Senden daha küçük olduğum zamandan beri onu görmüyorum." Konuşurken içi buruluyordu. Annesinin de onu gördüğüne sevineceğine bir inanabilseydi.

"Gerçekten mi?" Ariella gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Benim annem öldü. Doğduğum zaman onu öldürmüşler."

Amanda meraklanmamayı başaramadı. "O bir prenses miydi?"

Ariella'nın gözleri büyüdü ve bir kahkaha attı. "Hayır. Soylu Yahudi yoktur ki."

"O bir Yahudi miydi?" diye soran Amanda şaşırmıştı. Daha önce Yahudilerle karşılaşmıştı elbette, bir keresinde Curaçao'da bulunmuştu ve orası çoğunluğu Yahudilerin olduğu bir adaydı. Babası Yahudilerin uzun zaman önce İspanya'dan geldiğini söylemişti.

"Babam ona âşık olmuş ve ben olmuşum. Ama bu yasakmış ve bir Berberistan prensi onun öldürülmesini emretmiş. Berberistan nerede biliyor musun?"

Amanda gözlerini boşluğa dikmişti. Çocuğa üzülmemek elde değildi ama De Warenne'in annesine âşık olmuş olduğunu öğrenmekten hiç hoşlanmamıştı. Eğer Ariella ona benziyorsa kadın çok güzel olmalıydı.

"Biliyor musun?"

"Evet." Amanda onu çekiştirdi ve güvertede yürümeye devam ettiler.

"Babam da senden hoşlanıyor," dedi Ariella birdenbire.

Amanda tökezleyiverdi. "Ne?"

Ariella ona güldü. "Her zaman seni süzüyor ve yüzü kıpkırmızı oluyor. O asla kızarmaz ama sen odadayken kızarıyor."

Amanda şüpheciydi. "Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin babanın yüzünü kızartabileceğini sanmıyorum."

"Sen kızartıyorsun. Bu sabah evden çıktığımızda onu gördüm ve filikadayken kıpkırmızıydı."

"Çok sıcak," dedi Amanda tedirgin olmuş bir şekilde. Şımartılmış, havalı ve büyüklerin okuduğu kitapları okuyan kızıyla Cliff de Warenne hakkında konuşmak istemiyordu. O ana kadar tüm güverteyi dolaşmışlar ve iskele tarafına gelmişlerdi, konuşmalarının odağındaki kişiden çok uzakta değillerdi.

"Daha iyi hissediyorum. Uzanmak istiyorum," dedi Ariella esneyerek.

Döndü ve Amanda'nın elini bırakarak kaptan kamarasının kapısını iterek açtı.

Ariella'nın istediği her yere rahatça girip çıkmasına izin verildiğinden emin olan Amanda, itiraz etmedi. Kendisine ise kapıyı vurmadan babasının kamarasına girmesine asla izin verilmemişti ama çoğunlukla da babasının yanında bir fahişe olurdu. Daima babaların hep aynı olduğunu düşünürdü ama De Warenne'in çocuklarına davranışının kendi babasınınkinden farklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Babası onun okuyamamasına aldırış etmezdi ve De Warenne'in Ariella'ya yaptığı gibi onun üzerine düşmez ve sevmezdi.

Ariella telaşla kabine girdi. Amanda o anki meraktan [illegible] yordu. Özel kamarayı gözetleyebilmek için içeri doğru bir adım [illegible] bu süre zarfında da söz verdiği üzere, kızına göz kulak [illegible] gibi davranıyordu.

Kamara kırmızıydı.

Duvarlar koyu Çin kırmızısına boyanmıştı ve yerde bir [illegible] Çin bir de Fransız halısı vardı. O ve babasının yıllar içinde [illegible] ladıkları en değerli şeylerden bir kısmı halı ve kilimler [illegible] Amanda farklarını biliyordu. Abanozdan yapılmış ve işlemeli [illegible] kocaman karyola bir duvara dayalı duruyordu. Yatak örtüsü, kırmızı ipek kumaştandı, üzerinde kırmızı ip ve altın simle yapılmış işler vardı. Kalın püsküllleri ve saçakları olan kırmızı ve altın yastıklar kocaman yatak başlığına dayanmıştı.

Kıvrımlı ayakları olan çok güzel bir İngiliz masası ve şarap rengi döşemeleri olan dört sandalye odanın tam ortasındaydı.

Birkaç lombozun altında üzeri haritalar ve çizelgelerle kaplı büyük bir masa vardı. Odanın tamamı sıradışı hazinelerle doluydu. kilidi ve anahtarıyla Arap tarzı pirinç bir sandık, Afrika maskeleri, karışık desenli ve renkli Fas vazoları, Waterford kristalleri ve altın şamdanlar. Bir de yüzlerce kitabın doldurulmuş olduğu bir kitaplık vardı. Amanda ürperdi.

De Warenne'in özel barınağına adım atmış bulunuyordu. Oda adamın egzotik tarzını, erotik doğasını, zekâsını, gücünü ve erkeğini yansıtıyordu. Bir şekilde orada olmaması gerektiğini düşündü.

Biri onu arkasından tuttu. "Burada ne yapıyorsun?"

Amanda içgüdüsel bir tepki verdi ama hançerini çıkarıp adamın göğsüne dayadığında, hatasını fark etti. De Warenne'in gözleri büyümüştü. Genç kadın adamın kollarında donup kalmıştı ve kalbi deli gibi atıyordu.

"Bu da nesi?" diye yumuşacık bir ses tonuyla sordu.

Adamın kalın bacakları ve güçlü uylukları vardı, genç kadın adamın onun tamamen kendi vücuduna bastırdığını fark etti.

"Bu bir hançer," diye soludu. "Özür dilerim... İndirsen'in sana gitmene izin vermelisin."

Bakışları birbirine kenetlenmişti. Cliff onu bıraktığında, Amanda onun heyecanlandığını hissedince soluğunu tuttu, bakışları genç adamın çekimine kapılmıştı.

Adam kızarmıştı. Amanda kızın haklı olduğunu düşündü, şaşırmıştı. Yoksa şimdi o da çocuk kadar çılgın mı olmuştu?

Adam ciddi bir tavırla geri çekildi. "Hiç kimse bu kamaraya izinsiz giremez." Dönerek, lomboza doğru yürüdü ve orada derin bir nefes aldı.

Artık çok geçti. Amanda onun uyarıldığını düpedüz görmüştü. Hançerini çizmesinin içindeki kılıfına koydu. Adam onu istiyordu. Bunun neden olduğundan gerçekten emin değildi. Şiddet eylemi yüzünden miydi? Tanıdığı her denizci kanlı bir çarpışma sonrasında seks yapmaktan hoşlanırdı.

"Baba? Bu benim suçum. İçeri girmek istemiştim," diye fısıldadı Ariella yataktan.

De Warenne döndü ve kızına gülümsedi. Bununla birlikte ifadesi gergindi. "Buraya girmek için senin bile benden izin alman gerekir."

Başını sallayan çocuğun büyümüş gözleri bir babasının, bir Amanda'nın üzerinde gezinip duruyordu.

Amanda daha doğal nefes almaya çalıştı. "Özür dilerim." Adama dikkatli bir bakış attı, bir kez daha şehvetli doğasını kontrol altına almış olmasından hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissettiğinden emin değildi.

De Warenne'in çenesi kasıldı. Kapıdan önce çıkmaları için ikisine de yol verdi. Bunu yaptıktan sonra, yüksek sesle, "Bayan Carre. Bir dakika lütfen," dedi.

Ses tonundan hoşlanmasa da, özel alanına girdiği için onu cezalandırmayacağını umarak başını salladı. Bu babasının yapacağı bir şeydi. Kafasına hızlı bir şaplak indirirdi. Aynı korkuyla midesine kramp girdi. Babası iri yarı bir adamdı ama De Warenne daha uzundu, daha kaslı ve çok daha gençti. Eğer ona vurursa kaçmayacaktı. Adam, onun cesur ve güçlü olduğunu görmeliydi... Babasını gururlandıracaktı.

"Ariella, kendini iyi hissediyorsan, buna sevinirim ama aşağıya inmek yine de kötü bir fikir. Anahid'i çağırdım. İkiniz birlikte o bankta okuyabilirsiniz."

"Peki, baba," diye fısıldadı.

"Git," dedi ama artık gülümsüyordu ve eğilerek yanağından öptü.

Ariella'nın gözleri parladı ve belirli bir uzaklıkta saygıyla bekleyen Anahid'e koştu.

Amanda, dönmeden önce adamın omuzlarının dikleştiğini izlerken, cezasının beklentisiyle gerildi. De Warenne elini kaldırdı. "Acaba..."

Amanda başını eğdi.

Eli ikisinin arasında havada kalmış bir vaziyette dondu. "Ne yapıyorsunuz?"

Genç kadının yanakları kızardı. Kuralları çiğnemişti ve dik durmalıydı. "Hiçbir şey. Yani, tokattan kaçmayacağım."

Adamın gözleri yuvalarından çıktı. "Ne?"

"Durma devam et. Emirlerine karşı geldim."

"Size vurmak istediğimi mi düşündünüz?" Elini indirdi.

Genç kadın temkinliydi. "Elini bu yüzden kaldırmadın mı?"

Adam ona doğru adım atınca, genç kadın kendi kendine verdiği kararı unutarak geri çekildi. Adam durunca, o da durdu.

"Bayan Carre! Ben kadınlara vurmam," dedi Cliff dehşet içinde. "Hayatım boyunca hiçbir kadına vurmadım ve asla vurmayacağım."

Ona inanmalı mı, emin değildi. "Bu bir hile mi?"

Genç adam inanamıyordu, o kadar şaşırmıştı ki, ancak bir süre sonra konuşabildi. Konuştuğu zaman, genç kadın gözlerindeki acıyı görmüştü. "Sizi bu akşam benimle yemek yemeğe davet etmeye çalışıyorum."

"Benimle yemek yemek mi?" Bu bir kandırmaca olmalıydı, değil mi?

Adam başını salladı. "Konuşabileceğimizi düşündüm."

Amanda şüpheciydi. Erkeklerin kadınlarla bir işi olurdu... O da konuşmak değildi. Kalbi hızla atıyordu. Fikrini değiştirmişti. Sonunda onu yatağına almaya karar vermişti.

"Davetimi kabul edecek misiniz?"

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Seyahati için ödemeyi yatağında yapmasına artık izin verecek miydi? Zihni rüyasındaki altın saçlı âşığının bulanık ama ateşli imgeleriyle dolmuştu ve birdenbire o âşığın artık bir yüzü vardı. Bedenini okşayan ve tüylerinin ürpermesine, nabzının atmasına neden olan De Warenne'di. Belki de onun yatağında olmaya aldırmazdı. Herkes onun mükemmel bir sevgili olduğunu söylüyordu. Adadaki kadınların onun hakkındaki konuşmaları, hatırlayabildiğinden çoktu. Onlardan bazıları, yatağını paylaşmış olanlar, bununla arkadaşlarına övünürlerdi. Bir şekilde, dedikoduların doğru olduğunu biliyordu.

Sanki gizemli rüyalarından birindeymiş gibi, derisi karıncalanıyordu ama bu sefer acısı daha yoğundu. Soluklandı ve başını salladı. "Yemek yiyebilir... ve sohbet ederiz."

Adamın sözleri kısıldı. "Niyetim kötü değil."

Amanda bir anlığına bile ona inanmamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Amanda teknenin kıç tarafındaki küpeştenin yanında dimdik, mağrur ve oldukça soğukkanlı olmaya çalışır bir halde duruyordu. Bunu yapmak çok zordu. Altı denizci, babasının cenazesinin olduğu, tik ağacından yapılmış tabutu güverteye taşımıştı. Tabut şimdi orada duruyor, Karayip güneşinin altında parlıyordu. *Güzel Hanım*'ın üç yüz kadar mürettebatı vardı ve o anda işi olmayan tüm denizciler güvertede, saygılı sessizliklerini koruyorlardı. De Warenne konuşma yapıyordu. Elinde bir *İncil* tutuyordu ve Amanda oradan okuduğunu biliyordu ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu.

İçinde kabaran ızdırabın bir yere gittiği yoktu ve onu felç ediyordu. Birkaç saat önce denize açıldıklarında, genç kadın neşeyle dolmuştu. Babasının korkunç kaderini unutmuştu. Onun kaybının verdiği acıya katlanmaya çalıştı. Bu göründüğünden daha büyük, imkânsız bir görevdi.

Dalga dalga gelen kederinin üstesinden gelmek durumundaydı. De Warenne'in, ailesinin ve mürettebatının önünde soğukkanlılığını yitirmek istemiyordu.

Bunu yapamam diye düşünürken en sonunda gözyaşları yanaklarından süzülüverdi. *Babam olmadan yaşayamam. Bu çok acı veriyor.*

Babası onun hayatıydı. Annesi onun için tamamen bir yaban
cıydı ve asla babasının yerini almayacaktı. Dizleri çözülüyor, vücudu
titriyordu ve gözyaşları yüzünden akmaya devam ediyordu.

Lütfen bu kâbus sona ersin, diye düşündü kederle. *Lütfen!*

Sonra tekneye sessizliğin hâkim olduğunu fark etti. Sadece d
reklerin gıcırtısı, yelkenlerin çırpınışı, suyun çırpıntısı ve sağ
damlacıkların sesi duyuluyordu. De Warenne konuşmayı bırakmış

Genç kadın ona bakmaya cesaret edemedi. Etseydi, hissettiği
ve hiddet duygusundan ötürü çığlık atmaya başlardı.

Genç adam önünde beliriverdi. Alçak sesle konuşuyordu ve s
tonu katlanılmaz derecede nazikti. "Birkaç şey söylemek ister misin

Nefes bile alamazken, konuşmak şöyle dursun nasıl bir şey s
leyebilirdi ki? Teknedeki sessizlik başlı başına korkunçtu.

"En azından bir hoşça kal demek ister misin?" diye usulca so
omuzlarını tutarak.

Yukarı doğru bakmak zorunda kaldı. Kendisini hem kederin
de adamın gözlerindeki şefkatin içinde boğulur gibi hissediyor
Başını salladı ve hıçkırığa boğuldu.

Genç adam bir kolunu beline sararak, onu parlayan tabuta doğ
götürdü.

Amanda dizlerinin üzerine düştü. Cilalı ahşabı kucaklayıp
yanağını soğuk yüzeyine koydu. *Baba*, diye düşündü. *Seni seviyorum.*
Hep sevdim, daima seveceğim.

Güçlü ol, kızım. Hep güçlü ol. Artık emin ellerdesin.

Amanda gerilmişti çünkü bir kez daha sanki Rodney tam o
daymış ve onunla konuşuyormuş gibiydi. "Ben güçlü değilim," d
fısıldadı. "Bu bir yalan. Yalnız devam edemem."

Yalnız değilsin, kızım. Sen güçlüsün. Güçlü ve cesursun, ha
sakın unutayım deme.

"Hayır, değilim," diye hıçkırdı.

Birisi kolundan tuttu.

Gitmeliyim, kızım. Gitmeme izin ver.

Panik genç kadını etkisi altına almıştı. "Beni bırakma!" diye
bağırdı. "Baba!"

Güçlü eller onu ayağa kaldırdı, güçlü bir kol onu güçlü bir vücuda
dayadı. "Gitmesine izin ver, Amanda." De Warenne başını adamlarına
doğru salladı.

Altı denizci tabutu kaldırıp teknenin kıç bölümüne doğru taşır-
ken Amanda ağlamaya başladı. "Beni bırakma," dedi nefes nefese.

"Tanrı ruhunu korusun," dedi De Warenne.

İki yüz adam, "Amin," diye mırıldandı.

Tabut sulara gömüldü.

Amanda çığlık attı.

"Uzanman lazım," dedi De Warenne, genç kadını teknenin kıç
bölümünden kararlı bir şekilde çekerek.

Genç kadın döndü ve sanki babasını o öldürmüş gibi iki yumruğuyla
tekrar tekrar vurabildiği kadar güçlü ve öfkeli bir halde ona vurdu.

De Warenne onu kucağına aldı ve güverteye doğru yürüdü ama
Amanda ona vurmaya devam ediyordu. Ondan, Woods'tan, tüm
İngilizlerden ve tüm dünyadan nefret ediyordu. Öfkesi bitip yerini
tükenmişliğe bırakana kadar böyle hissetti

Amanda birkaç saat sonra uyandı. Gözlerini kaptan kamarasının ta-
vanına dikmişti, definden sonra De Warenne'in onu buraya getirmiş
ve karyolasında yatırmış olduğunun farkına vardı. Ona bir içki de
vermişti ama onun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Hıçkıra hıçkıra
ağlayarak uyumuştu.

Kamara tamamen karanlıktı. Odaya hoş bir esintinin geldiği ar
pencereye doğru baktı. Dışarıda gece, göz kırpan yıldızların süsled
siyah bir kadife gibiydi.

Kırmızı ve simli ipek örtünün üzerinde doğruldu. Parmağ
erotik duygulara hitap eden leopar derisi yastıkta gezdirdi. Bak
gitmişti. Geri gelmeyecekti ve artık gerçekle yüzleşmesi gerekiyor

Yataktan aşağı kaydı, ayakları çıplaktı. De Warenne, çizmele
kaldırmıştı ya da birine kaldırması için emir vermişti. Amanda o
ları buldu ve giymek için oturdu. Artık ızdırabın girdabında değil
sadece kendini üzgün ve teslim olmuş hissediyordu. Olması gerek
de buydu. Babası ardından yas tutulmayı hak ediyordu ve o gün
sabahında mutlu olmaya hakkı yoktu.

Kaptan'ın, nerede olduğunu ve o anda kendisi hakkında ne d
şündüğünü merak ediyordu. Onun cesur ve güçlü olduğunu kesinlik
düşünmüyordu. Babasının hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Endişelenme," dedi babasına, bir şekilde onun duyabildiğ
umarak. "Başka bir kadın histerisi olmayacak. Bu kadar aptal bir
olduğum için özür dilerim, baba."

Bu sefer cevap yoktu.

Amanda derin bir nefes aldı. Kamaradan dışarı çıkar çıkm
De Warenne'i gördü.

İkinci kaptan, adı MacIver olan iriyarı bir İskoç dümenden
De Warenne ana güverte küpeştesini hafifçe tutmuş bir halde ayı
duruyor ve parlak yıldızların simsiyah denizde pırıltılı dansını ve
müş rengi yakamozları seyrediyordu. Rüzgâr hafiflemiş ve fırkate
hızını düşürmüştü. Gece sakin ve huzur vericiydi, bir gemi yolcul
için mükemmeldi.

De Warenne döndü. Aralarında birçok adım vardı ve Ca
Hanım babasının küçücük teknesinin hiç olmadığı kadar ayba
olmasına rağmen hâlâ gölgeli ve karanlıktı. Sorun değildi. Kara

liğa ve aralarındaki onca mesafeye rağmen bakışları buluşmuş ve birbirine kenetlenmişti.

Amanda neredeyse hipnotize olmuş gibi hissediyordu. Ona doğru yürüdü.

Adamın bakışları yüzünde gezindi. "İyi dinlendiniz mi?"

Başını salladı. "Evet, dinlendim. Yatağını bana verdiğin için teşekkür ederim."

Adamın dudakları yumuşadı. "Bunu yüksek sesle söyleme, yanlış anlaşılabilir."

Gülümsedi. "Endişelenmiyorum. Kimsenin seni, *beni* yatağa atmaya çalışmakla suçlayacağını sanmıyorum"

Adam bakışlarını kaçırdı.

Genç kadın birdenbire adamın o sabahki ilgisini ve yemek davetini –aslında buluşma davetiydi– hatırladı. Yanakları ısınmaya başlarken vücudunun alt kısmında tuhaf ve boş bir his meydana çıktı. Amanda yüzünü denize çevirerek, korkuluğa tutundu. Aralarında sadece birkaç santim olduğunu çok geç fark etti. Adama yan gözle kaçamak bir bakış atarken, hayatında ilk kez bir erkeğe karşı böyle hislerinin olduğunun bilincindeydi. Ona bu kadar yakın olmak nefesini ve dermanını kesmişti. Belki onu yarınki akşam yemeğine davet edecekti.

Adam konuşmadı ve Amanda döndü. Yıldızlardan yansıyan ışık dalgaların üzerinde dans ediyordu. İnsanın görebildiği kadarıyla, denizin parlayan siyahlığından başka hiçbir şey yoktu. Sonsuz, kudretli ve muazzam görünüyordu.

Deniz rahatlatıcıydı. De Warenne rahatlatıcıydı. O iri yarı bedenin ve kendi bacaklarındaki gerilimin korkunç derecede farkındaydı ama güvende olduğunu ve sadece ona yakın olmanın verdiği korunaklı olma duygusunu hissetmek çok daha önemliydi.

Birazcık gülümsedi. Ona gecenin katıksız güzelliğinden ve hu
zurundan hoşlanıp hoşlanmadığını sormasına gerek yoktu, doğrusu
söylemek gerekirse kendisi hoşlanıyordu. Aslında Amanda onun ya
nında ve onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

İlginç bir sessizliğin eşliğinde biraz daha vakit geçti.

Amanda, "Gece harika, değil mi?" diye sordu.

De Warenne ona baktı. "Katılıyorum."

Genç kadın onun bakışlarına karşılık verdiğinde yüreğinin pan
ettiğini hissetti, sonra tekrar parlayan suyun sonsuzluğuna bakmak
geri döndü. Babası gerçekten gitmişti ama gece harikaydı. Kendi
bir hain gibi hissetmeliydi ama babasının böyle bir geceden hey
almasını isteyeceğini biliyordu.

Sonra midesi guruldadı.

De Warenne ona gülümsedi.

Amanda'nın yüzü kızarmıştı. "Bu pek hanımefendivari sayılma
değil mi?"

"Bana, bir hanımefendi olmakla ilgilenmediğinizi bir iki ke
söylemiştiniz."

Çantasında duran hanımefendivari geceliği düşündü. "İlgile
miyorum," dedi ama doğruyu söylemediğini hissediyordu. Konu
değiştirmek için telaşla ekledi. "Benimle yemek yemeyi gerçekte
istediysen, berbat ettim."

Tek kaşı kalktı. "Aslında berbat etmedin ve aslında gerçekte
istedim."

Genç kadın onunla yüz yüze geldi. "Ne demek istiyorsun?"

Bakışları, genç kadının yüzünün her ayrıntısında ağır ağır gezi
"Yemek yemedim. Uyanmanızı ve yemeğimi paylaşmanızı umuyordu

Genç kadın, onun kendisi hakkındaki fikirlerini değiştirdiğini bi
etti. Sonuçta onu yatağına almaya karar vermişti. Dehşete düşm

gerekiyordu ama düşmedi. Kendisini korkunç derecede huzursuz ve heyecanlı hissediyordu. Hem artık seyahat masrafını ödeyebilecekti. Bakışlarını yavaş yavaş onunkine doğru kaldırdı, ne olacağını düşünürken genç adamın yatağına girmek istediğini fark etti. Artık sadece kendini orada aptal durumuna düşürmemek için dua edebilirdi. Yine de o akıllı biriydi, genç adam başladığında o da ne yapacağını kestirebilirdi.

"Yemeğimizi hazırlatayım. İzninizle," diyerek uzaklaştı.

Nabzının hızlandığını fark eden Amanda küpeşteye tutunarak soluklandı ve birden arzu duymanın nasıl bir şey olduğunu anlamıştı.

"Bayan Carre." Kamarasının eşiğinden işaret ederken, hafifçe gülümsüyordu.

Amanda dudaklarını ısırarak ilerledi. Adamın gömleği, solgun pantolonu ve çizmeleriyle çok da resmî giyinmemiş olmasına rağmen genç kadın şu anda üzerinde olandan farklı bir elbise giymiş olmayı dilerdi.

Sonra masayı gördü. Altın şamdanlardaki uzun fildişi rengi mumlar yakılmıştı. Masanın üzerine beyaz bir örtü serilmişti ve üzeri keten peçete, altın yaldızlı çatal bıçak takımı, kristal şarap kadehleri ve kırmızı, mavi mineli, köşeleri altın yaldızlı çok güzel tabaklarla taçlandırılmıştı. Gümüş bir altlığın üzerindeki şarap şişesi, üzerinden duman tüten gümüş servis tabaklarının yanında duruyordu. Daha önce hiç böyle bir manzarayla karşılaşmadığı için kıpırdayamıyordu.

"Buyurun." Genç adam onu geçerek masadaki koyu kırmızı kadife sandalyeyi çekti.

"Gerçekten yemek mi yiyeceğiz?" diye yutkundu, rüyada olduğundan şüphe ederek.

"Evet, sizi yemeğe davet ettim."

Bakışlarını muhteşem masadan ayıramıyordu. Böyle bir masayı daha önce hiç görmemişti, burada Carre'in kızı değil, bir kraliçe yemek yemeliydi!

"Bayan Carre?"

Onu belli belirsiz duyunca, yanıldığını fark etti. Tek derdi onu yatağa atmak olsaydı böyle bir masa hazırlatmazdı. Ağzı açık kalmış, şaşkın bir şekilde genç adama baktı. Kaptan hâlâ çektiği sandalyenin arkasında bekliyordu.

Genç kadın bir şekilde dikkatle yürüdü. Bir keresinde, babası sevgilisi için sandalyeyi tutmuştu ama saçma olduğunu düşündüklerini bu jestle seçkin tabakanın havalarıyla dalga geçerek kendilerini kaybedecek şekilde çılgınca gülmüşlerdi. Babası bu alayı bile mahvetmiş ve kadının oturmasına izin vermek yerine onu kucağına çekmiş ve korsesinin derinliklerini araştırmaya koyulmuştu.

Amanda gözlerini De Warenne'e dikti. Nasıl bu kadar nazik, cömert ve bu kadar yakışıklı olabiliyordu? Münasebetsiz niyetler gütmeyen bir beyefendi olduğuna yemin etmişti ve genç kadın onu inanmaya başlıyordu. Genç kadın gibi biri için büyük bir baştan çıkarma sahnesi sergilemesine gerek yoktu.

"Lütfen oturun," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Bu bir baştan çıkartma değil mi?"

"Hayır, değil." Bakışları genç kadının üzerindeydi.

"Neden?"

Mumların soluk ışığında bile onun kızardığını gördü. "Neden bu bir baştan çıkarma olsun ki?"

Kız başını salladı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden benimle yemek yemek istedin? Ben ne bir düküm ne de bir amiral. Güzel ve seçkin biri değilim. Neden?"

Genç adam durgundu, bakışları hâlâ birbirine kenetlenmiş bir haldeydi. Konuşmadan önce bir süre geçti. "Biriyle birlikte yemek, yalnız yemekten daha keyifli. Aynı zamanda hayatınızı dinlemek isterdim."

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı. "Benim hayatımı mı?" Onun hayatının bir önemi yoktu ve bugüne kadar hiç kimse detaylarıyla ilgilenmemişti.

"Her gün bir korsanın kızını kurtarmıyorum," dedi, ses tonu birdenbire alaycı olmuştu.

Amanda gülümsedi. Böyle bir açıklama başkasından gelse, saldırgan davranabilirdi. "Hayatım seni sıkar," diye uyardı. Sonra ani bir dürtüyle, "Ben de senin hayatını dinlemek isterim!" dedi.

Şaşırmıştı. "Benim hayatım kesinlikle sizi sıkar!"

Genç kadın kahkaha attı. "Aristokratsın!"

Adam kendi kendine güldü. "Sevgilim, pek öyle sayılmam." Sandalyeyi gösterdi.

Amanda'nın nefesi kesilmişti ve başı dönüyordu. En sonunda oturdu. Daha önce hiç kimse ona "sevgilim" diye hitap etmemişti. Elbette Kaptan bununla başka bir şey kastetmemişti. Kızına da böyle hitap ettiği oluyordu. Ama bunu bu sefer öyle baştan çıkarıcı bir tonda söylemişti ki Amanda bunu bir kez daha söylemesi, kastederek söylemesine yönelik derin bir özlem hissetmişti.

Adam sandalyesini masaya yaklaştırdı, sonra da karşısındaki sandalyeye oturdu ve şarap şişesini kaldırdı. Duraksadı, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. Daha sonra şişeyi masaya koydu. "Sormam gerekiyor. Kaç yasındasınız?"

Genç kadın tereddüt etmedi. "Yirmi bir." Gülümsedi, kalbi deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Onun kendisini olduğundan daha erişkin sanmasını istiyordu. "Sen kaç yaşındasın?"

Adam başını sallayarak kahkaha attı. "Amanda, ikimiz de senin yirmi bire yakın bile olmadığını biliyoruz. Ben yirmi sekiz yaşında yım." Duraksadı. "Bayan Carre, demek istedim."

Genç kadın onun yirmili yaşların sonunda olduğunu düşünmüştü ve haklıydı. İnanılır bir yaş söylemek için düşündü. "Neredeyse yirmi yaşındayım," diye yalan söyledi. "Hem sana söyledim, ben bir hanımefendi değilim. Bana Amanda diyebilirsin."

Cliff'in yaklaşımı şüpheciydi. En sonunda, "Mutlaka öyledir," dedi. "Mutlaka öyle ve biraz şarap istiyorum," diye ekledi Amanda.

De Warenne, kendisine kadeh dolusu şarap koyarken, ona da bir parmaktan daha az koydu.

"Senin oldukça cömert olduğunu sanmıştım," diye homurdandı, kadehine uzanırken. Taktiği başarıya ulaşmış mıydı?

"Benim tahminime göre on altı, belki on yedi yaşındasın," dedi ona dikkatle bakarak.

Amanda derin bir nefes aldı. On yedi yaşındaydı ve ağustosta on sekizine girecekti. Cevap vermek yerine gözlerini yere indirdi ve şarabını aldı. Telaşla yutkundu, kandırmacasını tamamen unutmuştu. Babasıyla içtiği şaraplar yoğun ve mayhoş olduğundan hep bira tercih etmişti. "Bu nedir?" diyebildi, afallamıştı.

"Bunun şarabı beğendiğiniz anlamına geldiğini tahmin ediyorum."

"Çok lezzetli, ahududuya benziyor ve kadifemsi."

"Yoğun böğürtlen tadı var," diye onayladı. "Dilde ince bir tabaka bırakacak kadar taneni var. Rioja'dan."

Amanda cevap vermek için bir yudum daha aldı. Şarap cennetten gelme gibiydi.

"Eğer yavaş gitmezsen sarhoş olursun," dedi De Warenne ama ses tonu yumuşaktı. Kendi kadehine dokunmamıştı, sadece onu izlemeye devam ediyordu.

Genç kadın onun gerçekten ne düşündüğünü bilmeyi dilerdi. Yayvan bir gülümsemeyle ona baktı. "Şarabın bu kadar lezzetli olabileceğini hiç bilmiyordum. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Özür dilerim."

"Gömleğim yüzünden mi? Saçlarımı örmeli miydim?"

"Gömleğin iyi." Gülümsemesi zorakiydi. "Kaba davrandım. Bir daha olmayacak."

Amanda huzursuz olmuştu. Saçını kıvırarak bir düğüm yaptı ve tatsız bir ifadeyle gülümsedi. "O gecelik dışında başka kıyafetim yok."

Adam panik olmuş gibi görünüyordu. "Saçınla bir ilgisi yok, saçların çok güzel ve kıyafetinle de bir ilgisi yok. Bu yemekten keyif almanı istiyorum. Aşçım çok iyidir."

Genç kadın durgunlaştı. Saçından hoşlanıyor muydu? Her yaz uçlarını hançeriyle keserdi ve bir sonraki seneye kadar uzardı. Bu yaz aklı fikri babasının yakalanmasında olduğu için, saçını unutmuştu. "Çok uzun," demeyi başardı.

Adamın rengi değişti. "Asla kesme," diyerek konuyu kısa kesti.

"Gerçekten saçımın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Adamın uzun ve güçlü parmakları masanın üzerinde tempo tutar gibi kıpırdanıyordu. Sonunda, ağır ağır ona baktı. "Evet, öyle düşünüyorum," dedi.

Genç kadın neşeyle dolmuş bir halde, gözlerini ona dikerek gülümsedi.

De Warenne bakışlarını kaçırıyordu. "Kaç yaşında olduğunu söylemiştin?"

Ona doğruyu söylemeyecekti. "Neredeyse yirmi yaşındayım, De Warenne."

Artık kesinlikle ne düşündüğü anlaşılmaz olan bakışlarını kaldırdı. "Bu mümkün değil. Yarı kadın, yarı çocuk olduğun ortada."

"Saçma sapan konuşuyorsun," dedi, birden tadı kaçmıştı. "Hiç kimse yarı kadın, yarı çocuk olmaz! Bu sabah beni yarım değil, tamamen erişkin bir kadın olarak düşündüğün ortadaydı."

Adam sandalyesinde dikleşti, bakışları genç kadına kilitlenmişti. Amanda meydan okuyan gözlerle ona bakarak, cevap vermesini bekledi.

Dudakları yavaşça gerilerek, garip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kaba saba denizcilerin arasında büyümüşsün. Erkeklerin doğasını bilirsin. Sana bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum ama kusurlarımı itiraf edeceğim. Benim erkeksi bir doğam var. Bu bir şey ifade etmiyor, dolayısıyla herhangi bir anlam çıkarma."

Amanda gözlerini genç adama dikti. Ne söylemek istediğini anlayamıyordu.

Genç adam ona insanın kalbini eritebilecek içten bir bakışla cevap verdi ve Amanda'nın kalbi eridi. Amanda onu tuhaf sözlerini deşifre etmeyi unutuverdi. Aynı anda nabzı deli gibi atmaya başlamış ve aklı karıştı.

De Warenne şarap şişesini aldı ve kızın kadehini doldurdu. "Bana biraz kendinden bahset."

Genç kadın onu zar zor anlayabiliyordu.

"Amanda? Babanla birlikte Jamaika'ya yaşamaya ne zaman geldiniz?"

Onun kendisine bakışını ve gülümseyişini bir türlü unutamayan Amanda nefes aldı. Kendini hâlâ nefessiz kalmış gibi hissediyordu. "Dört yaşındaydım," dedi ve nefesini verdi.

"Ondan önce nerede yaşıyordun?" diye sordu, kadehi şimdi elinde deydi. Zaman zaman yudumladığı kırmızı şaraptan hoşlandığı belliydi.

"St. Mawes. Orası Cornwall'da. Orada doğdum," dedi, darmadağın olmuş aklı nihayet yerine geliyordu.

"St. Mawes... Orası sanırım doğu kıyısında."

Başını salladı. "Annem orada doğmuş."

"Annenle baban nasıl tanışmış?" diye sorarken bakışlarını genç kadının üzerinden hiç çekmedi.

Genç kadın şaşkınlık içinde genç adamın onun hayatıyla gerçekten ilgilendiğini düşündü. "Babam donanmadaymış. Bir pruva hattı kalyonunda asteğmenmiş. Annem, annesi ve kız kardeşleriyle, babamın iznini geçirdiği Brighton'da tatil yapıyorlarmış. İlk bakışta aşkmış," diye ekledi gülümseyerek.

Amanda, sıkıntı belirtisi görmeyi bekliyordu ama genç adam ona doğru eğilmişti. "Carre hakkında deniz subayı olduğuna dair bir şeyler duymuştum ama pruva hattı kalyonunda olması etkileyici."

Pruva hattı kalyonu Kraliyet Donanması'ndaki en büyük savaş gemisiydi, devasa büyüklükteki üçlü güvertesinde yüzden fazla topu ve sekiz yüzden fazla mürettebatı vardı. Genç kadın gurur duyuyordu. "O sıralarda babam oldukça çarpıcı biriymiş sanırım."

"Böylece annenin ayakları yerden kesilmiş." Gülümsedi.

"Evet." Amanda'nın gülümsemesi soldu. "Sonra babam bir hayduda dönüştü."

"Evlendikten sonra mı?"

Başını salladı. "Ben doğduktan sonra. Annem ona tekmeyi vurmuş."

"Acaba annenin ailesini tanıyor olabilir miyim?" diye düşünceye daldı. "Kardeşim Rex'in Cornwall'da bir evi var ve çok sık olmamasına rağmen oraya giderim."

"O bir Straithferne," diyen Amanda gururlu haline geri döndü. "Çok eski bir aile. Annem soyağacını Anglosakson dönemine kadar takip edebilirmiş."

"Demek annen çok iyi bir hanımefendi," diye belirtti Cliff.

"O harika bir hanımefendi. Babam onun her zaman muhteşem bir havası olduğunu, çok terbiyeli ve aynı zamanda da mükemmel güzellikte biri olduğunu söylerdi."

Gülümsedi ama tedirgin olmaya başlamıştı. Altı hafta sonra annesinin Londra'daki kapısında duruyor olacağını unutmak çok kolaydı. De Warenne'e bir bakış attı ve kendisini ilgiyle izlediğini gördüğünde daha kararlı bir şekilde gülümsedi çünkü İngiltere'ye gitmekten herhangi bir deniz savaşından daha çok korktuğunu anlamasını istemiyordu.

"Ailenin St. Mawes'ta hâlâ malı var mı?" diye sordu De Warenne.

Amanda birdenbire ayağa kalktı. "Annem hakkında çok soru soruyorsun." Beyni hızla çalışıyordu. De Warenne kadınlarla ak kötüye çıkmış biriydi ve annesi çok güzeldi. Acaba ilgisinin neden Dulcea Carre miydi?

Kalbi insanı hasta eden bir hızla atıyordu.

"İyi misin?" diye sordu adam.

Genç kadın gülümseyemedi.

"Amanda?"

"Annemi tanıyor musun?" diye sordu.

"Korkarım hayır, Straithferne'ler de pek tanıdık gelmedi."

Garip bir rahatlamayla sandalyesine yığıldı.

"Annenin senin, babanla Batı Hint Adaları'na gelmene izin vermesine çok şaşırdım," dedi gelişigüzel bir şekilde.

Amanda, De Warenne'in doğal ses tonundan, onun annesiyle sevgili olmakla ilgilenmediğini anlamış ve oldukça rahatladığından, bu sorununun üzerinde çok fazla durmamıştı. "İzin vermedi. Babam onun kalbini kırarak beni kollarından koparıp almış." Adamın kaşları içten bir şaşkınlıkla kalktığında, savunurcasına, "Ziyaret etmesine

izin verilmiyormuş. Eğer annem daha nazik olsaymış beni kaçırmak zorunda kalmazdı. Annem ziyaret etmesini asla kabul etmemiş. O da üzüldüğü için beni almış," dedi.

De Warenne'in neşesi kaçmıştı. "Üzgünüm. Bu üzücü bir hikâye."

Genç kadın omuzlarını silkti. "Hiçbirini hatırlamıyorum. Hatta annemi bile hatırlamıyorum. Hatırlamayı dilerdim," diye ekledi.

"Belki de annenin kollarından koparılıp alınmayı hatırlamaman en iyisidir," dedi genç adam.

Genç kadın ona dik dik baktı. "Babamı seviyorum. Beni aldığı için mutluyum."

De Warenne bir süre kızı inceledi. "Biliyorum."

Ama Amanda keyfinin kaçtığını hissediyordu. Bu, babasının ölümünden duyduğu ızdıraptan farklı bir duyguydu. Eğer babası gelip onu St. Mawes'tan almasaydı, nasıl bir hayatı olacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Bu soru hayatının büyük bir bölümünde peşini bırakmamıştı.

Bakışlarını kaldırdı ve savunmaya geçti. "Annem harika bir hanımefendi, ben değilim. Ben hiçbir zaman bir hanımefendi olmayacağım ama umurumda değil. Denizi seviyorum. Eğer herhangi bir kader seçebilseydim, burada kalmayı seçerdim. Büyük bir teknede, dalgaların üzerinde, sonsuza kadar böyle gibi yaşamayı."

Genç adamın koyu renkli, kalın kirpikleri inerek gözlerini gölgeledi. Konuşmadan, çatal ve bıçakla oynuyordu.

"Muhtemelen benim aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi derin bir iç çekerek. "Bazen ben bile aptal olduğumu düşünüyorum," diye itiraf etti.

De Warenne bakışlarını kaldırmadı. "Hayır. Senin aptal olduğunu düşünmüyorum, Amanda." Ses tonu bir ipeğe dokunmaya benziyordu.

Genç kadının teninde gezinerek, o uğultunun tekrar başlamasına neden oldu.

Amanda gözlerini onun eğilmiş yüzüne dikti. Yakışıklılığı nefesinin kesilmesine ve sağırlaşmasına neden oluyordu. Çıkık elmacık kemikleri hafifçe pembeleşmişti ve bunun şaraptan olduğu su götürmezdi. Eğer birkaç gün önce ona birisi, Cliff de Warenne'in fırkateyninin kaptan kamarasında baş başa yemek yiyeceklerini söylese, çok eğlenir ve kahkahayla gülerdi ama şimdi onunla baş başaydı. Kaptan onlara soru sormuştu, belli ki hayatıyla içtenlikle ilgileniyordu.

Bir de saçlarını beğenmişti. Güzel olduğunu söylemişti.

Rüzgârgülü'nde aynada yansıması olan kadın, pahalı beyaz dantelli gecelik giyen, ilginç bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Kendisi bile bunu kabul edebilirdi.

Ama o Amanda değildi. O sadece Amanda Carre'di ve çoğu adalının tanımladığı gibiydi; uzun yabani saçlı, oğlan kıyafetleri giyen, sıska bir kız olan La Sauvage'dı ya da korsanın kızıydı.

Bununla birlikte gecelik, güvertenin altındaki kuşetinin üstünde duran çantasının içindeydi.

Ve saçları taranıp şekillendirilebilirdi.

Birdenbire, üzerinde gecelik ve saçlarında kurdele olduğu halde onun kamarasına girdiğini hayal etti. Onun da kendisine bu sabah Rüzgârgülü'ndeki büyük salondaki gibi baktığını hayal etti. Amanda'nın yanakları kızardı ve kalbi göğsünü zorlayacak kadar hızlı attı.

Genç adam ağır ağır başını kaldırdı.

Bakışları birbirine kilitlendi.

Aniden kamaradaki bütün sesler kesiliverdi. Teknenin yumuşacık salınışı, suyun teknenin gövdesine hafif hafif çarpması, halatların ve zincirlerin gıcırtısı, hepsi kaybolmuştu. Sadece genç kadının kucağında oturan çekici ve güçlü adam ve kendi çılgın kalp atışları vardı.

Amanda öpülmek istiyordu. Sadece bunu artık inkâr etmiyordu. Şu anda başka bir şey düşünemiyordu.

Genç adam boğazını temizledi. "Yemekler soğumadan yemeliyiz."

Amanda konuşmak için sesini bulamıyordu. Daha önce hiçbir adamın kendisine dokunmasını istememişti, ama De Warenne'in dokunmasını ve öpmesini istiyordu, hatta kendisi de ona dokunmak ve öpmek istiyordu ama genç adam niyetinin kötü olmadığını söylemişti.

De Warenne en başta duran gümüş servis tabağının kapağını kaldırdığında çıkan buharla, kızarmış Beç tavuğunun leziz kokusu etrafa yayıldı.

Genç adam servis yaparken Amanda güçlükle gülümsemeyi başardı. Şimdi onu bir şekilde cesaretlendirmeli miydi?

"De Warenne?" dedi. Sesi tuhaf, boğuk ve derinden gelmişti.

Genç adam ciddi bir şekilde ağır ağır ona baktı. Neşesiz görünüyordu. "Hadi yemeğimizi yiyelim, Amanda."

"Ben aç değilim." Yatağa baktı. Neden hemen onu yatağa atmıyordu ki?

De Warenne birdenbire ayağa kalkıverdi. "Affedersin," dedi. "Ariella'nın sesini duydum, kâbus görüyor olmalı. Beni bekleme. Sana afiyet olsun."

Kamaradan çıkıp gitti.

ALTINCI BÖLÜM

Rüzgâr şiddetini artırmadığından, Cliff adamlarına çoğu yelkenin bağlı tutulmasını emretmişti. Devasa geminin hızı birkaç knota düşmüştü ve şimdi de güneş okyanusun üstündeki gökyüzünü kızıla ve pembeye boyayarak yükseliyordu. Cliff küpeştenin orada gömleğini çıkarırken, adamlarından biri dümende tekneyi idare ediyordu. Hafif rüzgârda veya rüzgârsız havalarda güneş doğmadan önce yüzmek onun için pek de olağandışı değildi. Adamları onun deli olduğunu düşünüyordu ve belki de öyleydi çünkü soğuk Atlantik sularına dalmayı oldukça eğlenceli ve canlandırıcı buluyordu.

Hızlı bir şekilde soyunmakla meşguldü. Bir gece önce Amanda'yı yemeğe davet etmek, düpedüz hataydı. Genç kadının her gülüşü, her sözü ve masum bakışı onu baştan çıkarıyordu. Onun gibi bir kadına daha önce hiç rastlamamıştı. Belki de o, oldukça güçlü bir çekim etkisi olan, masumiyet ve cesaretin, toyluk ve küstahlığın, cehalet ve bilgeliğin bir karışımıydı. Güzellik ve çelişkinin büyüleyici bir portresiydi. Genç adam aynı zamanda hem onu korumak hem de onunla sevişmek istiyordu. Önceki gece tüm değerleri bir tarafa bırakıp genç kadının da yapmasını istediği açıkça belli olan şeyi yapıp onu yatağa atmaktan korkmuştu. Kızının ağladığını duymamıştı, bu sadece onun yanından ayrılıp biraz huzur bulmak ve sağduyusuna kavuşmak için uydurduğu bir bahaneydi.

Fakat hiç huzur bulamamıştı ve hiçbir şey ona anlamlı gelmiyordu. Birkaç kısa gün içinde genç kadın bir şekilde hayatının odağı oluvermişti.

Elbette Amanda'nın korunmaya ihtiyacı vardı. Daha Kral Evi'nde ilk kez karşılaştıkları, Amanda'nın elinde tabancasıyla içeri girerek Vali'yle görüşmek istediği anda bu belliydi. Amanda, Woods'u ayartmayı düşündüğü zaman Cliff onun kendi kendinin en büyük düşmanı olduğunu hemen anlamıştı. Onu kendi haline bırakmak Cliff'in yapamayacağı bir şeydi. Dünyada tamamen bir başına kalmıştı ve babasının kaybının yasını tutuyordu. Cliff'ten başka kimsesi yoktu. Sorumluluk ve görev listesine genç kadını da ekleyecek yeterli güce sahipti ve öyle de yapacaktı.

Önceki gece kendine eşlik etmesi için onu yemeğe davet etmişti, şehvetli doğası işin içine girinceye kadar da son derece keyif almıştı. Hayatı hakkında bazı detayları keşfetmeye oldukça kararlıydı. Genç kadını idare etmek çok kolaydı ve en azından şimdilik öğrenmek istediği her şeyi anlatmıştı. Amanda'nın bu yolculuğunun sonunda ulaşacağı annesinin asil ve zarif bir hanımefendi olduğu aşikârdı. Hatta soylu biri bile olabilirdi. Cliff, Amanda'nın ekonomik yönden rahat bir ailesi olmasını istiyordu ama umutsuzluk içindeydi.

Anne ve kızı en az on yıldır ayrıydı. Sağduyusu ve tüm içgüdüleri ona bu birleşmenin çok basit ya da hoş olmayacağını söylüyordu. Daha da kötüsü kızın hikâyesinin pek doğru olmamasıydı. Cliff, onun buna inandığını biliyordu fakat içgüdüleri ona kızın anlattığı hikâyeden daha fazlası olduğunu söylüyordu. Cliff'in içgüdüleri genellikle doğru çıkardı.

Anlattığı hikâye doğru olsa bile Cliff, Amanda'nın daha fazla zarar görmüş ve hatta aşağılanmış olduğundan emindi. Cliff, annesinin onunla bir araya gelmekten heyecan duymasını içtenlikle umuyordu ama korsanın kızının tekrar hayatına girmesinden mutlu olacağına inanması için hiçbir sebebi yoktu. Hatta annesi heyecanlansa bile,

arkadaşları ve ailesi Amanda'ya oldukça az tolerans gösterecekti. Onun bildiği hanımlar güzel, zarif ve yatakta mükemmel olmalarına rağmen hepsi de fanatik züppelerdi. Aykırılığa hiç taviz yoktu. Tanrı aşkına, Amanda nasıl olacak da annesinin hayatına uyum sağlayacaktı?

Konuşmasını, davranış biçimini ve geldiği yerdeki yoksul geçmişini güzel bir elbise bile örtemezdi. Zaman zaman onun davranışlarını çekici buluyor olsa da genç kadın onu bir iki defa gerçekten şoka uğratmıştı. Ve Cliff kolay kolay şoke olmazdı.

Sosyete, La Sauvage'ı kabul etmeyecekti, Cliff bundan kesinlikle emindi.

Kıza karşı duyduğu isteği ne anlıyor ne de kabul edebiliyordu. Şehvet dindirilmesi gereken bir duyguydu. Daha fazla zarar görmemesine dair karşı koyamadığı koruma dürtüsünü de anlayamıyordu ama bu eğilimi kabul edebiliyordu. Sonuçta bu saygıdeğer bir histi. Bunun yanı sıra, Amanda Carre'i korumasının kendini genç kadının hayatının derinliklerine çekeceğinin de farkındaydı. Genç kadının annesinin merhametli biri olacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Eğer kibar ve misafirperver biriyse, Amanda'yı annesinin kapısında bırakır ve geleceğinin iyi olacağına dair iç rahatlığıyla oradan ayrılabilirdi. Dulcea Carre'in, kızının aniden hayatında boy göstermesiyle şoka uğrayıp ona karşı ters davranış sergilemesi gibi kuvvetle muhtemel olan bir duruma kafa yormak istemiyordu.

Birden, Amanda'yı sevgilisi sanan Bayan Delington'ın yüzünü hatırlayınca irkildi. O "aşağılık" tepkisi, yüksek sosyete çok görülen bağnaz ve önyargının tipik bir örneğiydi ve Amanda adına çok daha beterinden çekinmeden edemiyordu. Evet, genç kadın bir korsan kızıydı, görgüsüz ve kaba olabilirdi ama zeki, hazırcevap ve azimliydi. Aynı zamanda Cliff'in bugüne dek tanıdığı en savunmasız insandı. Önceki gece onu kilimlerin üzerine kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken bulduğunu ve ne kadar güzel ama bir o kadar da çapası olmayan

bir tekne gibi olduğunu hatırladı. O an genç kadını neden korumas gerektiğini anlamıştı. Çapası olmayan her tekne akıntıya kapılırdı.

"Kaptan? Hasta mısınız?"

Cliff sıçradı. Küpeştenin yanında duruyordu ve gözlerini ufka dikmiş bir vaziyette o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki nerede olduğunun bile farkında değildi. Denizciye cevap verme zahmetinde bulunmadı. Bunun yerine küpeştenin üzerine çıkarak okyanusa atladı.

Su buz gibi soğuktu ve felç edici bir şok etkisi yaptı. Buz gibi su başını, etrafını, her yerini kapladı ve Cliff batmaya başladı. Önce aklı yerine geldi ve yaşamak için yüzmesi gerektiğini anladı, sonra kalbi tekrara atmaya başladı, adrenalinin etkisiyle deli gibi çarpıyordu. Yüzmeye başladı. Dondurucu etkisi olan suda hareket etmek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Bir anlığına, başaramayacağını sandı. Kasları ve zihni çığlık çığlığa "neden?" diye bağırıyordu. Daha sonra birden suyun yüzeyine, daha sıcak havaya çıkıverdi, yüksek sesle soluğunu içine çekti ve o anda bir ip suya atıldı. İpi yakaladı, kahkahayla gülüyordu.

Cliff hızla tekneye tırmanırken çok çevikti ve oldukça neşeliydi. İki adam küpeşteden kolayca geçebilmesi için yardım etti. Saçındaki suyu silkelerken katıla katıla gülüyor ve kalbi buz gibi bir ölümle pençeleşmenin ardından hâlâ çılgın gibi atıyordu.

"Yeterince soğuk muydu, Kaptan?" MacIver ana güverteden muzip bir tonla seslendi.

Hâlâ gülen Cliff sabah güneşi üzerine düşsün diye dikleşti. Bir anlığına yüzünü yukarı doğru kaldırıp kollarını iki yana açtığında kendini güçlü, deniz ve güneşle tek vücut olmuş bir pagan gibi hissetti. En sonunda kalbi yavaşlamış, titremesi kesilmiş ve coşku hissi dinmişti. İkinci kaptana baktı. "Sen de mutlaka denemelisin," dedi Cliff, pamuklu havluya uzanırken.

Dönüp kaldı. Amanda kamarasına yakın bir yerdeydi. Ne kadar süredir güvertede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ona nasıl baktığı konusunda yanılmak mümkün değildi. Sanki daha önce hiç çıplak erkek görmemiş gibi gözlerini üzerine dikmişti.

Hayır, o anda gözlerini üzerine sanki daha fazlasını görmek istermiş gibi dikmişti.

Kasıkları dolarak, anında onun dileğine karşılık verdi.

Arkasını dönemeden önce bir saniye geçti. O anda zaman durdu, düşünce yoktu, mantık yoktu, sadece arzu vardı. Kızın dudakları oynadı. Kalbi fırtınalar koparıyordu. Arkasını dönerken, adamlarının kıs kıs güldüğünün farkındaydı. Beline sarmak niyetiyle havluyu aldı ama gerçekten ne istediğini hatırlatır şekilde sertleşmiş olduğu belliydi. Bunun yerine havluyu saçını kurulamak için kullandı. Ağırdan alıyordu. Sonra havluyu bir kenara atarak sanki genç kadın orada değilmiş gibi rahat bir tavırla pantolonunu giydi ama onun sıcaklığını ve arzusunun kokusunu duyabiliyordu.

O da titriyordu.

Çoraplarını giyerken, kendisine onun yasak olduğunu hatırlattı. Bedeni isyan ediyordu; neden? O anda, bu kadının kendine yasak olduğuna karar verme nedenini hatırlayamadı.

Sonra, çizmelerini giyemeden önce, onun gitmiş olduğunu fark etti. Üstü hâlâ çıplak bir halde döndü ve göz ucuyla kızın bir önceki geceyi yalnız geçirdiği kamaraya telaşla girdiğini gördü.

Denizcilerden biri, "Kızın ne aradığı belli," dedi ve kıs kıs güldü.

Cliff çizmesine uzanarak, orada tuttuğu hançerini aldı ve denizcinin boğazına dayadı. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve derisini boylu boyunca kesti.

Denizci dehşete düşmüştü ama yarası sadece bir çizikten ibaretti.

Cliff, "Kapatın şunu," dedi dişlerinin arasından.

İki görevli subay güvertesinden çabucak gelerek, isyanla zırlayan denizciyi yakaladı. Cliff hiçbir şeyin kararını değiştiremeyeceğini belirtir gibi arkasını adama döndü. Onun teknesinde saygısızlığa asla izin verilmezdi ve denizci, Amanda'ya hakaret etmişti. Adamı hiç kimsenin uzun süre hayatta kalamayacağı İspanya'nın uzağındaki kayalık adalardan birinde bırakabilirdi. Denizci teknenin altından geçirilmek yerine adaya bırakılırsa şansı var demekti. Sahiden şanslıysa başka bir gemi onu kurtarırdı.

Cliff canavarı sakinleştirmeyi başaramıyordu, oturdu ve çizmelerini giymeye koyuldu.

Amanda duvara yaslanmış, doğru dürüst soluk almaya çalışıyordu. Cliff de Warenne'in şafak vaktindeki ışıkta soyunurken gözler önüne serilen geniş omuzlarını, gergin ve şişkin kaslarının oluşturduğu manzarayı hiç unutmayacaktı. Korkudan bağırmamak için ağzını kapatmak zorunda kalmıştı. Dondurucu suyun içinde altmış saniyeden fazla kalamayacağını biliyordu ama onun yüzeye çıktığını görünceye kadar sanki bir ömür geçmişti. Genç adam tekneye tırmanırken kahkahayla gülmüştü, sonra kollarını havaya kaldırıp yüzünü güneşe çevirerek cesaretini, gücünü ve erkekliğini gözler önüne sermişti.

Sonra ona baktığında erkekliği bir anda büyüyüvermişti.

Amanda hissettiği arzuyla soluğunu tuttu. Bir önceki gece arzunun ne olduğunu anladığını sanmıştı ama asıl şimdi anlamıştı. O bugüne dek gördüğü en yakışıklı, erkeksi ve destansı adamdı ve genç kadın içine düştüğü boşlukta nefes alamadığı için bayılacakmış gibi hissediyordu. Hissettiği berbat sızıya dayanamıyordu. Kollarını sımsıkı bir şekilde kendi vücuduna sardı. Uzun bir süre geçtikten sonra bedenindeki şaşırtıcı gerilim hafiflemişti.

Amanda duvardan uzaklaşarak kamaranın kapısını açtı. De Warenne yaverleriyle birlikte güvertedeydi ve arkası genç kadına

dönüktü. De Warenne'in çıplak bir halde güneşe tapan bir putperest gibi durduğu görüntü beliriverdi. Sonra dönmüş ve genç kadını aşağılamasına karşı hançerini denizcinin boğazına dayamıştı. Onun gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

"Bayan Carre?" Ariella ona gülümsüyordu, Ermeni kadın da kızın arkasındaydı.

Amanda çocuğun yaklaştığını görmemişti. Gülümsedi. Tabii ki Ariella'nın elinde bir kitap vardı. "Selam," dedi. Çocukları babalarının şafak vakti çıplak denize girdiğini görse De Warenne'in ne yapacağını merak ediyordu.

"Şimdi dersim var ve babam kamarasında çalışmamızı söyledi."

Amanda çocuğun ve hizmetçisinin geçebilmesi için kenara çekildi. Merakla, "Peki ya ağabeyin? O da çalışmayacak mı?" diye sordu.

"O aşağıda, yelkenciyle birlikte." Ariella yüzünü buruşturdu. "Babam onun yelken tamirinin nasıl yapıldığını öğrenmesini söyledi." Sanki bu çok saçma bir fikirmiş gibi başını salladı. "Latincesi berbat, neredeyse Fransızcası kadar kötü."

Amanda çocuğu takip ederek içeri girdi. "Eğer ağabeyin bir gün bu geminin kaptanı olacaksa, yelken tamiri de dâhil, denizciliğe dair, her şeyi bilmesi gerekiyor."

"Fransızca konuşamazsa, Fransa'daki ve Fas'taki tacirlerle konuşamaz ki." Ariella omuzlarını silkerek, yemek masasına oturdu ve kitabını açar açmaz kendini kaptırdı. Amanda'nın yüzü kızarmıştı. Bu çocuk çok zekiydi. De Warenne'in de bunu takdir ettiği ortadaydı. "Ne okuyorsun?"

Ariella ona bakmadı bile. "Londra rehber kitabı okuyorum."

"Gerçekten mi?" Meraklanan Amanda kızın omzunun üzerinden bakmak için yaklaştı. Açık sayfada güzel bir köprü resmi vardı. "Bu Londra Köprüsü mü?"

"Evet." Ariella ona gülümsedi. "Kitabımı okumak ister misin? Ben başka bir kitap alabilirim."

Amanda'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

Ariella masum bir şekilde bekliyordu.

Amanda, "Ben okuyamıyorum," derken yanaklarına ateş basmıştı.

Ariella gülmeye başladı.

"Ariella!" Anahid onu uyardı.

Ariella, anında pişman olmuştu. "Şaka yapıyor sandım, Anahid. Neden okuyamıyorsun?"

Amanda omuzlarını silkti. "Babam korsandı, hatırladın mı?" Önceki gün bu konuda yalan söylediğinin geç farkına vardı. "Bana hiç öğretmedi. Bunun önemli olduğunu düşünmüyordu." Özlem dolu gözlerle rehber kitabına baktı.

"Okumayı öğrenmek ister misin? Sana öğretebilirim... Ya da Monsenyör Michelle yapabilir."

Amanda'nın gözleri çocuğun mavi gözleriyle buluştuğunda kalbi heyecanla atıyordu.

"Okumayı gerçekten istiyorum," diye heyecanla fısıldadı genç kadın. "Fakat babanın buna izin vermeyeceğinden eminim. O sizin çalışmanızı istiyor. Öğretmeniniz sizin için burada, benim için değil."

Cevap olarak yalnızca sırıtan Ariella'nın bakışları, Amanda'nın arkasına doğru kaymıştı.

De Warenne mırıldandı. "Yanılıyorsun."

Amanda döndüğünde genç adamın kamarasının eşiğinde durduğunu gördü. Etkileyici görüntüsü anında genç kadını etkisi altına alarak, onun çıplak ve güçlü vücuduyla ve hayatıyla övünürcesine güvertede durduğu halini gözünün önüne getirdi. Yüzü kızardı. De Warenne kirpiklerini indirerek, kendini kapının dışına attı.

"Monsenyör Michelle'i veya kızını sana tahsis etmenin benim için bir sakıncası yok. Okumak bir lütuftur. Öğrenmek istemene memnun oldum." En sonunda kirpiklerini kaldırarak, doğrudan genç kadına baktı.

Amanda hâlâ onu üzerinde kıyafetleri yokmuş gibi görüyordu ve yanakları da sıcaklığını koruyordu ama bu konu her şeyden daha önemliydi. "Harflerin çoğunu zaten biliyorum," dedi hevesle. "Kendi kendime öğrendim."

Adamın dudakları kalktı. "Yetenekli bir öğrenci olacağından eminim, Amanda. Başarısız olduğun bir şey oldu mu hiç?"

Genç kadın normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Genç adamın bakışı, ses tonu, hatta duruşu, seksi ve baştan çıkarıcıydı. Amanda onun da bu sabah aralarındaki güçlü elektriğin farkında olduğundan adı gibi emindi. Bu his hâlâ devam ediyordu, odanın içinde yanlarında kızı ve Anahid olmasına rağmen böyleydi. Genç kadın başını salladı.

"Birlikte çalışabiliriz," dedi Ariella neşeyle.

İnce uzun bir beyefendi telaşla kamaraya girdi, kolları kitap ve kâğıtlarla doluydu. "*Ah, bonjour, mes amis*," diye bağırdı. "*Monsieur le Capitaine, bonjour.*[1]"

De Warenne başını sallayarak selam verdi. "*Bonjour, Jean Paul*," dedi, aksanının Fransız adamınkinden hiç farkı yoktu. "Misafirim Bayan Carre ile tanıştınız mı?"

"*Mais non,*[2]" dedi Monsenyör Michelle gözleri parlayarak. Kitapları ve kâğıtları masaya koyarak, Amanda farkına bile varmadan elini tutuverdi. Adam elini dudaklarına doğru götürmeye çalışırken bağırır gibi, "*Enchanté, matmazel, je suis véritablement enchanté,*[3]" dedi.

---

1 (Fr.) Günaydın, dostlarım. Kaptan, günaydın. (ed.n.)

2 (Fr.) Hayır. (ed.n.)

3 (Fr.) Memnun oldum, matmazel, çok memnun oldum. (ed.n.)

Kendini tuhaf hissederek, yardım bekler gibi De Warenne'e baktı. Sonunda, genç adamın gözlerindeki ateş sönmüş ve yerini anlayışlı yumuşak bir ifadeye terk etmişti. Başıyla hafifçe bir onay işareti verdi. Genç kadın hâlâ kendini beceriksiz hissederek, öğretmeninin elini öpmesine izin verdi. Sonra da yüzünü buruşturarak elini hemen cebine soktu. Michelle şaşırmış görünüyordu.

De Warenne öğretmenin omzunu tuttu. "Monsenyör, size Bayan Carre'e okuma-yazma öğretme görevini veriyorum ve yolculuğun sonuna kadar başarıyla bunun üstesinden geleceğinize eminim."

Michelle'in yüzü bembeyaz oldu. "Matmazele okuma-yazmayı altı haftada mı öğreteceğim?" Soluğunu tutmuştu. "*Capitaine, monsieur, c'est impossible![4]*"

"*C'est très possible, je suis sûr,*[5]"diye hızla karşılık veren De Warenne'in ses tonu sakindi, gülümsemesi ise umulmadık espri anlayışını ortaya koyuyordu. "*D'accord?*[6]"

Monsenyör Michelle, Amanda'ya baktı. "*Oui,*" diye mırıldanırken, gücenmiş görünüyordu.

Amanda adada büyümüştü ve İspanyolca, Fransızca, Portekizce, İbranice ve Felemenkçe anlayabiliyordu. Her dilden birkaç kelime biliyordu ve zorda kalınca da bunları kullanabiliyordu. "*Monsieur,*" dedi, "*Je veux apprendre à lire et je promets d'étudier beaucoup.*"

Michelle'nin kaşları kalktı. "*Parlez-vous français?*[8]"

"Biraz," dedi, sonra da etkilenip etkilenmediğini görmek için De Warenne'e doğru bir bakış attı. Onaylar gibi başını sallaması

4 (Fr.) Kaptan, bu imkânsız. (ed.n.)

5 (Fr.) Mümkün olduğuna eminim. (ed.n.)

6 (Fr.) Tamam mı? (ed.n.)

7 (Fr.) Okuma yazma öğrenmek istiyorum ve çok çalışacağıma söz veriyorum. (ed.n.)

8 (Fr.) Fransızca biliyor musunuz? (ed.n.)

yüzünde ve gözlerinde beliren gülümseme genç kadının kalbini yerinden oynatmıştı.

Gece nöbeti sürüyordu. Cliff güvertede, pürüzsüz yüzeyli ve hassas dümenin başındaydı, ayaklarının altındaki zemin hafifçe sallandıkça, sonsuzluğun uçsuz bucaksız karanlığının içine yelken açmışken gemisi ve Tanrı'yla birmiş gibi hissetmenin zevkini çıkarıyordu. Yıldızları gökyüzünde parlıyor, rüzgâr hafif ve ılık esiyordu. Okyanus siyah saten gibi pürüzsüz ve parlaktı. Gece yarısı ile şafak vakti arası onun en sevdiği saatlerdi. Akşam yemeğinden sonra iki saat dinlenmişti ve güneş doğmadan önce bir ya da iki saat kadar daha dinlenirdi. O zamana kadar aklını sadece gemisini yönlendirmeye ve yoğun huzur duygusunda kaybolmaya yoracaktı.

"Kaptan?"

Subay güvertesinde yalnız değildi –vardiya subayı iskele korkuluğundaydı ve iki yaver teknenin ana direğinin altında duruyordu– ama vakit geceyarısını geçmişti ve görmeyi beklediği en son kişi Amanda'ydı. Döndü ve ana güvertenin altındaki genç kadının kararsız bir şekilde gülümsediğini gördü.

Amanda, "Yukarı gelmeme izin var mı?" diye fısıldadı.

"Evet," diye yumuşak bir ses tonuyla fısıldadı. Bu saatteki ıssızlık en sevdiği şeydi ve adamları bunu bilirdi. Acil durum ya da alarm çalmak gibi bir sorun olmadıkça vardiyanın ortasında asla rahatsız edilmemişti ama bu bölünmeyi hoşgörüyle karşılamıştı ve bunu fark ettiğinde çok şaşırdı.

Genç kadın çabucak yukarı çıktı ve yanında durdu. Ona bakmadan teknenin direğinin olduğu tarafa dönerek, yüzünü gece rüzgârının yumuşak temasına doğru kaldırdı. Cliff gözlerini dikmiş ve başka tarafa bakmaktan aciz bir halde onu süzüyordu. Kalbi yalpaladı ve sonra da gümbür gümbür atmaya başladı, vücudu geriliyor ve gitgide

sıcak basıyordu. Neden ondan böylesine etkileniyordu? Bunun nedeni genç kadının denizden en az onun kadar çok etkilenmesi miydi, yoksa güzel bir kadını istemekle ilgili basit bir ilkel dürtü müydü?

Cliff'in hayatında oldukça fazla güzel kadın olmuştu ve Amanda farklıydı. Daha önce ne böylesine yoğun bir arzu hissetmiş ne de tehlikeden ve kalbinin kırılmasından korunmak için bir kalkana ihtiyaç duymuştu. Bu denli karanlık ve tehlikeli bir saatte kendi kendine mesafeli durması ve dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. "Güzel bir gece," dedi usulca.

Genç kadın iç geçirerek gülümsedi. "Evet."

"Çok geç bir vakit."

"Uyuyamadım."

Sallanan fenerlerin ışığında genç kadının yüzünü inceledi. Kederli olduğuna dair bir işaret görmedi. "Bugünkü dersinden hoşlandığını sanıyorum." Michelle'i rapor vermesi için çağırmıştı.

Genç kadının yüzü aydınlandı. "Üç cümle okudum!" Sonra yüzü kızardı. "Kedi, köpek ve şapkayla ilgili aptalca cümlelerdi."

"Biliyorum," dedi. Genç kadının heyecanı ve memnuniyeti içini oldukça ısıtmıştı. "Monsenyör bana söyledi."

Genç kadının gülümsemesi kayboldu. Gözlerini dosdoğru karşıya dikti. "Sana çok borçlandım. Çok minnettarım."

İlk başta yolculuğunun masraflarını nasıl ödemeyi düşündüğünü hatırlamamak mümkün değildi, Cliff bu nedenle gerildiğini hissetti. "Bana hiçbir borcun yok, Amanda. Michelle'den fayda görmen beni mutlu eder. Okumak istemenden ve bunda başarı göstermenden memnunum."

Genç kadının mutlulukla biraz daha kızardığını gördü. Sonra sadece ona bakarak fısıldadı. "Bu gece beni yemeğe davet etmedin."

Hissettiği gerilim sınır tanımıyordu. Devasa dümeni tutan ellerini sıktı. Tabii ki etmemişti çünkü bir gece önce kaybettiği kendini kontrol etme yetisini yine yitirmekten korkmuştu. İtinayla konuştu. "Dün geceki davranışım için özür dilerim. Seni yemekte yalnız bırakmakla ayıp ettim ama kızım her zaman önceliklidir."

"Ariella kâbus gördüğünü ve gecenin bir yarısı senin onu uyandırdığını hatırlamıyor."

Cliff kuşkucuydu. "Ona sordun mu?"

Omuzlarını silkerek ona kaçamak bir bakış fırlattı.

Yalan söylemiş olduğunu asla itiraf etmeyecekti ve Amanda, onu masada bırakma kabalığının asıl nedenini asla anlayamayacaktı. "Yarı uykudaydı."

Genç kadın başını sallarken, ona inanmadığı besbelliydi.

Cliff, "Çığlığını duyduğumu sandım," diye düzeltti.

Amanda ağır ağır ona baktı, gözleri gözlerini inceliyordu. "Ben aptal değilim De Warenne. Kibar bir arkadaş sayılmam."

Şaşırmıştı. "Senin arkadaşlığından çok keyif alıyorum. Öyle olmasaydı, bu vardiyayı benimle paylaşıyor olmazdın."

Genç kadın hafifçe gülümsedi, bakışları umutlu ve ışıl ışıldı. "Gerçekten mi? Çünkü sen benim hayatımı sorguladın ve ben seninkine dair hiçbir şey sormadım."

Kahkaha attı. "Sor o zaman, Amanda. Lütfen rahat ol."

Genç kadın hevesle güldü. "Herkes senin bir kontun oğlu olduğunu söylüyor. Ama sen kraliyet ailesinden olmadığını söyledin. Yine de uşakların sana *lord cenapları* diye hitap ediyor."

"Bu aynı şey değil." Gülümsedi. "Adare Kontu Edward de Warenne'in üçüncü ve en küçük oğluyum. Bu beni soylu yapar, kraliyetten biri değil. Bir titrim olmadığı gibi, lordu diye hitap edilmesi nezakettendir.

Amanda'nın aklı karışmış görünüyordu. "Soylulukla, kraliyetten olma arasındaki farkı pek göremiyorum, sen bir kral gibi yaşıyorsun! Adare neresi? Neye benziyor?"

Kendi kendine güldü. "Adare, Batı İrlanda'da denizden çok uzak olmayan bir yer. Özellikle ilkbaharda, tepelerin ve ormanların yemyeşil olduğu bir yer. Okyanusun o kadar mavi olduğu bir yer yoktur. Genellikle sisli ve nemlidir." Gülümsemesi yumuşadı. "Orası dünyanın en güzel yeridir."

Amanda'nın gözleri parlıyordu. "Yağmur mevsiminde ada da nemli olur."

"Jamaika tropikal bir bölge, İrlanda tamamen farklı. Güneşli bir günde bile bir şekilde yabani bir doğası var. Orada zaman farklı işler. Eğer adalar bir cennetse, İrlanda sihir ve gizemdir. Belki de tarihimizin çok eski olmasındandır. Halkım, Fransa'dan gelmiş ama aynı zamanda anne tarafımda Kelt kralları olmuştur. İrlanda karanlık ve kanlı bir tarihi olan bir ülkedir. Hayaletlerimizle de ünlüyüz."

"Görmeyi çok isterim!" diye haykırdı. "Peki ya Adare'deki evin nasıl? Rüzgârgülü gibi mi?"

"Ben Adare'de doğdum ama orası babama ait, yani Kont'a ve günün birinde de en büyük ağabeyim Tyrell'in olacak. Hiçbir şeyi Rüzgârgülü'ne benzemiyor. Çok daha büyük. Birkaç kez restore edilmiş olmasına rağmen asırlar önce inşa edilmiş."

"Rüzgârgülü'dan daha mı büyük?" İnanamıyordu.

"Oraya Rüzgârgülü gibi üç ev sığdırabilirsin." Kıkırdadı.

Genç kadın soluğunu tutmuştu. "O halde şimdi yaşadığın gibi uşaklarla ve parayla büyüdün, öyle mi?"

"Hiçbir şeyim eksik değildi," diye kabul etti. "Hayal etmenin güç olduğunu biliyorum."

Amanda omuzlarını silkerek, bakışlarını kaçırdı.

Cliff nedense onun lüks olan, kargaşa ve çılgınlığın olmadığı farklı bir hayata sahip olmuş olmasını diledi.

"Evine sık sık gider misin?"

"Yılda bir ya da iki kere," derken biraz suçluluk duydu. "Elimden geldiğince sık gitmeye çalışıyorum. Ailemin düzenli olarak demirlediğim Londra'da bir evi var, bu yüzden aile bireylerinden bazılarını orada görme ihtimalim oluyor.

"Bir ağabeyin mi var?" Amanda sorusunu sorarken kıskançlık hissi yüzünden okunuyordu.

"İki ağabeyim var ve ikisi erkek, biri kız üç üvey kardeşim daha var," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Londra'ya ulaştığımızda, onlardan bazılarını göreceksin."

Amanda fısıltıyla, "Böyle büyük bir ailen ve ev olarak tanımladığın birçok yer olduğu için şanslı olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Çok şanslıyım," diyerek ona katıldı Cliff ve tüm kalbiyle Amanda'nın da Londra'da böyle sevimli bir aile bulmasını diledi.

"Adare'de büyümek nasıl bir şey?" diye özlemle sordu.

Cliff zamanda geriye gitmişti. Erkekliğin eşiğindeki azgın duyguları hatırlayınca, gülümsedi. "Ah, bir sürü sorun çıkaran serserilerdik. Üzerimize düşen görevlerden kaçar ve mümkün olan en çok zamanı, taşrada yarış yaparak, eksik etekleri takip ederek ve keyif aldığımız şeylerle zaman harcayarak geçirirdik." Başını iki yana doğru salladı. "Derslerimizi eker, tepelere tırmanır ve nehirde ya da gölde yüzerdik. Tabii yakalandığımızda bunun hesabını her zaman çok ağır öderdik."

"Kont sizi dövüyordu muhtemelen," dedi.

Cliff'in gözleri büyüdü. "Herhangi birimize vurduğunu hiç sanmıyorum. Bir bakışla bize yeterince suçlu hissettirebilirdi."

"Derslerinizi ektiğiniz için sizi dövmüyor muydu?"

Rahatsız olmaya başlamıştı. "Hayır, dövmüyordu."

Amanda kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu çok garip," dedi en sonunda.

"Her ailenin cezalandırma yöntemi kaba kuvvet değildir. Bunun barbarca olduğunu düşünüyorum," dedi tadı kaçmış bir halde. Genç kadın sopayla cezalandırılmamıştı herhalde, değil mi?

Amanda başını yukarı kaldırdı. "Tabii, bu senin düşüncen. Herkes seninle aynı fikirde değil."

"Hayır, değil," dedi usulca. "Carre sana hiç vurdu mu?"

Amanda çenesini dikleştirdi. "Tabii ki vurdu. Başka türlü doğruyu yanlıştan nasıl ayırt edecektim ki?"

Korkunç hislerine, korkunç bir öfke yanıt vermişti. "Ne yaptı? Sopa kullandı mı?"

Amanda başını olumsuz bir şekilde salladı ancak Cliff'in rahatlaması kısa sürdü. "Yumruklarını kullanırdı," dedi. "Sinirliydi ve itaatsizlikten nefret ederdi. Başımın bir tarafına sertçe vururdu, genellikle çeneme."

Cliff afallamıştı. Ağzının açık olduğunu fark edince, hemen kapattı. "Yüce Tanrım! Amanda, sen daha bir çocuktun, üstelik bir kız çocuğu!"

Amanda'nın gözleri büyümüştü. "Ama babalar böyledir. Yumruklarıyla, sopayla, kamçıyla cezalandırırlar. Umursamazdım. Yani acıtırdı tabii, bazen yıldızları görürdüm. Tıpkı hapishanede vurduğu zaman olduğu gibi ama genellikle ıskalardı çünkü ben ondan daha hızlıydım ve darbe gelirken kolayca eğiliverirdim."

Cliff döndü ve "Howard, dümene geç," dedi.

Asteğmen çabucak yanına geldi ve dümeni aldı. Cliff'in öfkeden gözü karmıştı ama sükûnetini korumaya çalışarak, Amanda'nın kolunu tuttu. Subay güvertesinin sancak tarafına doğru yürüdüler.

kimse teknenin bu bölümüne adım atmaya cesaret edemezdi çünkü âdetlere göre burası teknenin sahibine mahsustu.

"Sık sık vurur muydu?"

Amanda inatla, "Genellikle ıskaladığını söyledim sana," dedi.

"Sana hapishanede de vurduğunu söyledin. Elbette Charles Kalesi'taki hapishaneyi kastetmiyorsun. Geçtiğimiz haftalarda sana vurmadı elbette, değil mi?"

Genç kadın cevap vermeden gözlerini boşluğa dikti.

"Yakınlarda sana vurdu mu? Bir kadına vurdu mu?" Cliff üstesinden gelemeyeceği bir şok yaşıyordu.

"Sana ne?" dedi kabaca. Titriyordu. "Babam beni seviyordu. Ona itaat etmemi sağlamak için başvurduğu yol buydu. Vali Woods'a yapmaya çalıştığım şeyi söylediğimde, çılgına döndü."

Cliff onu serbest bıraktı ve elleriyle yüzünü ovuşturdu. Carre'in ölmüş olması bir şanstı çünkü aksi takdirde onu kendi elleriyle öldürürdü. Sonra amansız bir tavırla ona baktı. "Öyleyse kendisi için Vali'ye uygunsuz teklifte bulunman onun fikri değildi, öyle mi?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Babam bana, ben on iki yaşındayken bekâretimin sadece ve sadece kocam için olduğunu söylemişti."

Cliff sakinleşmişti. Hissettiği dehşet duygusuna ve şoka rağmen kanı kaynamaya başlamıştı. Amanda'nın hayatında hiçbir erkek olmamıştı. İçgüdüleri genç kadının masumiyetine inanması için onu zorlamıştı ama mantığı bunun pek mümkün olmadığını söylemişti. Artık hiçbir kuşku kalmamıştı ve aralarına koymak üzere bir set daha oluşmuştu.

Amanda usulca, "Sen çocuklarına vurmazsın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, vurmam."

Dudaklarını ısırarak, yere baktı.

Cliff ona dokundu. "Bir çocuğa ve bir kadına asla vurmam. Amanda, istediğine inanabilirsin ama babanın seni yumruklarıyla disipline etmesini kabul edemem."

"O beni sevdi," diye ısrar etti, bakışlarını kaldırarak. Gözleri akmayan yaşlarla pırıl pırıldı.

Cliff kendinden nefret ediyordu. "Evet, sevdi. Bu gün gibi ortadaymış." Hâlâ titriyordu, döndü ve birazcık uzaklaştı. Amanda'nın masumiyetini ve babasına karşı sadakatini nasıl koruduğuna dair Cliff'in hiçbir fikri yoktu ama onu ikisinden de vazgeçirmeyecekti. Ama bunu yapma dürtüsü onu bitiriyordu. Dudaklarını sımsıkı kapattı, böylece Carre hakkında gerçekte ne düşündüğünü Amanda'ya söylemeyecekti. Onu göğsüne doğru çekip saçlarını okşamayacaktı. Kasıkları sertleşmişti ve zonkluyordu; böyle bir hareketin neye mal olacağının farkındaydı.

"Ariella sana hiç karşı geldi mi?" diye sorarken, ses tonu kararsızdı.

Artık tehlikeli sularda değillerdi. Nefesini bıraktı. "Aslında gelmedi ama gelmesini isterdim."

"Öyle mi?"

Genç kadına gülümsedi, masum bir konuya geçmeleri onu rahatlatmıştı. "Onun için endişeleniyorum. Benim aynı fikirde olmasa bile beni memnun etmek için öyleymiş gibi davranıyor. İçinden geldiği gibi davrandığını görmeyi çok isterim."

"Sana kafa tutmasını mı istiyorsun?" diye soran Amanda hayretler içindeydi.

"Alexi her zaman bana kafa tutar."

"Yine de ona vurmazsın."

"Cezalandırılır ama dayakla değil."

Genç kadın arkasını döndü.

Genç kadının çektiklerini anlayan Cliff'in içinde safça bir istek belirdi. Genç kadının çocukluğunu yaşabilmiş olmasını isterdi. Konuyu tamamen değiştirmeye karar verdi. "Ariella ile arkadaş olmaya başlamana sevindim."

Amanda ona bir bakış attı. "Bugün cümleleri kurmakta bana yardım etti. Çok akıllı."

"Fazla bile akıllı! Günün birinde bana, onayladığım bir sevgiliyle gelmezse, ona bir koca bulmak zorunda kalacağım. Zekâsı, uygun bir aday bulmasını zorlaştıracaktır. Birçok erkek böyle bir kadından kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçar."

Amanda kahkaha attı. "Erkekler akılı kadınlardan hoşlanmaz," diye onayladı.

"Bazı erkekler hoşlanır," diye mırıldandı. Genç kadına gülümserken, aklından onun da çok akıllı olduğunu geçiriyordu.

Düşüncelerinden çabucak sıyrıldı. "Daha çok erken olduğunu biliyorum ama Amanda'nın geleceğini çok düşünüyorum. Büyük bir servetin vârisi olmasının bir faydası olacaktır ama servet avcılarını korkutmak zorunda kalacağım."

"O bir vâris olacak," diye tekrar eden Amanda'nın gülümsemesi kaybolmuştu.

Cliff gaf yaptığını fark etti. Carre kızına hiçbir şeybırakmamıştı ve bu yüzden Cliff ona lanet etti. Şaşırtıcı derecede duyarsız davranmıştı, içinden kendine küfretti. "Özür dilerim, Amanda. Soru sorma sırası sende, Ariella'nın geleceğiyle ilgili endişelerimle seni sıkmam doğru değil."

"O çok şanslı," diye fısıldayan Amanda kederliydi. "Onun babası olduğun ve çok zengin olduğu için. Endişelenme. Ona bir koca bulacağından hiç şüphem yok."

Peki ya Amanda? Ona kim bir koca bulacaktı?

Onun evliliği konusunda daha önce hiç kafa yormamıştı ve şimdi de bunu yapmamış olmayı dilerdi. Bu konu onu fena halde rahatsız etmişti ama Pandora'nın kutusu açılmıştı bir kere. Carre kızının evliliğini ayarlamış olmalıydı ama Tanrı'ya şükür bunu yapmamıştı çünkü onun seçeceği adam ya bir korsan ya da toplumun dışladığı bir haydut olurdu. Onu evlendirmek artık Dulcea Carre'in sorumluluğuydu.

Bu görüşten hiç hoşlanmasa da, artık bunun hakkında endişe de duyuyordu. Sonuçta eğer Amanda iyi bir evlilik yapacaksa, epeyce bir değişim geçirmek zorundaydı ve Cliff, onun bunu denemek istediğinden bile emin değildi. Nazikçe, "Peki ya sen Amanda? Evlilikle ve kendi evine sahip olmakla ilgili hayallerin var mı?" diye sordu. Gülümsemesi yüreklendiriciydi.

Genç kadının gözleri büyüdü. "Kim benimle evlenmek ister ki?"

Cliff onun sözlerine dayanamıyordu. Yanağını elinin arasında aldı ve yüzünü yukarı kaldırdı. "Taliplerin olacak, bundan eminim. Ayrıca annenle biraz zaman geçirdikten sonra onlarca kalp kıracaksın." Bunu isteyerek söylemişti ama onun için korkmuyor da değildi. Amanda annesinin bakımıyla eninde sonunda gerçek bir hanımefendiye dönüşecekti. Bu konuda kuşkuya yer yoktu. Bununla birlikte Cliff Amanda'yı, sadece hava durumu ya da bir önceki akşam partisi hakkında sıkıcı sohbetler ederken hayal edemiyordu. Daha da kötüsü, onun tamamen değişmesi gerektiğinden emin değildi. Onu modaya uygun havalı kıyafetler içinde hayal etmeye çalıştı ve birden özgünlüğünü kaybedeceği düşüncesiyle nefretle doldu. Genç kadının iki durumun da üstesinden gelebileceğinden emin değildi.

Genç kadın, "Ben Ariella gibi değilim," dedi birden uzaklaşırken sanki felakete uğramış gibi adamı süzüyordu. "Ben büyük servet sahibi bir prenses değilim. Lütfen bu kadar acımasızlaşma."

"Şaka yapmıyordum," diye haykırdı. "Ama annen mutlaka sana yeni kıyafetler alacaktır, dans hocası tutacaktır ve yeni hayatın için

neye ihtiyacın olursa yapacaktır. Annene kavuştuktan sonra, oldukça kısa bir süre zarfında, damat adayları annenin kapısının önünde kuyruk olacak."

"Hiç sanmıyorum," diye bağırdı dehşetle.

Cliff kendini çok kötü hissediyordu. "Ne istiyorsun, Amanda?"

"Özgür olmak," diye bağırdı. "Rüzgârın ve denizin bir parçası olmak, tek dileğim bu!"

Onu ne kadar iyi anlıyordu. Genç adam gözlerini dikmiş, nereyse ona uzanıyordu ama Amanda korkuyla geri çekildi. "Annemin istediği de bu değil mi? Beni bir hanımefendi yapmak, bana koca bulmak ve evlendirmek mi?"

"Öyle sanıyorum," dedi ve ekledi: "Başka seçenek var mı?"

Amanda başını iki yana doğru sallayarak, geri geri gitmeye başladı.

Genç kadının sırtı korkuluğa değene kadar Cliff gözlerini üzerinden hiç çekmedi.

"Küpeşteden uzak dur, Amanda." İkna edici bir ses tonu kullanmıştı ama bu bir emirdi ve Cliff teknenin mutlak hâkimiydi.

"Bir hata yaptım," diye bağırdı genç kadın ama küpeşteden uzaklaşmıştı. "Beni Londra haricinde herhangi bir yere bırakmanı istiyorum. Malta'ya mesela."

Cliff, "Zihnimizdeki şüphe ve endişeler en fazla geceleri bastırır," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Gel, Amanda, sen güçlü ve cesur birisin ve annenle buluşmanın üstesinden gelebilirsin."

Amanda başını sallayarak, gözyaşını sildi. "Ahmaklık yaptığım için üzgünüm."

"Sen asla ahmaklık yapmazsın, ayrıca endişen olmaması beni çok şaşırtırdı," dedi hafifçe. Elini uzattı. Amanda tereddüt ederek yaklaştı ve elini tuttu. Cliff, onu merdivenlere götürdü.

"Konu annene gelmişken, sende adresi olduğunu tahmin ediyorum, var mı?"

Başını salladı, gözleri Cliff'in gözlerindeydi ve acayip bir şekilde güven vericiydi. "Babam, onun Belford Malikânesi denilen bir yerde yaşadığını söylemişti."

Cliff çok şaşırmıştı.

"De Warenne? Orayı biliyor musun?"

Konuşamıyordu. Belford Malikânesi'ni biliyordu çünkü oraya birkaç kez davet edilmişti. Leydi Belford'ı tanıyordu, onun ilk aşkı da Dulcea'ydı. Amanda'nınkine benzeyen platin rengi saçları ve eğer yanlış hatırlamıyorsa şaşılacak derecede yeşil gözleri vardı. Aralarında artık şüphe götürmez bir benzerlik vardı.

Ama kadın yıllardır Lord Belford ile evliydi.

Dulcea Belford'ın nefes kesici bir güzelliği vardı; zarif, gösterişli ve sosyal bir kadındı. Aynı zamanda Belford'ın arkasından iş çevirerek sayısız gönül ilişkisine girer ve erkeklerle rastgele birlikte olurdu. Aslında Cliff'in de peşine düşmüştü ama kadın kendini beğenmiş olduğu için ve tarzını beğenmediğinden Cliff ona yüz vermemişti. Ancak bildiği kadarıyla bu sosyetik kadına tutulmayan tek erkek kendisiydi.

Amanda'nın anne ve babasıyla ilgili hikâyenin yanlış olduğundan şüphelenmişti ve annesi Dulcea Carre değil, Dulcea Belford idi.

Ayrıca, eğer Cliff haklıysa, Leydi Belford uzun süredir kayıp olan kızını görmekten hiç de memnun olmayacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Amanda daracık kamarada yatağına oturdu. Odayı, şu anda diğer kuşette uyumakta olan Anahid'le paylaşıyordu. İki yataklı ranzadan başka, iki sandalyesi olan bir masa ve bir lavabo vardı. Amanda ranzanın üstteki yatağını almıştı. De Warenne'in çocukları yan taraftaki daha büyük ve daha güzel döşenmiş kamarada kalıyordu. Ancak döşemenin nasıl olduğu genç kadının umurunda bile değildi.

Neredeyse şafak sökülüyordu. De Warenne birkaç saat dinlenmek için kaptan kamarasına çekilmişti ve genç kadın yerinde duramamasına ve ondan ayrılmak istememesine rağmen Cliff'in ona kamarasına kadar eşlik etmesine izin vermişti. Amanda kendisi de yorgunmuş gibi davranmıştı ama geçen birkaç saat boyunca onunla birlikte geceye yelken açarken ve sonra da güneşin doğuşunu izlerken hayatının en mutlu zamanını geçirmişti. Her ne kadar İngiltere'deki geleceğini konuşmaktan nefret etmişse de, De Warenne'le birlikte olmak afyon ruhu gibi tatlı, güçlü ve alışkanlık yapıcıydı. Görünüşe göre bu kadarı Amanda'ya yetmemişti. Hâlâ güvertede onunla birlikte olabilmeyi diliyordu.

Parmağını küçük çantasına soktu ve güzel dantel geceliğini çıkarıp gözlerini ona dikti. De Warenne şimdiye dek tanıdığı erkeklerden çok farklıydı. Yakışıklı ve kuvvetliydi, güçlü ve eğitimliydi, cömert ve nazikti. Amanda nefesini içine çekti. *Genç adam çok nazikti.* İngiltere'den korktuğunun farkındaydı ve annesiyle buluştuğunda

her şeyin iyi olacağını düşünmesi için ona cesaret vermeye çalışmıştı. Amanda öyle olmayacağını biliyordu. Babasının söylediğine göre annesi onu sevmişti ama bu yıllar önceydi. Hem annesi hâlâ özlemini duyduğu kızına tapıyor olsa bile, kızının nasıl bir kadın olduğunu görünce büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı.

Amanda, Kingston'daki Queen Caddesi'nde bir sürü püslü kadının yanından geçmiş ve kadınlar burunları bir karış havadayken hep onu süzmüşlerdi. Her zaman arkasından fısıldadıklarını duyardı: "Korsanın kızına bak! Tıpkı adı gibi yabani!"

O anda Amanda gerçek bir hanımefendi olmayı diledi. Çünkü bir hanımefendi olsaydı annesinin kollarını açarak onu karşılayacağından hiç şüphesi yoktu.

İç geçirdi. Böyle dileklere kafa yormak aptalcaydı. Hatta tehlikeliydi. De Warenne'le birlikte olmak, beş hafta sonra annesinin kapısının eşiğinde neler olacağını unutmasını sağlıyordu. Sonunda annesiyle karşı karşıya geldiğinde onun yüzünde şaşkınlık, dehşet ve sonra da kibirli bir ifade göreceğinden neredeyse emindi. O kadar çok korkuyordu ki –tıpkı çocukluğunda, yukarıda korsanlar birbirini öldürürken, güvertenin altına saklandığı, gözlerini sımsıkı yumduğu, ellerini kulaklarına kapattığı ve ne olacağını düşünmemeye çalıştığı gibi– bunu düşünmemek en iyisiydi.

Fakat De Warenne onu güldürüyordu, onunla birlikte anı yaşıyordu, gelecek çok uzaklardaydı ve genç adam ona kendini güvende hissettiriyordu. Aslında, hayatı boyunca kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Babasıyla birlikteyken hiç böyle hissetmemişti. Ancak yüreğinin derinliklerinde güvenli hissetmekten çok daha fazlası vardı.

De Warenne'in erkekliğinin fazlasıyla farkındaydı. Yakışıklılığı ve cinsel gücü başından belliydi. Onu ilk gördüğünde De Warenne ele geçirdiği bir İspanyol kalyonunun güvertesindeydi. O zamanlar Amanda sadece bir çocuktu ve de Warenne ona bir tanrı gibi görün-

müştü. Bir hafta önce onunla karşılaştığından beriyse ızdırabı doğal ilgisini köreltmişti. Daima babasının yasını tutacaktı ama artık üzüntüsü dinmiş ve daha katlanılır bir hale gelmişti. Ayrıca o zamanlarki çocuk artık yoktu. Hiçbir çocuğun böylesine yabani ve katlanılmaz arzuları yoktu –hiçbir çocuğun mahrem yerleri böylesine sızlayamazdı–, hiçbir çocuk onun hayal ettiklerini hayal edemezdi. İçinde yeni olduğu kadar tanıdık bir açlık vardı ve bu açlık hızla büyüyor gibiydi. Bu sabah onun Poseidon gibi okyanustan çıkmasını izlemek hiç iyi olmamıştı.

"Lütfen ona âşık olmama izin verme," diye fısıldayan Amanda bu duayı eder etmez sesli konuştuğunu fark etti. Gerildi ama Anahid'den bir tepki gelmeyince kadının derin uykuda olduğunu anladı.

Yakışıklı, zengin ve doğuştan soylu bir kaptana âşık mı oluyordu? Yumuşacık gülümsemesi, cesur bakışları, gergin ve sert vücudundaki buz gibi su damlacıkları gözünün önüne geliverdi. Çaresizce, on yedi yaşında bile olsa, bir kadının nasıl olup da ona âşık olamayacağını düşündü.

Kendini avutmaya çalışmıyordu. Genç adam zarif hanımefendileri tercih ediyordu ve ona sevgiyle yaklaşıyor gibi görünmesine rağmen asla Amanda'nın duygularına karşılık vermeyecekti. Ama De Warenne onu istiyordu, Amanda'nın da neticede gözleri vardı ve şehvetli doğasının Cliff'i ne zaman yendiğini söyleyebilirdi.

Geceliği kucaklayarak, göğüslerine bastırdı. Göğüs uçları sert ve gergindi, tüyleri ürpermişti. Vücudu aynı anda hem sıcak hem de soğuktu. Genç adamın bakışları korkunç derecede içini ısıtıyordu ve o gece genç kadına, bir adamın yatağında olmasını istediği bir kadına baktığı gibi defalarca bakmıştı. Ancak yolculuğun bedelini ödemesini reddetmişti. Hatta Amanda bunu hâlâ yapabileceğini hissettirmesine rağmen genç adam tuzağa düşmemişti. Bununla birlikte şu anda

kalbi ve bedeni onun ilgisini istiyordu. Ona gitmek istiyordu ve bu istek korkudan buz gibi olmasına neden oluyordu.

Kalbini ona kaptırmak hata olurdu çünkü Cliff onun kalbini acımasızca kırardı. Vücudunu ona vermek daha kolaydı ama genç adam erkeklere özgü ihtiyaçlarına göre hareket etmiyor gibiydi.

Amanda ne yapması gerektiğini bilmeyi dileyerek gözlerini kapattı. Daha önce yaptığı gibi De Warenne'in yanağını tuttuğunu hayal edebiliyordu. Güçlü ve geniş elinin tenine değdiğini hissedebiliyordu ve titriyordu. Adamın davranışı oldukça kafa karıştırıcıydı! Ama yine de onun gibi gerçek bir beyefendiyi daha önce hiç tanımamıştı. Ve o da gerçek hanımefendileri tercih ederdi. Belki de onu engelleyen şey de buydu.

Başını eğerek geceliğe baktı. Bunun içinde korsanın kızı gitmişti ve birazcık da olsa Kingston'da dolaşan o zarif hanımefendiler gibi görünmüştü.

Amanda ne yapması gerektiğini fark edince, hissettiği korkunun soğukluğu vücudunu iyiden iyiye etkisi altına aldı. Ancak konu sevişmek olduğunda bütün erkekler aptalca davranabilirdi. Erkeklerin beyinleri değil, cinsel organları tarafından yönlendirildiğini babası defalarca söylemişti. De Warenne'e o kadar çok borcu vardı ki, birkaç gece yatağını paylaşmakla asla ödenemezdi. Hem genç adamın onu bir şekilde istediği de belliydi. Bir beyefendi gibi davranmayı çalışıyor olabilirdi. Belki genç kadını zarif bulmadığı için o kadar da istemiyordu. Genç kadın yine de geceliğini giyerse onu idare edebileceğini düşündü. Bir denemeye değmez miydi?

Belki de adama âşık bile değildi? Belki mürettebatla düşüp kalkan fahişelerden bir farkı yoktu. Belki de artık, o kadınların ulu orta yaptığı gibi, tatmin olma isteğini yaşadığı yaşa gelmişti.

Amanda çizmelerini ve çoraplarını çıkardı, yanakları alev alev yanıyordu. Uzandı, pantolonunu ve sonra da külotunu çıkardı. Pis

kollu kemerini ve gömleğini de çıkardı. Ermeni'yi uyandırmamaya kararlı bir şekilde çok sessiz olmaya gayret ederek, kendini lavaboda yıkadı. Sonra geceliği giydi ve çabucak saçlarını taradı.

Kalbi göğsünün içinde onu sağır edecek fırtınalar koparıyordu. Anahid'e doğru bir bakış attı, hâlâ kuşette uyuyordu ya da kadın dosdoğru ona bakıncaya kadar, genç kadın öyle sanmıştı. Amanda suratını ekşiterek, kadın bir şey diyemeden arkasını döndü. Şafak öncesi griliğin aydınlattığı dışarıya süzüldü.

Kapısına geldiğinde nefesi kesilmiş bir halde duraksadı. Artık akılsızca ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Eğer düşünseydi, dönerdi ve arkasına bakmadan kaçardı. Kapıyı tereddütle çaldı. "De Warenne?" diye fısıldadı.

Cevap gelmeyince, tekrar denedi. Amanda kapısının kilitli olduğundan emin olduğu için umutsuzluğa düştü. Kilitli olmasa bile davet edilmeden girmek ciddi bir suç olurdu. Kapının mandalını açmayı denediğinde şaşırmıştı çünkü kapı içeriden sürgülenmemişti. Kalbi yerinden oynadı, kapıyı iterek açtı ve kamaraya girdi.

Kamaranın pencerelerinden süzülen gri ışık dışında hiç ışık yoktu. Genç adamın kocaman kırmızı yatakta sırtüstü yattığını ve incecik ipek çarşafları beline kadar örttüğünü görebiliyordu. Çıplak yattığı düpedüz ortadaydı. Kıpırdamaması genç kadını şaşırtmıştı, odaya izinsiz girdiğini duymadan nasıl uyuyabiliyordu? De Warenne'in tek gözü açık uyuyan bir adam olduğunu ve kulaklarının her sesi, her fısıltıyı duyacağını sanırdı.

Bir daha denedi. "De Warenne?"

Adam kıpırdamadı. Heykelsi geniş göğsündeki koyu renkli seyrek tüyler ağır ağır ve ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Hâlâ uyuyor olmasına güçlükle inanan Amanda ilerledi. Uyuyordu. Genç kadın çarşafın kenarını kaldırdı. Adamın kaslı kalçalarına, uzun bacaklarına bir bakış attı ve çarşafın altına giriverdi.

Gümbür gümbür atan kalbi kızın bayılmasına yetecek ölçüde sersemleticiydi. Bacaklarının arasında nem patlaması yaşanmıştı.

Birdenbire adam üzerine çıkıvermişti ve bileklerini sertçe kavrayarak başının üzerine bastırıyordu. Amanda çığlık atarken gözleri öfkeli gözlerle buluştu.

"Bu nasıl bir baştan çıkarma?" diye gürledi Cliff.

Amanda, onun bunca zamandır uyanık ve kendisini beklemiş olmasına o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı. Adam hâlâ üzerinde duruyor, elleri ve ayaklarının baskısıyla tüm ağırlığını bir biçimde üzerine veriyordu. Bileklerini sımsıkı tutarken, bacakları da kızın bacakları arasına girmiş, açılmaları için zorluyordu. Amanda'nın geceliği yukarı sıyrılmış ve adamın teni çıplak bacaklarına değdiğinde kıvılcım etkisi yaratmıştı. Amanda haklıydı, adam tamamen çıplaktı çünkü erkeklik organı aralarına girmişti.

Bir haz dalgası başlamıştı.

De Warenne nefesini titrekçe içine çekti. "Bana cevap ver!"

Amanda konuşamıyordu. Adamın yerinde duramayan bölgesinin baskısına karşılık olarak ısrarlı bir şekilde sürtünüyordu ve kendini bir türlü kontrol edemiyordu. Soluğunu tuttu ve sonra da inledi, vücudu adamınkini arıyordu.

Islak sızının ılıklığı kaygan sıcaklıkla buluştu. Haz daha da artmıştı. De Warenne homurdanarak yeni çıkmış sakallı çenesini kızın yanağına sürttüğünde, kirpikleri tenine değiyordu. "Aklımı yitirip kontrolümü kaybetmeye ve sana sahip olmaya çok yakınım, Amanda," dedi kalın bir ses tonuyla. "İstediğin bu mu? Gerçekten seni kullanmamı ve sanki değersiz bir korsan kızıymışsın gibi taciz etmemi mi istiyorsun?"

Adamın bedeni bir spazmla sarsıldı ve Amanda hem fiziksel hem de duygusal acıyla çığlık attı. De Warenne başını kaldırdığında gözleri birbirine kenetlendi.

Amanda güçlükle düşünebiliyordu. *Tabii ki ucuz ve adi bir korsan kızı olmak istemiyorum. Senin gözünde değil...*

Genç adam onun gözlerinde cevabı bulmuştu. "Ben de öyle düşünmüştüm." Çarşafları bir tarafa attı ve yataktan fırladı, sonra dönerek bakışlarını dosdoğru genç kadının açıkta kalan baldırlarına çevirdi.

Amanda sıçrayarak oturdu ve geceliği çekiştirdi. . Adam hemen yataktaki çarşafı çekerek, irileşmiş, kocaman penisini saklamak için beline sardı. Amanda'yı hâlâ öfkeli olan bakışlarıyla süzdü.

Amanda gözlerini sımsıkı kapatarak, vücudunun sakinleşmesi için odaklandı. Ancak ölümcül bir uçuruma çok yaklaşmıştı ve o anda birazcık da olsa akıl sağlığına kavuşmak pek mümkün görünmüyordu.

De Warenne'in sarf ettiği acımasız sözler bunu kolaylaştırdı. "Seninle bir ilişki yaşamak istemiyorum, Amanda." Ses tonu çok kırıcıydı.

Amanda gözlerini kırpıştırarak açtığında, çarşafın şişkinliğini gördü ve histerik bir şekilde kıkırdadı. "Tabii ki öyledir."

Adam kendini yataktan bir adım uzağa attı. "Bu," diye bağırdı kendini göstererek, "yatağıma hangi kadın girerse girsin vereceğim tepkidir."

Histerik kahkahası sona ermişti. Doğru söylüyor olamaz diye düşündü ve berbat bir şekilde canı yanmaya başladı. "Bu sabah beni istedin," diye fısıldadı, artık gözlerini yalnızca yüzüne dikmişti.

Adamın kahkahası haşindi. "Ben bir erkeğim! Güçlü bir erkek! Seks yapmayı her zaman isterim," dedi kısaca.

Amanda yastıklara doğru sindi, reddedilmenin acısı, düşmanın şahdamarını kesen bir kılıç gibi içini deşmişti.

"Vücudumun ne istediğinin bir önemi yok çünkü ben bir hayvan değilim. Aklımın istedikleri ise tamamen farklı bir konu ve ben seninle yatağımı paylaşmak istemiyorum. Daha nasıl açık olabilirim? Daha detaylandırmalı mıyım?"

Amanda detaylandırmak ne demek onu bile bilmiyordu ama tahmin edebiliyordu.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ben süslü bir hanımefendi değilim," diye homurdandı, geceliğine bakarak. Gecelik giymiş, yıkanmış ve saçlarını taramış olabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. De Warenne onu istemiyordu. Daha önce tanıdığı hiçbir adama benzemiyordu. O eğitimliydi, bir beyefendi ve soylu biriydi. Ayrıca, Londra limanına yanaştıklarında, asil sevgililerinden biriyle meşgul olacaktı. Boğazı tıkanmış gibiydi.

"Hayır, değilsin."

Bakışları hemen ona kaydı çünkü Cliff ses tonu değişmişti. Öfkesi dinmişti ve geriye sadece kelimelerinin gaddarlığı kalmıştı. Birbirlerine baktılar.

Amanda başını iki yana doğru sallıyordu. "Bunun gerçek olamayacağını biliyordum," dedi. "Senin gerçekten nazik biri olamayacağını biliyordum." Yataktan inerek kapıya yürürken başını dik tutmaya çalışıyordu, ama asıl istediği ağlamaktı. *De Warenne çok acımasız davranmıştı.*

Adam tereddüt etti. "Amanda."

Amanda donup kaldı. Sesi neredeyse normal çıkmıştı ve Amanda onu geri çağırmasını, kollarına alıp yumuşak bir gülümsemeyle bir sorun olmadığını, bundan böyle arkadaş olarak kalacaklarını ve olanların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemesi için dua ediyordu.

Adamın ifadesi katıydı. Gözlerinden bir şey anlaşılmıyordu. "Seninle birlikte olmak istemiş olsaydım, seni çoktan yatağa atmış olurdum."

Amanda çığlık attı. Sonra arkasını döndü ve koşarak ondan kaçtı.

Cliff de döndü ve yumruğunu duvara vurdu.

Cliff subay güvertesinin sancak tarafında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duruyordu. Küpeştenin üzerinden, bulutlu gökyüzünü

yansıtan gümüş grisi, soluk renkli okyanusa bakıyordu. Denizin köpüklü dalgaları, firkateynin pruvasına sıçrıyordu. Gemi rotasında, sabit bir hızla ve üst yelkenlerle seyrediyordu. Böylesine güçlü bir rüzgârda, yüksek hızla ilerlemek Cliff'i genellikle eğlendirirdi. Şimdiyse bunun yerine rahatsız olmuş ve neşesi kaçmıştı.

Ağır ağır dönerek yolcusuna baktı. Öğlen vakti yeni geçmişti, çocukları ve Amanda derslerine kısa bir ara vermişlerdi. Ariella okumak için aşağıya inmişti ve Alexi baş taraftaki yelken halatlarının üstündeki gözetleme kulesinde duran denizciyle birlikteydi. Tekne ve yelkenlere dair bilgileri yeterince hızlı ezberleyemiyor gibi görünse de, her geçen gün oğluyla biraz daha gurur duyuyordu. Teorik konularda zayıf bir öğrenci olabilirdi ama konu denizcilik olduğunda harikaydı. Bununla birlikte yolcusu bambaşka bir konuydu.

Michelle'e göre çalışmalarında hızlı ilerliyordu. Fransız'ın yeni öğrencisinin zekâsı ve özverisi üzerine yaptığı şiirsel övgülere göre, Amanda şehre ayak bastıkları gün *London Times* gazetesini okuyacaktı. Cliff'e göre ise adam Amanda'nın büyüsüne çabuk kapılmıştı. Ama haklıydı. Şu anda bile dersten yeni çıkmış haliyle rüzgârda salınan saçları, egzotik yeşil gözleri ve ince ama dolgun vücuduyla büyüleyiciydi.

Amanda onun bakışlarına dik dik bakarak karşılık verdi.

Cliff de ona bakıyordu, somurtkandı. Genç kadın beş gündür onunla konuşmuyordu.

Aslında tek yaptığı ona saygısızca dik dik bakmak ya da Cliff orada yokmuş gibi davranmaktı.

Acımasızlığı yüzünden cezalandırıldığının farkındaydı. Baştan çıkarılıp mahvedilmeyi mi istiyordu? Tutkunun sancıları içindeyken, yatağına açık saçık o kıyafetle girdiği anda ona sahip olacağını anlamamış mıydı? Ondan uzaklaşmak için kendini nasıl kontrol ettiğinin farkında mıydı? Ona saygıyla yaklaşmak istediğini anlamamış mıydı?

Acımasız sözlerini kasıtlı olarak söylemişti, onlar genç kadını kendinden mümkün olduğu kadar uzak tutmak ve bir daha baştan çıkarma girişiminde bulunmasını önlemek için hesaplanmış cümlelerdi.

Bu bir daha olursa canavarlaşıp vahşi arzularına yenik düşeceğini biliyordu.

Ama bu kadarı ona yetmişti. Kendini çok kötü hissediyordu, suçluydu, üzgündü. Amanda haklıydı! Çok tehlikeli olduğundan, daha önceki samimiyetlerine geri dönmek istemiyordu ama sanki onu küçümsüyormuş gibi davranmak zorunda mıydı?

Amanda ona nefretle bakarak arkasını döndü ve Alexi'ye el salladı. Alexi seren direğinin ucunda oturuyordu ve Amanda'ya sırıttı. "Amanda! Yukarı gel!"

Bu ne saçmalıktı? Her ne kadar yıllar önce babasının gemisine onun yaptığını görmüş olsa da, kadınlar yelken halatlarına tırmanmazdı.

Amanda döndü ve açık bir meydan okumayla dosdoğru Cliff'e baktı. Sonra hızla dönerek ana direğe koştu ve zıpladı. Genç kadın, Cliff'in en iyi tayfaları kadar çevik hareketlerle Alexi'nin yanına tırmanırken, genç adam koşar adım güverteden indi. Oradaki denizciler, ne yapacağını bilemez bir halde birbirlerine ve sonra da sanki güzel bir kadın aralarına katılmamış gibi yaparak güverteye baktılar.

"Yelken halatlarına gerçekten tırmanabiliyorsun," dedi Alexi şaşkın bir halde. "Benimle dalga geçtiğini sanmıştım!"

Amanda, "Senden daha küçük yaşlardan beri tırmanıyorum," diye böbürlendi. Aşağıya baktığında, birdenbire gözlerini kaçırmadan önce Cliff'in kendisini süzdüğünü gördü.

Cliff bağırıyordu. "Amanda, lütfen aşağıya in. Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Genç kadın, Alexi'ye gülümsedi. "Çok güzel bir gün. Eğer bu rüzgâr devam ederse, yolculuğumuzu birkaç gün erken bitireceğiz."

"Yolculuğun sonsuza dek devam etmesini diliyorum. İngiltere kesinlikle umurumda değil," dedi Alexi.

Cliff inanamıyordu. Genç kadına bir emir verdiğinde, o bunu göz ardı mı edecekti? Belki bu gerçekten bir emir değil, bir rica olduğu içindir diye düşündü. "Amanda."

Çenesi kasılmıştı. Amanda suratsız bir tavırla baktı.

"Aşağıya in. Kamarama," diye kükredi. Arkasını dönerek yürüdü. Eğer emrine uymazsa, kaptanların yelkenlere tırmanmadığına aldırış etmeden, oraya çıkıp genç kadını omzuna atarak aşağıya indirirdi.

Ama Amanda'nın kedi gibi yumuşak hareketlerle güverteye indiğini duydu. Genç kadın, Cliff sanki tehlikeli bir yırtıcı hayvanmış ve dönüp onu ısırabilirmiş gibi aralarında mesafe bırakarak, onu takip ediyordu. Sonra Cliff onu yatağında istemediğine dair sözlerini hatırlayınca, onu ısırmış olduğunu kabul etti. Ama lanet olsun, başka çaresi yoktu!

Cliff kamarasının ortasında durdu, Amanda da arkasından girdi. Bir hafta boyunca Amanda'nın düşmanca bakışlarına maruz kaldığı ve içten bir gülümsemesini beklediği umutla geçen beş günü hiç yaşamamış ve ters bir şey yokmuş gibi davranmaya karar verdi. Döndü ve gülümseyerek, "Okumada ikinci seviyeye çıktığını duydum," dedi.

Genç kadın ağzını sımsıkı kapatmış, gözlerini keskin ve tamamen sessiz bir halde ona dikmişti.

Cliff derin bir nefes aldı. "Derslerin keyifli geçiyor mu?"

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturdu, konuşmayı reddettiği her halinden belliydi.

"Peki, sanırım görüşüm kanıtlandı. Yetişkin bir kadın olmadığın ortada. Şimdiye kadar böylesine çocuksu davranan bir yetişkine hiç rastlamadım."

Genç kadın tatsız bir ifadeyle ona gülümsedi.

İnanamıyordu. "Niyetin önümüzdeki dört hafta boyunca yok-muşum gibi davranmak mı?"

"Ben öyle mi davranıyorum, Kaptan?"

Cliff kaybolmuş gibi hissediyordu. Amanda öfkeliydi ve onu suç-layamazdı. Daha da kötüsü incindiğini gizlemek için, öfkeyi maske olarak kullanmasıydı. Bu tümüyle ironik bir durumdu. Onun tek dileği genç kadını kalp ağrısından korumaktı, bunun yerine daha büyük bir ızdırabın içine düşmesine sebep olmuştu. Yumuşak bir ses tonuyla dürüstçe, "Seni incittiğim için üzgünüm, Amanda. Daha önceki davranışlarımla seni yanlış yönlendirdiğim ortada. En azından şimdi ikimiz de nerede duracağımızı biliyoruz. Eğer kötü kötü bakmaya ve benimle konuşmayı reddetmeye devam edersen önümüzde çok uzun bir yolculuk olacak," dedi.

"Yolculuk zaten çok uzun."

"Korkarım yolculuğun süresiyle ilgili bir şey yapamam," dedi Cliff.

Genç kadın omuzlarını silkti. "İngiltere'ye ulaştığında süslü fa-hişelerine gidebileceğini düşünmen yeter."

Bir anlığına genç kadının acısını hissetti ve nasıl bir tepki ve-receğini bilemedi.

"Bitti mi? Bitirmem gereken ödevlerim var."

Cliff neşesi kaçmış bir halde, en azından konuşmaya başladık diye düşündü. "Evet, bitti."

Amanda uyandı, gerilmişti.

Kamarasının penceresinin dışında kılıç sesleri duyuyordu. Saldı-rıya mı uğramışlardı? Baskın ve kargaşanın ortasında uyuyor muydu? Kuşetinde sıçrayarak çantasına uzandı. Tabancasını çabucak doldurup pantolonuna soktu. Kılıcını aldı ve kamaranın kapısını hızla açtı.

Kamarası teknenin sancak tarafına doğru bakıyordu. O taraftan giden herhangi bir düşman yoktu. Aslında demir grisi okyanustan başka bir şey görünmüyordu. Kılıçların vuruşma sesleri ana güver-teden geliyordu ve Amanda, De Warenne'in sesini duydu.

"Dosdoğru hamle yap," diyordu. "Sürekli ve doğru. Bileğini kırma."

Anlamaya başlayan Amanda, hızla kamaranın etrafından do-laştı. De Warenne ve Alexi'nin eskrim yaptığını görünce durdu. De Warenne'in ufaklığın yeteneklerini test ettiğini fark etti ve oğlan sekiz yaşındaki bir çocuk için oldukça çevikti.

De Warenne iyi bir öğretmendi, oğlunu zorluyordu ama çocuğu yoracak ve ümitsizliğe düşürecek kadar değildi. Genç kadının kalbi sızladı. Amanda hareketsiz kalarak, bütünüyle meşgul olduğu için onu fark edemeyen adamı seyretti. İncinmişliğini göz ardı etmek zorunda kalmıştı. Öfke daha basit ve daha iyiydi, adamın hak ettiği de buydu.

O adi herifin ve piçin tekiydi; fiyakalı, kendini beğenmiş, havalı bir züppeydi. Adi, soğuk ve zalimdi. Ondan *nefret* ediyordu.

Eğer tüm bunları kendi kendine sık sık tekrarlarsa, belki sonunda o da inanırdı.

Cliff, genç kadını gördü ve oğluna bitirmelerini işaret etti. Alexi kılıcını indirdi, nefes nefeseydi ama gülüyordu. De Warenne'in bakış-ları genç kadının belindeki tabancaya ve elinde tuttuğu kılıca çevrildi. Sonra bakışları yüzüne doğru kaydı.

Amanda, *ondan nefret ediyorum*, diye düşündü. *Yatağına beni değil, süslü bir kadını alacak; ben onun için yeterli değilim.* İleri doğru yürüdü. "Oğlun günün birinde iyi bir kılıç ustası olacak."

Adamın gözleri tedbirliydi. "Evet, öyle olacak. Bu nedir?"

Genç kadın kılıcı yavaşça kaldırdı. "Kılıcım." Adama gülümsedi. Kılıçta ustaydı, babasını yenebiliyordu. Eskrim sadece güçle ilgili de-ğildi; denge, çeviklik ve yetenek daha önemliydi.

"Eskrim yapmak mı istiyorsun?"

"Kılıç sesleri duydum ve saldırıya uğradığımızı sandım." Tabancasını aldı ve bir kenara koydu.

De Warenne'in gözleri büyümüştü. "Sen de gemiyi savunmak üzere adamlarıma yardıma etmeye mi geldin?"

"Tabii ki," dedi Amanda. "Ben savaş alanında yüreksiz, nazik kadınlardan biri olmadım ama çok uzun süredir eskrim yapma fırsatım olmadığı için paslandım. Karşılaşma yapmak ister misin?" diye sordu. Genç adama cevap verme fırsatı tanımadan, ilerledi ve saldırganca kılıcını salladı.

De Warenne ani bir refleksle vuruşunu bloke etti. "Kılıcın körleştirilmemiş, Amanda," dedi dikkatli bir şekilde.

Genç kadın gülümsedi. Tekrar vurdu ve adam darbeyi karşıladı. "Kan dökmeyeceğim, De Warenne," dedi ama yalnızca onun gözlerindeki ifadeyi görebilmek için belki de bunu yapacağını düşünüyordu. Müthiş bir heyecanın esiri olmuştu. Öfkesiyle karışmış bir heyecan. Amanda hamle yaptı ve adam bir adım geri çekilerek karşıladı.

Amanda kendisiyle gurur duyarcasına saldırıyordu. De Warenne'in gözleri büyümüştü ama her darbeyi güçlükle bloke ediyor, genç kadının hızlı ve kıyasıya hareketlerle kendisini iskele tarafındaki küpeşteye doğru sürmesine izin veriyordu.

Amanda zafer kazanmış bir edayla kahkaha attı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin, De Warenne! Gerçekten kılıcımdan korkmuyorsun değil mi?"

"Bana karşı hâlâ çok sinirlisin. Anlıyorum," diye başladı.

Amanda küplere binmişti. De Warenne hiçbir şey bilmiyordu! Hamle yaptı ve adam karşıladı; Amanda aldatıcı bir hareket yaptı ve sonra da savunmasının içine süzülerek bir anda ince, gösterişli gömleğini boydan boya kesti. Zafer sarhoşluğuyla geri çekildi. "Neyi anlıyorsun?" dedi tatlı bir ses tonuyla.

De Warenne oldukça şaşırmış bir şekilde gömleğindeki uzun kesiğe baktı ve sonra da bakışlarını yavaşça genç kadına doğru kaldırdı.

"Kan dökmedim," derken neşesi yerine gelmişti. Adama güldü.

"Çok şanslıydın," dedi Cliff, yanakları kızarmıştı.

"Hayır, dikkatliydim. Kanını dökmemeyi seçtim, De Warenne!" O kadar hızlı bir hamle yaptı ki, genç adam kendini savunamadan, Amanda gömleğinin üstteki üç düğmesini almış ve meydana gelen aralıktan, göğsündeki iki kalın kası gözler önüne sermişti.

Yukarılarından biri kahkaha attı.

De Warenne inanamıyordu.

Amanda şiddetle, "Dövüş, De Warenne," dedi, hızlı hızlı soluyordu. Vahşi darbeler indirmeye kararlı bir şekilde, hiç aralık vermeden acımasızca saldırıyordu! "Ya da adamların senin bir *çocuk* tarafından yenilebileceğini görsün."

De Warenne ani bir hamle yaptı.

Amanda vuruşu karşıladı ama zorlanmıştı. Adam tekrar tekrar hamle yaparak, genç kadın ne olduğunun farkına bile varmadan, onu geminin boyunca geri sürdü. Yalnızca birkaç saniye içinde, genç kadının sırtı küpeşteye değmişti ve tüm vücudu göğüslerinden, ayaklarına kadar akan ter içinde kalmıştı. Amanda, De Warenne yeteneğini sergilemeden önce olduğundan çok daha fazla öfkeliydi.

Adam gülümsedi. "Hadi bakalım, tatlım. Seninle dövüşmeye hiç niyetim yok, özellikle de kılıcın körleştirilmemişken. Ayrıca ikimiz de senin beni yenemeyeceğini biliyoruz."

Ama Amanda deneyecekti. Onu silkeleyip kendisini gerçekten fark etmesini sağlayacaktı. Amanda süslü bir hanımefendi değildi ama diğer her konuda onunla yarışabilirdi. Amanda hırıltıyla saldırdı. Güçlü bir hamle yaptı, Cliff karşıladı, geri adım, yana adım atıyorlardı ve hızlı bir kısır döngünün içinde darbeler darbeleri takip ediyordu.

Demirler çınlıyordu. Ter Amanda'nın gözlerini yakıyordu. Buradaki usta tabii ki De Warenne'di. Amanda kazanmayı beklemiyordu. Amaç onu bir şekilde incitmek istiyordu. Kendi hissettiğini onun da hissetmesinden başka bir şey istemiyordu, lanet olsun!

Artık kolları sızlıyordu. Fiziki sınırlarının sonuna gelmişti ama pes etmeyecekti. "Kahrolası!" diye soluklandı ve sanki bitap düşmüş ve onun insafını beklermiş gibi davrandı.

De Warenne onun oyununa gelmişti ve yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aferin," diye başladı.

Amanda onu yanıltarak hamle yaptı ve gömleğinin geri kalan düğmelerini de kesiverdi. De Warenne oldukça şaşırmış bir halde artık ikiye ayrılmış olan gömleğine bakakaldı. Sonra ağır ağır gözlerini genç kadına doğru kaldırdı. Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve sıcacıktı, sonra yavaşça genç kadına gülümsedi.

Sinirli değildi. Sıcaklığı hissettiğinde, içinde vahşi bir zafer duygusu yükseldi. İnce zekâsıyla genç kadını istemiyor olabilirdi ama şu anda onu o kadar fazla kışkırtmıştı ki, bu durum tersine dönmüştü. Amanda herhangi bir şüphenin ötesinde biliyordu ki şehvet, mantığı alt etmişti.

"Sorun nedir, De Warenne?" diye baştan çıkarıcı bir tonlamayla mırıldandı. "Belki de istediğin süslü bir hanımefendi değildir."

Genç kadın kollarına son darbeyi yapamadan önce, De Warenne atıldı. Gömleğinin ve atletinin kenarları genç adamın kılıcının ucundaydı ve bileğini bir kez sallamasıyla kılıcının kör ucu Amanda'nın giysisini iki yerinden yırtmıştı.

Amanda duraksadı, güçlükle soluyordu, vücudu çılgın bir heyecan dalgasına tutulmuştu. "Devam et," demeyi başardı. "Giysilerimi al."

De Warenne'in yüzü sertleşti. Kılıcının kör ucunu ağır ağır Amanda'nın göğüslerinin arasına indirdi. "Bitirdiğimize inanıyorum," dedi ters bir şekilde.

Genç kadın kılıcın ucunu süzdü, sonra bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Ben bitirmedim."

Adamın kaşları kalktı. "Kılıcım kalbinin üzerinde, tatlım. Gerçek bir savaşta olsan ölmüştün."

"Çoğu erkek beni yataklarında sıcak ve canlı olarak tercih eder." Alaycı bir şekilde meydan okuyordu.

Adamın gözleri alev alev yanıyordu. Kılıcını çekerek gürültüyle güvertenin bir ucuna fırlattı. "Sen kazandın, Amanda," dedi. "Yenilgiyi kabul ediyorum."

Uzaklaşmak üzere dönüyordu. Amanda hamle yaparak pantolonun üst düğmelerini kesti. De Warenne donup kalmıştı.

"Belki de," dedi Amanda yumuşak bir ses tonuyla, "rakibim tıpkı senin gibi artık bir tehlike kalmadığına dair yanlış bir düşünceye kapılarak, kılıcını bırakır. Belki de gerçek savaşta, yeteneğin çok da büyük payı yoktur. Arkanı dön," diye emretti.

De Warenne kuşkuyla ona baktı.

Amanda gözlerini onun yüzünde tutamıyordu. Pantolonu uygunsuz bir şekilde açılmış ve anatomisinin ilginç bir bölümü gözler önüne serilmişti.

Daha da ilginci oradaki oldukça belirgin kabarıklıktı.

Genç kadının kanı damarlarına hücum ederek kendi vücudunu da şişiriyordu. Kızardığının farkındaydı, kılıcını adamın kalbine doğru iterken, her nasılsa gözlerini erkekliğinden çekip adamın yüzüne doğru kaldırmıştı. "Evet, ben kazandım," dedi açıkça.

Genç adam güçlükle soluyordu. En sonunda Amanda'ya sinirlenmişti ve genç kadın bunu başardığı için vahşi bir gurur duyuyordu. "Beni yendin. Peki ya şimdi ne olacak? Seni çok incittiğim için kalbimi mi deşeceksin? Üstelik tek istediğimin ailenden geriye kalanları sağ salim görmen için gereğini yapmak olduğu için mi?"

Savaşın gerilimi biraz da olsa azalmıştı. Keder, suçluluk duygusuyla savaşıyordu.

De Warenne döndü ve yürümeye başladı, sonra hızla genç kadına döndü. Amanda daha kıpırdayamadan, bileğini yakaladı. "O kahrolası kılıcı bırak. Seninle özel konuşmak istiyorum ve bu bir rica değil."

O anda Amanda çok ileri gitmiş olduğunu fark etti. Neşesi hızla söndü. Kılıcını indirdi ve De Warenne onu bırakarak öfkeyle kaptan kamarasını işaret etti. Genç kadın gitgide büyüyen bir gerilimle yürümeye başladı ve kılıcını güverteye koydu. Birdenbire teknedeki yoğun sessizliğin farkına varmıştı.

Herkes oraya gelmişti ve neredeyse üç yüz adam kaptanlarına yapılan çılgın saldırıya şahit olmuştu.

De Warenne omuzlarından tutarak onu kamaraya sürükledi.

Amanda'nın karnına kramp girmişti, sonra bir boşlukla beraber büyük bir açlığın geri döndüğünü hissetti. Ani bir dürtüye kapılıp onu bu kadar pervasızca ve düşüncesizce kışkırtarak ne yapmıştı? Peki ya genç adam ne kadar sinirliydi? Arzusuna teslim olacak kadar sinirli miydi?

De Warenne kapıyı tekmeleyerek arkalarından kapattı. Amanda'nın yanından geçerken, kesilmiş gömleğini yırttığında ortaya çıkan manzara oldukça seksiydi. Yeni bir gömlek giyip pantolonunun üzerinde serbest bırakırken, genç kadın onu seyrediyordu. Yüksek sesle nefesini verdiğinde, De Warenne hızla döndü.

"Ne bekliyordun? Pervasız ve korkusuz olabilirsin ama yine de bir kadınsın. Böyle şiddetli bir oyun her erkeği uyarır. Senin planının bu olduğundan da eminim."

Amanda nefes almaya çalışıyordu. "Plan falan yoktu. Sinirliydim. Seni incitmek istedim. Sana yeni bir gömlek alırım."

"Beş paran yok." Yürüdü ve kendine viski koydu. Amanda, kadehi bitirip yenisini doldururken onu izliyordu. Adamın elleri titriyordu.

"Kapalı alandayız," dedi genç kadına bakarak. "Böyle devam edemeyiz. Davranışım için senden özür dilemiştim. Artık özrümü kabul etmenin zamanı geldi. Ateşkes istiyorum."

Amanda kendisinin de titrediğini fark etti. Kollarını vücuduna sardı. Özrünü kabul edebilir miydi? Doğrusu onunla kavga etmekten nefret ediyordu. Ondan nefret etmiyordu, hem de hiç.

"Ateşkes yapmak konusunda benimle aynı fikirde misin?" diye sordu Cliff.

"Evet," demeyi başardı, şaşkındı. *Aman Tanrım*, diye düşünürken arkasını döndü, her yeri titriyordu. *Cliff de Warenne'e âşık olmuştu. Mahvolmuştu.*

De Warenne neredeyse gülümseyecekti ama sanki aralarında belirli mesafe tutmak ister gibi yaklaşmadı. Daha sakin bir ses tonuyla konuştu. "Mürettebatımı bugün iyi eğlendirdin, Amanda."

Amanda dudağını ısırdı. Dünyanın en ulaşılmaz adamına âşık olduğu gerçeğini kavramanın verdiği sarhoşluktan ötürü ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Amanda konuşmayınca, De Warenne usulca, "Seninle birlikte zaman geçirmeyi özledim," dedi.

Amanda bir anda umutla dolmuştu, gözleri genç adamınkiyle buluştu. Gözlerini ilk kaçıran de Warenne olmuştu. "Bu akşam benimle yemek yer misin? Sakin bir yemek yeriz ve derslerinin nasıl geçtiğinden bahsedersin. Annenle buluşmanın lojistik detaylarını da konuşuruz." Genç kadına gülümsüyordu.

Amanda onu müthiş özlemişti ve tüm önerebildiği her gece güvertede birkaç saatini genç kadına ayırmak ya da birlikte yemek yemekse, buna razı olacaktı. Bu hiçbir şey olmamasından daha iyi

değil miydi? Şimdilik kanıtlarla idare edecekti. Sadece onu özlediği için değil, ona ihtiyacı olduğu için de... "Bu akşam seninle yemek yemek isterim." Duraksadı. "Lojistik ne demek?"

Yumuşacık gülümsemesi, adamın gözlerine yansıyınca şeytanın bir güzelliğe bürünmüştü. "Seni Belford Malikânesi'ne tanıtmak için yardım etmem gibi konuşmamız gereken bazı detaylar var."

Amanda, Londra'daki kaderini konuşmak istemiyordu. Derin ve geri dönüşü olmayan bir aşka tutulmuştu. "İyi olur."

De Warenne'in bakışları yüzünde gezindi. "Bugün oldukça cesurdun, Amanda," dedi. "Ayrıca kılıçta oldukça ustasın. Senin gibi kılıç kullanan bir kadına hiç rastlamadım."

Amanda, övgüsüyle baş edebilmek için derin bir nefes aldı. Adamın gözlerindeki hayranlık su götürmezdi. "Teşekkür ederim." Onun bu hayranlığıyla yetinmek için dua etti çünkü sevgisine sahip olma şansı hiç yoktu.

Amanda gecikmişti.

Cliff kamarasında huzursuz adımlarla gidip geliyordu, ayarladığı samimi yemek için hoş bir masa hazırlanmıştı. Tehlikeli adımlar attığını biliyordu çünkü yolculuğun süresi göz önünde bulundurulduğunda, iç huzuruna kavuşmak için ateşkes yapmak zorunlu olsa da, baş başa yemek yemek karakterini, onurunu, mantığını ve niyetini denemekti. O gün genç kadının kılıcıyla sergilediği muhteşem gösteriyi düşünmeden edemiyordu. O, kadınların korkusuz ve yürekli olup erkeklerle birlikte savaştığı zamanlardan kalma bir Kelt prensesi olabilirdi. Birlikte geçekleştirdikleri savaşın şiddeti ve sıcaklığı, Tanrı'nın verirken hiç cimri davranmadığı ilkel erkeklik içgüdülerini daha da azdırmıştı.

Kıyafetlerini lime lime etmek, dizlerinin üzerine çökmesine zorlamak ve onu kollarına alarak kamarasına ve yatağına kadar taşımak için, genç kadının en son yaptığı hamleye cevap vermiş olmayı diledi.

Birazcık huzur bulmaya çalışarak, elini saçlarının arasında gezdirdi. Yapması gereken şey onun kaderine odaklanmak olduğu için etkileyici kılıç ustalığını hatırlayıp düşüncelere dalmayı bir kenara bırakmaya çalıştı. Annesinin kimliğini keşfettiğinden beri, genç kadının Belford Malikânesi'ne gidişine uzun süredir kafa yoruyordu. Gayrimeşru bir çocuk olduğu hakkında Amanda'nın hiçbir fikri yoktu ama öyle olmalıydı çünkü Dulcea Bedford'ın genç deniz subayıyla kısa bir evlilik yapıp ardından pahalı bir şekilde boşanacağını hayal edemiyordu. Doğumuyla ilgili gerçeği öğrendiğinde, Amanda'nın şok geçireceğini biliyordu.

Carre'e yalan söylediği için lanet okumak istiyordu ama adamın ne yapmaya çalıştığını da anlıyordu.

Leydi Belford'a gelince, Cliff, onun uzun süredir kayıp olan kızına kavuşmaktan mutlu olmayacağını biliyordu. Onun statüsündeki hiçbir hanımefendi, bir mahvoluş ve yüz karası anlamına geldiği için gayrimeşru bir çocuğunun olduğunu kabul etmezdi. Bununla birlikte gayrimeşru çocuklar sosyetenin bir parçasıydı, her ailede mevcut oldukları gibi meşru kardeşleriyle yan yana yaşadıklarına da sık rastlanırdı. Bu gayrimeşru çoluk çocuklar genellikle çoktandır görülmeyen vaftiz evlat ya da kuzen olarak sınıflandırılırdı ve kısa süren hevesli dedikodulardan sonra, kimse gerçekten umursamazdı. Dulcea büyük bir olasılıkla kızına uzak bir kuzen diye sahip çıkardı. Kendi yaşamını riske atmadan Amanda'yı ailesine alabilmesi ancak bu yolla mümkün olurdu.

Amanda'nın oraya gitmesinden önce kadınla buluşmak zorunda olduğu belliydi. Buluşmanın iyi gitmesini ve Dulcea'nın Amanda'yı en azından kuzeni olarak tanıtmasını sağlamayı garantiye almalıydı.

Bir şekilde mutabık kaldıklarında gelip Amanda'ya doğruları elinden geldiğince nazik bir şekilde anlatırdı. Söz konusu konuşma onu korkutuyordu.

Bu süre zarfında genç kadının davranışlarını geliştirme çabasını desteklemek zorundaydı, aksi takdirde Amanda gerçekten mahvolurdu.

Amanda nerede kalmıştı? Ateşkes ilan ettiklerinden bu yana fikri değişmiş miydi?

Kırk dakika geç kaldığının farkındaydı. En sonunda, onu neyin geciktirdiğini görmek için kamarasından çıktı. Cliff, kapıyı çalmak üzereydi ki genç kadının tutkuyla konuştuğunu duyduğunda donup kaldı. Yatağında kim vardı?

"Ne yapmalıyım?" diye soran Amanda'nın sesi fena halde kederliydi. "Ne yapacağımı bilemiyorum, tamamen kayboldum!" Sesi tonu alçaldı, ızdırap içindeydi. "Lütfen yardım et."

Cliff'in kafası karışmış ve hatta kıskanmıştı, yavaşça kapıyı itti. Bunu yapınca, Amanda'nın küçücük kamaranın ortasında, sırtı ona dönük bir şekilde durduğunu gördü. Bağırıyordu. "Baba! Şimdi sen bana akıl vermezsen, kim verecek? Tanrı aşkına, sana şimdi ihtiyacım var!"

Cliff'in içinde acımayla karışık bir sevgi doğdu. Amanda ölmüş babasıyla mı konuşuyordu? Adamın hayaletini mi görüyordu? Gerçekten onun cevap vereceğini mi sanıyordu? Carre ile sık sık konuşuyor muydu?

Cliff genç kadının acı kaybından sonra toparlanmaya başladığını sanmıştı. Belli ki kederi hep aynı yoğunlukta kalmıştı. Bunu daha önce fark etmediği için kendini duygusuz, adi herifin biriymiş gibi hissediyordu.

Tam da ona seslenmek üzereydi ki, genç kadın kesik kesik konuşmaya başladı. "Büyük bir ihtimalle bana kızgınsın. Benden De

Warenne'in sevgilisi olmamı istediğini unutmadım ama o gerçek bir beyefendi, baba. Onu baştan çıkarmaya çalıştım, gerçekten çabaladım."

Cliff, sendeledi, sanki genç kadın çizmesinin içinde sakladığı bıçak hançerini göğsüne saplamış gibiydi. *Amanda, babasının çılgın talebini yerine getirmek için ona oyun mu oynamıştı?* Bir anda Carre'in meteliksiz kızının neden onun sevgilisi olmasını istediğini anladı ama bunu anlaması hiçbir şeyi değiştirmedi.

Genç kadın gözyaşlarını sildi. "Baba, başaramadığım için lütfen beni affet. En azından anneme gidiyorum... Baba? Ne yapacağımı biliyorum. Çok âşık oldum."

İlk şoku atlatmasına zaman kalmamıştı. Öfkelenmek için zaman kalmamıştı. İnanamıyordu ve onu yanlış anlamış olmasına dua ederek, kapıyı ardına kadar açtı.

Genç kadın dili tutulmuş gibi başını salladı. "Biliyorum," diye fısıldadı sanki babası onunla konuşmuş gibi. "Aptal olduğumu biliyorum, kalbimi kıracağını da biliyorum ama daha önce onun gibi bir adama rastlamadım. Kimse De Warenne gibi değil! Ah, Tanrım. Onun arkadaşlığıyla yetinmek için kendimi zorluyorum ama bu çok zor! Çok âşık oldum. Beni kabul etseydi, memnuniyetle onun sevgilisi olurdum ve ondan başka bir şey alıp almamak umurumda bile olmazdı!"

Karnına büyük bir yumruk inmiş ve ciğerlerindeki havayı boşaltmış gibi hissediyordu. Bu nasıl olmuştu? Amanda Carre, vahşi ve özgür La Sauvage, kimseye ihtiyacı olmayacak kadar bağımsız biri nasıl olmuş da *ona* âşık olmuştu?

Ama zaten tahmin etmemiş miydi? Gözlerinin umutla ve hayranlıkla parlayıp sonra şehvetli bir açlığa dönüştüğü bakış şekli oldukça belli ediyordu. Onu sandığından daha fazla mı yanlış yönlendirmişti? Tek istediği genç kadını korumaktı.

Konuşmaya yeltendi ama sesi bir türlü çıkmıyordu.

"Senin asıl istediğin bu olduğu için, en azından İngiltere'ye, anneme gidiyorum," dedi birdenbire. Titriyordu ve gözyaşlarıyla boğuşuyordu. "Bunu inkâr edememem, baba. Korkuyorum." Yüzündeki yaşları gömleğinin koluna sildi. "Ben gerçekten korkağım. Şimdi de yüzünü kara çıkardım çünkü İngiltere'ye, anneme gitmekten çok korkuyorum. Ondan şimdiye kadar başıma gelen herşeyden, hatta gemimize girip bizi öldürmeye çalışan katillerden bile daha çok korkuyorum. Dilerim geri döner ve gitmek zorunda olmadığımı söylersin."

Cliff kamarasının dışına doğru geriledi. Hissettiği dayanılmaz şefkat duygusunu aşmak için gözlerini kapattı. Bu durumun üstesinden gelebilirdi. Amanda'nın ona olan hisleri ise farklı bir durumdu.

Sessizce yürüyerek kamarasına döndü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cliff, Amanda'nın şarabını yudumlamasını izliyordu. Genç kadının kendi kendine yaptığı konuşma aklına kazınmıştı ama onda döktüğü gözyaşlarının izini göremedi. Amanda başını kaldırıp baktı. Gözleri oldukça sakin ve ümit vericiydi; Cliff, artık bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. Bakışlarını huzursuzca kaçırdı, rahatsız olmuştu. Ama şimdi, konuşmak istediği konulardan oluşan bir gündemi vardı ve ne pahasına olursa olsun bu gündemi yerine getirecekti. Amanda'nın annesiyle buluşmasını başarıyla sonuçlandırmak için elinden geleni yapacaktı ama bu Amanda'nın işbirliği yapmasını gerektiriyordu.

"Balık çorbasını sevdin mi?" diye öylesine sordu.

"Hem de çok."

"Yolcuğumuz iyi geçiyor. Hesaplarıma göre İngiltere yolunun üçte birini tamamladık."

Amanda'nın ifadesi gerildi ve gözleri titredi.

"Heyecanlı olmalısın, Amanda, hem de müthiş heyecanlı."

Amanda başını eğerek, gözlerini çorbasına dikti. "Evet."

Cliff, genç kadının asılan suratını inceledi. Onu hızlandırılmış bir görgü kuralları kursuna alabilmek için önce genç kadına korkularını itiraf ettirmeliydi. Dulcea Belford'la buluşmasının başarılı geçmesi için tek şansı buydu. Genç kadın aniden başını kaldırıverdi. "Beni Londra rıhtımında mı bırakacaksın?"

Korkusunu görmek şimdi daha kolaydı. "Hayır. Niyetim sana Belford Malikânesi'ne kadar eşlik etmek."

"Sonra beni orada bırakacaksın, değil mi?"

Cliff büyük bir dikkatle konuşuyordu. "İyi bir etki bırakman için sana yardım etmek istiyorum, Amanda. Uygun bir kıyafet bulmamız gerekiyor. Limana demirlediğimizde hiç zaman kaybetmeden Harmon Malikânesi'ne bir terzi çağıracağım. Doğru düzgün giyinip olduğu zaman, Belford Malikânesi'ne giderken sana eşlik edeceğim."

Amanda'nın gözleri onunkilere odaklanmıştı. "Harmon Malikânesi mi? Babanın, eşiyle yani kontesle yaşadığı yer mi?"

"Şehirde olduğum zamanlar Harmon Malikânesi'nde kalırım. Eve gittiğimde orada kimin olacağı hakkında bir fikrim yok. Bütün ailemle de karşılaşabilirim, hiç kimseyle de."

Yanaklarında oluşan iki pembe leke, onun heyecanlı gibi görünmesine neden oluyordu.

"Biraz endişeli olduğunu görüyorum. Ailem seni canıgönülden misafir edecektir. Ayrıca eğer istersen annenle karşılaştığında yanında olurum."

Genç kadın kollarını birbirine kavuşturdu. "Ama sonra ayrılacaksın. Yani o bana bir oda verecek. Hayatımın geri kalanını Belford Malikânesi'nde geçireceğim!"

Onun için kendini çok kötü hisseden Cliff iç geçirdi. "Sen daha çok gençsin ve o da senin annen. Tabii ki seni yanına almak isteyecektir, öyle de yapmalı zaten. Ama reşit olduğun zaman, dilediğin her şeyi yapabileceksin, tabii paran olursa." Carre'in kızından yapmasını istediği şeyi düşünmekten kendini alamıyordu. Adamı tam olarak suçlayamıyordu; Amanda, zengin bir erkeğin yanında tutmak isteyeceği türden, güzel ve ateşli bir kadındı. Ama Carre kızı için neden yüksek umutlar beslememişti ki? Amanda hayatının ilk dört senesini gerçekten annesiyle mi geçirmişti? Cliff bunun pek mümkün olmadığını düşünüyordu. Lanet olsun, Carre kızının temel görgü kurallarını öğrenmesi için neden bir kız okuluna yazdırmamıştı ki?

"Kısa süre sonra reşit olacağım," dedi genç kadın.

"Yasal olarak öyle, ama eminim ki annen sana iyi bakıldığını görmek isteyecektir. Evlenmemiş birçok hanımefendi yirmili yaşlarında bile evlerinde kalır. Hatta bazı evde kalmışlar ailelerinin evini hiç terk etmezler."

Amanda başını iki yana sallamakla yetindi, belli ki ümitsizlik içindeydi.

"Sana yardım edebilirim," demeye cesaret etti, öne doğru uzanarak. Neredeyse elini tutacaktı ki yapmamasının daha iyi olduğunu düşündü.

"Ne demek istedin?" diye temkinli bir şekilde sordu.

"Seni takdim ederken güzel bir elbiseden fazlasını kullanmamız lazım," dedi, öylesine konuşuyormuş gibi yaparak.

Amanda anlamıştı, oturduğu yerde dikleşti. "Biliyorum. Ben bir hanımefendi değilim ve kimsenin tersini düşünmesini sağlayacak bir elbise yok." Devam etti. "Ben hiç elbise giymedim."

Cliff bunun sandığından daha zor olacağı için umutsuzluğa düşüyordu. "Özgünlüğün beni cezbediyor," dedi bunu coşkuyla kastederek. "Ama diğerlerini etkilemeyebilir."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?" Kuşkuluydu. "Kingston'daki balka açık yollarda kaç tane *Güzel Hanım*'ın bana dudak bükerek bakıldığını biliyor musun? Kilisede sırayı benimle paylaşmayı reddederlerdi. Bir keresinde şık bir kadın varlığımla onu rahatsız etmeyeyim diye yolun karşısına geçmişti. Benim hakkımda konuşurlardı, hem de yüksek sesle. O yüzden ne düşündüklerini biliyorum. Ben süprünün tekiyim. Annemin evinde aksini düşünen kimse olmayacak... Senin evinde de."

Cliff öylece bakakaldı, içi sızlıyordu. "Sen süprüntü değilsin. Seni küçük görenlerden yüz kat daha güçlü, yürekli ve güzelsin. Ayrıca ailem hakkında yanılıyorsun, benim yanımda olduğun için nazik olacak, kabul gösterececkler ve seni daha iyi tanıdıklarında sana hayran olmaya başlayacaklar ama haklı olduğun bir şey var. Belford Malikânesi'ndeki hiç kimse açık yürekliliğine ve kılıç kullanma becerine bakıp büyülenmeyecek. Annenle tanışmanı özenle planlamalıyız, Amanda. Ben bu konuya bir hayli kafa yordum. Daha fazla zamanımız olsun isterdim ama bir ayımız var. Nasıl yürünmesi, nasıl konuşulması, nasıl yemek yenilmesi gerektiği gibi bazı temel toplum kurallarını öğrenmek zorundasın. Ve tabii nasıl dans edilmesi gerektiğini de öğrenmelisin."

Genç kadın ağlamak üzereydi. "Nasıl yürünür, nasıl konuşulur biliyorum... Ama yürüme ve konuşma tarzım yeterince iyi değil, öyle mi?" Cliff sessizdi.

"Üst tabakayla yemek yemek istemiyorum De Warenne. İngiltere'ye gitmek istemiyorum. Annemle bu şekilde karşılaşmak istemiyorum ama babama söz verdim!" Birdenbire ayağa kalkınca, sandalyesi ters döndü. Genç kadının yüzü soldu ve sandalyeyi düzeltmek için döndü.

Cliff ayağa fırladı ve masanın çevresinden dolaşarak, düşen sandalyeyi onun elinden aldı. "Sorun etme," dedi ve sandalyeyi kaldırdı.

Amanda başını iki yana sallıyordu. "Nasıl etmeyeyim? Doğru düzgün masadan bile kalkamıyorum ve sen de bunun farkındasın."

Cliff, kızın elini tuttu. "Aslında seni taklit yaparken duydum. Çok kabiliyetliydin."

Amanda donup kaldı, şimdi hevesle ilgileniyordu. "Bazı aptallarla dalga geçtiğim zamandan mı bahsediyorsun?"

Cliff gülmek üzereydi. "Evet, tam da bundan bahsediyorum. Üst tabakanın tonlamasını taklit edebiliyorsun, bunu birkaç kez yaptığını duydum. Sandığın kadar zor olmayacak."

Amanda bir süre bakakaldı, sonra elini çekerek uzaklaştı. "İstediğim kadar bunlara kafa yorayım, hiç kimseyi aldatamam. Ben bir hanımefendi olmak istemiyorum. Sadece yelken açmak istiyorum."

Cliff kalbinin eridiğini hissetti. Ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. "Ne yazık ki Carre öldü. Hiçbir şeyin yok ve bu da aynı derecede talihsiz bir durum. Annen seni destekleyecektir, bir şekilde uyum sağlamak zorunda kalacaksın."

"Sen varsın," diye fısıldadı, gözlerine kenetlenmiş gözleri yaşlarla dolmuştu.

Cliff'in kalbi deli gibi atıyordu. "Ne?"

Amanda kollarını vücuduna sımsıkı sardı. "Burada kalabilirim... Seninle. Sanırım bu babamı memnun eder."

Cliff inanamayarak ona bakıyordu ama geçen her saniye fırkateynden bahsettiği gerçeği zihninde hissettiği şaşkınlıkla beraber belirginleşiyordu.

"Ben çok iyi bir denizciyim!" diye haykırdı kız. "Bu teknede majistra serenine benden daha hızlı tırmanacak bir delikanlının olmadığına bahse girerim."

Cliff'in yüzü bembeyaz oldu. "Oraya tırmanmayacaksın!" Orası teknenin en yüksek sereniydi.

"En iyi topçudan daha iyi top yüklerim. Ayrıca çok iyi nişancıyım ve iyi bir kılıç ustası olduğumu da gördün. Lütfen," diye ekledi çaresizce. "Seninle denize açılmama izin ver!"

"Benimle denize açılmak istiyorsun," diye tekrarladı, kalbinin düzensiz bir ritimle attığının farkındaydı. Amanda gemisinde kalmak ve engin denizlere birlikte yelken açmak istiyordu. Titreyerek döndü, kasıkları dolmuş ve şişmişti.

"Başımın çaresine bakacağıma yemin ederim! Ayrıca çok da yemem. Aşağıda çıracılarla birlikte uyurum," diye yalvardı.

Cliff başını sallayarak ona baktı. "Hayır."

"İngiltere'de çok fena çuvallayacağım," diye fısıldadı. "Bunu sen de biliyorsun."

Bir süre birbirlerine bakakaldılar, Amanda'nın yüzü öylesine büyük bir korku ve ızdırapla doluydu ki, Cliff garip bir dürtüyle onun isteğini yerine getirmek istedi. Ama bu akıldışı ve imkânsız bir şeydi. "Başarısız olmayacaksın. Gerekli bazı kuralları öğrenmen için sana yardım edeceğim. Ariella ve Anahid de yardım eder."

Amanda yatağa oturup gözlerini ona dikti. "Peki ya annem beni istemezse?"

Bu Cliff'in de en büyük korkusuydu. Yumuşadı ve genç kadına doğru yürüdü, bir yandan da ona dokunmamak için kendini uyarıyordu, şimdi olmazdı. Onu böyle teselli etmemeliydi. "Endişeli olduğun için seni suçlamıyorum. Bunun yanı sıra bana güvenmeni istiyorum. İngiltere'den ayrılmadan önce geleceğini garanti altına alacağım, Amanda. Söz veriyorum."

Amanda gözlerini ona dikmişti, belli ki kuşku içindeydi. Fısıldayarak, "Sana güveniyorum ama ya annem bana Rüzgârgülü'taki o domuz gibi bakarsa? Hepsinin baktığı gibi?" diye sordu.

Cliff kasılmıştı. *Eğer kızına burnunu havaya dikerek bakarsa,* diye düşündü acımasızca, *Leydi Bedford çok üzülecek.* "Geleceği öngöremem ama ihtimalleri lehimize çevirmek için elimizden gelen her şeyi yapabiliriz. Önümüzdeki dört hafta boyunca çok yoğun çalışmalısın ve annenle buluşmanda sana yol gösteririm. Buluşmanızı başarıyla sonuçlandırabileceğimizi düşünüyorum. Ben üzerime düşen görevi kesinlikle yaparım ama sen de seninkileri yapmalısın."

Amanda dudağını ısırıyordu. "Deneyeceğim. Ama ben kendime senin bana güvendiğin kadar güvenmiyorum. Öyle olmasını çok isterdim."

Cliff gülümsedi. "O zaman ikimize de yetecek kadar inancım olacak." Ciddileşti. "Amanda, annen senin ailen. Ben çoğu zaman korsanlık yapıyorum ama devlet onaylı korsanlıkla da uğraşıyorum. Üstüne üstlük bekarım. Kesinlikle benimle denize açılamazsın. Bu konu burada kapandı."

Amanda bakışlarını kaçırdı. "Neden olmasın? Sen istediğin her şeyi yaparsın, öyle değil mi? Herkes senin kimseye ve hiçbir şeye boyun eğmediğini bilir."

Ne yazık ki haklıydı. Cliff tereddüt etti. "Eğer eksantrik biri olmasaydım, hayatım çok farklı olurdu," dedi ciddi bir tavırla. "Bu beni diğer herkesten ayrı tuttu. Pişmanlıklarım yok ama uzun bir süreçte toplumla uyum sağlamak daha iyidir."

"Ama ben de farklıyım," diye fısıldarken bakışları onunkileri arıyordu.

Cliff ikisinin de dışlanmış olduğunu düşündü. "Senin kaderin Belford Malikânesi, benimki de engin denizler. Biz tamamen farklıyız." Birbirlerine bu kadar benzemeleri Cliff'in ürpermesine neden olmuştu, yatakta oturan genç kadının yanına oturdu. "Öyleyse... planımızda anlaştık mı?"

Amanda huzursuzca başını onaylar gibi salladı. "Daha görgülü olmaya çalışacağım ama senin kadar umutlu değilim."

"Başaracağını biliyorum," diye destekledi. "Amanda, seni terk etmeyeceğim," diye ekleyen kendi sesini duydu.

Amanda şaşırmış gibi görünüyordu ama Cliff de şaşırmıştı.

Amanda yorgunluktan ölüyordu. Beş gününü kendini tamamen yeni derslere vererek geçirmişti. Artık rotası çizilmişti ve genç kadın oldukça kararlı bir azimle kendini havalı ve edepli tavırlara vermişti. Kimseyi aldatamayacağından neredeyse emindi ama zihninde bir

türlü kurtulamadığı bir görüntü vardı. Bu yüzü olmayan, güzel giyimli bir genç kadındı ve hiç zorlanmadan hoş bir edayla salına salına yürüyen biriydi. Bu kadın her renkten güllerin açmış olduğu bahçede annesiyle birlikte çay içiyordu. Bu kadın, büyüleyici derecede yakışıklı ve onun hayranı olan bir beyefendinin eşliğinde Londra çevrelerinde dolaşıyordu ve bu yakışıklı, garip bir biçimde Cliff de Warenne'e benziyordu.

Genç kadın görgü kurallarından tahmin ettiği kadar nefret etmemişti. Gerçi ilk başlarda sakarlığı ve deneyimsizliği yüzünden çabalarının gülünç olmasına içerlemişti. Kaftanının uzun eteklerinin kenarını kaldırmadan yürüyemiyor ve sürekli ayağı takılıyordu, tökezlemediği zaman da adımlarını kısa atmayı hemen unutuveriyordu. Etek giymişken bir erkek gibi yürümesi Alexi'yi kahkahalarla güldürmüştü. Amanda, Anahid, Ariella ve Michelle'in yanına bırakılmıştı ve birlikte Alexi'yi kovalamışlardı. Genç kadının sonradan öğrendiğine göre güldüğü için De Warenne onu bir gün içinde biri Latince iki kompozisyon ve bir de özür mektubu yazmasını emrederek onu cezalandırmıştı. Elbisesinin içinde kendini çok rahatsız hissediyordu ve buna hiç alışamamaktan korkuyordu. Eğer Kingston'daki hanımlar gibi yürümeyi beceremeyecekse, dans etmeyi nasıl öğrenecekti? Beşinci gün Amanda umudunu yitirmişti. Herhangi birini aldatacak kadar zarif olacak mıydı?

Toplumun içinde ve De Warenne'in gözleri önünde kendini küçük duruma düşürmekten o kadar çok korkuyordu ki. Bir bakımdan bir korsan kızı gibi annesinin kapısına gidemeyeceğini öteden beri biliyordu. Öyle yapmak için çok daha cesur biri olmalıydı.

Nefret ettiği kaftanı çıkardı. Bunu eteğinin ve bir başkaldırı simgesi olarak giydiği dar pantalonunun üzerine giyiyordu. Hançeriyse hâlâ çizmesinin içindeydi. Yeni yaşamı gerçekleşmezse diye eskisine mi tutunuyordu? Üzerinde turkuaz, pembe ve altın yaldızlı ağır işlemeleri olan kaftanı yere fırlatarak, tekme attı. Bugün reverans yaparken çok eğildiği için düşmüştü. Rezil olmuştu. Durumu daha da kötüleştiren

şey De Warenne'in kamarasının eşiğinden onu izliyor olmasıydı. Onu etkilemek yerine yüzüncü kez mahcup olmuştu.

Elleriyle yüzünü kapattı. Neden annesi onu olduğu gibi sevmiyordu ki?

Neden De Warenne de onu bu şekilde sevmiyordu?

Kalbi yerinden oynadı. De Warenne konusunda aptalca davranmamalıydı! Adam onun koruyucusu ve hatta arkadaşıydı, tabii Amanda öyle olduğunu umuyordu. De Warenne, Amanda Carre gibi halktan birini, La Sauvage gibi vahşi bir çocuğu sevgilisi ve hatta gelip geçici bir âşığı olarak bile asla istemeyecekti.

Ama genç kadın gizemli rüyalarındaki hanımefendi olursa, De Warenne onu isteyebilirdi.

Yeni dersleri başladığından beri De Warenne'i pek göremiyordu. Yürümeyi, reverans yapmayı ve dans etmeyi öğrenirken onun en azından birazcık yardım edeceğini sanmıştı. Belli ki yanlış anlamıştı ya da genç adamın, eğitimindeki rolüyle ilgili sonradan aklına gelen düşünceleri vardı. Amanda talimatlarını yerine getirdikten sonra, geceyarısı vardiyasının ortasında ona katılmaya çalışmıştı ama De Warenne biraz uyuması için kamarasına gitmesini emrederek onu yanında istemediğini kesin bir dille belirtmişti. Ona katılmasına izin verilmemiş olması genç kadına büyük bir darbe olmuştu. Yalnız arkadaşlığına ve övgülerine hasret kalmış değildi. Onu özlemişti. De Warenne'in aralarına mesafe koyduğunu seziyor ve nedenini de biliyordu. Kendini onun önüne atmıştı ve De Warenne bir daha onun ilgisinden muzdarip olmak istemiyordu.

Amanda böyle bir aptallık etmemiş olmayı dilerdi.

Kapısı çalınıyordu. Amanda cevap vermek için döndüğünde, pencereden denizin gümüş ve gökyüzünün de koyu gri renge büründüğünü fark etti. Heyecanlanmaya başladı, kötü bir havanın eşiğindeydiler. Sert bir fırtınanın içinde yelken açmayalı yıllar olmuştu. Kapıyı aç-

tığında, karşısında gülümseyen Michelle'i buldu. Amanda'nın yüzü aydınlanmıştı. "Biraz daha mı okuyacağız?" Okumayı neredeyse denize açılmak kadar çok sevmişti.

Adamın gözleri parlıyordu. "*Non, actuellement*,[9] dans dersleri-nize başlayacağım."

Amanda'nın içi sıkıldı. Bu zamana kadar sadece yürüme, konuşma ve temel nezaket bilgilerinden oluşan dersler olmuştu. Dans etmeyi ona Michelle mi öğretecekti? Eğer dans etmeyi öğrenmek zorundaysa, bunu de Warenne'den öğrenmek istiyordu.

Ama belki de böylesi daha iyiydi. Onun önünde tekrar küçük düşmek istemiyordu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye yalan söyledi. "Yarın başlayabilir miyiz?"

"*Mademoiselle*, çok az zaman kaldı! Müziğimiz olmasa da vals yapmayı öğrenmelisiniz. *Maintenant, allez-vous.*[10]"

"Üst yelkenleri ve babafingoları teke düşürme emrini ver."

"Tamam, efendim," dedi Asteğmen Clark, emirleri iletmek için telaşla uzaklaştı.

Cliff karşıdaki gemi direğine bakmak için döndü, kuvvetli rüzgâr yirmi üç knot hızla esiyordu. Hava gittikçe kötüleşiyordu ve Cliff iki ya da üç saat içinde neredeyse tüm yelkenleri indirmesi gerektiğini düşünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaklaşan fırtınayı hisleriyle ölçmeye çalışıyordu. İçinde kötü bir his vardı. "İleride hava çok şiddetli," diyerek MacIver'a işaret etti.

"Evet, öyle efendim."

9 (Fr.) Aslında, hayır. (ed.n.)

10 (Fr.) Artık başlayalım. (ed.n.)

"Yağmur da yağacak." Döndü ve subay güvertesinin kenarına doğru yürüyerek emrettiği yelkenlerin sarılışını izledi. "Clark. Artık iki sorumluluğum var."

"Evet, efendim," dedi Clark, emirleri diğer vardiyada çalışmaya başlayanlara tekrarlıyordu. Cliff güneşin doğuşunda herkesin kesinlikle güvertede olmasını emretmişti, gerçi o anda gökyüzü karanlık ve bulutlarla kaplı olduğundan hiçbiri güneşi göremezdi.

"Lordum." Anahid sallanan güvertenin üzerinde durmaya çalışarak yaklaştı.

Cliff ana güverteye atladı ve kadının kolunu tuttu.

"Çocuklar ne durumda?"

"İyiler, Lordum. Alexi güvertede olmak istiyor. "Ariella Fransızca ödevleriyle o kadar meşgul ki, havayı henüz fark etmedi."

Gemi kabaran dalgaların üzerinde yol alıyordu ama henüz yan yatmamıştı. Hava hızla kötüleşmeye devam ediyordu. "Fırtınayı atlatana kadar güverteye gelmesin. Bu da sanırım şafak vakti olacak. Anahid, raporun?" Her gün saat tam dörtte, Anahid ona Amanda'nın gelişimi hakkında rapor veriyordu. Şimdiye kadar anlattıkları ümit vericiydi.

"Lordum, o azimli bir öğrenci. Biraz daha zamanımız olsaydı hiç endişelenmezdim ama yalnızca üç haftamız kaldı. Tüm hayatı boyunca başıboş bir erkek çocuğu gibi davranmasına izin verilmiş. Bu denli kemikleşmiş bir davranış biçimi birkaç haftada değiştirilemez."

"Belford Malikânesi'nde iyi bir etki bırakmalı," diye ısrar etti.

"Önceki gün sinirli bir erkek gibi yürüdüğünü gördünüz. Daha fazla zamana ihtiyacı var, Lordum. Açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen..."

"O çok gururlu... Yine de her geçen gün gururunu bir kenara bırakıyor. Her küçük hata onun için büyük bir utanç meselesi. İhtiyacı

olan becerilerde ustalaşıncaya kadar onun toplum içine çıkmasını ertelemek isteyebilirsiniz."

"Elbette, bu ayarlanabilir," dedi genç adam, düşünceli bir sesle. "Ama bir an önce annesiyle buluşmasını istiyorum ve bu sosyetenin karşısına çıkmasından oldukça farklı bir durum. Annesiyle karşılaşmak için mükemmel olmasına gerek yok. Bu yolculuk sona ermeden kibar bir kadın görüntüsü vermeyi başarabilir mi?"

"Emin değilim."

Cliff hem kaygılıydı hem de hislenmişti. Verdiği görevin nasıl yerine getirildiğini görmüştü. Genç kadının kararlılığına, özellikle de onun nasıl gururlu olduğunu ve yanlış adımlarının onu nasıl utandırdığını bildiği için hayrandı.

Bununla birlikte Leydi Belford'ın kızını oldukça hazırlıklı görmek isteyeceğinden de şüphesi yoktu. Anahid'e, "Elinizden geleni yapın," dedi.

"Lordum? Onu övmeli ve gururunu okşamalısınız. Size son derece hayranlık duyuyor."

Cliff'in yanakları kızardı ve Amanda'yla ilişkisini yaralayacak kabul edilemez tutkuyu Anahid'in fark etmesi ihtimali içine şüphe düşürdü. "Seni aşağıya götüreyim."

Kadının kolunu tuttu ve rüzgârla boğuşmasına yardım ederek, çocuklarının kamarasına kadar eşlik etti. Oraya gittiğinde, Amanda kamarasının kapısında belirerek ona dolu dolu gülümsedi.

Cliff, genç kadının yanaklarının heyecanla kızardığını anında gördü. "Gülümsemeni, söylemek istediğin iyi haberler olduğuna mı yorayım?" diye sordu, çocuklarının kamarasına girerken. Amanda da onu takip ediyordu.

"Fırtınada seyrediyoruz," dedi heyecanla. "Yıllardır iyi bir fırtınanın içine düşmemiştim."

Cliff yavaşça ona baktı. Bu aşamada çoğu kadın huzursuz olurdu ve bir saat sonrasında ağlamaya başlardı. Fırtınanın kalbinde oldukları sırada boğularak öleceklerini düşündüklerinden iyice kendilerinden geçerlerdi. Cliff, Amanda'nın sakin olduğunu hissediyordu. "Deniz biraz dan iyice kabaracak. Rüzgâr da hızlanacak. Şimdiden yirmi üç knot hızla gidiyoruz. Çocuklar aşağıda kalacak. Sen de onlarla birlikte aşağıda kalacaksın."

Genç kadın ona inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Bu bir emirdir." Döndü ve bir o kadar şaşkın bakan Alexi'yle yüzleşti. Kızının da nihayet fırtınayı fark ettiğini gördü. Çocuk kitabını kapatarak, ranzanın alt yatağında korkudan yüzü solmuş bir şekilde oturdu.

"Baba!" Alexi hoplayıp zıplıyordu. "Fırtınada yol bulman için sana yardım etmeliyim. Fırtına var, değil mi?"

"Şiddetli rüzgârlara yaklaşıyoruz," dedi Cliff. "Ama sen daha sekiz yaşındasın ve sana bir emir veriyorum. Bu kamarada kalacaksın ve kardeşini teselli edeceksin."

Alexi mutsuz bir halde gözlerini ona dikti. "Ama..."

"Aması falan yok!" diye haykırdı. "Ben senin kaptanınım ve verdiğim her emre itaat edeceksin. Anlaşıldı mı?"

Yüzü kızaran Alexi, başını salladı.

"Daha da açık anlatacağım," dedi Cliff. Oğlu daha önce ona ulu orta hiç karşı gelmemişse de, Alexi'nin güverteye çıkıp fırtınaya tanıklık etmeyi ne kadar çok istediğini biliyordu ama Cliff daha hiçbir şey yapamadan sürüklenip denize düşerdi. "Eğer bana karşı gelirsen sopayı alırım." Daha önce hiç böyle bir tehditte bulunmamıştı ama Alexi şu an emirlerine uymamazlık etmemeliydi.

Alexi'nin gözleri büyüdü. Tamamen sessizdi.

Bu defa sınırı aşması durumunda, bunun ona pahalıya patlayacağını anladığından emin olmak için, Cliff bir saniye daha gözlerini ona dikti.

"Güzel." Yumuşamıştı, Ariella'ya doğru yürüdü ve onu kollarına aldı. "Ne okuyorsun?"

"İlyada," diye fısıldadı kız.

"Güzel bir kitap mı?"

Başını salladı. "Baba? Alabora mı olacağız?"

Cliff kahkaha atarak, kızına güven vermeyi umuyordu. "Tabii ki olmayacağız. Baban hiç alabora oldu mu ki? Baban hiç kaza geçirdi mi? Biraz güçlü bir rüzgâr var, hepsi bu. Daha sonra yağmur yağacak ama sen," dedi kızı yatırırken, "mışıl mışıl uyuyor olacaksın. Bir fırtınanın içinden geçtiğimizi bile fark etmeyeceksin çünkü gün ağarınca güneş doğacak." Kızının çenesinden hafifçe makas aldı.

Kız başını salladı, gülümsemeyi pek beceremiyordu. "Gemi öyle sallanıyor ki. Uyumak zor olacak."

"Anahid sana çay yapar ve aslında sallanmak uyumana yardımcı olur. Yemin ederim."

Kız en sonunda ona gülümsedi.

Anahid ve Amanda'nın olduğu tarafa yürürken, Amanda'nın mest olmuş bir halde her kelimesini ve hareketini hayranlıkla izlediğinin farkındaydı.

"Anahid," dedi, sesini çocuklarının duyamayacağı şekilde alçaltmıştı. "Bir saat içinde Ariella'nın çayına biraz şarap koy. Gece boyunca uyursa daha iyi olacak."

Anahid başını salladı.

Oğluna dönerek omzunu tuttu. "Kardeşini rahatlat. Onunla oyun ynayabilir ya da yüksek sesle kitap okuyabilirsin, ilgisini ne çekerse u yap."

"Evet, baba," diyen Alexi'nin sesi ilk kez küstahça çıkmıştı.

Cliff içini çekti. Birkaç yıl içinde oğlunun ele avuca sığmayacağından emindi. Kamaradan çıkmak üzereyken Amanda'ya bakmak için duraksadı ama genç kadın, Alexi'nin yanına gitmişti.

"Kötü bir niyeti yok, Alexi," dedi. "Fırtına tehlikelidir... O kadar ufaksın ki, kuvvetli bir rüzgâr seni tekneden uçurabilir! Böyle bir şey olursa da, baban seni kurtarmak için atlar ve ikiniz birden denizde boğulursunuz."

Çocuk ciddiyetle başını salladı. "O zaman kardeşime göz kulak olurum," dedi.

Memnun olan Cliff, Anahid'e selam vererek, kamaradan çıktı. Çıkar çıkmaz rüzgârın hızlandığını fark etti; köpüren dalgalar rüzgârla birlikte gemiyi kamçılıyordu. Adımlarını hızlandırarak güverteye sıçradı. "Kaç knottayız?"

Clark cevap verdi. "Yirmi sekiz."

Boranın içindeydiler. "Üst yelkenleri toplayın," dedi.

"Üst yelkenleri ve flok yelkenlerini indirin."

"Evet, efendim!"

"İzin var mı?"

Cliff, Amanda'nın sesini duyunca şok olmuştu, hızla döndü. Güvertede Cliff'in aşağısında duran Amanda rüzgârla boğuşuyordu ama gözleri heyecandan yeşil yeşil parlıyordu. Düşünmeden tepki verdi. Kızın yanına sıçradı ve kolundan sımsıkı yakaladı. "Sen de oğlumdan pek büyük sayılmazsın! Şu anda güverteye gelecek kadar deli misin?"

"Bir kasırganın içinde değiliz ki," diye bağırdı kız. "Yirmi dört knot... Bora rüzgârları bunlar."

"Aşağıda kalmanı istiyorum," diye bağırarak karşılık verdi.

"Lütfen!" diyerek çığlık attı ve bakışları birbirini buldu.

Sadece çılgın bir adam pes ederdi. Cliff onu subay güvertesine çekti, sicim bobinini aldı ve genç kadının bileğini kendi bileğine bağladı. "Güvertede yarım saat kalabilirsin. Zaten seninle konuşmak istiyordum," derken sesi rüzgârın şiddeti yüzünden yükselmişti. "Fırtınada hanımefendilere yer yoktur."

Genç kadın yan yan bakarak gülümsedi. "Ama ben hanımefendi değilim," diye mırıldansa da Cliff onu duymuştu.

"Harika, ben de bu konuyu konuşmak istiyordum!"

"Ne?" diye soran Amanda elini kulağına tuttu.

Cliff onun elini yakalayarak indirdi. "Beni duyabildiğini biliyorum," dedi ama yine de yüzünü ona yaklaştırdı. "Nezaket kurallarını öğrenmekteki gelişiminden oldukça memnunum, Amanda. Anahid senin hakkında olumlu konuşuyor."

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Eğer böyle devam edersen, sadece anneni hoşnut etmekle kalmayacaksın, kapının önünde ilgini çekmek için rekabet eden taliplilerde kuyruk olacak." Teşvik dolu bir gülümsemeyle kıza baktı.

Amanda'nın yüzü kızardı, kuşkuluydu. "Nasıl böyle düşünebilirsin ki? Bugün neredeyse suratımın üstüne kapaklanıyordum!" diye rüzgârın ve çırpınan denizin sesini bastırmak için bağırdı.

"Böyle konuşuyorum çünkü sana inanıyorum," dedi ve sonra da bunu gerçekten inanarak söylediğini fark etti. "Endişeli olduğunun farkındayım. Yani Londra'ya gittiğimizde hazır olmazsan, bunu geciktirebiliriz."

Genç kadının gözlerinde büyük bir rahatlama belirdi. Başını salladı, bakışları Cliff'e odaklanmıştı.

Birdenbire Cliff'in zihni ona oyun oynadı. Amanda'yı güvertede yanında değil, bir balo salonunda güzel bir gece kıyafeti içinde hayal etti. Kalbi yerinden oynadı ve sonra da deli gibi atmaya başladı. Aman

Tanrım, Amanda çok güzel olacaktı... Bir an için konuşma yeteneğini kaybetmişti. Onlarca talibi olacaktı ve bunun farkına vardığında hayaller içinde kalmıştı. "Amanda," diyen kendi sesini duydu, bakışları genç kadının üzerindeydi. "Hazır olduğunda ilk dansı benimle etmen konusunda ısrarlıyım."

"İlk dansı seninle etmemi mi istiyorsun?" dedi soluğunu tutarak. Dalga dalga yükselen arzudan sarsılmış bir halde bakışlarını kaçırdı. "Evet. Aslında, eğer bu dansı bana söz verirsen, bunu Londra'da katılacağın ilk baloda gerçekleştireceğim."

Genç kadın inanamıyordu, arkasını döndü ama aralarındaki sicim iyice gerildi. "Tabii ki," dedi nefes nefese. Sonra hâlâ şaşkın bir halde ona döndü. "Ama neden?"

"Benim himayemde değil misin?" diye sorarken, sesinin sıradan çıkmasına çalıştı. Ancak gece elbisesinin içinde karşı konulmaz derecede güzel olacağını ve bir beyefendinin kollarında pistte dönüp duracağını biliyordu. Sosyeteye tanıtıldığına, hiçbir erkeğin onun güzelliğine karşı koyamayacağı için birdenbire Cliff'in aklına aslında bu durumdan pek de memnun olmayacağı düşüverdi. O anda ilk dansın kendisine ait olmasını çok istedi, bunun için can atıyordu.

Kirpiklerinin arasından genç kadını süzdü. Kendine hâkim olamayarak, "Diğerlerinden önce seninle dans etmek hakkım değil mi?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Kendini kontrol edemiyordu. Bora rüzgârlarının kıyısında duruyorlar, güverte ayaklarının altında beşik gibi sallanıyordu ve o fırtınayı düşüneceği yerde bu kadını, güzelliğini, çekim gücünü ve kendi tutkusunu düşünüyordu. Onunla dans etmenin, onu yatağına almak kadar yoğun bir ihtirasa neden olacağını biliyordu.

Amanda gülmeye başladı. "Ben çok sakarım," diye uyardı.

Genç kadının tuhaf yorumuyla rahatlayan Cliff kahkaha attı. "Bu imkânsız! Ayakların çok hafif, kılıçlarımız nasıl birbirine geçmişti,

hatırlıyor musun? Diğer derslerinde olduğu gibi dansta da usta-
şacağını biliyorum."

Genç kadın birdenbire koyu kirpiklerini indirdi. "Tamam o zaman.
İlk dansı seninle yapacağım... Tabii eğer fırtınada yanında olmama
izin verirsen..."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırdı dehşetle. "Senin denize düşmeni
istemiyorum!"

Amanda onları bağlayan sicimi çekerek, baştan çıkarıcı bir bakış
attı. "Artık denize düşmem pek kolay değil."

Cliff başını sallayarak ona baktı, ilk dansı ona karşı kullanma
cüreti göstermesine sinirlenmişti, sonra bakışlarını beyaz köpükler
saçan denize çevirdi. O anda ufuk çizgisi simsiyahtı ve bu manzara
Cliff'in umurunda değildi. Tekrar kıza döndü. "O dans için pazarlık
etmeyeceğim," diye uyardı. Cliff bunu yapacaktı ve şu anda genç
kadının niyetinin hiç önemi yoktu.

Amanda sanki yenilgisinin bilincindeymiş gibi onu rahatlatmak
için kadınsı bir bakışla baktı ama aniden bir çığlık attı.

Cliff onun bakışlarının olduğu yöne doğru hızla döndü. Yukar-
daki denizcilerden biri seren direğinin ucundan sallanıyordu. O anda
gözünün ucuyla Amanda'nın hançerinin parladığını ve birbirlerini
bağlayan sicimi kestiğini gördü.

İçgüdüsel bir hareketle onu yakalamaya çalıştı ama Amanda
büyük bir ustalıkla ondan kurtularak, kolunun altından geçip aşa-
ğıdaki güverteye atladı.

Cliff, "Amanda!" diye bağırdı, arkasından atlarken.

Amanda yelkenleri tutan ana halatların içine atladığında, Cliff'in
sanki kalbi durmuştu. Denizciyi kurtarmayı mı düşünüyordu?

Cliff, halatların yukarısına doğru tırmanmadan önce onu yaka-
lamak için koştu. Ama Amanda çok çevikti ve aralarındaki mesafeyi
hızla aştı.

Seren direğinin halatına çok yaklaşmıştı. Amanda tehlikeli bir
biçimde düşerse öleceği kadar yükseğe çıkmıştı. Cliff arada kalmıştı.
Onu takip edip halatlara tırmanarak aşağıya inmesi için zorlayabilirdi
ya da güverteye dönüp düşmesi durumunda onu yakalayabilirdi. Cliff
güvertiye dönmeyi seçti.

Asteğmen Clark birden yanında belirdi. "Düşerse onu yakala,"
dedi telaşla.

Amanda'nın güvertenin üzerinde çok daha kuvvetli esen rüzgârla
boğuşmasını izliyordu. Bora onu rahatlıkla halatlardan uçurabilecek
kuvvette esiyordu. Genç kadın seren direğinin halatlarına geçti ama
ana direkte asılı kalan delikanlı onun üzerindeydi ve ipin ucundaki
bir kukla gibi dönüp duruyordu. Cliff oğlanın daha fazla tutunabi-
leceğini sanmıyordu.

Amanda duraksadı, güç toplamak için çaba sarf ettiği belliydi.

Sallanan denizci, genç kadına bağırdı.

Sonra Amanda rüzgârla savaşarak, yukarı tırmanmaya başladı.
Denizciye yavaş yavaş yaklaşırken, rüzgâr onunla oynadığı için küçük
bedeni halatlara dolanmaya başladı. Bir elini delikanlıya doğru uzat-
tığında, Cliff donup kalmıştı. Her an genç kadının narin bedeninin
halatlardan kurtulmasını ve uzağa savrulmasını bekliyordu.

Denizci seren direğini bırakmayı reddediyordu.

Amanda ona bağırıyordu ama sesi fırtınanın içinde kayboluyordu. Cliff kızgın bir şekilde o lanet hançerinin yanında olduğunu düşündü. "Amanda!" Ellerini ağzına götürdü. "Halatı kes... Ona bir halat at! *Halatı kes!*"

Amanda aniden hançerini aldı ve yelken halatlarını kesti. Kesilen halatı denizciye fırlattı. Adam uzandı ve yakaladığı zaman Cliff bunun bir mucize olduğunu biliyordu. Denizci seren direğini bırakarak halata tutunup güverteye doğru süzüldü. Cliff, adamlarına denizciyi bacaklarından yakalayıp aşağı indirmesini söyledi ve tüm dikkatini halatlardan aşağı inmeye başlayan Amanda'ya yöneltti. Genç kadın düşme durumunda ölmeyip sadece kemiklerinin kırılacağı bir mesafeye geldiğinde, Cliff halatlara atlayarak hızla yanına tırmandı. Amanda onu gördüğünde sadece zafer kazanmış değil, kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. Cliff şaşkınlığın da ötesindeydi. Uzandı ve genç kadını bir koluyla tuttu. "Bırak," diye bağırdı.

Amanda talimatı yerine getirdi ve Cliff onu kendine doğru çekti. Ve bir anlığına birlikte halatlarda sallandılar, Amanda artık kollarındaydı. "Tanrım." Cliff'in söyleyebildiği tek kelime buydu. "Tanrım," dedi tekrar. Genç kadın ölümüne savrulmuş olsaydı, kendini bir daha toparlayabileceğini hiç sanmıyordu.

Yanağı genç adamın göğsüne yaslamış olan Amanda, "Çocuk?" diye çığlık attı.

Cliff, "O iyi," diye bağırdı. O anda rüzgârın şiddetinin tehlikeli bir biçimde arttığını fark etti, bir an önce halatlardan kurtulmalıydılar.

"İnmemiz gerekiyor," dedi. "Bana sıkıca sarıl ve sakın bırakma."

Amanda bağırıyordu. "Ben kendim inerim."

Cliff, *sen öyle san*, diye düşündü. Adımını şaşırıp yanlışlıkla onu güverteye düşürmekten çekinerek, dikkatle inmeye başladı. Adamları hemen orada belirdi ve Amanda'yı onların kollarına indirdi. Sonra kendi de güverteye atladı. "Biri onu aşağıya indirsin. "Üst yelkenlere camadan vurun," diye emir verdi.

Amanda ona bakarak, kollarını yakaladı. "Kalmama izin ver," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Yardım edebilirim. Sanırım bunu yapabileceğimi kanıtladım."

Cliff, "Güvertede kalmıyorsun," diye kesin bir dille belirtti.

"O denizcinin hayatını kurtardım."

"Çılgınlığın ötesinde bir hareketti! Aşağıya gidip çocuklarımla kalacaksın."

"Pe Warenne. Her emrine uyacağıma yemin ederim. Lütfen."

Aklı başında olan hangi kadın yanında kalıp yaklaşan fırtınaya dalmak isterdi ki? Yalnızca tanımadığı bir denizciyi kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan kadın bunu yapardı. Amanda'nın kendi hayatını hiçe sayarak delikanlıyı kurtarmak üzere halatlara tırmanışını asla unutmayacaktı. Bu, şimdiye kadar şahit olduğu en yürekli davranıştı. Hiç şüphe yoktu ki o hayatında tanıdığı en cesur kadındı.

"Seren direğine bağlanacaksın ve bu hiç hoş olmayacak."

Amanda geniş bir gülümsemeyle baktı.

Güneşin batışından birkaç saat sonra gökyüzü simsiyah olmuştu. Rüzgâr saatte elli altı knot hızla esmeye başlamış ve o zamandan beri hiç dinmemişti, fırkateyni sadece fırtına flok yelkenleri taşıyordu. Engin deniz tamamen beyaza bürünmüştü ve görüş açısı sıfırdı, hava sis ve su damlacıklarıyla kaplanmıştı. Fırkateyn şiddetli bir şekilde eğildi. MacIver dümende duruyordu ama Cliff de onun yanındaydı ve herkes güvertedeydi. Vardiyanın tam ortasıydı.

Amanda ikisinin de ilerisinde duruyordu, sıkıca bağlanmış bileklerindeki ipin bir ucu da tekneden düşmemesi için, pruva direğinin altındaki bir cıvataya bağlanmıştı. Denizciyi kurtarmasından bu yana tamı tamına sekiz saat geçmişti. Tahminen sabahın ikisi ya da üçüydü. Amanda yanında durmuş, sanki denizin ve rüzgârın bir parçasıymış gibi, fırtınaya karşı gelmişti. Cliff'in ona olan hayranlığı sınır tanımıyordu.

Subayı, "Kasırganın içine doğru mu seyrediyoruz, efendim?" diye ona bağırdı.

Cliff, "Hayır," diye bağırarak karşılık verdi. "Tam merkezindeyiz, Mac. Bir saat sonra en kötüsü geride kalmış olacak."

"Peki, efendim."

Cliff rüzgârla boğuşarak, sancak tarafına doğru ilerlerken Amanda'ya baktı. Genç kadın da ona bakarak gülümsedi, gözleri ateşli ve parlaktı. Cevabın ne olacağını gayet iyi bildiğinden, ona bir kere bile yorgun olup olmadığını ve aşağıya gitmek isteyip istemediğini sorma zahmetinde bulunmadı.

Cliff, "Fırtınanın kalbindeyiz," dedi.

Amanda başıyla onayladı. "Biliyorum. Hissedebiliyorum." Pruva tarafını gösterdi. "İleride ışık var."

Cliff onun bakışlarını takip etti ama günün ağardığına dair bir işaret görmedi.

Bir saat sonra, ikisi de ışığın geldiğini gördü. Cliff, Amanda'nın yanında kalmıştı. Rüzgârın hızı beklenmedik bir şekilde azalmaya başladı. Cliff beyaz köpükler saçan denizi inceledi ve tufanın sona erdiği konusunda yanılmadığını anladı. Amanda'ya bakınca, gülümseyen kız, "Hızımız en az on knot yavaşladı," dedi. Genç kadının rüzgârın hızını ve hava durumunu ölçme yeteneği Cliff'i çok şaşırtıyordu.

"Evet, öyle." Sonra havayı kokladı. "Ama bizi şiddetli bir yağmur bekliyor."

Genç kadın omuzlarını silkti.

Cliff hızı sordu, rüzgârın hızı on bir knot azalmıştı. Yelken açmaya başlamak için etrafa emirler yağdırdı. Genç kadının olduğu tarafa dönerek dürbünüyle ufuk çizgisine baktı. Bunu yaparken, bir anda yükselen güneşi fark etti ve eline bir damla yağmur düştü, sonra bunu takip eden bir damla daha, sonra bir damla daha. Tek

bir kelime bile edemeden bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun içinde kayboldular.

Amanda gülüyordu. "Konaklamamı yarıda kesebilir miyim?"

Cliff gülümsedi, rüzgâr hızını yirmi knot azaltmıştı. Cliff'in cevabı onu bağlayan ipi kesmek oldu. Amanda'ya bakınca, dümene gitmek için kendisini takip ettiğini anladı. "Mac, dümeni ben devralırım. Bu gece iyi iş çıkardın. Aşağıya git ve bir şeyler içerek keyif yap."

MacIver sırıttı. "Peki, Kaptan." Amanda'ya bir bakış attı. Sonra şapkasına vurup ona selam verdi ve hemen güverteyi terk etti. Yağmur inanılmayacak kadar yoğundu ama Cliff dümeni eline almıştı ve birkaç saniye sonra dalgaların arasında rahatlıkla süzülüyordu. Deniz gri bir şeridin üzerinde beyaz köpüklü dalgalar saçıyordu. "Aşağıya inmelisin," dedi Cliff, genç kadına kısa bir bakış fırlatarak.

Amanda, "Yağmuru severim," dedi.

Cliff konuşmadı. Islak ve pasaklı bir çocuğa benziyor olabilirdi ama ona denizden çıkan bir tanrıça gibi görünüyordu. Üzerine yapışmış olan gömleği, dolgun göğüslerini, sıkı göğüs uçlarını ve daracık belini gözler önüne seriyordu. Soluk görünümlü giysisi altında ucuz malzemeden iç çamaşırı olduğunu belli etse de bu, genç adamı rahatlatmıyordu. Kendi kendine, bakmamasını ve gözlerini kaçırmasını söylüyordu ama hata yapılmıştı bir kere. Kriz sona ermişti ve şimdiye kadar hiçbir kadını Amanda Carre'i istediği kadar istememişti.

Birkaç saniye sonra sağanak yağmur bitmişti. Gökyüzü hâlâ soluktu ve rüzgâr gitgide hızını azaltıyordu. Aniden, güneş gökyüzünü ve denizi kızıl ışınlarıyla delerek önlerinde yükselmeye başladı, gökyüzünün gri rengini süpürüp maviliğini ortaya çıkarıyordu. Güçlü etkisi olan o anı, Amanda ile bakışarak paylaştı. Sessizlik içinde ve anlayışla gülümseyerek bakıştılar.

Amanda onu süzerken artık gülümsemiyordu. Cliff önce onun sıcaklığını sonra da açlığını hissetti. Haftalar önce Spanishtown'da

kurtardığı çocuk her kimse, uzun zaman önce gitmişti. Geriye baştan çıkarıcı bir kadın kalmıştı. Gerginliği gitgide artıyordu.

Cliff daha fazla yelken açılması için emir vermek üzere döndü. O bunu yaptığında, Amanda bir şeyler mırıldandı ve aniden aşağıdaki güverteye geçti. Onun gidişiyle subay güvertesi garip bir şekilde boşalmış gibi geldi ama böylesi daha iyiydi. Cliff rahatlamaya ve kasıklarına hücum eden kandan kurtulmaya çalışarak nefesini verdi. Amanda haklıydı. Dünyada, azgın denizle oynaşmaktan başka, böyle bir kadınla oynaşmak hariç ya da böyle bir kadınla şimdi oynaşmak hariç, daha güzel bir deneyim yoktu.

Zihninde uluorta bir görüntü beliriverdi. Amanda'nın yatağında, altında, yüzü kendisine dönük vaziyette ve kısa bir süre önce şahlanan deniz kadar çılgın ve tutkulu olduğunu görünce, tekrar gerildi. Kendisini genç kadının ıslak gömleğini ve altında ne varsa onu yırtarak, göğüslerini ortaya çıkarırken, ağzını oraya doğru indirirken ve daha aşağılara doğru inerken gördü.

Genç kadının yanından gitmiş olmasının daha iyi olduğunu düşündü. Genç kadın büyük bir olasılıkla şimdiye kadar çoktan kuşetine girmiş ve bitkinlikten uyuyakalmıştı.

Birdenbire yumuşak bir ses, "İzin var mı Kaptan?" diye soruverdi.

Şaşırmıştı, daha sonra genç kadının elinde, kendisine ait, iki kristal kadeh tuttuğunu fark etti. Farklı bir heyecanla gülümsemeye başladı.

"Tabii ki."

Amanda onun gülümsemesine çok daha yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve telaşla, "Fırtınadan sonra babam hep içki içmek isterdi," diye mırıldandı.

"Ah," dedi ve takdir ederek durumunun üstesinden geldi. "Teşekkür ederim, Amanda." Sesinin kaba çıktığının farkındaydı.

Genç kadın kadehi ona verirken gözleri gözlerinde dans etti. Ses tonunu o da fark etmişti. Cliff arkasını döndü ve içkiyi yudumladı, sıcaklığı anında içine yayılmıştı. İkinci kadehi kendisi için getirdiğini düşünmüştü ama Amanda Cliff'in elindeki boş kadehi, dolusuyla değiştirdi. Bunu yaparken bakışları birbirine kenetlendi. Cliff bakmak zorunda kalmıştı. Genç kadının gömleği edepsiz bir şekilde göğüslerine yapışmış duruyordu, göğüs uçları sert ve gergindi, pantolonuysa bacaklarının arasındaki her kıvrımı gözler önüne seriyordu. Yanaklarının alev aldığını hissediyordu.

"Aşağıya in, Amanda," diye fısıldadı. "Biraz dinlen. Sen cesur ve iyi bir denizcisin." Denizci kelimesini söylerken neredeyse boğulacaktı. "Sırılsıklam olmuşsun ve çok yorulduğunu da biliyorum."

Genç kadının bakışları yoğun ve ışıl ışıldı. "Sen yatmaya gittiğin zaman, ben de inerim." Ama konuşurken bile dümene yaslanmasından yorgunluğu belli oluyordu.

Bitkinlik genç kadını esir almıştı. Cliff çok şaşırmamıştı ve Amanda'nın haklı olduğunu fark etti, kendisi de müthiş yorgundu. "Uzun bir geceydi." Arkalarına doğru baktı. Zaten sabah vardiyasının zamanı gelmişti ve bir asteğmen dümene geçme sırasını bekliyordu. Cliff subaya işaret etti.

Cliff, "Pekâlâ," dedi.

Subay dümeni devralırken, Amanda ana güverteye inmek için döndü. Yorgunluktan tökezledi ve Cliff onu yakaladı. Birden endişelenmişti. "Soğuk algınlığından öleceksin!" diye bağırdı, birdenbire onun için endişelenmeye başlamıştı.

Amanda yorgun bir gülümsemeyle ona baktı, belli ki yorgunluktan konuşamıyordu. Cliff kolunu ona sararak kendisine, ağırlığını vererek dayanmasını sağladı. Genç kadını ana güverteye indirirken, yan tarafına değen yumuşak göğüslerine aldırış etmemeye çalıştı.

Amanda'nın ayakta uyuyor olmasının bir şans olduğunu düşündü ama bunu bilmek, onun açısından hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Cliff'in kamarasının önünden geçmek yerine, Amanda ondan uzaklaşarak içeri girdi.

Cliff şaşırarak duraksadı ama karşı çıkmadı... Karşı çıkamazdı. Erkekliğinin baskısı beynini uyuşturduğu için bunu yapamazdı. Onu takip ederek içeri girdi, genç kadın yatağına doğru yürüyerek üzerine çıkarken ve yastıkların üzerine yığılıp kalırken bir budala gibi onu seyretti. Genç kadın bitkinliğine rağmen Cliff'e bugüne kadar hiç görmediği kadar baştan çıkarıcı bir bakışla baktı. Arkasını dönmeden tekmeleyerek kapıyı kapatırken, "Yapma," diye düşünüyordu.

Amanda'nın göz kapakları ağırlaşmıştı. "Çok güzel bir gece," derken soluklandı ve ıslak tişörtünü tuttu.

"Oldukça," dedi Cliff gülümsemeden. Kasıkları hiç bu denli dolmamıştı. "O giysileri çıkarman gerekiyor," dedi kalın bir sesle, beyninde ne yapacağının tartışmasını yapıyordu. Onuru kazandı. "Paravanın arkasına geçeceğim. Sen burada uyuyabilirsin. Ben de çocukların kamarasında uyuyacağım."

"Güzel çarşaflarını mahvetmek istemem," diye mırıldanırken, kirpiklerinin arasından Cliff'e başka bir bakış attı. Amanda gömleğinin ucunu tuttuğunda Cliff gerildi. Genç kadının gömleğini çıkarmaya niyeti olduğu ortadaydı ve Cliff karşı çıkması gerektiğinin farkındaydı. Ne var ki kıpırdamadan ve konuşmadan öylece duruyordu. Onun soyunmasını ve tamamen çıplak güzelliğini görme isteğiyle sadece bekledi.

Amanda gözlerini yere indirdi, gömleğini ve atletini tutup kaldırdı, göğüslerinin ve başının üzerinden çekerek çıkardı. Yarı çıplak bir halde, yatak başlığına dayanmış kırmızı ve altın yaldızlı kadife yastıkların üzerine uzanarak, yine baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Cliff'e baktı. Cliff yerinden kıpırdamamıştı, Amanda orada duruyordu, sokaktaki bir Venüs, onu bekleyen bir Venüs gibi.

Hiçbir Siren[11] *bu kadar ölümcül olamaz*, diye düşündü. Genç kadını oldukça uzun süredir istiyordu ve belki de Amanda'nın cesareti onu bu anı yaşamaya itmişti. Uzun ve dalgalı platin rengi saçları ayağına süzülerek dolgun göğüslerini çevreliyordu ve gergin göğüs uçları saçlarının arasından dışarı çıkıyordu. Kendini ona doğru giderken buldu. Usulca genç kadının yanına oturdu, elleriyle göğüslerini kaldırdı. Durgun ama vahşi bir heyecan dalgası onu tüketiyordu.

Amanda zevkten soluğunu tutmuştu.

Göğüslerinin ağırlığı Cliff'i kendinden geçiriyordu. "Sen cesurdan da fazlasısın ve korkunç derecede güzelsin," dedi haşince. "Bu mükemmel öneriyi nasıl reddedebilirim? Ben alt tarafı bir erkeğim," dedi ama beyni ona karşı koyarcasına çığlık atıyordu. Dolayısıyla biraz da olsa hâlâ mantıklı düşünebiliyordu.

Amanda elini onun koluna koydu. "Lütfen."

Cliff bocalıyordu, bilinci ve onuru bedeniyle savaşıyordu ama çok geçti. Genç kadının basit dokunuşunun içine işleyen bir etkisi olmuştu. Şehvet dizginlerinden koparak patlamıştı. Çok özel olacağı için onu öpmek istememişti ama sonra yüzünü ellerinin arasına alarak, yalnızca ağzını diliyle doldurdu. O kadar uzun zamandır onu tatmak istemişti ki artık açgözlülüğü bir an evvel doyuma ulaşmanın peşindeydi. Dilini daha da derinlere itti. Genç kadın zevkten inlemeye başladığı zaman, Cliff dilini ağzından çekerek göğüslerini buldu ve çılgınca okşadı. Göğüs uçlarının en gergin ve sert yerini çektiğinde, genç kadın soluk soluğa kalmıştı. Amanda inledi. Cliff diğer elini genç kadının bacaklarının arasına kaydırdı.

---

11 Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizciler: kayalara çekip öldürdükleri rivayet edilir. (ed.n.)

Onu avuçladığında, pantolonun altında genç kadının kasıldığını hissediyordu.

Cliff güçlükle soluk alıyordu. Kasıklarındaki baskı müthiş derecede ağrı yapıyordu ve oradaki kumaş sıkmaya ve onu boğmaya başlamıştı.

Artık daha fazla düşünmek, mantık yürütmek yoktu; sadece idrak etmeye bir türlü cesaret edemediği duygular, şehvet, arzu vardı. Eli çoktan genç kadının pantolonunu açmış ve sıcak, nemli ve nabız gibi atan bölgesini okşamaya başlamıştı. Amanda çığlık atarak bacaklarını onun dokunuşlarını, tadını ve erkekliğini hissetmek için iyice açtı. Cliff onun istediğini yaparak, genç kadın zevkten hıçkırana kadar onu okşadı.

Bir şekilde onun ilk erkeği olduğunu biliyordu ve hissettiği yabani heyecan onu sahiplenme ve ihtiyaç girdabına sürükledi.

Genç kadının pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Genç kadın, doruk noktasına ulaşmanın verdiği hazdan hâlâ kendine gelememiş bir halde yastıkların üzerinde soluk soluğa yatıyordu ama Cliff daha fazla bekleyemezdi. Genç kadının üzerine doğru eğildi ve dilini gergin teninin üzerinde gezdirdi.

Hazdan gerilmiş bedenini yalarken, olanca kanı erkekliğine hücum ederek, doldurmuştu. Bu sadece kasıklarında değil, beyninde bir gümbürtü yaratıyordu. Genç kadın daha fazla hazzın verdiği coşkuyla çılgın gibi haykırırken, Cliff de kendini tutamayıp aynı duyguların esiri oldu. Amanda'nın haykırmaları dinmeye başladığında, genç adam ona sahip olma ihtiyacıyla savaşıyordu.

Sonra pes etti ve yataktan hızla kalkarak, paravanın arkasına gidip pantolonunu çekiverdi. Açılan pantolonuna elini götürdü. Alnını duvara dayayarak, bileğini hareketlendirdi. Hemen boşalmıştı.

İşini bitirdiğinde kıpırdamadı, aklı hızla yerine geliyordu. Tadı iyice kaçmıştı ve inanamıyordu.

Ne yapmıştı?

Hışımla nefes aldı ve duvardan uzaklaşarak giysisini düzeltti. Yüzünde ve gözündeki teri sildi. Ne yazık ki yatağına, onun yanına geri dönme ve başladıkları şeye devam etme dileğinden başka bir şey düşünemiyordu.

Ama onun bekâretini elinden almamıştı. Şimdilik...

Islak gömleğini yırtarcasına çıkarttı ve paravanın arkasından çıktı. Amanda bıraktığı yerde uzanmış yatıyordu. Derin derin uyuyordu.

Cliff ona bakakaldı. Kıpırdamaya gücü olmadığı için, çırılçıplak ve yanakları kıpkırmızı bir halde örtülerin üzerinde duruyordu ancak düzenli ve derin nefes alıp veriyordu. Ona usulca yaklaştı.

Başına bunlar gelinceye kadar kendi kendine onun bir çocuk olduğunu söyleyebilirdi ama artık onun bir çocuk olmadığını gayet iyi biliyordu. Cliff'in kalbini sızlatacak kadar etkileyici bir güzelliği vardı. Ayrıca hayal ettiği kadar da tutkuluydu ve daha pek bir şey yapmamışlardı bile.

Birdenbire gerildi. Hiçbir şeye başladıkları yoktu! Yapacak bir şey de yoktu! Onun niyeti genç kadının hamisi olmaktı, sevgilisi, vicdansız bir adi olmak değil.

Cliff, Amanda uyansa bile, çok yorgun olduğu için anında tekrar uykuya dalacağını biliyordu. Onu yatak örtülerinin altına koyabilmek için kaldırdı. Genç kadın derin bir nefes aldı, kirpikleri birazcık kıpırdadı.

Cliff sandığına gitti ve gömleklerinden birini aldı.

Gömleği genç kadının başından geçirdikten sonra örtüleri çenesine kadar çekti. Amanda uykusunda usulca gülümsüyordu. Birden onun yarı uyanık olmasından endişe etti.

Uzaklaştı ve oturup çizmelerini çıkardı. Sonra ıslak pantolonunu da çıkardı, ne yazık ki yine uyarılmıştı. Kuru giysiler giydikten sonra, kendisine bir viski daha koydu. İçkisini içerken masasındaki yüksek

arkalıklı İspanyol sandalyelerinden birine oturup gözlerini genç kadına dikti.

Ertesi gün ona ne söyleyecekti?

O zeki ve dürüst bir adamdı ama o anda yaptığı şey hakkında hiçbir açıklama bulamıyordu.

Şansı varsa Amanda ne olduğunu hatırlamayabilirdi. Ne var ki Cliff'in oldukça büyük bir egosu vardı ve bundan gerçekten hoşlanıp hoşlanmayacağından emin değildi.

Tanrı aşkına, bu kadar yakınlaştıktan sonra yolculuğun geri kalanının üstesinden nasıl gelecekti? Her şey planladıkları gibi giderse, önlerinde tam iki hafta vardı. Aklına tek bir cevap gelmiyordu. Güneş doğduğunda hâlâ orada oturmuş, onu seyrediyor ve kasıklarının tekrar dolduğunu hissediyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Amanda, De Warenne'in yatağında uyandı. Hareket etmedi, şaşkındı, çıplak tenine değen ipek çarşaflar son derece etkileyiciydi.

Onun yatağında ne aradığını merak ederek gerindi. Sonra altın saçlı sevgilisinin onu öptüğünü, ona dokunduğunu ve diliyle onu okşadığını hatırladı.

Doğruldu, kalbi çılgın gibi atıyordu. Sonra fırtınayı hatırladı.

Amanda üstünü giyinmek için açık pencerelere göz gezdirdi. Pırıl pırıl mavi gökyüzünde sadece birkaç tane pamuk gibi beyaz bulut vardı ve genç kadın öğlenin son saatleri olduğunu fark etti. Eğilip baktığında üzerinde geceliğinin yerine ince pamuklu bir erkek gömleği olduğunu gördü. Bunun De Warenne'in gömleği olduğunu biliyordu, yutkundu. Bütün geceyi hatırlamaya çalıştı. Güneş doğmadan biraz önce sırılsıklam ıslanmış ve çok yorgun düşmüştü, Cliff'in kamarasına gelmişlerdi. Onun yatağında yattığını ve yatağın ayak ucundan çok uzak olmayan De Warenne'le sohbet ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Daha sonra ne olduğunu tam olarak hatırlayamadı çünkü kafasındaki ateşli öpücüklere, ipeksi dokunuşlara ve coşku patlamasına dair görüntüler oldukça bulanıktı ama o görüntülerin hepsinde De Warenne vardı.

Önceki gece genç adam onunla sevişmiş miydi? Yoksa rüya mı görmüştü?

Onun yatağındaydı, onun gömleğini giymişti, aksi takdirde çıplaktı ve tüm bunlar onu bir sonuca götürüyordu. Heyecanlanmaya başladı. Bununla birlikte yarası, beresi ve ağrısı yoktu. Eğer birlikte olsalar ağrısı olacağından emindi.

Yataktan indi. Birileri o çirkin kaftanı giymesi için bırakmıştı ve çizmeleri de onun yanındaydı. Kendi giysilerinden eser yoktu, ancak büyük bir olasılıkla hâlâ ıslaktılar ve kurumaları için askıdaydılar. Doğruca lavaboya gitti ve yumuşak bir havluyla temizlendi. Kan yoktu.

Hayal kırıklığı hissetmeye başlamıştı. Oturdu, kanaması olmayınca De Warenne'in onunla sevişmediğinin ve hâlâ bir bakire olduğunun farkına vardı.

Rüya görüyor olmalıydı, sadece bu kez gördüğü rüya diğerlerinden çok farklıydı çünkü daha önce bu denli şehvetli ve açık seçik davranışların sergilendiği bir rüyayı asla görmemişti. Rüyanın hatırladığı bölümleri öyle canlıydı ki nefesini kesmeye yetiyordu.

Düşüncelerini silmek için başını salladı. Âşık olmuş olabilirdi ama De Warenne ona göre değildi. Adam geçen bir ayı bunu kanıtlamak için harcamıştı. Amanda daha önce böylesine asalet timsali birine hiç rastlamamışken, De Warenne gerçekten onurlu bir hareket sergilemişti.

Geç vakitti ve sadece rüya görmüştü. Yıkanmasını bitirdi, saçlarını tarayıp ördü ve De Warenne'in gömleğinin üzerine, nefret ettiği kaftanı giydi. Gömleği bir şekilde kendisi için saklayıp saklayamayacağını düşündü.

Kamaradan dışarı adımını atar atmaz onu gördü. Cliff ve Alexi subay güvertesindeydiler ve oradaki pusulaya odaklanmışlardı. Amanda, Cliff'in oğluna navigasyon dersi verdiğini tahmin ediyordu. Güneşin altın saçlarını nasıl parlattığını, omuzlarının genişliğini ve bacaklarının güçlü kaslarını hayranlıkla izledi. Birlikte geçirdikleri geceyi ve fırtınayla savaş vermelerini hatırladığında özlemi bir kat daha arttı.

onun muhteşem ve güçlü bir komutan olduğunu zaten biliyorken, bunu bir de doğrudan şahitlik etmişti. Onu o kadar çok istiyordu ki bu duygu neredeyse içini acıtıyordu.

"*Mademoiselle* Carre!" diye bağıran Michelle onu gördüğüne emininin olmuştu.

Amanda döndü, keyfi kaçmıştı. Adamın ne söyleyeceğinden emindi ama o De Warenne'le oğluna katılmak istiyordu. "*Bonjour*," dedi gönülsüzce.

"İyi günler," diye yanıt veren adam ona reverans yaparak selam verdi ve bekledi.

Amanda içini çekti. Önceki geceden sonra, tekrardan nazik hanımefendi havalarına bürünmeyi hiç istemiyordu, tek istediği subay güvertesine gidip De Warenne ve oğluna katılmaktı. Kendi kendini cimdikledi. Londra'ya gidiş yolundaydı ve saat tıkır tıkır işliyordu. Davranışları pek de bir hanımefendiyi andırmıyordu ve bunu geliştirmek için çok az zamanı kalmıştı.

"*Mademoiselle*? Reverans? Kaptan açıkça belirtti. Ben derslerimizi hızlandırmak ve siz de başarılı olmak zorundasınız. Fırtına ders programımızı sürdürebilmemiz için bize zaman kazandırdı. Bu bir mucize sanırım." Gülümsedi.

"*Mademoiselle*?"

Amanda reverans yaptı ve "Mösyö, De Warenne ile konuşmalıyım," dedi.

Adam onaylar gibi başını salladı. "Israrcıysanız tabii, Bayan Carre. Ama lütfen çabuk olun."

"Teşekkürler," dedi ve çok mutlu olduğu için tekrar reverans yaptı. Sonra kaftanının eteklerini kaldırarak, telaşla ondan uzaklaştı.

"Yürüyün, koşmayın!" Michelle bağırıyordu. "Hanımefendiler koşmaz!"

"Bu hanımefendi koşar!" Amanda omzunun üzerinden kahkaha attı. Subay güvertesinin merdivenlerine daha ulaşmamıştı ki De Warenne döndü. Amanda'ya hafifçe gülümsedi, bu masmavi gözlerine ulaşmamış görünen tuhaf bir gülümsemeydi. Amanda'ya başıyla selam vererek, "Merhaba, Amanda," dedi.

Amanda'nın kafası karışmaya başlamıştı. Selamlama şekli tedirgin, dikkatli ve neredeyse mesafeliydi, genç kadın ne olduğunu anlamamıştı. "İzin var mı?"

"Yok."

Genç kadın bakakaldı. Ona katılmasına izin vermeyecek miydi? Oysa bir gece önce çoğu insanın ömrü boyunca paylaştığından daha fazlasını paylaşmışlardı. Önceki gece aralarında bir şeyler değişmişti ve genç kadın gerçekten tekne arkadaşı olduklarından emin olmuştu. "Gelemez miyim?"

"Gün boyunca dersin var, Amanda. Güneş neredeyse batacağına göre, eğer şimdi başlarsan geceyarısına kadar zor bitirirsin," derken gülümsemesi yine gergindi. Sonra parlak mavi gözlerini ona çevirdi, bakışları inceleyiciydi.

"Dersler yarına kadar bekleyemez mi?" diyerek şansını denedi, yüreği karmaşa ve acıyla eziliyordu.

De Warenne, "Neden?" diye sordu kibarca. "Hasta gibi görünmüyorsun. Fırtınalı havayı çok iyi atlatmış gibisin. Nasılsın?" diye ekledi.

Sorusunda Amanda'nın çözemediği bir kinaye vardı. "İyiyim." Ona gülümsedi ve onun da sık sık yaptığı gibi sıcacık bir gülümsemeyle karşılık vermesini bekledi.

De Warenne onu süzmeye devam ediyordu. "İyi uyudun mu?"

Soruları ne kadar tuhaftı! "Çok iyi uyudum," dedi. Onun gömleğinin içinde uyandığını düşünüyordu. "Bana kuru giysi ödünç verdiğin için teşekkür ederim." Duraksadı. "Onu nasıl giydiğimi, nasıl uyuduğumu

ve sahilde fırtınayla yağmurdan başka hiçbir şeyi hatırlayamıyorum." Tabii bir de gerçek gibi olan rüyayı, diye düşündü ama asla bundan bahsetmeyecekti, özellikle de ona.

De Warenne onu süzmeye devam ediyordu, sonra omuzlarını silkti.

Genç kadın dudağını kemiriyordu. "Uyuyakaldığım için bana kızgın mısın?"

"Hayır." Gülümsemiyordu. "Bununla birlikte, rotamızı takip ediyoruz ve Londra'ya düşündüğümden üç gün kadar önce varabiliriz. Tabii eğer rüzgâr durur da olduğumuz yerde kalmazsak. Her hâlükârda, şu anda Alexi'ye bazı talimatlar veriyorum."

Amanda kovuluyordu. O güçlü bedenin ve yakışıklı yüzün ardında mesafeli bir yabancı varmış gibi hissediyordu, keyfi kaçmıştı. "Bana kızgınsın," diye fısıldadı. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Neden sana kızgın olacakmışım?" Gözleri şimdi sabırsızlıkla parlıyordu ve daha önce Amanda'ya hiç sabırsız davranmamıştı.

"Aramızda bir anlaşma yapmıştık, sen ve ben, hatırlıyor musun? Ben kendimi, annenle bir araya gelmenizi temin etmeye adarken, sen de kendini kişisel gelişimine adayacaktın. Zaman aleyhimize işliyor."

Kendini ezilmiş hissediyordu. Kendi kendine onun soğuk, ilgisiz bir yabancı haline gelmediğini ve arkadaşlıklarının devam ettiğini söylemeye çalışıyordu. Belki de, uzun bir geceden sonra kendisini hâlâ yorgun hissediyordu. Gözlerini onunkilerden bir an bile ayırmadan, başını usulca salladı. "Tamam. Anlıyorum. Ayrıca haklısın. Eğer annemin, senin ailenin ve başka herkesin üzerinde iyi bir etki bırakmam gerekiyorsa, çok çalışmak zorundayım ve yalnızca on gün kaldı." Korkudan midesi kasılıyordu. Sadece on gün içinde nasıl bir hanımefendi olacaktı?

De Warenne tereddüt etti ve yumuşadı. "Sana inanıyorum, Amanda."

Genç kadın rahatlamayla gözlerini yumdu, bir an için sevdiği ve umutsuzlukla ihtiyaç duyduğu adam oradaydı. Sonra gözleri gözleriyle buluştu. "Tüm derslerimi bitirdiğim zaman, vardiyanda sana eşlik edebilir miyim?"

De Warenne'in yüzü gerildi. Amanda kuşku içinde, onun kabul etmeyeceğini fark etti.

"Hanımefendiler vardiyaya gelmezler."

Amanda inanamıyordu. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü daha da asi davranmanı teşvik ettiğimi düşünmeye başladım. Kendini tamamen hanımefendi gibi davranmaya vermen en iyisi."

"Ama veriyorum!" derken soluğunu tuttu. "De Warenne, lütfen. Ben dün geceki anlar için yaşıyorum. Yıldızların altında yelken açmayı çok seviyorum ve bunu sen de biliyorsun. Bu gece gökyüzü tertemiz olacak ve rüzgâr hafif esecek. Gemi yolculuğu için güzel bir gece olacak."

De Warenne elini kaldırarak onu susturdu. "Bütün gün çalışıp gecenin bir yarısında vardiyayı benimle nasıl paylaşacaksın?"

"Bunu yapabilirim," diye çılgınca bağırdı. "Vardiyaya gelmemi kabul etmezsen, o zaman lanet olsun, bir hanımefendi olmak da istemiyorum!"

Adamın yüzü sertti. "Derslerini bırakmayı düşünürsen sadece kendini sabote etmiş olursun."

Amanda kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer gelmeme izin verirsen, performansımı iki katına çıkarırım, De Warenne. Yemin ediyorum. Eğer vardiyaya katıldığım için derslerimden geri kalırsam, hiç sesimi çıkarmadan vardiyaya gelmekten vazgeçerim ama o zamana kadar, ben istediğin şeyi yapmak için kendimi paralarken beni cezalandırma." Ansızın akan yaşları sildi. "Biz arkadaşız! Bunu senin de bildiğinin farkındayım."

Adamın yüzü solmuştu, nefesini içine çekti. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Pekâlâ. Tüm gücünle çabaladığın ve derslerinde ilerlemek için çok yorulmadığın sürece, bana katılabilirsin."

Amanda hissettiği rahatlama duygusuyla baş etmek üzere dessuk almak için küpeşteyi kavradı. "Bugüne kadar gördüğün en iyi öğrenci olacağım!"

De Warenne'in ifadesi nihayet yumuşamıştı. "O halde sana daha fazla gecikmemeni öneririm."

Amanda gülümsedi, neredeyse onu öpecekti ama bundan vazgeçmesinin daha iyi olduğunu düşündü ve güverteye atlayarak Michelle'e bağırdı.

Amanda aceleyle subay güvertesine gitti, De Warenne dümenin yanında duruyordu ve heybetli vücudu yıldızların ışığıyla aydınlanıyordu. Şimdiye dek hiç bu kadar enerji sarf etmemişti ve çok bitkindi ama yatağa gitmek içinden gelmiyordu. Bir geceyi daha onunla, denizle birlikte büyük gemide seyrederek geçirmek istiyordu. Vardiyayı De Warenne'le birlikte geçirecek olması, gün boyunca ona enerji pompalamıştı.

Tuhaf bir huzursuzlukla subay güvertesinin alt tarafında durakladı. "De Warenne?"

Adam ona bakmadan önce bir süre geçti. Amanda onun gözlerini yakalamış ve o hemen bakışlarını kaçırmıştı. "Gelebilirsin."

Adamın davranışlarının garip olduğunu düşünüyordu, üç basamağı çabucak çıktı ve nefes nefese yanına geldi. Adamın güçlü varlığı kendiliğinden genç kadını sarıp sarmalamıştı. Bu duygu içinde yanlayan bir ateşe sebep oldu. Adamın büyüleyici gücünün şiddetle farkında olan Amanda gerildi.

Deli olmalıyım, diye düşündü. Derin bir nefes aldı ama gecenin kokusunda deniz ve yıldızlar kadar De Warenne de vardı. Onun hissettiğini adam da hissediyor olmalıydı ama öyle olsa, dönüp Amanda'yı kollarına almaz mıydı? Yoksa bu sadece bir temenni miydi?

Yavaşça adamın yüzüne baktı ama gülümseyemedi.

De Warenne'in bakışları o kadar yoğundu ki nefesi kesildi. Genç adam birdenbire gözlerini kaçırdı. Amanda'nın kafası karışmıştı ve sarsılmış bir halde içinde açlığın verdiği boşlukla, gemi direğinin olduğu tarafa baktı. Önceki gece gördüğü rüyanın geçerek olmadığı ortadaydı.

Adamın pek keyifli olmadığı da ortadaydı. Acaba ona güceniş miydi? Yoksa Amanda'nın bilmediği bir şey mi olmuştu?

"Bugün çok çalıştım," diyerek şansını denedi. Onu güldürebilmek için her şeyi yapardı.

De Warenne ona bakmadan başını salladı. "Anahid de öyle dedi. *Memnun oldum.*"

Amanda aniden ürperdi. Yine o yabancıya dönüşmüştü ama neden? "Mutlu olacağını sanıyordum."

Amanda'ya bakmaktan kaçınıyor gibiydi. "Bugünkü ilerlemenden oldukça memnunum."

Amanda gözlerini adamın sert profiline dikti. Önceki gece rüyasında genç adam onu sanki ruhunun kaynağını içiyormuş gibi öpmüştü. Dilini neredeyse boğazında hissetmişti. Daha sonra yüzünü göğüslerinin arasına gömmüş ve Amanda hazzın doruklarına çıkıncaya kadar onu okşamıştı. İçinde katlanılmaz bir dürtüyle, ona yaslanıp kendisine dokunması için yalvarmak istiyordu. Arzusu katlanılmazdı.

De Warenne boğazını temizleyerek, birdenbire, "Michelle, yarın kütüphanemden bir kitap seçeceğini söyledi," dedi.

Genç kadın bunun, onu gülümsetecek kadar memnun edeceğini umarak başını salladı. "Benim için zor bir mücadele olacağını ama bir paragraf okuyacağımızı ve kelimeleri birlikte heceleyeceğimizi söyledi."

De Warenne dönerek onu süzdü. "Ne okumak istersin?"

Dudaklarını ıslattı, kalp atışları git gide hızlanıyordu. "İrlanda hakkında okumak istiyorum."

Bakışları birbirine kenetlendi. "Neden?"

"Adalar ve yelkencilikle ilgili hemen her şeyi biliyorum," dedi, heyecanını bastıramıyordu. Gülümsedi. "Tüm kıtaların, tüm okyanusların ve tüm denizlerin adını ve yerini biliyorum. Babam öğretmişti. Şimdi dünyayı öğrenmek istiyorum."

Bakışlarını kızın üzerinde gezdirdi. "İrlanda dünya değil ki."

"Biliyorum ama İrlanda tarihi ve kültürüyle başlayacağım, sonra da İngiltere'ye geçeceğim ve sonra da Fransa'ya." Gülümsedi. "Sen ne dersin?"

Bakışları genç kadının bakışlarında gezindi ve sonra da başka tarafa kaydı. "Bence bu takdire değer bir amaç. Neden başlangıç olarak İrlanda'yı seçtin?"

Çünkü seni seviyorum, diye düşündü, *ayrıca sen vatanını seven bir İrlandalısın. Bana onun yeryüzündeki en güzel yer olduğunu söylemiştin!* Ne cevap vereceğini düşündü. "Adare'de büyümenin nasıl bir şey olduğunu birazcık anlatmıştın. Kulağa o kadar harika geliyordu ki... Büyük bir olasılıkla oraya gitme şansım hiç olmayacak ama en azından hakkında bir şeyler okuyabilirim."

De Warenne devasa boyuttaki dümeni sıvazladı. Teknenin gövdesine su damlacıkları püskürüyordu ve üstlerindeki yelken yığını, süren gece rüzgârıyla doluyordu. "Çalışmalarına, ailenin vatanı olan İngiltere'yle başlayabilirdin," dedi en sonunda.

Amanda inatla, "İrlanda ilgimi çekiyor," dedi.

De Warenne ona baktığında, genç kadın yüzünde cılız bir gülümsenin belirdiğini gördü.

"Günün birinde Irlanda'ya gitme fırsatın olacağından eminim, eğer Adare yakınlarına yolun düşerse, orada mutlaka çok hoş karşılanırsın."

Amanda çok heyecanlanmıştı, adamın kolunu tuttu. Bunu yapar yapmaz da, rüyasının en ince detayları aklına düştü ve sıçrayarak geri çekildi.

"Beni sen mi götüreceksin?" demeyi bir şekilde başardığında, sesi kısık çıkmıştı.

"Sanmam."

Amanda hayal kırıklığını belli ettiğini biliyordu.

"Kocan dünyayı benimle dolaşmana izin vermeyecektir, Amanda."

Genç kadın şaşırmış bir halde bakakaldı. "Ne kocası?"

De Warenne derin bir nefes aldı. "Günün birinde evleneceğini ikimiz de biliyoruz. Bunu her kadın yapar."

"Annemin beni evlenmem için zorlayacağını kastediyorsun değil mi?"

De Warenne yüzünü genç kadına çevirmişti ve artık mesafe maskesi yoktu. "Kimse seni herhangi bir şey yapman için zorlamayacak. Seni terk etmeyeceğimi sana söyledim ve terk etmeyeceğim. Geleceğini güvence altına alacağımı söyledim ve bunda da ciddiyim. Eğer bir kız kurusu olarak kalmak istiyorsan, kal o zaman," dedi haşince. "Ancak ikimiz de biliyoruz ki senin yerin Belford Malikânesi!"

Amanda nefes almakta zorlanıyordu. "Korsanlıkta beni yanına alsaydın, ganimeti paylaşabilirdim ve o zaman Belford Malikânesi'ne gitmek zorunda kalmazdım!"

"Birincisi," dedi ve bir süre için konuşamadı, "ben korsanlık yapmıyorum ve yağmacı değilim. İkincisi, eğer seni korsan avına

götürmemi kastediyorsan, cevabın hayır ve bu tartışmaya açık değil. Üçüncüsü, sen yerin annenin yanı."

Amanda, "Duyduğuma göre," dedi usulca, "sen on dört yaşında evden kaçmışsın."

De Warenne gerilmişti. "Bunu nereden duydun?"

"Dedikodu. Kingston'da, Spanishtown'da, Barbados'ta yatağına aldığın hanımların hepsi sokaklarda senin dedikodunu yapar! Birçok söylenti duydum ve bu da onlardan biri ama şu ana kadar unutmuşsun. Evden on dört yaşında mı kaçtın?"

"Evet. Ama bu *kaçmak* değildi. Dünyada kendi yolumu çizmek için evden ayrıldım."

"Benden daha gençmişsin." Hayran olmuştu.

"Ben bir erkek çocuktum... Sense genç bir kadınsın!"

"Herhangi biri neden Adare gibi bir yerden kaçar ki?"

De Warenne iç geçirdi. "Zamanı gelmişti, Amanda, hepsi bu. Orada gerçek bir geleceğimin olmadığını en sonunda anlamıştım. Sana en büyük ağabeyim Tyrell'in vâris olduğundan bahsetmiştim. Ortanca ağabeyim Rex'in kaderi doğuştan, orduya girmek olarak belirlenmişti. Benim gelecek için kesin bir hedefim yoktu. Üvey kardeşim Devlin zaten Kraliyet Donanması'nda denizcilik yapıyordu ve deniz beni de çağırıyordu. Ama otoritelere hesap vermek gibi bir kaygım yoktu, bu yüzden yola tek başıma çıkmaya karar verdim."

Amanda hevesle başını sallıyordu. "Sonra?"

"Küçük bir çanta hazırladım ve Limerick'e at sürdüm. Atımı güzel bir fiyata sattım ve Boston'a devam ettim. Hâlâ savaştaydık ve Amerikalılar İngiliz ablukasını görmezden geliyordu, bu yüzden pek kolay olmadı. Ama oraya gittiğimde, bir Amerikan ticaret gemisinde gabyacı olarak başladım."

Amanda gülüyordu. "Seni yelkenleri kaldıran bir delikanlı olarak hayal edemiyorum!"

De Warenne de güldü. "Bu çok uzun zaman önceydi ve iş hem zor hem de tehlikeliydi. Ama en aşağıdan –ya da ona yakın sayılır– başladığım için, güvertedeki her çalışanın değerini iyi bilirim."

Genç kadın ciddiyetle başını salladı. "Evet, bunu görebiliyorum. Ama annen ve baban ayrılmana karşı çıkmadı mı?"

Duraksadı. "Babam anlayışla karşıladı. Bunu önce onunla konuştum. O, hayranlık ve saygı duyduğum büyük bir adamdır, oğlu olarak önce ona anlatmayı ona borçluydum. Bana izin verdi, bununla birlikte ayrılmak için on altı yaşıma kadar beklememi istedi. Kabul etmedim."

"Yine de gitmene izin mi verdi?"

"Gitmek zorunda olduğumu anlıyordu, Amanda. O böyle bir adam."

"Ben böyle bir şey yapmaya kalksam, babam beni dayaktan geçirtirdi. Bu tarz seçimleri asla bana bırakmazdı."

De Warenne sertçe, "Baban yumruklarına çok çabuk başvuruyormuş. Çoğu zaman kimseyi dövmek için neden yoktur," dedi.

Amanda öylece bakakaldı, birden onun haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ona vurduğu tüm o zamanlar, babası sinirli, Amanda'ysa cezayı gerçekten hak etmemiş olurdu. Amanda huzursuz olmaya başlamıştı. Bugüne kadar babasının tavırlarını asla sorgulamamıştı. "Peki ya üvey annen, yani Kontes ne yaptı?"

"Çok üzgündü. Ağladığını görmediğimi sandığı zamanlarda sürekli ağlıyordu. Onu üzdüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum ama pişman değilim. Er ya da geç bir yerden başlamam gerekiyordu. Öyle de oldu, on sekiz yaşına kadar kendi gemime sahip olamadım. Aldığım gemi sadece on iki topu olan iki direkli bir yelkenliydi."

Amanda ona karşı büyük bir hayranlık besleyerek, "On sekiz yaşındayken kendi geminin sahibiydin," diye fısıldadı. "Ben de neredeyse on sekizindeyim."

"Sen bir kadınsın," dedi, sanki ona hatırlatır gibi.

"Kadın korsanlar da var."

De Warenne dehşet içindeydi. "Bunu düşünme bile."

Onun hâlâ kendi hakkında kaygılandığını görünce Amanda memnuniyet içinde gülmeye başladı. "Neden olmasın? Yetenekli bir denizci ve bir kılıç ustası olduğumu biliyorsun. Neden kendi gemim olamasın ki? O zaman bu hanımefendi maskaralığına bir son verebilirdim."

Sözlerinin bir kelimesi bile ciddi değildi.

"Beni kışkırtmaya çalışıyorsun," dedi, yüzünün kızardığı yıldızların ışığında bile belli oluyordu. "Oyun yaptığını biliyorum! Mürettebatı kontrol edemezdin ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Seni kışkırtmaya çalışıyordum," diyerek kabul etti. "Bunu yapmak çok kolay." Kirpiklerinin arasından ona baktı. Aslında komik denecek kadar kolaydı. Birazcık laf oyunuyla onu çileden çıkarmak çok kolaydı. "Mürettebatı kontrol etmek istemiyorum. Bir kaptan gerektiğinde birinin canını almazsa, teknesini kontrol altında tutamaz. Babam gereğinden fazla adamını öldürdü. Benim şiddet eğilimim yok ve hiç kimseyi öldürmedim."

De Warenne boğuk bir sesle, "Tanrı'ya şükür," dedi.

"Sen hiçbir adamını öldürdün mü?"

"Mürettebatımdan birini öldürmek zorunda kalmadım. Özellikle kariyerimin başında, bazı durumlarda sert disiplin uyguladım ama ceza olarak kimseyi teknenin altından geçirmedim. Bununla birlikte ben bir istisnayım."

Amanda kesinlikle aynı fikirdeydi. "Bana nasıl *Güzel Hanım*'ın kaptanı olduğunu anlat," dedi gülümseyerek.

De Warenne tereddüt içindeydi. "Çok geç oldu. Yarın tüm gün dersin var..."

"Sabahın köründe çalışıyor olacağım! Lütfen," dedi. "Bunu uzun bir süredir merak ediyordum."

Pes etmiş gibi içini çekti. "Bu sıkıcı bir hikâye."

Amanda bunun kesinlikle mümkün olmadığını biliyordu.

De Warenne haklıydı. Tamı tamına on gün sonra, fırkateyn kıyıya yaklaşırken Amanda Londra'nın büyüleyici manzarasına gözlerini dikmiş öylece duruyordu.

Sekiz yaşındayken bir kez Lizbon'da bulunmuştu ama o macerayı hatırlayamıyordu. Birkaç kez New Orleans'a ve Charleston'a da gitmişti ama hayatı boyunca böyle bir şehir görmemişti. Böyle kalabalık bir limanı, böyle yüksek ve karmaşık şehir silüetini, bu kadar çok binayı, kiliseyi ve çan kulesini hiç görmemişti. Londra çok büyüktü.

Amanda büyülenmiş bir halde küpeşteye tutundu. On gün ders fırtınasıyla geçmişti. De Warenne'in emirleriyle hazırlanan çılgın programla, Amanda dinlenmeksizin, güneşin doğuşundan, alacakaranlığa kadar derslerine gömülmüştü. Güneş battığında yemek yemeye bile dermanı kalmamış ve yatağına yığılır yığılmaz anında uykuya dalmıştı. Bununla birlikte, geceyarısı kimsenin müdahalesi olmadan uyanıp peynir ekmekten ibaret yemeğini yiyerek, dümendeki De Warenne'in yanına koşmuştu. Onunla birlikte geçireceği vardiyayı kesinlikle kaçıramazdı.

Her gece aynı şekilde başlamış ve De Warenne yüzünde maske varmış gibi ona pek bakmamıştı. Yine de genç kadın her geçen gün onun biraz daha yakınlaştığını hissetmişti. Buna rağmen asla genç kadını kollarına almak gibi bir girişimde bulunmamış ve neticede sadece sohbet etmişlerdi. Genç kadının hangi dersleri gördüğünden hep haberdar olmuş ve belirli dersler hakkında ona sorular sormayı

hiç ihmal etmemiş ve Amanda'nın sevip sevmediğini de öğrenmeye çalışmıştı.

Amanda ise, Adare, İrlanda ve onun hayatı hakkında her şeyi bilmek istediği için, ona aklına gelen her soruyu sormuştu. De Warenne her soruya cevap vermişti ve her şafak vakti geldiğinde genellikle birbirlerine gülümsüyor oluyorlardı. Fakat güneşin her doğuşunda, De Warenne onu kamarasında yalnız bıraktığı zaman, Amanda öylesine hayal kırıklığı yaşamıştı ki bunun verdiği sızıyı sadece kasıklarında değil, aynı zamanda kalbinde de hissetmişti.

Amanda yolculuğun sona ermesinden çok korkuyordu. Her ne kadar kendini azimle derslerine çalışmaya vermiş olsa da, hiç kimseyi asıl kimliği konusunda uzun süre kandıramayacağını biliyordu. Ayrıca Londra'ya geldikleri zaman bir daha asla bir vardiyayı Cliff de Warenne ile paylaşmayacağını da biliyordu. Önceki gece bunu fark ettiğinde göz yaşlarına boğulmuştu.

Ancak Londra'nın bu kadar harika, büyük ve büyüleyici bir manzaraya sahip olmasını hiç beklememişti.

Sahile yanaşırlarken, kuleleri, harabeleri ve kaleleri geçmişlerdi ve şehir tamamen katedraller ve saraylarla dolu gibi görünüyordu.

Onun geldiğini duymadan, hissetmişti; sarıp sarmalayan gücüyle, erkekliğinin ve sıcaklığının güven veren peleriniyle, varlığı artık o kadar tanıdıktı ki.

De Warenne yanında beliriverdi. "Amanda? Ne düşünüyorsun?" Genç kadına gülümserken, bakışları inceleyiciydi.

Amanda onun elini tuttu. "Bu kadar müthiş bir manzara hiç görmedim!"

De Warenne kahkaha attı ama elini genç kadının elinden çekti. "Londra'nın çekici bir görüntüsü var, öyle değil mi? Doğrusu ben de bu şehri çok severim, Paris'ten bile çok. Londra karmaşık karakterli

bir kadın gibi, inanılmaz tezatlar barındırıyor." Zengin ve fakirlerin bolluğu ve sefaleti, zarafet ve tutkuyu, erdem ve günahı barındırıyor.

Amanda başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin büyüdüğünü hissediyordu, gülümseyemedi.

"Sana etrafı göstereyim mi?" diye usulca sordu.

Amanda'nın kalbi çılgın gibi yerinden oynadı. "Bu harika olur," diye çığlık attı. "Bugün gösterir misin?"

De Warenne güldü. "Ne yazık ki saat çok geç. Harmon Mâlikanesi'ne ulaşmak kırk beş dakika kadar sürer, yolda birçok şey görebileceksin. Gerçi West End'in bolluk ve zarafeti aldatıcıdır."

"Hiçbir fikrim yok," diye soluğunu tutarak tekrar şehre baktı. Sancak tarafındaki uzun gri bir kaleyi gösterdi. "Cliff, bu ne?"

Cevap gelmedi.

Amanda birdenbire ona ilk adıyla hitap ettiğini fark etti. Yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Yani, Kaptan," diye boşa çabaladı.

"Sorun değil. Ama çok samimi olmamamız gerekiyor. Teknede kurulan arkadaşlıkları insanlar anlamayabilir." En sonunda gülümsedi. "Orası Londra Kulesi ve neredeyse Kule Köprüsü'ne geldik sayılır."

"Londra Köprüsü'nden geçemeyiz, değil mi?" diye hevesle sordu.

De Warenne'in gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. "Ariella'nın rehber kitabının tamamını okudun mu?"

"Büyük bir bölümünü," diye itiraf etti gülümsemesine karşılık vererek. "Beni gezintiye götüreceksen, görmek istediğim yerlerin listesini yapmalıyım."

"Sorun değil," dedi Cliff. "Görmek istediğin her şeyi sana göstermekten mutlu olurum."

"O zaman yıllarca Londra'dan ayrılamazsın," diye sataştı genç kadın.

De Warenne kahkahayla, "Şehirde asla bir aydan daha fazla kalmadım. Aksi takdirde, temiz havadan mahrum kaldığım için ölürdüm," dedi.

Öyle veya böyle Londra'dan gidecek olması ve kendisinin de geride kalması gerçeği, Amanda'nın keyfini kaçırdı. "Bu sefer ne kadar kalacaksın?" diye fısıldadı.

De Warenne'in bakışları keskindi. "Karar vermedim." İlgiyle genç kadının yüzünü inceledi. "Ama bir aydan fazla kalmak zorundayım. Daha önce hiç operaya gitmedin, değil mi? Ya da tiyatroya?"

"Birkaç oyun seyrettim ama sokakta," dedi, kalbi heyecanla çarpıyordu. "Beni tiyatroya mı götürmeyi mi düşünüyorsun, gerçek tiyatroya ve operaya?" Hayretler içindeydi.

"Eğer bir hanımefendi olursan, bu türden bir sürü etkinliğe katılman için teklif alacaksın. Sana eşlik etmek beni memnun eder. Yüzündeki ifade Londra'ya ulaştığımızdan beri olduğu gibiyse ısrar bile etmeliyim." Yumuşacık bakmaya başlayan gözleri genç kadının gözlerini araştırıyordu.

"Kabul ediyorum," diye mutlulukla çığlık attı Amanda. Kendisini, Beyaz Atlı Prensiyle bir peri masalında gibi hissediyordu. De Warenne'in, onun prensi olmasının mümkün olmadığını hatırlamak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı ama nasıl olmuşsa genç adam, onun kahramanı olmuştu.

"Rıhtıma yanaşacağız. Bir saat içinde karaya ayak basmış olacağız."

Amanda başını sallayarak uzaklaşmasını ve yelkenlerin indirilmesini seyretti. Sonra tekrar küpeşteye yaslanarak geçen yatları, rıhtımdaki atları ve at arabalarını, rıhtımın arkasındaki devasa binaları seyretti.

Cliff'in kiraladığı at arabası büyüleyici taş duvarlara monte edilmiş bir o kadar büyüleyici demir kapıların arasından geçti. Amanda geril-

miş bir halde arabanın camının pervazını sıkıyordu. West End gör-
kadının hayal edebileceğinden de gösterişli bir yerdi ve sayamadığı
kadar çok ve her biri bir ötekinden daha büyüleyici ve heybetli ev-
lerin önünden geçmişlerdi. Rüzgârgülü Amanda'ya göre bir saraydı
ama Liman Sokağı'nda yalnız o vardı, onun haricinde Kingston'ın
çevresine saçılmış görkemli evler yarım düzineyi geçmezdi. Sosyete
hakkında her şeyi biliyordu ya da en azından bildiğini sanıyordu
ama yanılmıştı. Bir yerde böylesine bir zenginlik nasıl olabilirdi?
Bunlarla karşılaştırıldığında adanın esamesi okunmazdı. Tertemiz
yeşil çimlerin üzerinde süslü püslü çiçeklerin olduğu bahçeler çakıl
taşlarıyla döşenmiş araba yollarıyla çevrilmişti. Amanda ileride iki
büyük kulenin arasında kocaman ve gri renkli bir taş ev gördü. Kendini
hasta gibi hissediyordu. Bir saat önce Londra'da olmak istemişti ama
ilk adımını buraya ve süslü sosyetesine atmak istemiyordu. Kendini
hazır hissetmiyordu.

Cliff, "İşte geldik," dedi usulca.

Amanda ona bakmak için gözlerini evden güçlükle çekebildi.
Cliff kocaman bedeniyle arka koltuğun yarısını kaplamış bir halde
rahat rahat yanında oturuyordu, mahmuzlarını takması dışında, tüm
seyahat boyunca giyindiği gibi giyinmişti. Amanda, evin solunda tuğ-
ladan yapılmış, duvarlarına tırmanan gülleriyle büyük ahırı görünce
sersemlemiş bir halde, ata binmeyi planlıyor olmalı, diye düşündü.
Nasıl olduysa, "Belford Malikânesi West End'de mi?" diye boğuk
bir sesle sordu.

"Evet."

Bunu yapamayacağını düşündü. "O da böyle mi?"

Cliff dudaklarını ıslattı. "Büyük ama bu kadar büyük sayılmaz...
Belford o kadar zengin değil."

"O da bir kont mu?"

"Hayır. O bir baron."

Amanda, annesinin bir baronun evinde yaşadığını düşününce
şaşkınlığın da ötesini yaşıyordu. O, annesinin mütevazı ama zarif bir
evde yaşadığını düşünmüştü, bir şato ya da bir konakta değil. Bir
asilzadeyle birlikte de değil. "O bir hizmetçi olabilir mi?"

Cliff tereddütlüydü. "Bilmiyorum."

Araba durmuştu. Amanda dışarıya baktı. Ön kapıda durdukları
yerden hızla yanlarına gelen iki uşağın üzerlerindeki altın renkli şe-
ritlerle süslenmiş kırmızı ceket, beyaz pantolon, beyaz çoraplar ve
tokalı siyah ayakkabıları aynıydı.

Amanda kıpırdamadan, "Lütfen bana Kont ve Kontes'in İrlanda'da
olduğunu söyle," diye fısıldadı.

Cliff'in gözleri tereddütlüydü. "Amanda, nerede olduklarını bil-
miyorum. Ama seni içtenlikle ağırlayacaklardır. Lütfen bana güven.
Sana asla yalan söylemedim ve söylemeye de niyetim yok."

Amanda kasılmıştı. "Ama bu onların evi."

"Adare'de kalmayı tercih ediyorlar. Eğer bu evde biri varsa, o
da malikânenin işleriyle ilgilenen Ty olabilir."

Cliff'in tüm aile bireyleri hakkında her şeyi biliyordu. "Ama ka-
rısıyla birliktedir. Hâlâ birbirlerine âşık olduklarını ve nadiren ayrı
kaldıklarını söylemiştin."

Cliff gülümsedi. "Bu geçici bir mutluluk ama onlar adına çok
mutluyum. Burada kimse olmayabilir, Amanda. Gel. Bir kasırga bile
seni korkutamadıysa, o zaman davetli bir misafir olarak kesinlikle
evime rahatça girebilirsin."

Amanda daha düzgün bir elbise giymiş olmayı dilerdi ama artık
arabadan inmekten başka çaresi yoktu. Kendini hiç bu kadar berbat
hissetmemişti.

Uşak ona elini uzattı. Amanda öylece bakıyordu. Adamın inmesi
için yardım etmek istediği ortadaydı ama bu küçük görgü kuralını

genç kadına öğretmeyi unutmuşlardı, değil mi? Tuhaf, histerik bir kıkırdama sesi duydu. Bu ses kendisinden geliyordu.

Annesinin de üniformalı uşağı var mıydı?

Cliff, "Elini tut, Amanda," diye mırıldandı.

Amanda elini uşağa uzattı ve kendini arabanın basmaklarından inerken buldu. Cliff yanına atladı ve çocuklarını, Anahid'i ve Michelle'i karşılamak için yüzünü diğer arabaya çevirdi. Çabucak kapıyı açtı ve Alexi çılgın gibi bağıra çağıra arabadan atladı. Cliff, "Alexi," diye uyardı, "atları ürküteceksin."

Babasına aldırış etmeden Amanda'ya doğru koştu. "Sen ne düşünüyorsun? Şehir kokuyor!" Burnunu kırıştırdı. "Burası fena değil ama rıhtım iğrençti. Caddelerin ne kadar kirli olduğunu gördün mü? Ayrıca çok gri ve çok soğuktu!" diye ekledi.

Amanda buranın çok nemli olduğunu fark etti, adanın sıcaklığından eser yoktu. "Soğuk," diyerek ona katıldı.

Cliff, Ariella'nın elini tutarak yanına geldi. "Sizin için hoş bir sürpriz var," dedi. "Gelin."

Onlar kıpırdayamadan ön kapı açıldı ve uzun boylu, esmer bir adam belirdi. Amanda bir an için onun Kont olduğunu sandı ve ortadan kaybolmak istedi. Cliff, "Rex!" diye seslenirken Amanda adamın koltuk değneği kullandığını ve tek bacağının yarısının olmadığını gördü.

Yakışıklı, esmer adam gülümseyerek, ön kapının merdivenlerinden aşağıya indi. Cliff onu yarı yolda yakaladı ve kucaklaştılar.

Rex, "Bu da ne böyle? Sirk mi gelmiş, Çingene kafilesi mi?" dedi onlara bakarken. Hemen kardeşinden ayrılarak, gözleri büyümüş bir halde ona bakan Alexi'nin tepesine dikildi. "Bir Çingene prensi sanırım. Hımm, Çingenelerin Mayfair'de gezmesi yasaktır."

"Ben bir Çingene değilim, bir prens de değilim. Ama annem bir prenses ve sen benim kim olduğumu biliyorsun. Sen benim amcamsın, şövalye Sör Rex." Alexi çok ciddiydi.

"Sen de Tom olmalısın."

Alexi başını iki yana doğru salladı, keyfi kaçmış ve kibirli görünüyordu.

"Ben Alexander de Warenne'im."

Rex çocuğun omuzlarını tuttu. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, oğlum. Harmon Malikânesi'ne hoş geldin." Bakışları onu utangaç bir tavırla süzen Ariella'ya odaklandı.

Cliff onu işaret etti, "Ariella, bu amcan Rex. Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana nasıl geliyorsan ona da öyle gidebilirsin."

Ariella başını salladı, karakterine hiç uymayan bir suskunlukla Anahid'e sokuldu. Amanda da onlara doğru gitmek istiyordu.

Ama çok geç kalmıştı. Rex onu fark etmişti ve büyümüş gözleriyle genç kadını baştan ayağa süzdü. Cliff, "Çocukların dadısı Anahid ve öğretmeni Mösyö Michelle," diyordu.

Rex belli belirsiz gülümsedi ve gözlerini tekrar ona çevirdiğinde, Amanda kıpkırmızı olduğunu hissetti.

"Anahid, lütfen çocukları içeri götür. Alexi, evi ve çevresini gezebilirsin ama ön kapıdan dışarı adımını bile atamazsın." Grup dağılırken Cliff ona dönerek öyle yumuşacık baktı ki Amanda'nın nefesi kesildi. "Seni ağabeyimle tanıştırmak isterim."

Amanda ilerlerken ayakları geri geri gidiyordu.

"Rex, bu Bayan Amanda Carre. Kendisi adalıdır ve Londra'ya ulaşım güçlüğü çektiği için ona eşlik ettim."

Rex Cliff'e bakarken koyu renk kaşları kalkmıştı. "Öyle mi?" Sonra döndü ve koltuk değneğine rağmen oldukça ustalıkla ve zarafetle

hafif bir reverans yaptı. "Memnun oldum, Bayan Carre. Misafiriniz olduğunuza göre, hoş geldiniz."

Amanda dudağını kemiriyordu. Aklından reverans yapması gerektiği geçiyordu ama pantolonun içindeyken bunu yapmayacaktı. "Teşekkür ederim," diye geveledi. Cliff'e iyice yaklaştı. Cliff'in koluna dokunduğunu hissettiğinde, Rex'in kara gözleri dosdoğru dirseğine ve onun eline kayıvermişti.

"Bir uşak sana odanı gösterecek, Amanda," diyen Cliff onunla sanki yalnızmışlar gibi konuşuyordu. "Yorulmak bilmez biri olduğunu biliyorum ama belki bir saat ya da daha fazla dinlenmek istersin."

Genç kadın derin bir nefes alarak, burası hariç neresi olursa olsun orada olmayı diledi. "Çok yorgunum," diye yalan söyledi. "Aslında bitkinim." İnanmış olabilir mi diye Rex'e doğru kaçamak bir bakış attı. Adamın bakışları, onu rahatlatmayacak kadar irdeleyiciydi. "Ayrıca başımda öyle bir ağrı var ki. Midem de ağrıyor."

Rex, "Belki de doktoru çağırmalısın," diye mırıldandı Cliff'e doğru.

Cliff onu kolundan tutup Rex'in yanından geçmesini sağlarken, kalçaları birbirine değiyordu. Genç kadına iyice yanaştı "Hiç korkma. Eğer bu akşam odanda kalmak istersen, yemek için aşağıya inmene gerek yok. Senin yerine bir özür bulurum."

Bir kez daha onu ölümden daha beter bir felaketten kurtarıyordu. Amanda hiç bu kadar rahatlamamış ve minnettar kalmamıştı. İhtiyaç duyduğu güveni gözlerinde bulma arayışıyla, onu süzdü. "Sanırım bu akşam odamda kalmalıyım."

"İyi." Cliff daracık sırtına dokundu ve Amanda eve doğru döndü. Orada oldukça ağırbaşlı bir uşak duruyordu.

"Bu kâhya, Harrison. Seni üst kata götürecek. Aynı zamanda tüm ihtiyaçlarınla da ilgilenecek."

Amanda başını salladı.

Cliff, genç kadının gidişini seyrederken, bir şekilde onun kaygılarını yok edebilmeyi diledi. Dönerek ağabeyine gülümsedi. Rex ondan iki yaş büyüktü ve her ne kadar gece ve gündüz gibi farklı olsalar da, birbirlerine yakındılar. Cliff tam bir buçuk yıldır onu görmemişti. Tam onsa bir içkiye hazır olup olmadığını soracakken, Rex'in yoğun bir ilgiyle gözlerini üzerine dikmesiyle, gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti. "Bu bakışın anlamı ne?"

Rex tek ayağı üzerinde zıpladı. "Ah, bilmiyorum. Birdenbire ulaşım güçlüğü çeken, pejmürde ve besleme kılıklı bir çocukla ortaya çıkıyorsun ve evin önünde alenen ona *sarılıyorsun*. Merak ediyorum, acaba delirdin mi?"

Cliff kaskatı kesildi. "Onu kucaklamıyordum."

Rex gözlerini kırpıştırarak baktı. "Pardon, anlamadım. Sanki iki aşıkmış gibi bakışıyorsunuz, birbirinize yapışmış gibi oldukça yakın yürüyorsunuz ve kızın gözlerine bakarken ve fısıldarken, sanki kollarındaymış gibi görünüyor. Sen benim kardeşim misin yoksa bir sahtekâr mı? Eğer öyleysen, kardeşim nerede ve ona ne oldu?"

ONUNCU BÖLÜM

Cliff öfkelenmişti. "Kardeşin delirmedi, burada karşında duruyor ve yatağını on yedi yaşında bir çocukla da paylaştığı yok." Fırtına gibi bir hızla eve girdi, Rex'in ahlak anlayışı hep abartılı ve sinir bozucu olmuştu ama yine de kulaklarına inanamıyordu. Koltuk değneğine rağmen ağabeyi de aynı hızla onun ardından içeri girdi. Cliff dosdoğru kütüphaneye giderek, kendinse bir içki doldurduktan sonra Rex'in yüzüne bakabildi. "Her zaman kendi yaşımdan biraz daha büyük kadınları tercih etmişimdir, bunu sen de çok iyi biliyorsun," diye hışımla konuştu. İçkisini bir yudumda bitirdi.

Rex oldukça meraklı görünmesine rağmen sakin bir ses tonuyla, "Öyleyse beslemene nasıl davranacağını iyi düşünmen gerekiyor, zira sizi gören herkes benim gibi düşünecektir," dedi.

"Sen delirmişsin!" diye haykırdı Cliff. "Başka kimsesi olmadığı için onu koruma altına aldım. Ayrıca benim beslemem falan da değil." Tereddüt içinde, "O şimdilik himayem altında," dedi.

Rex gülmeye başladı. "Koruman altında mı? Himayende öyle mi? Bu tam olarak ne anlama geliyor? Ayrıca ne zamandan beri kadınlarla yatak odasının dışında bir ilişki kuruyorsun?"

Cliff kadehini büfenin mermer yüzeyinin üzerine hızla indirdi. "Onu kana susamış bir halde taş yağmuruna tutan bir kalabalıktan kurtardım. Babası asılmak üzereydi ve bir grup delikanlı onu taş yağmuruna tutuyordu. Orada olsan sen de böyle yapardın."

Rex kaşlarını kaldırarak, gözlerini ona dikti. "Görüyorum ki anlatacağın çok şey var. Gece boyunca işim yok."

Cliff sakinleşmeye başlamıştı. Üstelik ağabeyinin tavsiyelerine ihtiyacı olduğu da kesindi. "İnanılmaz bir hikâye. Babası bir korsanmış ve kız hayatının yarısını babasıyla okyanuslarda ganimet peşinde koşarak geçirmiş."

Rex şaşırıp kalmıştı. "Aman Tanrım! Eli kanlı bir korsan hanpaya hiç benzemiyor!"

"Değil zaten. Hatta oldukça da saf. Babası onun hiçbir çatışmaya tanık olmasına izin vermemiş ve on iki yaşından sonra onu gemiye almamış. Bununla birlikte, zorbaların ve hırsızların arasında büyümüş. Jamaika Adası'nda özgür bir yaşam sürmesine izin verilmiş. Onu, idam gününde kurtarmadan önce bazen bir koyda yüzerken, bazen de bir salın üzerinde gördüğüm olurdu. Herkes onu La Sauvage olarak bilirdi." Tatsız bir şekilde gülümsedi. "Vahşiydi. Şimdiyse..." Duraksadı. "Kafese koyuldu."

Rex kollarını kavuşturarak, dik dik baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aslına bakarsan yaptığım şeyden nefret ediyorum... ve bunun onu yatağa atmakla ilgisi yok." Fakat odayı arşınlarken, masumiyetini almak dışında ona her şeyi yaptığı fırtına sonrası şafak vaktini düşünüyordu.

Rex, "Gerçekten mi? Öyleyse, yanaklarının kızarma nedeni suçluluk duygusundan değil mi?" diye sordu.

Cliff hızla ağabeyine doğru döndü. "O bakire," dedi üzerine basa basa.

"Peki bunu biliyor olmanın nedeni..."

Cliff bir kereliğine de olsa ağabeyinin kafasına patlatmak isteği duydu. "Kendisi söyledi."

"Anlıyorum. Bir hami ile himayesindeki biri için oldukça uygun bir konuşma konusu. Bu arada, Kontes, Lizzie ve Eleanor burada." Cliff gerildi. "Amanda sosyeteden ürküyor." Başını iki yana doğru salladı. "Kasırgaya yakın şiddetteki rüzgârların ortasındayken, sanki bir deniz tanrıçası gibi gülümseyerek, bütün geceyi yanımda geçirdi ama sosyetenin alay konusu olmaktan ve hor görülmekten çok çekiniyor. Hayatta olan tek akrabasını görmesi için onu şehre getirdim."

"Gemideyken görgü kurallarıyla ilgili eğitim aldı. Umursamadığı bir konuda ustalaşmak için bu kadar azim gösteren birini hiç görmemiştim." Derin bir nefes aldı. "Kontes, Lizzie ve Eleanor'un evde olmasına sevindim. Eğer birilerinin Amanda'nın başarılı bir şekilde değişimine katkısı olacaksa, bu o üç kişi olabilir."

Rex'in ağzı açık kalmıştı. "Bir korsan çocuğunu bir hanımefendiye mi dönüştürmeye çalışıyorsun?"

"Yapılması gerekenin bu olduğu çok açık."

"Tabii, ne demezsin."

Cliff sertçe, "Onun masum olduğunu biliyorum," dedi. "Onu korumak benim görevim. Şehrin tüm zamparaları onun kolay bir yem olduğunu düşünüp üzerine üşüşecekken, özellikle korumalıyım."

"Bu elbette senin görevin. Benim çekici, çapkın ve kontesleri, sosyete yosmalarını acımasızca baştan çıkarmakla ün salmış kardeşim artık bir korsan kızının kahramanı. Bence bu balo sezonu oldukça ilginç geçecek. Burada kalacaksın değil mi?" Rex, artık kahkahalarla gülüyordu.

"Geleceğini güvence altına almak için ona söz verdim," diye homurdandı. "Seni eğlendiriyorum galiba!"

Rex, masummuş gibi yaparak gözlerini kocaman açtı. "Eğlendiğim söylenemez... Doğrusu şoktayım. Ne yani, sen bir de onun geleceğini güvence altına mı alacaksın?"

"Doğru. Başka kimsesi yok." Yine sinirlenen Cliff kapıya doğru giderek, kapattı. "Aslında kızın annesi burada, Londra'da, Rex. Amanda buraya, bir zamanlar babasıyla evlenmiş olduğuna inandığı bir kadınla buluşmak için geldi. Ona annesinin Dulcea Straithferne Carre olduğu ve bu kadının Belford Malikânesi'nde ikamet ettiği söylenmiş. Sen Dulcea Belford'ı tanıyor musun?"

Rex şaşırmıştı. Sedire doğru aksayarak yürüdü ve oturdu. "Uzun günüm. Onu duymuştum ve ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Eğer kızın annesi Leydi Belford ise... Bu Amanda'yı onun gayrimeşru oğlu yapar."

Cliff ağabeyinin yanına oturdu. "Babasının kaybetmek Amanda'yı çok sarstı. Şimdi bir de anne ve babasının nikâhsız olduğunu öğrenecek. Dulcea'yı pek tanımasam da vereceği tepkiden çekiniyorum. Yine de onları bir araya getirmeye kararlıyım. Amanda yeterince acı çekti. Hayatın nimetlerinden biraz da olsa yararlanmayı hak ediyor."

Rex başını iki yana doğru sallıyordu. "Sen ona tutulmuş olmalısın, Cliff, sosyetedekiler insafsızdır ve bunu muhtemelen herkesten iyi bilirsin. Sen arkandan atılıp tutulanları duymazdan gelebilirsin ama o kız bana çok genç ve toy göründü. Geminde ne yapmış olursan ol, Bayan Carre sosyeteye girmeye hazır görünmüyor ve bunun tek nedeni erkek çocuğu gibi giyinmesi değil. Tabii ki onu Leydi Belford'la tanıştırmalısın ama sosyeteye tanıtmak konusunu ben olsam iki defa düşünürdüm."

"Hiç elbisesi olmadığı için öyle giyiniyor. Regent Caddesi'ndeki bir terziye haber gönderdim, Bugün akşam olmadan önce cevap bekliyorum. Amanda sosyeteye girdiğinde asla alay konusu olmayacak çünkü herkes onun hazır olduğundan hemfikir olana kadar bekleyeceğiz ve ben hep yanında olacağım." Gözlerini ağabeyine dikti. "Ayrıca ona tutulduğum falan yok. Sadece onurlu davranmaya çalışıyorum, hepsi bu."

Rex cevap olmazsa sıvazladı. "Zamanı gelmişti," diyerek kahkahayla güldü. "Peki ama. Biz de tüm hissettiklerini onurumla ilişkilendiririz. Annesi ve kızı ne zaman tanıştırmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Şu anda bizim hanımların desteğini almak için onu istiyorum. Onların tavsiyelerini almakta yarar var. Aslında bunu duymayı dört gözle bekliyorum."

Rex yine kahkaha attı ama Cliff aldırış etmedi. "Bu akşam yalnız gideyek Leydi Belford'ı ziyaret edeceğim. Kızıyla buluşmaya onu ne kadar çabuk ikna edersem, o kadar iyi olur."

Rex başını iki yana sallarken, gülümsemesi kaybolmuştu. "Devlin gibi, senin de denizlerin efendisi olduğunu çok iyi biliyorum. Londra sosyetesi okyanusa benzemez. Burada gücünün bir sınırı var. Sosyetenin en üst noktalarında bulunduğunu hiç hatırlamıyorum. Arkanda fısıltılar duyarsın ve bu fısıltılar sana gıpta edilip desteklenmişsin gibi gelir. Bayan Carre'i nahoş durumlardan korumak için elinden geleni yapabilirsin ama ne Leydi Belford'ı onu bağrına basmaya ne de sosyeteyi onun oldukça özgün tavırlarını kabul etmeye zorlayabilirsin. Aslında sosyete bu tuhaf birlikteliğiniz hakkında benim sorduğum türden sorular soracaktır."

Cliff ayağa kalktı. "Yanılıyorsun. Amanda'yı koruyabilirim ve bunu yapacağım. O fısıltılara göz yumuyordum çünkü duyduklarım beni eğlendiriyordu. Şimdiyse herkese göstere göstere servetimi şehre öyle bir saçacağım ki ses getirecek ve dedikodular dinecek. Ben asla başarısız olmam. Bu durumun ilk başarısızlığım olmasına da hiç niyetim yok." Odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Rex, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu usulca.

"Bir ihtiyacı var mı ve odasından memnun mu diye Amanda'ya bakacağım. Hizmetçilere alışık olmadığı için bir bardak su bile istemediğinden eminim."

"Cliff," Rex ayağa kalktı. "Pantolon giymiş olabilir, ama o genç ve oldukça güzel bir kadın. Sen de geminde değilsin. Kafana estiğin odasına giremezsin. Önce alt katta hizmetçiler arasında konuşulur, sonra yukarıdakiler konuşur ve gün doğmadan tüm sosyeteye yayılmış olur. Daha onu tanıtmadan itibarını zedelemek mi istiyorsun? Sen zaten kendi başına bir dedikodu malzemesiyken, şimdi La Sauvage'ı da aynı duruma düşürüyorsun. Bu işi başarmak istiyorsan adımlarını büyük dikkatle atman lazım."

Cliff hayal kırıklığıyla Rex'in haklı olduğunu düşündü. "Sadece nasıl olduğuna bakacağım, kısa bir süreliğine." Tereddüt içinde ekledi. "Onunla koridorda konuşurum."

Rex, düşünceleri netleşmiş bir halde, arkasından bakakaldı. Bu işi başarmak hiç de kolay olmayacaktı.

Amanda odasının dışında Cliff'in ayak seslerini duyduğu anda ayağa fırladı. Adam daha kapıyı çalmadan açıverdi ve onu görünce müthiş rahatladı. Genç kadının tavrına şaşırmış gibi görünen Cliff orada öylece duruyordu, Amanda ise ona sarılmamak için kendini zor tutuyordu. "Beni unutmamışsın!"

Cliff gülümseyerek, "Bu mümkün değil," dedi.

Amanda dudağını ısırdı. "Benimle flört ediyorsun."

"Öyle mi?" Odasına doğru bir bakış attı. "Burada rahat mısın, Amanda?"

"Bana mı soruyorsun?" Rüzgârgülü'nün dekorasyonunun lüks olduğunu düşünmüştü ama burası oldukça farklıydı. Asırlık yatak odası, Amanda'nın zar zor anlayabildiği geleneksel ve kültürel mirasın bir örneğiydi. Koridorun duvarlarında, yaldızlı çerçevelerin içinde soluk portreler vardı ve yatak odasındaki yazı masası âdeta başka bir zamana ve mekâna aitmiş gibi görünüyordu. Harmon Malikânesi'nin asırlardır De Warenne ailesinin bir parçası olduğu o kadar açıktı

ki Amanda koridorlardaki gölgelerde gezinen De Warenne ailesinin ruhlarını resmen hissedebiliyordu.

"Sessizliğini bir onay olarak kabul edebilir miyim?"

Amanda evet der gibi başını salladı. "Neden koridorda dikilip duruyorsun? İçeri gelip benimle biraz sohbet etsen?" Dayanamadı ve aslında öğrenmek istediği şeyi soruverdi. "Ben ayrıldıktan sonra ağabeyin ne dedi? Benim hakkımda ona neler anlattın?"

Cliff çekiniyordu. "İçeri gelemem. Ben adı kötüye çıkmış bir beyefendim ve şu eşikten geçtiğimi bir hizmetçi bile görse, seni kimseye tanıştırmadan itibarın zedelenir."

Amanda kaygısının daha da arttığını hissediyordu. Bir bakıma sosyeteye girmiş de sayılırdı. Kusmak üzereydi. "Umurumda bile değil." Oysa bu bir yalandı.

Cliff, "Ama benim umurumda," diyerek tekrar gülümsedi. "Odana yemek servisi yapmalarını söyleyeceğim."

Genç kadın gözlerini ona dikmişti. "Soruma cevap vermedin."

"Rex, senin çok genç ve oldukça güzel olduğunu düşünüyor ve senin hamin olmama da çok şaşırdı." Omuzlarını silkti.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar. Bununla birlikte, sana bir haberim var. Bu gerçekten iyi bir haber, dolayısıyla sen de öyle kabul edebilirsin."

Amanda birden huzursuzlandı. "Ne haberi? Annem hakkında mı?"

"Hayır. Üvey annem, yengem ve kız kardeşim burada. Çay içmek için dışarıdalar."

Amanda döndü ve açık mavi, krem ve altın rengi işlemeli güzel bir ikili koltuğa doğru yürüyüp oturdu. Süslü ve ahşap oymalı rafın altındaki şöminede küçük bir ateş yanıyordu ama o farkında bile değildi. Her şey çok çabuk gelişiyordu! Ne kontesle, ne Cliff'in kız

kardeşiyle ne de günün birinde bir sonraki Adare Kontesi olacak kadınla tanışmaya hazırdı. Midesi bulanıyordu.

Cliff odaya girdi. "Amanda. Onlar, Kingston'da karşılaştığın kadınlar gibi değil. Buna yemin ederim. Nazik ve sıcakkanlıdırlar ve seni tanımaktan çok memnun olurlar."

Amanda kaygıyla başını sallıyordu. "Daha annemle karşılaşmadan mahvoldum."

"Bana güvendiğini sanıyordum."

Amanda başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Güveniyorum ama nazik olmaları imkânsız. Beni hoş görüyormuş gibi davranabilirler ama hor görecekler."

Cliff onun omzunu kavradı. "Yanıldığını tekrar etmeyeceğim. Eğer istersen, bu akşam seni onlarla tanıştırırım, böylece gece boyunca vesvese yapmazsın."

Amanda ayağa kalkarak ona baktı. "Sabaha kadar bekleyeceğim." Bir türlü gülümsemeyi beceremedi.

Amanda ayak sesleri duyuyordu. Cliff dönüp baktı. Güzel ve zarif genç bir kadın açık kapının önünden geçiyordu. Uzun boylu olan kadın birden durdu ve kuşkulu gözlerle baktı. "Cliff?"

Cliff elini genç kadının omzundan çekti ve alayla, "İyi insan lafının üstüne gelirmiş," dedi.

Amanda'ya şöyle bir bakan kadının gözleri büyümüştü ve içeri girdiğinde ikisini de ateş aldı. "Bakıyorum eve bir misafir getirmişsin?" diye kibarca sordu.

Cliff kolunu kadının beline sararak, sertçe yanına doğru çekti. "Evet, arkadaş olmanı umduğum bir konuğum var."

Kadın itiraz çığlığı atarak ondan kurtuldu ve Cliff'in göğsünü yumrukladı. Sonra Amanda'ya gülümsedi, bal rengi gözleri ilgiyle bakıyordu.

Amanda'nın yüzü sıkıntıyla kızardı.

"Aaa, buraya gel bakayım." Bu sefer, Cliff onu kulağından yakaladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Kadın da onu sıkıca kucakladı. "Seni şeytan seni!" diye gülerek Cliff'i bıraktı. Sonra yine Amanda'ya döndü. "Merhaba! Ben Bayan Sean O'Neill ve bu kaba saba adam da benim ağabeyim. Bazen onu çok severim ama bazen de gırtlağını sıkasım gelir. Zira oldukça sinir bozucu biri olabilir."

"Sen ona bakma. Ben sevimli ve cana yakın biriyim, tabii damarına basılmadığı sürece." Cliff kahkaha attı. "Eleanor sana da bahsettiğim küçük kız kardeşim, tam bir Amazondur," diyen Cliff, onları tanıştırdı. "Bayan O'Neill size Bayan Amanda Carre'i tanıştırayım."

Amanda ne düşüneceğini şaşırmış bir halde, heyecandan titremeye başladı. Belli ki ağabey ve kardeş birbirlerine tapıyordu. Gerçek bir hanımefendinin herhangi birine, hatta ağabeyine yumruk attığını göreceğini hiç düşünmemişti ve bu kadın; güzel, zarif ve bir kontun kızı olan bir hanımefendiydi. Pantolonu ve çizmeleri Bayan O'Neill'ın dikkatini mutlaka çekmiş olmalıydı. Amanda, "Merhaba," diye başladı, neredeyse kadının ortadan kaybolmasını dileyecekti. Kaçınılmaz hor görülme beklentisi içindeydi.

Oysa Eleanor gülümsüyordu. "Bana Eleanor de, herkes öyle der. Howarda ağabeyimle nasıl tanıştın? Neden onun konuğusun? Yağmurda ata mı bindiniz? Kaç yaşındasın?"

Cliff, "Eleanor!" diye itiraz etti ama gülüyordu.

"Annemle buluşmam için beni Londra'ya getirme inceliğini gösterdi," diyen Amanda nefes nefese kalmıştı. "Ben pek ata binmeyi sevmem. Buraya yeni geldik. Ben adalardanım." Genç kadının kahkaha atmasını bekledi ama kadın sanki kırk yıllık arkadaşlarmış gibi gülümsemeye devam ediyordu.

"Ne kadar ilginç. Ağabeyim için yakışıklı, zengin, cesur, beceri ve hoyrat gibi birçok yakıştırma yapılabilir ama o nazik biri değildir."

Amanda dimdik durdu. "O çok nazik biri! Yolculuk için ödeyecek beş kuruş param olmadığı halde beni Batı Hint Adaları'ndan buraya kadar getirdi."

Eleanor, Cliff'e doğru hayretle bakıyordu.

Cliff kaşlarını çatıp ona baktı. "Amanda'nın babası kısa bir süre önce vefat etti. Sığınacağı kimsesi yoktu."

Eleanor, "Ah, öyleyse sen yardıma muhtaç bir küçük hanımı kurtardın," diye usulca. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Aslında yaptığım tam olarak bu. Bu arada Ariella ve Alexi'yi de getirdim."

Eleanor sevinçle çığlık attı. "Ben de Michael ve Rogan'ı getirdim, Lizzie'nin üç haylazıyla birlikte çocuk odasındalar."

Cliff, "O zaman belki kuzenler tanışmış bile olabilir," derken memnun görünüyordu.

Amanda bu boşluğu kullanarak, kendini en yakın sandalyeye bırakıverdi. Cliff'in kız kardeşi evlerinde her zaman gördüğü biri varmış gibi onu gerçekten kabul edecek miydi? Amanda'nın giysilerinin bir rezalet olması da umurunda değil miydi? Babasının bir korsan olduğunun ve kaderinin idam edilmek olduğunu biliyor muydu?

Cliff ona doğru döndü. "Dışarı çıkmam gerekiyor. İstediğin bir şey var mı?"

Amanda, bu evde onun ailesiyle yalnız bırakılma fikrinden nefret ediyordu. "Hayır, yok, ben iyiyim," diye yalan söyledi, kendini yine hasta gibi hissediyordu. Nereye gidiyordu? Neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Sevgililerinden birini ziyaret edeceğini düşünmeden edemedi ama bu düşünceyle yüzleşmek bile ona acı veriyordu.

Cliff tereddüt ederek yanına oturdu. "Uzun süreliğine gitmiyorum. Ben gitmeden önce Kontes'le ve Lizzie ile tanışmak ister misin?"

"Sanırım dinleneceğim," dedi ihtiyatla. "Onlarla yarın tanışabilirim."

Cliff gözlerinin içine yakından baktı, bakışları inceleyiciydi. Amanda, geminin güvertesinde olmayı dileyerek, onun bakışlarına karşılık verdi.

Cliff en sonunda, "Yarın biraz şehirde dolaşırız," dedi.

Amanda anında gülümsedi. "Bu harika olur."

Cliff de ona gülümseyerek ayağa kalktı. Hiçbir şey anlamamış gibi bir tavır takınan kardeşine işaret etti. "Yolculuk Amanda'yı yordu."

"Ama ben de tam çay ve sandviç isteyecektim, sohbet ederek birbirinizi daha yakından tanıyabilirdik." Eleanor yaramaz bir çocuk gibi sırıtıyordu.

Amanda paniklemişti.

Cliff kardeşinin omzunu tutarak, "Amanda ile birbirinizi tanıyacak bir sürü vaktiniz olacak," dedi.

Eleanor kıs kıs güldü. "Bayan Carre demek istedin herhalde, değil mi, Cliff?"

Cliff onu kapının dışına doğru itti. "Her zamanki gibi üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokuyorsun."

"Ben de senin her zamanki gibi çapkın olup olmadığını merak ediyorum." Sevimli bir tavırla ekledi: "Haylaz Cliff, bu saatte bir hanımefendinin odasında bulunuyor!"

Cliff, Amanda'ya döndü. "Ona aldırma. Daha sonra seni kontrol etmeye geleceğim."

Eleanor'un ne ima ettiği hakkında Amanda'nın bir fikri vardı ama yanılmış olmayı diliyordu. Yoksa kadın onların aralarında bir aşk ilişkisi olduğunu mu sanmıştı, hem de Kontes'in evinin çatısı

altında? Ancak Eleanor böyle bir şey hiç umurunda değilmiş gibi elini salladı ve ortadan kayboldu.

Cliff, "O çok cesur bir kadın," dedi başını sallayarak. "Ve açık sözlü, belki senden bile fazla. Bu arada, o da pantolon giyer. Sonra görüşürüz."

Cliff kapıyı kapattığında, Amanda'nın ağzı hâlâ açık kalmıştı.

Belford Malikânesi'ne gitmesi sadece on dakikasını almıştı ve oraya ulaşır ulaşmaz, yağmur yağmaya başlamıştı. Sokakta dört tane şık at arabası sıralanmıştı, Cliff bu yüzden bir yemek davetini böleceğini anladı. Öte yandan saat henüz yediydi ve muhtemelen misafirler daha yeni gelmiş olmalıydı. Yaptığı şey pek hoş değildi ama umursamadı, zaten sosyetedeki hiç kimse ondan kibar davranmasını beklemezdi. Kapının tokmağını vurdu. Belford haricinde herkes Cliff'in, adamın karısına asıldığını düşünecekti. Belford, karısının kaçamaklarından habersiz gibi görünüyordu.

Kulağındaki küpeye ve taba rengi pantolonuna rağmen mahmurlarına hayran hayran bakan bir kahyâ onu içeri buyur etti. Kıyafetini tamamlayan gömleği, boyunbağı ve denizci mavisi ceketiyle çok şık giyinmişti.

Gülümseyerek sordu. "Belford evde mi?"

"Lord hazretleri İskoçya'dalar," diye cevap veren uşak, kalçasının üzerinde sallanan kılıflı hançeriyle, sorusundan daha çok ilgilenir gibiydi.

"O halde şanslıyım," diyen Cliff, adama kartvizitini uzattı. "Lütfen Leydi Belford'a çok önemli bir konuda onunla acilen görüşmek istediğimi söyleyin," dedi.

Adam hemen uzaklaştı.

Cliff, üzerinde kristal avizenin olduğu yuvarlak antreyi arşınlarken, erkek sesleriyle karışan kadın kahkahalarına kulak misafiri oldu. Evin

girişi çok sade döşenmişti. Yere çok güzel ama bayağı yıpranmış bir saçak halısı serilmiş ve antrenin sonuna iki tane soluk yakut kırmızısı sandalye konulmuştu. Bir zamanlar fildişi olması gereken abajurun rengi parşömene dönmüştü. Etrafa şöyle bir bakması, Belford'ların maddi sıkıntı içinde olduklarını anlamasına yetmişti.

Tahmin ettiği üzere Leydi Belford, onun davetsiz ziyaretinden rahatsız olmamıştı. Kâhyasının kartvizitini götürmesinden sonra ortaya çıkması sadece dakikalar almıştı. Kadın girişe doğru gelirken, gözlerini ona dikti. Artık anne ve kızı arasındaki benzerliği inkâr edemezdi. Dulcea, Amanda'nın çok daha çarpıcı bir versiyonu olmasına karşın, birçok insan aralarındaki benzerliği fark eder ve onların abla kardeş olduğunu düşünebilirdi.

Cliff yaptığı plandan o kadar da memnun değildi. Dulcea'nın onu görmekten memnun olduğu çok açıktı. Üzerine altın renkli çiçek desenleri olan bordo renkli bir elbise giymiş ve boynuna yakut bir kolye takmış olan kadın, gülümseyerek yaklaştı.

"Lordum, De Warenne!" diye çığlık attı. "Bu ne güzel sürpriz. Keşke önceden haberim olsaydı da masaya bir kişilik daha servis ekleseydim." Elini Cliff'in kolunda bir aşağı bir yukarı dolaştırıyordu.

Kadının onunla yatma arzusunun hiç değişmediğini düşünüyordu ama bu düşünceyi hemen kovalayarak hafifçe gülümsedi ve reverans yaptı. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Belford. Münasebetsiz bir vakitte geldiğimin farkındayım."

"Sizin için hiçbir vakit münasebetsiz değil, Lordum," derken kirpiklerini indirip reverans yaptı.

Kadının sosyal statüsü Cliff'ten çok daha üstündü, bu yüzden onun bir nezaket unvanı kullanmış olması genç adama biraz dalkavukluk gibi geldi.

"O zaman çok şanslıyım."

"Şehre yeni mi geldiniz? Biz de şimdi yemeğe oturuyorduk, bize katılmaz mısınız?" Gülümseyerek Cliff'in koluna dokundu.

"Korkarım ki uzun süre kalamayacağım," dedi. "Ayrıca sizi misafirlerinizden alıkoymak da istemem. Ancak konuşmamız gereken çok acil bir konu var. Sizinle özel konuşmayı rica ediyorum."

Kadın gülümseyerek ona yan yan baktı ve koluna girdi. Kadın onu duvarları yeşil kumaş kaplı, varaklı mobilyaların, yeşil renkli ve sim işlemeli döşemelerin olduğu küçük bir odaya götürürken, Cliff kadından uzaklaşmamak için kendini zor tutuyordu. Döşemeler oldukça soluk ve yıpranmıştı, bu da Cliff'in, Belford'ların maddi kriz içinde olduğu inancını pekiştiriyordu.

Dulcea kapıyı kapatmak için, genç adamın kolunu bıraktı. Sonra kapıya yaslanarak ona gülümsedi. "O halde Belford eve dönmeden önce bir başka zaman yemeğe gelmelisiniz," diye mırıldandı.

Cliff tereddütle geri çekildi. Böyle bir haber vermenin, kolay bir yolu yoktu. "Lütfen oturun, Leydi Belford. Size iletmek istediğim haberler var."

Kadın gülümseyerek, Cliff'in gösterdiği koltuğa oturdu. "Umarım, iyi haberlerdir." Yine kirpiklerini kırpıştırdı.

"Öyle olduğuna inanıyorum," dedi ama konuşurken bile, kadının haberinden hoşlanmayacağından adı gibi emindi. "Kızınızı Londra'ya getirdim, madam."

Hâlâ gülümseyen kadın belli ki onu anlamamıştı. "Ne?"

"Kızlık soyadınız Straithferne, değil mi?"

Gülümsemesi solan kadının yüzü bembeyaz kesildi. "Bu da ne demek?"

"Kızınız Amanda Carre Londra'da ve Harmon Malikânesi'nde benim konuğum," derken, bir yandan da kadının tepkisini inceliyordu. Şok geçirdiği kadının gözleri kocaman olmuştu. Orada öylece oturmuş, şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Cliff bir bakıma onun için üzüldüğünü hissetti. Etrafına bakındı ve içkilerin durduğu büfeyi görünce, kadına bir kadeh şarap doldurdu. Kadehi kadının eline tutuşturdu.

Kadın başını sallayarak, kadehi indirdi. "Kusura bakmayın. Benim kızım yukarıda, oğlumla birlikte ve ismi Margaret. O daha on üç yaşında."

Cliff tüm acıma duygusunun kaybolduğunu hissetti. Umurunda olmayan bir hasmıyla karşılaştığında sıkça hissettiğine benzer bir şekilde içini soğukluk ve sertlik kaplamıştı. Bununla birlikte bu kadın ona lazımdı. Bu kadın, Amanda'ya doğru dürüst bir hayat vermeye borçluydu. "Leydi Belford, oyun oynamayı bir kenara bırakalım. Bir habercinin, kızlık soyadınızın Straithferne olduğunu bulması yarım gününü bile almaz ama kızınız size o kadar çok benziyor ki bunun için zahmete bile girmeyeceğim. Rodney Carre'in haziranda asıldığından haberiniz olmadığına eminim. Bu nedenle, hayatta olan tek yakınıyla, yani sizinle bir araya gelebilmesi için Amanda'yı Londra'ya getirdim."

Leydi Belford inleyerek, koltuğuna gömüldü. Başını kaldırıp Cliff'e baktığında, kızınınki kadar egzotik ve canlı olmayan, yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. "Haklısınız," dedi soluğunu tutarak. "Kızlık soyadım Straithferne." Ayağa kalktı, titriyordu.

Cliff ona doğru hamle yaparak, kadının ayakta durmasına yardımcı oldu. Kadın ona yaslandı, titriyordu ve birden Cliff'in omuzlarına yapıştı. Cliff kadının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı, dişiliğini kullanarak onu yumuşatmayı umuyordu. Ondan uzaklaşmaya çalışarak sertçe, "Oturmalısınız," dedi.

Ancak kadın ona daha da sokularak, yüzünü görememesi için Cliff'in gözlerinden kaçınıyordu. "Aman Tanrım! Şok oldum... Buna inanamıyorum... O burada, Londra'da mı?"

"Evet burada. Şok geçirmenizi anlayabiliyorum. Ancak uzun yıllardır kayıp olan kızınız geri döndü ve sizinle bir araya gelmek için sabırsızlanıyor." Kadını kararlı bir şekilde kendinden uzaklaştırdı. En sonunda kadın başını kaldırıp ona baktı. "Benimle bu kadar açık konuşmamalısınız, yoksa mahvolurum."

Bakışları karşılaştı. Kadının gözleri hâlâ nemliydi ancak Cliff orada sert bir pırıltı da görüyordu. "Peki ya kızınız?" diye sorarken sesinde yoğun bir hor görme vardı.

Kadın elbisesinin göğüs kısmından çıkardığı mendille gözlerini sildi. "Böyle bir tavırla konuşmamalısınız," dedi. "Neden onu buraya getirdiniz?"

"Hayatta olan tek akrabasıyla birlikte yaşaması için!" diye bağırdı. "Ya buraya gelecekti ya da adadaki St. Anne Manastırı'na gidecekti!"

Kadın gözlerini genç adamın üzerinden ayırmıyordu. "Nasıl biri?" diye en sonunda dikkatle sordu.

Cliff hiç duraksamadı. "Güzelliğin de ötesinde, tıpkı sizin gibi yemyeşil gözleri var. Dolunay renginde saçları var ve vücut şekli kusursuz. Oldukça zeki biri... Okumayı öğrendiğini ve şimdiden söktüğünü de eklemeliyim," dedi. Dulcea'nın gözleri daha da açılmıştı. "Ayrıca çok yürekli biri. Ondaki cesareti bir erkekte bile görmedim. Teknemde bir delikanlıyı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye attı ve neredeyse benim kadar iyi kılıç kullanıyor."

Dulcea çığlık attı.

"Ne bekliyordunuz ki?" diye soğuk ve öfkeli bir ses tonuyla sordu. "Kızınızın bir korsan tarafından yetiştirilmesine izin veren sizsiniz madam, onu bu soylu yaşamdan da mahrum ettiniz!" Kolunu sallayarak etrafı gösteriyordu.

Dulcea yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırdı. "Beni nasıl suçlarsınız?"

Cliff kadının kendisini etkilemeye çalıştığının farkındaydı ancak onun şu anda ne yapmak istediğinden tam olarak emin değildi. "Gösteriş larınız beni pek etkilemiyor, madam. Bununla birlikte kızınızın durumu beni çok etkiliyor. Şimdi ne yapacaksınız? Harmon Malikânesi'ndeki kızınız sizden sıcak bir karşılama bekliyor."

Kadının gözleri onun gözlerine doğru kalktığında buz gibi bakıyordu. "Kuşkusuz benden böyle bir çocuğu kabul etmemi bekliyorsunuzdur."

"Kızınızın bir yuvaya ihtiyacı var," dedi haşin bir ses tonuyla, en korktuğu şey başına geliyordu. "Bir anneye ihtiyacı var. Size ihtiyacı var. Onun burada olduğunu bildirmek için önceden gelmemin daha münasip olduğunu düşünmüştüm ve bunda haklı olduğumu görüyorum. Sosyete gayrimeşru çocuklarla dolu, Leydi Belford. İkimiz de, resmî vârisleriyle, gayrimeşru çocuklarını birlikte büyüten birçok çift tanıyoruz. İki çocuğumu da buraya getirdim ve ikisini de sosyeteye tanıtmak konusunda hiç korku duymuyorum."

Kadın inkâr edercesine başını iki yana sallarken, Cliff'in kollarını yakaladı. "Siz iki meşru çocuğu olan, evli bir kadın değilsiniz! Her ne kadar bu hatayı onunla tanışmadan önce yapmış olsam da, Belford asla anlayış göstermeyecek ve beni affetmeyecektir."

"*Au contraire.*[12] Başka konularda onu parmağınızda oynatıyorsunuz ve eminim istediğiniz her şey için onu ikna edebilirsiniz."

"Bunu neden yapıyorsunuz? Neden onu buraya getirmeye karar ildiniz?"

"Neden bir beyefendi gibi davranıyorum?" diye alayla sordu. "Kızınız bir öksüz ve çocuk değil. On yedi yaşında, evliliğe hazır bir kadın! Kuşkusuz geleceğine bir katkınızın olmasını istersiniz."

---

12 (Fr.) Tam tersine. (ed.n.)

"Siz beyefendi falan değilsiniz!" dedi, solgun yüzü bir heykel gibi ifadesizdi. "Bunun bana ne kadar acı verdiğini göremiyor musunuz?"

"Genç yaşına rağmen kızınızın yaşadıklarıyla kıyaslandığında sizin acınızın bir değeri yok." Artık sabrı tamamen tükenmişti.

Kadın donup kalmış bir halde onu süzüyordu. Nihayet, "Sanki beni küçümsüyor gibi davranıyorsunuz," dedi. Sert bakışları Cliff'e odaklanmıştı. "Böyle şeylerin insanın başına nasıl geldiğini, herkesten önce siz anlamalısınız. Siz, lordum De Warenne tutkunun ne olduğunu herhangi biri kadar iyi bilirsiniz."

"Kızınız dışında, sizinle ortak hiçbir yanımız yok, Leydi Belford!" Buz gibi bir kahkaha attı. "Ayrıca, Amanda'ya nasıl gebe kaldığınızı çok iyi biliyorum. Çok gençtiniz, belki de bir tatildeyken, yakışıklı bir deniz subayı ayaklarınızı yerden kesti ve şimdi de çok pişmanısınız."

Kadın toparlandı. "Haklısınız. Çok gençtim, Amanda'nın yaşındaydım, ayaklarım yerden kesilmişti ve kullanıldım! Tanıştığımızda Carre oldukça çarpıcı bir deniz subayıydı," dedi haşince.

Cliff iyice yaklaşarak ona doğru uzandı, yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. "Dört yaşına gelinceye kadar ona bakmadınız, değil mi? Babası Amanda'yı kucağınızdan alıp kaçırmadı değil mi?"

Kadının gözleri hayretle büyüdü. "Carre ona böyle mi söylemiş?"

"Evet."

Kadını başını iki yana doğru salladı. "Tüm genç ve evlenmemiş kadınlar gibi, ben de onu doğurmak için bir manastıra gönderildim. Annem ve babamın niyeti onu bir aileye evlatlık vermekti ama oradaki rahibelerden biri Carre'e haber verdi ve o da gelip doğar doğmaz kızını aldı. Bunun ne zaman olduğunu tam olarak hatırlamıyorum." Dulcea derin bir nefes alarak, Cliff'in koluna dokundu. "Cliff, dünyanın düzeninin böyle olduğunu sen de bilirsin. Henüz başlamamış olan geleceğimi mahvedemezdim."

"Çocuğunuzu hiç merak etmediniz mi?" diye sordu.

"Tabii ki ettim! Fakat babasının yanında olduğunu biliyordum. Başka seçenek yoktu."

Kadına doğru uzandı. "Eğer bir annenin yüreğini taşısaydınız, başka seçenekleriniz olurdu. Söyleyin bana. Belford'a, Amanda'nın bir kardeşiniz olduğunu bile söylemeyeceksiniz, değil mi? Başınıza dert almak mı istemiyorsunuz yoksa ekonomik bir sorun mu var? Sakın bana Belford'dan korktuğunuzu söylemeyin. Onu sizin yönettiğinizi hepimiz de biliyoruz."

Kadının yüzü sertleşmiş, neredeyse çirkinleşmişti. "Uzun yıllar önce bir hata yaptım," dedi ağır ağır. "Ama sen varlıklı bir aileden gelen ve hesabını bile bilmediği malvarlığına sahip bir de Warenne olarak bunu anlamazsın! Bir hata yaptım ama Belford'la karşılaştım ve artık düzgün bir hayatım var. Hadi ama, De Warenne. Benden yıllardır kayıp olan kızımı almamı ve acımasız dedikodulara, karakterime yapılacak saldırılara ve itibarımın zedelenmesine göğüs germemi eminim beklemiyorsundur değil mi?" Soluklanmak için durdu. "Beni köşeye sıkıştırdın, bu yüzden itiraf etmeliyim ki ekonomik darboğazdayız. Şu sıralar genç bir kadını sosyeteye sunacak gücümüz yok. Borçla uğraşta duruyoruz. Yaşı geldiğinde kendi kızımı sosyeteye tanıtmak için bile yeterince zor olacak."

"Sevgili seçimleriniz pek doğru değil, demek ki," dedi usulca.

Kadın aniden Cliff'e tokat attı.

Cliff bunu hak ettiğini biliyordu ancak Amanda da böyle bir muameyi hak etmiyordu. "Sizin kalbiniz yok, madam," dedi gitmeye hazırlanırken. "Onu kabul etmediğiniz gibi bir de sorununa çözüm üretmiyorsunuz."

Dulcea Cliff'in kolunu tuttu. "Ne yapacaksınız?"

"Sosyeteye gerçeği söylemeyeceğim, eğer düşündüğünüz buysa." Fakat Amanda'ya ne diyecekti?

"Harmon Malikânesi'nde kalamaz mı? Eminim yer vardır. Belki onu işe alırsınız, böylece ekmeğini kazanır ve açlıkta kalmaz."

Cliff öfkeden kuduruyordu ve ellerini kadının ince, zarif boynunu sarıp onu boğmadan önce gitmesi gerektiğinin farkındaydı. "Amanda bir hanımefendi olacak," demeyi başardı. "Bu onun hakkı!"

Kadının gerginliğinin biraz geçtiğini görüyordu. Dulcea, "Ben kalpsiz değilim, Cliff," dedi, en sonunda. "Niyetin onu sosyeteye takdim etmekse ona hemen bir koca bulmayı planlıyorsun demektir. Ancak çeyizi yok," dedi itinayla.

Cliff hayatı boyunca hiç bu kadar iğrenmemişti. "Madam, Amanda'nın geleceği için kendinizi hiç yormayın. Bu riyakarlığın son noktası olur. İyi günler." Kapıya doğru yürüdü, reverans yapacak durumda değildi. Öfkesine yenilmeden önce bu kadından uzaklaşmalıydı.

Ancak kapıya gelince, hızla kadına döndü. Kadın bir heykel gibi hareketsiz bir halde, odanın ortasında duruyordu. "Bana göre bu gece annelik haklarınızdan tümüyle feragat ettiniz."

Dulcea bir şey söyleyecekmiş gibi gergin bir halde dikleşti.

Cliff titreyen elini kaldırdı. "Hiçbir koşulda, onu buraya, böylesine sevgisiz, şefkatsiz birinin yanına göndermem. Bunu kafanıza sokun. Kızınız Jamaika'dan ayrıldığından beri benim himayemde ve evleninceye kadar böyle devam edecek. İyi geceler."

Kadına cevap verme fırsatı bile tanımadan, evden fırtına hızıyla çıkıp gitti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Harmon Malikânesi'ne döndüğünde Cliff hâlâ kendini toparlamamıştı. Hızla içeri girdi, akşam yemeğine geciktiğinin farkındaydı. Fakat ortalık tuhaf bir şekilde sessizdi ve Cliff hanımların evde olmadığını fark etti. Akşam yemeği için planları olmalıydı.

Rex gece kıyafetleri içinde aksayarak kütüphaneden çıktı. "Ön kapının çarpıldığını duyunca kasırgadayız sandım. Sorun nedir?"

Cliff döner merdivenlerin olduğu tarafa doğru çekingen bir bakış attı. Amanda'ya gerçeği nasıl söyleyecekti? Genç kadın yıkılacaktı ve Cliff aşağılık annesi yüzünden onun üzülmesini istemiyordu. Döndü ve kütüphaneye girdi. "Leydi Belford'la konuştum. Kahpenin de ötesinde bir fahişe o."

Rex'in gözleri büyüdü. Kapıyı arkalarından kapattı. "Bir kadın hakkında bu şekilde konuştuğunu hiç duymadım!"

Cliff ona baktı. "O bugüne kadar karşılaştığım en bencil kadın. Kızının burada olması zerre kadar umurunda değil, daha çok kendi rahatının ve meşru çocuklarının bakımının derdinde. Ayrıca bunları bana beni baştan çıkarmaya çalışırken söyledi."

Kısa bir sessizlikten sonra Rex, "Tavırlarını ve sözlerini yanlış yorumlamadığından emin misin? Verdiğin haberin onu şok etmiş olduğunu sanıyorum," dedi.

Cliff kahkaha attı. "Bana güven, hiçbir şeyi yanlış yorumlamadım. Zaten bunun bir önemi yok. Onunla yarım saat geçirdikten sonra,

hiçbir koşulda Amanda'yı onun yanına göndermezdim. Amanda'nın annesiz kalması daha iyi. Kadın kalpsizin teki."

Rex ağzı açık bakakalmıştı. "Cliff, az önce söylediklerini gerçekten kastetmiş olamazsın."

"Ah, her kelimesini kastederek söyledim." Ağır ağır büfeye yürüdü ve bir duble viski doldurdu. Bir yudumda içti ve hemen sonra bir duble daha içti.

Rex, "Yavaş ol!" diye bağırdı. "Üzüldüğünü görüyorum. Hem de pek tanımadığın bir kadın için."

Bu laf Cliff'i daha da öfkelendirmişti. "Amanda'yı tanıdığım herhangi birinden daha iyi tanıyorum." Bir içki daha doldurdu ama bu kez kadehi elinde tuttu.

"Gerçekten mi? Onu tam olarak altı haftadır tanıyorsun," diyen Rex, dikkatle onu inceliyordu.

"Hayatının büyük bir bölümünü biliyorum," diye karşılık verdi. Adada onu amaçsızca dolaşırken ve denizde yüzerken gördüğü tüm o zamanları düşünüyordu. "Ayrıca biz arkadaşız. Her gece vardiyayı benimle geçirdi. Fırtınayı benimle göğüsledi. Yolculuk insanları değiştirir, Rex. Yaşam boyu sürecek bağlar kurulabilir."

"Seni değiştirdiği ortada," diye mırıldandı.

"Sen anlamazsın... Ben onun hamisiyim ama bu durum ondan daha fazlası." Pencereye doğru yürüdü ve gözlerini gecenin karanlığına dikti. Hâlâ yağmur yağıyordu.

Rex gelip onun yanında durdu. "Annesinin Belford Malikânesi'nde olduğunu ona söyleyecek misin? Ona gerçeği söyleyecek misin?"

Cliff yavaşça döndü, kendini çok kötü hissediyordu. "Söylesem bir türlü, söylemesem bir türlü."

Rex, "İğrenç gerçekle onu üzmek istemiyorsun ancak yalan söylemek de istemiyorsun," diye düşüncesini belirtti.

"Kesinlikle öyle."

"Cliff, tavsiyeye açık mısın?"

Cliff içkisinden bir yudum aldı. "Senin tavsiyene memnuniyetle açığım."

Rex gülümsedi. "O halde bu çok ender rastlanan bir durum çünkü Devlin hariç kimse senin kadar dikkatlı değildir. Eğer ona onları söylersen, pişman olursun. Bundan hiç kuşkum yok. Annesinin kim olduğunu ve Dulcea Belford'ın, kızının sorumluluğunu almakta öğleumediğini bilmeye hakkı var."

Cliff hemen sonuca varmıştı. "Amanda çok acı çekti. Hâlâ babasının yasını tutuyor. O bugüne kadar karşılaştığım en güçlü kadın ama aynı zamanda oldukça hassas ve duygusal açıdan kırılgan biri. Sevilmeyi hak ediyor. Onun bir kez daha acı çekmesini istemiyorum!" diye haykırdı. "O bencil kadın yüzünden bir tek damla gözyaşı dökmesi fikrine bile dayanamıyorum."

"Leydi Belford'ın bu kadar taş kalpli olduğundan gerçekten emin misin? Belki gerçekten kocasından ve skandal çıkmasından korkuyordur. Belki de Amanda'yı kendine göre umursuyordur."

"Nasıl oluyormuş o? Kendi huzurunu kızınınkinin üzerinde tutarak mı? Ben bir babayım. Çocuklarım için ölürüm, Rex. Eğer onlar için bunu yapmam gerekirse, söz konusu skandala kesinlikle katlanırdım."

"Neyse, ne söyleyeceğine bu gece karar vermek zorunda değilsin," dedi Rex. "Kontes, Lizzie ve Eleanor beni McBanes'de bekliyor. Belford Malikânesi'nde olan bitenleri öğrenirim. Kendini iyi hissediyor musun?"

"İğrenmenin de ötesindeyim ama iyiyim. Git, keyfine bak ve Rory'yle karısına selamlarımı ilet."

Rex gülümsedi. "Adımlarını dikkatli at, Cliff," dedi üstü kapalı bir şekilde ve aksayarak odadan çıktı.

Cliff içkisini bitirdi, bir yandan da Amanda'ya annesiyle ilgili gerçeği söyleyip söylememek hakkında düşünüp duruyordu. Eğer gerçeği saklarsa, Amanda babasının yasını tutmaya devam ederdi ve zamanla bir başka darbeye daha dayanıklı hale gelirdi. Öte yandan, Londra sosyetesi çok küçüktü ve Dulcea Belford birkaç blok uzakta yaşıyordu. Bir noktada Amanda'nın kendisini annesiyle ya da annesini tanıyan biriyle aynı odada bulması kaçınılmaz görünüyordu. Keşke *birbirlerine bu kadar benzemeseydiler*, diye düşündü. Ama birisi aralarındaki bağı kuracak ve bu olduğu zaman da Amanda annesinin Dulcea Carre değil, Dulcea Belford olduğunu öğrenecekti.

Bunu Cliff'ten öğrenmesi daha iyiydi.

Amanda uykuya dalmıştı. Rüyasında büyük fırkateyni, fırtınayı ve Cliff de Warenne'i görüyordu. Rüyalarında fevkalade özgür bir şekilde *Güzel Hanım*'ın güvertesinde, yanında güçlü ve yakışıklı Cliff'le dalgaların üzerinde yükseliyordu Cliff doğanın bir parçası gibiydi, mutlak ve amansızdı. Tekrar denizde oldukları için Amanda müthiş heyecan duyuyordu ama sonra rüyası kafa karıştırıcı bir hal aldı. Güzel bir hanımefendi oradaydı ve onu çağırıyordu. Fakat ne zaman dönüp hanımı bulmaya çalışsa, kadın bir hayalet gibi gözden kayboluveriyordu. Yine de Amanda onun bir hayalet olmadığını biliyordu. Sonra birden onun fısıldadığını duydu. "*Amanda.*"

Amanda döndü, korkmaya başlamıştı çünkü artık teknenin güvertesinde değil, büyük ve boş bir balo salonundaydı ve yalnızdı. Daha kötüsü, balo elbisesi giymiş olması gerekirken bunun yerine üzerinde yıpranmış pantolonu ve Cliff'in gömleklerinden biri vardı.

"*Amanda.*"

Panik içindeydi, çılgın gibi dönüp duruyor ve *Güzel Hanım*'ı arıyordu ama balo salonu hâlâ bomboştu.

Hanımefendinin nerede olduğunu umutsuzca merak etti çünkü onun annesi olması gerektiğini kavradı.

Birdenbire Cliff ortaya çıktı.

Onu görmüyor, sadece hissediyordu ve duyduğu korkunç endişe azaldı.

Amanda birden uyandı ve rüyalarını unuttu. Gözlerini kırpeştirdi. Kitap okurken uyuyakaldığı için ışıklar açıktı ve şöminedeki ateş sönmüştü. Cliff kapının eşiğinde durmuş, uyurken onu seyrediyordu. Doğruldu, saçlarını yüzünden geriye attı. "Cliff." Yarı uykulu bir halde gülümsedi. O rüyalarının erkeğiydi ve onu gördüğünde hissettiği mutluluğu, başka hiç kimseyi görünce hissetmezdi.

Cliff'in bakışları üzerinde gezindi. "Daha erken. Uyuduğunu fark etmedim," dedi sertçe. "Yarın konuşuruz."

Amanda, ona seçkin bir hanımefendi görüntüsü veren dantelli, güzel bir gecelik giymişti. Genç kadın onun da aynı düşüncede olduğunu gözlerinde görebiliyordu. Yataktan fırladı ve Cliff dönüp bir adım bile atamadan, ona doğru koştu. "Kitap okuyordum ve uyuyakalmışım. Gitme, lütfen!" İkna edebilmek için tatlılıkla gülümsedi.

Bakışları geceliğine takılınca, Cliff sıçradı. "Oldukça yorulmuş olmalısın. Çığlık attığını duydum. İyi misin?"

"Evet. Garip rüyalar görüyordum." Doğru dürüst giysisi olmaz annesini ziyaret etmeyi düşünerek, kollarını kendi vücuduna sardı. "Terzi yarın gelecek mi?"

Cliff'in gözleri yanıp söndü. "Evet. Sabahlığın var mı?"

"Kardeşin bazı eşyalarını bana getirdi," diyen Amanda, neden böyle bir şey istediğini merak ediyordu.

"Üzerine bir şal veya sabahlık alsana." Genç kadına gergin bir gülümsemeyle baktı ve yüzünü şömineye çevirdi.

Amanda gül ağacından yapılmış çift kanatlı eski dolaba gitmeden önce genç adamı süzdü. Eleanor ondan en az on beş santim uzundu ama yine de üzeri pembe kurdele ve dantel işlemeli keten bir şalı alıp aldı. Cliff rahatsız olmuştu ve Amanda sebebini biliyordu. Erkek değişti. Ateşli arzu ve yüksek gerilimin odanın içinde yanı başlarında ağır basmaya başlamıştı ve genç kadın bunun kesinlikle farkındaydı. Onu hissedebiliyordu. Ama bundan fazlası vardı. Cliff tatsız ve hatta üzgün görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu yaklaşırken.

Döndü ve artık üzerinde bağlanmış olan şala bakarak başını salladı. "Tabii ki iyiyim. Gel, oturalım. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Amanda birden endişelenmişti. Şöminenin önündeki küçük kanepeye oturdu ve Cliff de onu takip etti. "Ne oldu?"

Cliff kendini gülümsemeye zorladı. "Amanda, epeydir düşünüyorum. Ayrıca senin hiçbir şey için tasalanmanı istemiyorum. Sana geleceğini garanti altına alacağımı söylemiştim ve bu konuda ciddiyim. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Lafı dolandırıp duruyorsun," diye inleyen genç kadın artık çok paniklemişti. "Ne söylediğini biliyorum, annemle yaşayacağım ve en nihayetinde beni bir yabancıyla evlenmeye zorlayacak kişi o olacak."

Cliff'in yüzünde hâlâ o tuhaf gülümseme vardı. "Evlendiğin zaman o kişi bir yabancı olmayacak. Kocanın seni çok heyecanlandıracağından eminim. Düğün gününde, tüm gelinler âşıktır."

Amanda ona baktı. "Beni gerçekten endişelendiriyorsun. Çoğu gelinin kucaklarına atıldıkları kaba adamlardan korktuklarını ikimiz de biliyoruz."

Cliff'in gülümsemesi daha sabit bir hale gelmişti. "Sen kimsenin kucağına atılmayacaksın. Amanda, Harmon Malikânesi'nde kalmayı ister miydin?"

Amanda silkindi. "Ne?"

"Bu senin hoşuna gider miydi?"

Zihni hızla çalışıyordu. "Peki ya annem?"

Cliff'in gülümsemesi soldu. Genç kadının elini sımsıkı tuttu. "Endişelenecek bir şey yok. Burada kalmak için bir yerin var ve sana bakacağım. Annem, kız kardeşim, Rex ve aslında tüm ailem de sana bakacaktır."

Amanda buz kesmişti. Ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye soran kendi sesini duydu ama bir şekilde ne olduğunu hissediyordu. Cliff, annesini görmüştü ya da annesi ölmüştü.

Amanda titremeye başladı, içini kemiren korku o kadar yoğundu ki yüzleşmek istemiyordu. Annesi ölmüş olamazdı çünkü babası ölmüştü ve bu da dünyada bir başına kaldığı anlamına gelirdi. Bugün ya da yarın denizlere açılacak olan De Warenne'den başka kimsesi yoktu.

Cliff sanki kızın aklını okumuş gibiydi. "Ben varım, unuttun mu? Seni terk etmeyeceğime dair sana söz verdim ve terk etmeyeceğim."

"Annem öldü mü?" demeyi başardığında, korkudan boğulacaktı. Korkusunu olabildiğince ötelemeye çalışıyordu.

"Hayır. Ama onu biraz önce gördüm."

Amanda onun yakışıklı yüzüne baktığında müthiş derecede gergin olduğunu gördü. Onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmemişti, bu yüzden ne olduğunu anladı.

Düşündüğü gibi olmuştu. Annesi onu istemiyordu.

"Annen Lord Belford ile evli. İsmi artık Dulcea Belford."

Amanda şaşkınlıkla irkildi. Bunu anlayamıyordu; bunu beklememişti. "Babamın öldüğünü biliyor mu?" Annesi nasıl olmuş da bu haberi bu kadar çabuk almıştı?

Cliff onu kolundan tuttu. "Belford ile uzun zaman önce evlenmiş. İki çocukları var."

Annesi Belford'la mı evlenmişti? Ve uzun yıllardır onunla evli miydi? "Ama bu imkânsız... O babamla evliydi," derken kafası oldukça karışmış bir halde soluklandı. Kalbi panik içinde, hızla atıyordu.

Cliff kolunu genç kadının omzuna sardı. "Bunun seni şok edeceğini biliyorum ama annenle baban hiç evlenmemiş."

Amanda panikle uzaklaştı. "Saçmalıyorsun! Anlamıyorum! Tabii ki evliydiler, babam bana öyle dedi."

Cliff ona öyle acıklı ve yürekten bakıyordu ki Amanda onun gerçeği söylediğini fark etti.

"Bu senin cesur ve güzel bir kadın olduğun gerçeğini değiştirmez," dedi Cliff yumuşak bir ses tonuyla.

Amanda düşünme ve hissetme yetisini kaybetmiş bir halde ona bakıyordu. Çünkü iki yetisini de kullanması çok tehlikeliydi. Cliff de ona bakıyordu, dudaklarını ıslattı ama tekrar konuşmadı.

Amanda aklının bir köşesinde ne olduğunu tahmin edebiliyordu ama gerçekten bilmemesi ve anlamaması daha iyiydi. "O halde burada kalıyorum."

Cliff tekrar elini tuttu. "Benimle." Gülümsemesi berbat, becerriksizce ve gergindi.

Amanda tuhaf bir şekilde Cliff'le kalacak olmasını umursamıyordu. Elini çekti ve orada öylece durdu, artık nefes almıyor, kalbi atmıyor ve bir buzdağı gibi donmuş hissediyordu. Hiç bu kadar soğuk hissetmemişti.

Her ne kadar kulak asmayıp umursamasa da zihninin gerisinde fısıltılar başlamıştı.

Babam yalan söyledi.

Hiç evlenmemişler.

Ben piçim.

Annem Leydi Belford.

"Amanda, gel yanıma otur. Bunu sakin bir şekilde konuşalım. Hayat her zaman adil değildir. Şu ya da bu şekilde hepimiz bunun sıkıntısını yaşarız ama bunun iyi bir yanı da var. Ben sana, onun yapabileceğinden çok daha iyi bakarım. Ayrıca denize de açılabiliriz," dedi gülümseyerek. "Sen ne zaman istersen."

Amanda o anda Cliff'i duymuyordu.

Babası ona hayatı boyunca yalan söylemişti. Hiç evlenmemişlerdi. Peki ya babası onu, annesinin kucağından almış mıydı?

Annesi onu hiç sevmiş miydi?

Annesi onu istemiyordu.

Kalbi tekrar atmaya başladı. Kalbi donmuş benliğinin içinden geçerek, göğüs kafesini zorlarcasına çılgın gibi güm, güm sesleriyle atıyordu.

Cliff kolunu beline sardı. "Şok geçiriyorsun."

Vahşice çekilip ondan kurtuldu ve buzlar eridi. "Beni istemiyor."

Cliff, "Ben bunu söylemedim," dedi oldukça dikkatli bir şekilde.

Ama genç kadın gerçeği onun gözlerinin içinde görüyordu. "Ben piçim."

Cliff derin bir nefes aldı. "Birçok çocuk bir nikah bağı olmadan dünyaya gelir," diye başladı. "Alexi ve Ariella gibi."

"Güzel!" diye haykırdı, artık görüşü bulanıklaşıyordu. "Çok mutluyum çünkü piçlerden hanımefendi çıkmaz. Artık," şalını aldı ve Cliff'e doğru fırlattı, "artık ne olmak istiyorsam kesinlikle o olabilirim!"

Cliff onu elinden yakaladı. "Sana bir içki getireyim," dedi.

"Hanımefendi olmak istemiyorum ben!" Sıçrayarak ondan kurtuldu ve öfkeyle geceliğin üst kısmına yapıştı, canını sıkan bu giysiyi yırtmak istiyordu. "Pantolonumu istiyorum," diye haykırdı ancak geceelik bir türlü yırtılmıyordu.

Cliff, "Amanda, dur!" diye çaresizce şansını deneyerek ellerini tuttu.

Ancak Amanda çok hiddetliydi. Bir daha asla kırılarak yürüyüp bir hanımefendi gibi davranmaya çalışmayacaktı. Cliff'i itti, adamın yüzünün şoktan bembeyaz olduğunun az çok farkındaydı ama görüşü bulanıklaştığından bunu o anda görmesi zordu. İkisinden de nefret ediyordu. Yeryüzündeki en büyük yalancı olduğu için babasından, bir hanımefendi değil de bir fahişe olduğu için, piç kızını sevmediği ve istemediği için annesinden de nefret ediyordu. Hızla döndü ve çizmesinin içindeki hançerini buldu. Cliff'in uyarır gibi haykırdığını duydu ama hiç bu kadar kararlı olmamıştı. Dümdüz bir hat çizerek güzelim geceliği ikiye böldü. Artık bundan da nefret ediyordu. Bunu ve bir hanımefendinin giymek isteyeceği hiçbir şeyi bir daha asla giymeyecekti.

Cliff'in, "Yapma! Kendini yaralayacaksın!" dediğini sandı ve Amanda'nın bileklerini yakalamıştı. Çığlık atarak ona döndü ve Cliff geriye sıçradı, eli kanıyordu. Oysa Amanda buna aldırış edemiyordu çünkü hiçbir şey gerçek değildi, her şey yalandı. Yırtılmış geceliği vahşice koparak keteni dantelinden ayırıp parçalara böldü. Geceliği, yeni hayatını, her şeyi yok edecekti.

Sonra soluğunu tuttu, onun kumaşı parçaladığı gibi içini parçalayan sancı kalbini parçalara bölmeye çalışıyordu. *Annesi onu istememişti. Babası yalan söylemişti.* Hançeri elinden bıraktı.

Amanda gözlerini kapatarak kendine gelmeye ve acısıyla baş etmeye çalıştı, ancak o uğursuz nakarat sürekli beyninde çınlıyordu.

Sonra nihayet, yalnız olmadığını fark etti.

Başını kaldırarak De Warenne'e baktı.

Adamın güzel yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

İsyan eder gibi başını iki yana salladı. "Ağlama," diye fısıldadı. Çünkü kendisi iyiydi. Zaten annesinden nefret ediyordu. Artık babasın-

dan da nefret ediyordu. Ona bakarken, müthiş derecede umutsuzluğa düştü çünkü bütünüyle akıntıya kapılmış, kaybolmuş ve kendi hâline terk edilmişti, gidecek bir yeri, ona yol gösterecek kimsesi yoktu.

Cliff, "Buraya gel," diye fısıldadı. Kızın yanına giderek kollarına dökülmüştü. Amanda hiç tereddüt etmedi ve Cliff onu kendine çekerek sımsıkı kucakladı. Genç kadın yuvası gibi hissettiği bir limanda, dünyanın en güvenli yerindeydi. Bir an için ona tutuntu. Cliff onu hayatta tutuyordu.

Sonra çıplak olduğunu ve Cliff'in sert, güçlü ve kuvvetli vücudunun kendi vücudunu sardığını fark etti. Onu ne kadar sevdiğini ve ona ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Arzusu çok fazlaydı. Cliff durumu kavradığında şaşırmıştı ama genç kadının umurunda değildi. Aralarındaki ani sertleşmeyi hissediyordu. "Cliff," diye fısıldadı yüzüne dokunarak.

Cliff'in gözleri alev almıştı. Genç kadını çekebildiği kadar yakına çekerek aralarındaki boşluğu iyice doldurdu ve dudaklarıyla onun dudaklarını örttü. Amanda'nın nefesi kesilmişti, göğsündeki sancı içinden yükselen sıcaklıkla savaşıyordu ve sonra o da, Cliff'in öpüşünden daha çılgın bir şekilde ona karşılık verdi. Cliff soluğunu tuttu, iki eliyle kapattığı genç kadının kalçalarını, iyice kasıklarına bastırdı ve onu yatağa taşıdı. Amanda'yı yatak örtülerinin üzerine itti ve kendisi de üzerine yatarken sert bacakları genç kadının bacaklarını iki yana açıyordu. Cliff'in erkekliğinin kendisi yüzünden harekete geçmesi Amanda'nın nefesini kesmişti.

Cliff bir yandan genç kadının üzerinde gidip gelirken, bir yandan da dudaklarını yalıyor, öpüyordu ve eli göğsünü mükemmel bir hareketle okşayarak, göğüs kafesine, göbeğine ve kasıklarının aşağısındaki sıcak ıslaklığa doğru kaydı.

Amanda onu o kadar çok seviyordu ki. Amanda katıksız haz zevk dalgasının başlamasıyla inledi, muhteşem bir girdap, onu geri dönmeyi asla istemeyeceği kadar uzaklara götürmeyi vadediyordu.

Cliff anlamıştı. Bacakları genç kadının bacaklarını daha fazla açtı. Bacaklarının arasına giren Cliff hırlıyordu ve Amanda onun dışarı çıkmış erkekliğini hissediyordu. Cliff ona doğru bir hamle yaptığında, genç kadın kayganlığını, sıcaklığını, sertliğini ve uzunluğunu hissedince katlanamadı ve milyonlarca parçaya bölünerek ağlamaya başladı.

Cliff, genç kadının kulağına doğru soluklanarak, "Amanda," derken huzursuzca ona doğru bastırıyordu.

Amanda onu duymadı ve genç adamın kollarına geri dönmeye başladı. Ama sonra büyük bir keder ve ümitsizlik içinde annesini düşündü ve işkenceden daha da beter bir acı içini dağladı.

Cliff donup kalmıştı. "Amanda?" Genç kadını kollarında tutarak ereksiyon halindeki organını kendi bacaklarının arasına aldı.

Aman Tanrım. Babası yalan söylemişti, annesi onu istememişti.. De Warenne'e döndü, acı onu içine çekiyordu. Genç adamın göğsünde ağladı.

Cliff onu iyice kendine çekip sımsıkı sardı ancak genç kadının gözyaşlarının dinmesi hayli zaman aldı.

Amanda yatak odasının penceresinden gökyüzünde yükselen güneşi seyrederken soğuk rüzgâr yanaklarına vuruyor ve kuş sesleri nemli sabahı dolduruyordu.

Pencereyi açık bıraktı ve dönüp yatağa baktı. Cliff gitmişti ama gün doğana kadar orada kalmıştı çünkü her uyandığında, genç kadını kucaklamış ve gözyaşları dinene kadar okşamıştı. Artık ızdırap çekmiyordu. Babası ona ihanet etmişti ve onu bir daha asla düşünmeyecekti. Annesine gelince, her şey tam da düşündüğü gibi gelişmişti.

Annesi kendini beğenmiş, havalı biriydi ve korsandan olma kızını istemiyordu. Amanda umursamıyordu.

Ancak Cliff de Warenne'i umursuyordu. Ayrıca artık o De Warenne değil, *Cliff*'ti. Gülmeye başladı. Pencerenin yanında çırılçıplak durup kollarını bedenine sardı. Cliff önceki geçe onunla sevişmişti. Onu o kadar tutkulu ve o kadar haz vererek sevmişti ki acısını almış. Bekaretini almamış olabilirdi belki fakat bunun nedeni aralarına Amanda'nın ızdırabının girmesiydi ve bunu çok yakında yapacaktı. Artık her şey farklı olacaktı. Onlar sevgiliydi. Geri dönüş yoktu. Peki, eğer onun sevgilisiyse, bu onunla ve gemisiyle birlikte dünyayı dolaşabileceği anlamına gelmez miydi? Artık sosyeteye girmesine gerek yoktu. Kendini hiç bu kadar rahatlamış hissetmemişti ve neredeyse mutlu olmuştu.

Amanda giyinmeye başladı

Cliff bütün gece uyumamıştı. Amanda nihayet kollarında uyuduğu zaman, onunla kalmayı seçmişti. Her ne kadar bir hizmetçinin onları yatakta bulması bir felakete neden olacaksa da, genç kadının uyanıp yine yalnız olduğu ve onu rahatlatacak kimsesi olmadığı için yüreğinin sızlamasından daha çok kaygılanıyordu.

Cliff, Amanda duygusal olarak tükenerek yorgun düştüğünde, sabaha kadar uyuyacağından emin oluncaya kadar onu kucaklamıştı. Gün doğmadan birkaç saat önce, yavaşça odasından çıkmıştı.

Kendi yatağına gitmemişti. Amanda'nın geceliğini küçük parçalara ayırmasının görüntüsü ve tanıklık ettiği acısı bir türlü peşini bırakmıyordu. Amanda'nın annesini ve babasını sonsuza dek lanetleyebilirdi ama bu onun ızdırabını dindirmezdi. Küçücük bir kadın bunu ne kadar kaldırabilir, diye düşündü.

Önceki gece, tüm sağduyusunu yitirmişti ve onunla sevişmek üzereydi. Dulcea Belford onu istemiyordu ama Cliff istiyordu. Onu

kendisine ait kılmak için dayanılmaz şiddetli bir ihtiyaçla dolup taşmıştı. Gün ışığıyla birlikte sarsılmıştı ve bu derece sahiplenme duygusunu anlayamamıştı. Eğer Amanda ağlamaya başlamasaydı, masumiyetini almış olacaktı, sonra ne olacaktı?

Genç kadının derdine dert ekleyecekti.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Onunla arasına belli bir mesafe koymalıydı. Odasına başka bir ziyaret olmayacaktı. Ne pahasına olursa olsun onunla yalnız kalmaktan kaçınacaktı.

Şimdi kahvaltı odasında yalnız başına oturuyor ve bir kelimesine bile odaklanamadığı, *London Times* gazetesini okurmuş gibi yapıyordu. Evdeki herkes erken kalkmıştı. Tuttukları bakıcılara rağmen Lizzie ve Eleanor çocuklarıyla beraber kalkmıştı, Kontes güneş doğduktan hemen sonra bahçesinde yürüyüş yapmanın keyfini çıkarmaktaydı. Cliff gözlerini gazeteye dikmiş bir haldeyken, Rex odaya girdi ve Eleanor da onu takip ediyordu. Onların birbirlerine bakıştıklarını gördü.

Eleanor, "Dün gece sana ne oldu?" diye sorarken oturdu. "İçki âlemine mi daldın?" Bir kurabiye almak için uzandı.

Cliff, "Kontes geldiği zaman bir duyuru yapmak istiyorum," dedi.

Rex de oturdu. "Dün gece konuştuğumuz şeyle mi ilgili?"

Cliff soğumuş kahve fincanıyla oynuyordu. "Evet." Konuşur konuşmaz Kontes içeri girdi, sabah yürüyüşünden ötürü yanakları kızarmıştı.

Mary de Warenne, "Günaydın," dedi ışıldayarak. Doğruca Cliff'in yanına giderek, onu yanağından öptü. "Dün birbirimizi selamlama şansımız olmadı. Daha doğrusu gece karşılaşan iki tekne gibi görmeden birbirimizin yanından geçip gittik." Cliff başını kaldırıp ona bakınca, kadının gülümsemesi kayboldu. "Eve geldiğin için çok mutluydum ama şimdi endişeleniyorum. Sorun nedir? Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

"İyiyim ama Amanda değil." Ayağa kalktı. "Onunla henüz konuşmadın, ancak Rex ve Eleanor'un seni bilgilendirmiş olduğunu varsayacağım."

Kontes onu bakışlarıyla inceledi. "Eleanor onun senin misafirin olduğunu ve hayattaki tek akrabasıyla buluşabilsin diye onu Londra'ya getirdiğini söyledi. Rex onun kahramanı olduğun sonucunu çıkardı, öyle mi?"

Cliff gülümsemeyi başardı. "Aslında daha fazlası da var." Dirkatlerini üzerinde topladığı zaman, "Ölmeden önce babasını gördüm. Ölüm eşiğindeyken son dileği, Amanda'nın koruyucusu olmamdı," dedi.

Şaşkınlık ve kuşku ifadeleriyle karşılık buldu. İçlerinden biri itiraz edip adının kötüye çıkmış olduğunu ve bu nedenle herhangi bir genç kadının emanet edileceği türde biri olmadığını belirtemeden devam etti. "Kabul etmekte gönülsüzdüm ama artık değilim. İş resmiyete bindi ve gerekli bütün dokümanları hazırlatacağım. Bu andan itibaren, Amanda benim korumam altında."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Eleanor gülmeye başladı. Herkes oldukça şaşırmış görünüyordu. "Sen herhangi bir kadının namusunu nasıl koruyabilirsin ki?" dedi. "Dün, seni onun odasında gördüm. Hâlâ namusu var mı?"

Kontes, "Eleanor!" diyerek karşı çıktı.

Cliff sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. "Konuşmamız gereken bazı konular vardı, Eleanor. Bu seni hiç ilgilendirmez. Ayrıca beni Amanda'nın namusunu kirletmekle suçlamadan önce iki kez düşünmeni tavsiye ederim." Oysa bir gece önce bunu neredeyse yapacaktı ve bu ilk kez de olmuyordu. Kız kardeşi her şeye burnunu sokmasıyla meşhurdu. Önceki gece odaya girmemiş olması büyük bir şanstı.

Eleanor'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ona tutulmuş olmalısın! Çok alıngansın! Benim tanıdığım ağabeyim böyle suçlamalara kesinlikle kayıtsız kalır. Ayrıca bugüne kadar asla bir ilişkini gizlemeye çalışmamıştın."

"Onunla bir ilişkimiz yok. Daha on yedi yaşında ve benim koruması altında!" diye haykırdı. Arkasını kız kardeşine dönüp Kontes'e bakarken, kızardığını hissediyordu. "Annesinin onun velayetini alacağını ummuştum ama kadın buna kesinlikle yanaşmıyor. Leydi Belford'ı tanıyor musun?"

Mary, "Tanıyorum. Bu korkunç bir durum," diye haykırdı. "Ancak içinde bulunduğu çıkmazı da anlıyorum. Rencide olmaktan korkuyor

olmalı. Yine de birinin kendi öz kızını reddetmesi affedilemez Cliff, bunu Bayan Carre'e anlattın mı?"

Rex ile bakışan Cliff tereddüt içindeydi ve korkunç geçen gece gözünün önüne geldi. "Evet. İyi karşılamadı." Sonra ekledi: "Perişan halde. Hepinizden ona elinizden geldiği kadar iyi davranmanızı istiyorum. Babasını henüz kaybetti, başına şimdi bir de bu çıktı."

Kontes, Eleanor ve Rex birbirlerine bakıştılar. Kontes, "Tabii ki, nazik olacağız," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Rex, kızın geçmişinin biraz karışık olduğunu söyledi, öyle mi Cliff?"

Cliff derin bir nefes aldı. "Babası korsanlık suçundan asıldı."

Mary bakakalmıştı.

"Zor bir hayatı olmuş. Ona daha parlak bir gelecek sağlamayı umuyordum. Nasıl yetiştirildiğine dair detayları bilseydin, kanın donardı. Hiçbir kadın onunki gibi bir hayat yaşamamalı. Babası sert bir adammış."

Eleanor ayağa kalktı ve Cliff'in yanına doğru yürüdü. "Hiçbir fikrim yoktu. Bu kadar anlayışsız davrandığım için özür dilerim, Cliff ama ikinizi birlikte gördüğüm zaman, her ne kadar çok genç ve senin tercih ettiğin tipte bir kadın olmasa da, sevgili olduğunuzu düşündüm."

Cliff rahatlamış bir halde ona gülümsedi. "Yanlış düşünmüşsün. İkinizin bazı ortak yanları var," dedi. "Bir kontun kızı olmana rağmen beş erkekle bir arada büyüdün. O da geminin güvertesinde denizcilerin arasında büyümüş. İkinizin de taşkın davranışları var. Özellikle senin bu konuda ona yardım etmeni rica ediyorum, Eleanor."

Eleanor onu yanağından öptü. "Elbette. Şimdi çok heyecanlandım. Ona bir gardırop hazırlatıyorsun değil mi? Pantolonuyla şehirde dolaşamaz."

"Evet, Madam Didier öğleyin burada olacak. Eleanor, o hiç elbise giymemiş."

Eleanor bakakalmıştı. Kontes de aynı durumdaydı. Sonra iki kadın birbirlerine baktı. "Büyük bir değişime yardım edeceğiz demektir," dedi Kontes, gülümseyerek. "Fakat ona ailesi hakkında ne anlatacağını sormalıyım."

"Neyse ki babası korsanlığa başlamadan önce bir deniz subayıymış. Gerçeği biraz saptıracağım ve aslında birçok denizcinin yaptığı gibi adada bir çiftlik sahibi olmak için görevden ayrıldığını söyleyeceğim. Küçük bir çocukken annesinin öldüğünü söyleyeceğim ve gerçeğe yakın kalma umuduyla da annesinin ailesinin Cornwall'lu olduklarını ancak Amanda'nın son kalan vâris olduğunu anlatacağım."

"Sanırım bu, en azından şimdilik işe yarar. Peki, onu sosyeteye tanıtma amacının ona bir koca bulma umudu olduğunu varsayabilir miyim?" diye sordu Kontes.

Cliff gerilmişti. "Her şeyin bir sırası var. Amanda damat adayları için hazır değil. Tanıtılmadan önce altı aya ihtiyacı var." Hepsine teker teker baktı. "Buraya gelirken yaptığımız yolculukta, adabımuaşeret derslerine başladı. Okumayı bilmiyordu, oysa şimdi Alexi kadar iyi okuyabiliyor. Çok zeki ve yapmak istediği her şeyi en iyi şekilde yapabildiğini biliyorum. Ancak sosyete tarafından alay konusu olmaktan ve aşağılanmaktan ölesiye korktuğunu size söylemeliyim. Adadayken bu tarz aşağılamalara maruz kalmış. Önerilerinizi bekliyorum."

Kontes, "Zavallı çocuk," dedi usulca. "Hepimiz tabii ki yardım edeceğiz."

Eleanor, "Cliff, neden başlangıçta başarıyı garantilemiyoruz?" - dedi neşeyle.

Cliff ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"En sevdiğimiz arkadaşlarımızla başlamalıyız, Amanda ne hata yaparsa yapsın, onu mazur görüp nazik davranacaklardır."

Cliff'in kaşları kalktı, bu fikir hoşuna gitmişti. "Böylece kendine olan güveni artar."

Eleanor ona sırıtıyordu.

"Benim bir önerim var," dedi Rex. "Hiç kimse Leydi Harrington kadar nazik değil."

"Ayrıca onunla hâlâ iyi arkadaşız," diye ekledi Mary. "Onunla bir konuşayım. Blanche'ın Amanda'nın ilk ziyaretçisi olması harika olur."

Cliff, Leydi Harrington'ı çok az tanıyordu. Ağabeyi Tyrell ile nişanlandığında onu bir kere görmüştü. Ülkedeki en büyük vârislerden biri olduğu kadar, Cliff'in şimdiye dek tanıdığı, en hoş ve en mütevazı hanımefendiydi. "Onaylıyorum."

Kontes, "Resmî bir toplantı için Carrington balosu mükemmel bir seçim olabilir," dedi.

Cliff tereddüt ediyordu. "Gayriresmî bir tanıtımı yeğlerim, anne. O balo bir ay içinde değil mi?"

"Harika bir olay," dedi Eleanor hevesle. "Onların balolarından her zaman keyif almışımdır! Asla yüz elliden fazla misafirleri olmaz, bir balo için bu oldukça az bir sayı. Amanda hazır olursa, bu onun için harika bir fırsat olur, Cliff."

Cliff cevap veremeden önce Kontes araya girdi. "Damat adaylarını bulmak için altı ay beklememelisin, Cliff. Yoksul bir hanımefendinin iyi bir eş bulması yeterince zor zaten. Aile geçmişi karışık biri içinse çok daha zor. Hiç vakit kaybetmeden damat adaylarını incelemeye almalısın. Eğer çok şanslı değilsen, bu biraz zaman alacaktır. Drahoması var mı?"

Cliff, Mary'nin haklı olduğunu biliyordu. Amanda'ya hak ettiği nazik bir koca bulmak kolay olmayacaktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, rahatsız olmuştu. Bu durum sanki bir kar topunun harekete geçerek bir çığa dönüşmesi gibiydi. Oysa Amanda'nın bir kocaya ihtiyacı olduğu ortadaydı. Gelişim göstermesine rağmen ona kur yapılmasına yetecek kadar gösterişli ve kibar olmadığı da ortadaydı. Derin bir nefes aldı. "Drahomayı ben vereceğim. Temsilcilerime küçük ama iş görür bir

ev almalarını söyleyeceğim ve tapuyu Carre adına düzenleteceğim. Hatta bunu hemen şimdi ayarlatacağım. Hakkın, hepimiz bir an evvel ona uygun müstakbel adayları düşünmeye başlamalıyız. İyi bir eş bulmak kolay olmayacak."

Mary, genç adamın kolunu tuttu. "Tatlım, Rex onun güzel oldu-ğunu söyledi ve bu da kesinlikle işe yarayacaktır. Hepimiz aday listesi hazırlayalım. Drahomasını temin eder etmez beni bilgilendir." Kontes'in bakışları Cliff'in arkasına doğru kayınca gülümsemesi kayboldu.

Herkes yüzünü kapıya doğru çevirdi. Amanda üzerinde pantolonu, çizmeleri ve Cliff'in gömleğiyle kapıda öylece duruyordu. Geçirdiği şok nedeniyle yüzü bembeyaz olmuştu.

Cliff telaşla yanına doğru giderken, genç kadının gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduğunu fark etti. "Günaydın," dedi gereğinden canlı bir gülümsemeyle. "Üvey annemle tanışmak ister miydin? Biz de hep birlikte kahvaltı ediyorduk."

Amanda ona kuşkucu bir bakış attı. Muhtemel adayla ilgili konuşmalarını duyduğu açıktı ve Cliff irkilerek konuşma konusunu değiştirmiş olmalarını diledi. Genç kadının kolunu tuttu. "Gel, üvey annemle tanış."

Mary onlara doğru yönelerek, içtenlikle gülümsedi. "Aileye hoş geldin, tatlım," diye heyecanla bağırarak, Amanda'nın iki elini birden tuttu. "Eğer Cliff'in koruması altındaysan, hepimiz bu göreve seve seve katılırız."

Amanda büyülenmiş gibiydi. "Leydim," diye geveledi.

"Aile arasında olduğumuzda, formalitelerde ısrarcı değilim tatlım." Mary, genç kadının yanağından öptü ve onu bıraktı. "Yakın zamanda yaşadığın kayıpların acısını paylaşıyorum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Amanda şimdi de kızarmıştı. Konuşamadı ve sadece başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı en sonunda. "Teşekkür ederim."

Cliff onun biraz kibarlık göstermesinden rahatlamıştı. Onu da kundu. "Kahvaltını ettikten sonra biraz konuşabilir miyiz?"

Genç kadın bakışlarını Kontes'ten çektiğinde, gözleri büyümüştü. "Seninle şimdi konuşmam gerekiyor," dedi kısık bir ses tonuyla.

Cliff birdenbire onu öptüğünü, kucakladığını, kontrolünün üzerine geçen tutkusunu hatırladı. Kalbi oldukça farklı bir hızla atıyordu ve Amanda'nın da o delilik anını düşündüğünü biliyordu. Başını usulca salladı. "İzninizle," diyerek genç kadını odadan çıkardı.

Kütüphaneye geldiklerinde, çift kanatlı iki kapıyı da arkalarından kapattı. "Nasılsın, Amanda," diye başladı. Önceki geceden bahsetmek istemiyordu. Kontrolsüz davranışlarını ne diyerek aklayabileceğini bilmiyordu.

"Sizi duydum!" diye haykırdı inanamıyor gibi. "Damat adayları ve drahoma hakkında konuşuyordunuz!"

"Bu her haminin koruduğu kişiye yaptığı şeydir, Amanda. Başka türlü senin geleceğini nasıl güvence altına alacağım?"

Genç kadının yüzü inanılmaz derecede solgundu. "Sen benim koruyucum değilsin," diye söze başladı.

"Bunu resmî olarak bildirdim. Şüpheye yer bırakmadan kesinleştirmek için, Carre'in senin bakımını bana emanet ettiğini belirten bazı belgeler hazırlatacağım."

Genç kadın konuşmadan önce bir süre geçti. "Senin koruman altında olmam demek, senin tarafından alelacele evlendirilmek anlamına geliyorsa, o zaman senin korumanı istemiyorum!"

"Korktuğunu anlıyorum," diye başladı.

"Dün gece senin yatağındaydım!" diye suçladı, gözleri kederle büyümüştü. "Dün gece beni defalarca öptün. Sevgili olduğumuzu sanıyordum."

Cliff'in yüzü bembeyaz kesildi. Konuşmakta zorlanıyordu. "Biz sevgili değiliz. Dün gece bir hataydı. Bir daha asla olmayacak. Sen bana bakıresin!"

"Kasmen!" Genç kadın yaklaştı, bir yandan da başını sallıyordu. "Bana sarıldın ve beni öptün. Dilin boğazımın içinde, elin bacaklarımın arasındaydı! Sevgili olmadığımızı nasıl söyleyebiliyorsun?"

Cliff yüzünün kıpkırmızı olduğunun farkındaydı. "Kontrolümü kaybettim," diye çabaladı.

"Ayrıca bu ilk değildi!" diye bağırırken titriyordu. "Fırtınadan sonra, gemideyken... Rüya gördüğümü sanmıştım ama görmemiştim, değil mi? Benimle *Güzel Hanım*'da seviştin!"

"Kontrolümü kaybettim," diye gergin bir şekilde tekrarladı. Ne kadar aptalca konuşuyordu. "Müthiş güzeldin ve çok çekiciydin ama bu yanlış. Sen bir kocayı hak ediyorsun..."

"Ben bir koca istemiyorum. Seni istiyorum."

Cliff öylece bakakaldı. Amanda da ona bakıyordu, yüzü solmuştu ve titriyordu.

Cliff sarsılmış bir halde, "Seni sevgilim yapmam," demeyi başardı. "Bir gecelik ön sevişme bizi sevgili yapmaz. Şehvete kapılmıştım. Ama sadece seni rahatlatmak istedim. Seni benim gibi hovardalardan korumak için, velayetini almakta ısrar ettim."

Genç kadın başını sallayarak, gerilemeye başladı. "Dün gece her şeyi değiştirdi!"

"Dün gece her şey değişti. Belford Malikânesi'ne gidemiyorsun, bu yüzden benim korumam altına girdin. Artık bunu yapmak benim görevim." Zorla da olsa biraz sakinleşmişti. "Bir eşe ihtiyacın var, Amanda. Her kadın gibi."

Amanda konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Tekrar denedi. "Benim kocam sen olabilirdin."

Cliff dehşete düşmüştü. Tüm düşünceler gitmiş, geriye sadece karşısında duran ve onunla evlenmesini isteyen, zarif ve güzel kadın kalmıştı.

Amanda titriyordu, belli ki korkmuştu. "Dün on sekiz yaşına bastım." Yutkundu. "Eğer evlenmek zorundaysam, bu kişi neden sen olmayasın? Seninle yatağa girecek kadar kadınım, bunu biliyorsun. Seni oldukça fazla memnun edebilirim... Bundan eminim! Bu oyuna da bir son verebilirim. Birlikte yelken açabiliriz! Gösterişli bir hanımefendi olmayabilirim ama beni istediğini biliyorum. Benden hoşlanıyorsun ve biz yol arkadaşıyız. Çok genç olduğum için sana daha fazla çocuk bile verebilirim!"

Amanda onunla evlenmesini istiyordu.

Oturmak zorunda kaldı. *Onunla subay güvertesinde önlerindeki fırtınaları birlikte göğüslemek ve sonsuza yelken açmak düşüncesi korkunç derecede çekiciydi. Daha sonra da onunla birlikte yatağına gitmek... Amanda denizleri zorlayan rüzgâr kadar çılgın ve tutkuluydu.*

Genç kadın tereddütle daha yakınına geldi. "Benden birazcık da olda hoşlanmıyor musun? Biz arkadaşız, değil mi?"

Cliff konuşmak için ağzını açtığında, hiçbir söz edemedi. Tekrar deneyerek, "Senden hoşlanıyorum. Tabii ki öyle. Ama yol arkadaşım değil, benim korumam altında olan bir kadınsın," dedi. Artık kelimelerini büyük bir özenle seçiyordu.

Genç kadın inanamıyordu. "Engin denizleri birlikte fethettik!"

Cliff hızla ayağa kalktı. "Hiç kimseyle evlenmek gibi bir niyetim yok. Neden evleneyim ki?" Sakinleşmeye çalıştı ve sonra daha dingin bir ses tonuyla konuştu. "Amanda, iki çocuğum var ve onlara tapıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Maddi sebeplerden dolayı evlenmek zorunda da değilim. Bir unvanım olması da umurumda

değil. Aşka inanmıyorum. Benim açımdan evliliği gözden geçirmek için bile açık bir neden yok."

Amanda'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Ayrıca kadınların peşinde koşmayı seviyorum," diye açıkladı. Genç kadının sarsıldığı çok belliydi. "Bunu hep yaptım ve hep yapacağım. Sen bunu zaten biliyorsun. Bu taahhütleri verdiğim hiçbir kadın benimle evlilik sürdüremez."

Amanda kollarını bedenine sardı. "Tabii ki evlenmemelisin... Benimle... Aslında ben bunu demek istemedim... Sadece kafam karışık."

Cliff koşup onu kucaklamak istedi. Tabii ki kafası karışmıştı. Bir piç olduğunu, annesinin onu istemediğini daha yeni öğrenmişti ve bir de Cliff onunla çok yakınlaşmıştı.

"Eninde sonunda kalbini kırarım, Amanda... Gencecik hayatında kalbinin zaten yeterince kırılmış olduğuna inanıyorum."

Amanda gözlerini sımsıkı kapattığında, Cliff onun telaşla sarf etmiş olduğu sözlerden pişmanlık duyduğunun farkındaydı.

"Amanda," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Dün gece olanlar tamamen benim suçum. Birazcık düşünsen, benim korumam altında olmaktan mutluluk duyacaksın. Sana bugüne dek olmadığı kadar iyi bakılacak, sadece benim tarafımdan değil, ailem tarafından da."

"Senin koruman altında olmak istemiyorum."

Cliff onu kırdığını biliyordu ve bunun telafisi ya da yaptığı şeyi değiştirebilecek bir açıklama yoktu. "Özür dilerim," derken neredeyse yalvarıyordu. Korkunç gerçeği söylemek için önceki gece genç kadının odasına hiç gitmemiş olmayı diliyordu. "Amanda, başka seçeneğin yok."

Amanda konuşmaya başlamadan önce bir süre geçti. "Üvey annen, şüpheli olduğum için bana bir koca bulmanın zor olduğunu söylüyordu," dedi. "Belki de bu imkânsızdır."

Cliff irkildi. "Onun söylediği bu değil. O ailenin geçmişinin şüphe dukça şüpheli olduğunu söyledi. Seni sosyeteye sokmak ve hayatta olmak için oldukça hevesli. Ayrıca bu imkânsız değil."

Amanda acıyla ve suçlayan gözlerle onu süzdü.

"Gerçekten söylemek istediğin ne?" diye ürkerek sordu Cliff.

"Gerçeği duymak istiyorum."

Cliff gergindi. "Hangi konuda?"

"Şey..." Dudaklarını ıslattı. "Sevgili olmamız konusunda."

Cliff başını ağır ağır sallarken kalbi fırtınalar koparıyordu. "Peki, soru ne?"

"Eğer soylu doğmuş ve iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi olsaydım, sevgili olur muyduk?"

Cliff, "Bu hiç adil değil," diye haykırdı.

"Sevgili olurduk ve bunun farkındasın! Beni korumana alınmış olmaz, becerirdin!" diye bağırdı, gözyaşlarına boğulmuştu. "Tıpkı dün gece neredeyse yaptığın gibi!"

Cliff ona doğru yürüdü, birden sinirlenmişti. "Bu doğru olabilir ama beni suçladığın nedenden ötürü değil. Sana karşı önyargılı değilim. Daha yeni on sekizine girdin. Ben senden on yıl daha yaşlı ve deneyimliyim!" Bağırıyordu. "Çekicisin... Böyle olduğunu kabul ettim! Ayrıca daha büyük olsaydın ve benimle aynı deneyime sahip olsaydın bunu memnuniyetle yapardım. Ancak büyük değilsin, hiçbir deneyimin yok ve senin için gerçekten bir umut ışığı görüyorum. Güzel bir hayatın olsun istiyorum Amanda, senin deyiminle seni becerirsem hiçbir beyefendi seninle ilgilenmez. Nasıl bundan daha vecizli anlatabilirim?"

"Vecizin ne demek olduğunu bilmiyorum ve umurumda değil! Ben anlıyorum. Senin için yeterince iyi değilim... Tıpkı annem için de olmadığım gibi!"

"Bendim söylediğim bunun tam tersi."

"O zaman yalan söylüyorsun," dedi ve ona hışımla saldırdı. Cliff genç kadının avucu çenesine değmeden önce, bileğini yakaladı.

"Öfkeli olduğun için seni suçlamıyorum," dedi. "Dün gece gereksiz bir şekilde cüretkârca davrandım. Niyetimin bu olmadığını defalarca söyledim ama bir şekilde oldu. Üzgünüm."

"Ben değilim!" Bileğini kurtardı. "Sanırım artık senden nefret ediyorum. Seninle hiç karşılaşmamış olmayı ve buradan başka bir yerde olmayı dilerdim."

Cliff ne kıpırdayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Tamamen tutulup kalmıştı. Amanda kapıya doğru koştu. Şaşkın bir halde onu takip etti. "Bekle! Ciddi değilsin..."

Genç kadın onu itti. "Ciddiyim. Beni rahat bırak, De Warenne. Sadece beni yalnız bırak! Bir daha da davet edilmeden sakın odama gelme!"

Cliff donakalmıştı.

Amanda apar topar odadan çıktı.

Eleanor dışarıda, koridorda duruyordu ve belli ki onlara kulak misafiri olmuştu. Cliff onun ne kadarını duyduğuna kafa yoracak durumda değildi ama Eleanor ona soğuk soğuk bakınca bir krizin patlak vermek üzere olduğunu anladı.

Eleanor, "Amanda, canım," dedi, ağlamak üzere olan Amanda'ya uzanırken. "Madam Didier burada ve yeni gardırobunu seçerken sana yardım etmek istemiştim. Çok keyifli olacak! Hadi yukarı çıkalım canım, seçme işini yaparken sana zavallı, korkak, duygusuz ve bencil ağabeyim hakkında her şeyi anlatabilirim. Ah, kibirli, despot, zalim ve tamamen şerefsiz biri olduğunu söylemeyi unuttum mu? Ama endişelenme, bir daha asla senin odana girmeyecek!"

Amanda burnunu çekti. "O pisliğin teki ama salon ya da sevgili değil."

Eleanor Cliff'e ters ters baktı ve Amanda'yla birlikte kat merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Aferin," diyen Rex, yemek odasından çıkıyordu. "Hayatında bir kere bile olsa pantolonunu üzerinde tutamaz mısın?" Başını iğrenmiş gibi salladı.

Cliff kaşlarını çattı ama cevap veremedi. Kontes de koridora çıkmıştı. Cliff'e kaygıyla baktıktan sonra, yukarı çıkan Eleanor ve Amanda'yı takip etti.

Cliff kütüphanenin kapısına dayandı, kalbi oldukça tuhaf bir şekilde sızlıyordu. Ne yapmış olursa olsun, Amanda'yı incitmişti ve birden kendinden nefret etti. Amanda onun tacizini hak etmiyordu. Ona bir sürü söz vermişti ve doğru dürüst bir gelecek sağlamak bunlardan biriydi.

Ama Cliff o gelecek değildi. Elbette değildi.

Terzi valizini boşaltırken, Amanda yatak odasının penceresine gitti. Cliff de Warenne'den kendisiyle evlenmesini nasıl istemişti? Kendini küçük düşmüş hissetmesi yanaklarının alev almasına neden olmuştu.

Eleanor, "Amanda?" diye arkasından usulca seslendi.

Amanda onu duymamıştı. Dün geceden sonra sevgili olduklarını sanmıştı, karı koca değil. Onun karısı olmak, hiçbir zaman en çılgın rüyalarının bile bir parçası olmamıştı. Onun dengi olmadığını biliyordu. Oysa aşağıya indiğinde onu drahoma ve damat adaylan hakkında konuşurken bulmuş ve ona bir koca bulmaktan bahsettiğini anlamıştı. Amanda dehşete kapılmış ve zıvanadan çıkmıştı. Ani bir dürtüyle o korkunç öneriyi yapıvermişti. Şimdiyse uyuşmuştu.

Dünyasının yolunu annesiyle bir araya gelmek için tepmişti ama onun istememişti. Dün geceden sonra De Warenne'in onu bir sevgili olarak istediğini sanmıştı ama istememişti. Hatta şimdi De Warenne, Amanda'nın hamisi olduğunu savunuyordu ve genç kadını yeğeniyle evlendirecekti.

Amanda incinmiş, şaşkın ve hayatına bir anlam vermeye çalışır halde pencerenin önünde öylece duruyordu.

Geçen haftalar boyunca bir plan yapmıştı, bu planın içinde De Warenne vardı. Onun yardımıyla hanımefendi olmayı öğrenecek, böylece sosyeteye girebilecek ve annesiyle yaşayabilecekti. Her ne kadar çabaları biraz ağır aksak ilerlese de, imkânsızı başarmaya kadar vermişti.

En azından görünüşte bile olsa hanımefendi olmak istemişti ve bunu sadece annesi onu sevsin diye de istememişti. Tüm hayatı boyunca, görkemli evlerin dışında durup güzel salonları ve dükkânları pencerelerinden gözetleyen, farklı olduğunu bilen ve öyle olmamış olmayı dileyen, dışlanmış ve aykırı biri olmuştu.

De Warenne ona tüm bunları değiştirme şansı tanımıştı.

Amanda titredi. Kendini değiştirmeyi hiç önemsemiyormuş gibi davranmıştı oysa gerçek bunun tam tersiydi çünkü eğer öyle olmasaydı bu kadar yoğun çaba göstermezdi. Hâlâ önemsiyordu. Hem de şu anda ağlayacak kadar önemsiyordu.

Evi yoktu, yetkililer tarafından babasından alınmıştı. Hayatta kalmak için yalan söylemek, çalmak ve dilenmek zorunda kalacağı yer olduğundan adaya geri dönmek istemiyordu. Tekrardan o yabani çocuk olmayı istemiyordu.

Amanda gözlerini sildi.

Tabii ki De Warenne onunla evlenmek istemezdi. Amanda onun kendisini bir eş olarak istemesini de asla beklememişti. Ona âşık olarak ve bir an için bile olsa onun sevgilisi olma hasreti çekerek

aptallık etmişti. Ancak De Warenne onurlu bir adamdı ve onunla karşılaşıncaya kadar, Amanda böylesine bir erkeğin varlığına bile inanmazdı. Genç adam yine soylu davranmıştı. Genç kadına hiçbir borcu yokken, adada onun koruyucusu ve şimdi de hamisi olmayı seçmişti. Onu kovabilirdi, oysa bunun yerine, düzgün bir evlilik yapabilmesi için genç kadına yüklüce bir drahoma veriyordu.

Bu Amanda'yı incitiyordu ama aynı zamanda minnettardı. O günlerde zihnini oyalayan eğlenceli görüntüler, bir biçimde değişiverdi. O anda kendini, güzel bir elbise içinde, oldukça albenili ve kibar bir halde, ona şefkatle gülümseyen Cliff de Warenne ile birlikte, bir gül bahçesinde otururken görüyordu. Amanda bir başkasının karısı olduğu için, Cliff'le sadece iki iyi arkadaştılar.

"Şu fildişi ve mercan kırmızısına bak," diyen Eleanor elinde filiz desenli bir motif tutuyordu. Mercan rengi, dalların içinde belli belirsiz görünüyordu. "Saç ve göz rengine çok güzel uyacak."

Amanda diğer kadının yaklaşımının sempatik ve ilgili olduğunu fark etti. Yatağın üzerine yığılmış kumaş örneklerine doğru yürüdü. Gözlerini kırpıştırarak baktı. Şimdiye dek hiç bu kadar çok ipek, saten, şifon ve keten kumaşı bir arada görmemişti. Cliff onu evine almakla ve ona çeyiz vermekle yetinmeyip bir de prenseslere layık bir gardırop oluşturmasını sağlıyordu. "Bu kumaşlar gerçekten benim için gelmiş olamaz değil mi?"

Eleanor, "İstediğini seçebilirsin, Hepsini de alabilirsin," diye gülümseyerek cevap verdi. "Cliff çok varlıklı biri ve ondan ne koparsak kârdır. Nasıl olsa oldukça duyarsız, hödüğün teki!"

"O mükemmel bir adam," diye fısıldayan Amanda, bir şekilde Eleanor'un gözlerine baktı.

Eleanor fildişi ve mercan rengi numuneleri terziye tutuşturarak, Amanda'nın eline dokundu. "Ona son derece âşıksın değil mi?"

Amanda suçrayarak daldığı düşüncelerden kurtuldu, yüzü kızardı. "Tabii ki hayır! Yaptıkları için ona minnettarım, burada, evimde kalmama izin verdiği için, kendimi geliştirmeme imkân tanıdığı için." Söylediklerinde ciddiydi. Artık geri dönemezdi. Bunun, onun korumasının altında olması, bir başkasıyla evlenmesi ve onun arkadaşlığına razı olması anlamına gelmesine rağmen eğer bir şekilde başarabilirse, en azından görünüşte bile olsa hanımefendi olmayı istiyordu.

"Ağabeyimin," dedi Eleanor usulca, "biraz adı çıkmıştır. O evlenecek bir tip değil..."

"Biliyorum!" Amanda geniş ve canlı bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Onu yıllar boyunca kendi gemisinin güvertesinde ya da ele geçirdiği gemilerin güvertelerinde görürdüm. Kingston sokaklarında yürürken görürdüm ve gerçek hanımefendilerin onu cezbetmesine umuduyla, kendilerini aptal durumuna düşürmelerini seyrederdim. Adalardaki herkes Cliff de Warenne'i tanır." Bir yandan konuşmasına rağmen bir yandan da kendisinin Cliff de Warenne'e âşık olan ve reddedilen ilk kadın olmadığını fark etti. Muhtemelen dünyanın her yerinde onun bıraktığı kırık kalplerin izi vardı. Artık o da, asi kalbinin isyanlarını göz ardı etmek zorundaydı.

"O çok yakışıklı, çekici ve zengin biri. Kadınların ona kolayca âşık olabilmeleri anlıyorum. Ama biliyor musun, onun bu kadar ilgili olduğunu asla görmedim. İlişkileri hep kısa sürelidir ve bugüne kadar bir kadını asla eve getirmedi."

Amanda kollarını bedenine sardı. Eleanor'la bu kadar samimi bir sohbete girmek istediğinden emin değildi. "Ağabeyinizle evlenmeyi düşünecek kadar aptal değilim, Bayan O'Neil. Aslında benim için bir evlilik ayarlamakta haklı. Diğer seçeneğim adalara dönmek olacaktı ve her ne kadar denizi ve gemiyle açılmayı sevsem de, oraya geri dönemem."

Eleanor, genç kadının elini tuttu. "Çok cesursun!"

Artık sakin sulardaydılar. "Cesur mu? Ben cesur değilim. Cesurluk aylarca yalnız olmak ve bir sonraki yemeğinin nereden geleceğinden emin olmamak demektir. Cesurluk geminizin gelişini izlemek ve kimin ölüp kimin kaldığını bilmemek demektir."

Eleanor'un gözleri büyüyünce, Amanda bu kadar açık konuşmamayı dileyerek, döndü. Ama doğruydu. Babasının yolculukları çoğunlukla planlanandan çok daha uzun sürerdi ve babasının rastladığı gerçeğiyle artık yüzleşebiliyordu. Ölümün, iyi imkânlar sağlamadığı gerçeğiyle artık yüzleşebiliyordu. Ölümlerden önceki son aylarda, Amanda hayatta kalmak için balık tutmak, mango toplamak, dilenmek ve çalmak zorunda kalmıştı. Bir kasırga sırasında babası Kıbrıs'ta tutuklanmıştı ve bir yıl boyunca gelmemişti. O zamanlar Amanda on üç yaşındaydı. Yalnız, yapayalnız kalmıştı ve çok korkmuştu. Ayrıca kıyıya galupa her yaklaştığında babasının güvertede olmayacağı düşüncesiyle dehşete düşerdi.

Başka seçeneği yoktu. Cliff'in önerdiği hayatı aşırı derecede istiyordu. Belki de Cliff'in ona aldığı evin bir gül bahçesi vardı, yoksa bile kendisi bir bahçe yapabilirdi. Ayrıca sosyeteden hâlâ korkuyor olsa da, belki de o kadar kötü olmayacaktı. Sonuçta Cliff'in ailesi en üst tabakadandı ve onu nasıl karşıladıkları ortadaydı. Hiçbiri ona tepeden bakmamıştı, en azından şimdilik. Belki de Londra sosyetesi, ada sosyetesi kadar kötü değildi. Ayrıca bu defa Kingston sokaklarında dolaşmasından farklı olacaktı. Şimdiye kadar hiç doğru dürüst giyinmemişti ki. Zarif ve güçlü ailesinin ortasında ve Cliff'in kollarındayken sosyeteye tanıtılacaktı.

Bunu yapabilirim, diye düşündü Amanda. *Bunu yapmak zorundayım!*

Eleanor, "Şimdi anlıyorum," dedi usulca, "Cliff sana neden böyle bakıyor."

Amanda onu duymuyordu. Yatağa doğru yürüdü, Eleanor da onu takip ediyordu. "Sadece bir elbiseye ihtiyacım var," dedi usulca. Ama

onunsa ve fildişi renklerindeki ipek kumaşı aldı ve göğsüne tuttu. Gülümsüyordu. Çok güzel ve çok kadınsıydı. Birdenbire onu dün gece rastladığı gibi istedi. "Bunun içinde güzel olacağımı düşünüyor musun?" diye ağır ağır sordu.

Eleanor gözlerinde bir parıltıyla, "Salonun en güzel kadını olacak ve doğrusu, Cliff arzularını dizginlemekte güçlük çekecek," dedi. "Ayrıca bir düzine elbiseye ihtiyacın var, Amanda. Bir tanesi asla yetmez."

Amanda, tıpkı hayatının değişmesi gibi, bu kadar çok giysiye ihtiyacı olacağına da zar zor inanabiliyordu. Belki de bu Cliff de Wayne'in sevgilisi olmaktan daha iyiydi. Sonuçta bugüne kadar kendine ait güvenli ve korunaklı bir evi hiç olmamıştı. Belle Mer'i yaparken iki yakaları bir araya gelmemişti ve borçları karşılığında satılma tehdidi her zaman olmuştu.

Babası ona yalan söylemişti ama şimdi Amanda için çok mutlu olacaktı. Kızı için böyle bir hayat isterdi.

Annesine gelince, günün birinde nasıl olsa karşılaşacaklardı. Amanda karşılaştıkları zaman annesinin karşısında bir korsan kızı değil, yanında yakışıklı kocası olan zarif bir hanımefendi görmesini sağlayacaktı ve annesi yaptığı şeyin ona ne kadar acı verdiğini ve incittiğini asla tahmin edemeyecekti. Çünkü Amanda başını dik tutacak ve bir kontes kadar zarif bir edayla gülümseyecekti.

Peki ya Cliff? Arkadaş olacaklardı, hatta belki de çok iyi iki dost olacaklardı ve Amanda onu sonsuza dek sevecek olmasına rağmen tıpkı adadayken ona uzaktan uzağa hayran olduğu gibi aşkını da uzaktan yaşayacaktı. Sonuç olarak bunun kendisini çok incitmeyeceğini umuyordu.

Eleanor pembe şeritli fildişi bir kumaş örneğini kaldırıyordu. Amanda ona baktı. "Hangisini seçmem gerektiğini düşünüyorsun söyle."

Muazzam büyüklükteki Harrington servetinin tek vârisi olan Leydi Harrington iki misafiriyle birlikte, Londra'daki evi Greenwich'in kızıl odasında oturuyordu. Misafirleri eski ve sevgili dostları Leydi Bess Waverly ve Leydi Felicia Capshaw'du. Yirmi beş yaşlarında, ufak tefek, porselen gibi bir tene ve mavi yeşil karışımı büyüleyici gözlere sahip olan ağır başlı kadın altın rengi kadife kanepede oturuyordu. Platin sarısına yakın soluk renkli saçları ensesinde sımsıkı toplanarak modern bir topuz yapılmıştı, oysa onun tercihi böyle alaturka subuk modeller değildi. Çok varlıklı olmasına rağmen gösteriş yapmaktan hoşlanmadığı için lacivert elbisesi çok sadeydi ve küçücük elmas küpeler ve bir elmas kolyeden başka mücevher takmamıştı. Bununla birlikte arkadaşlarının elbiseleri oldukça süslü püslüydü. Bess son günlerdeki sevgilisi olan Rus Kontu'nun hediye ettiği devasa büyüklükteki yakut gerdanlığı takmıştı. Felicia ise herhangi bir dul kadının asla takmayacağı kadar çok yakut takmıştı. Ancak yakın bir zamanda vefat eden kocası ona küçük bir servet bırakmıştı ve o da üçüncü bir koca bulma umuduyla yanıp tutuştuğu için, elinden geldiğince ışıldamaya çalışıyordu.

Ayrıca aklında uygun bir aday da var gibi görünüyordu. Felicia son bir saati, kendisi gibi iki kez evlenmiş olan yaşlı Kont'u ve geçen hafta boyunca adamın onu dört kez ziyaret ettiğini anlatarak geçirmişti. "Ne düşünüyorsun, hayatım?" diye sordu Felicia hevesle. Şehvetli, esmer bir kadındı.

Blanche sakin bir tavırla arkadaşına gülümsedi. "Duymak istediğin şeyi mi söylememi istiyorsun yoksa tüm bunlar hakkında gerçekten ne düşündüğümü mü?"

Felicia oturduğu yerde dikleşti.

Bess kahkahayla güldü. "Senin onayını istiyor, Blanche. Tanrım, keşke biz de hayatın aksaklıklarına karşı senin gibi kayıtsız kalabilseydik!"

Blanche dikkatle gülümsedi, güvenmemişti ama gerçeği arkadaşlarıyla paylaşacak da değildi. Keşke yaşamın çılgınlıklarını önemsiyor olabilseydi. İç geçirdi. Altı yaşındayken annesinin bir çete ayaklanmasında acımasızca katledilmesine şahit olmuştu. O olayı ya da bir önceki günü hatırlayamıyordu ve o günden beridir yaşamın getirdiği her karmaşıklığı sakince kabul ediyordu.

Felicia, "Lord Robert'ı sevmiyorsun," diye surat astı.

Blanche eline birkaç kez hafifçe vurdu. "Seni seviyorum, hayatım. Gerçekten bir evliliğin içine tekrardan bu kadar çabuk atlaman gerekiyor mu? Üçüncü kocanı daha dikkatli seçemez misin?"

Felicia sinirlenmiş görünüyordu. "Ben senin gibi değilim, Blanche, benim damarlarımda buz dolaşmıyor. Lord Robert olmasa bir sevgilim olacak. Bess gibi ben de evlilik yatağının şehvetini içtenlikle özledim."

Blanche bocalamamıştı. Arkadaşları onun bakire olduğunu biliyorlardı. Neden evlenmeyi reddettiğini ve hatta bekâr kalsa bile neden bir sevgili bulmadığını bir türlü anlayamıyorlardı. Erkeklerin kendisiyle ilgilenmediğini onlara açıklamaya çalışmaktan bıkmıştı. Harrington Malikânesi'ndeki hayatı güvenli ve huzurluydu, babasına göz kulak oluyordu ve başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Şimdiye dek hiçbir erkek kalbinin çarpmasına neden olmamıştı. Kadınlara karşı bir ilgisi de yoktu, hem de hiç yoktu, sadece ruhu gibi bedeni de ölmüştü. "Sana bir süreliğine bir sevgili bulmanı öneririm, tatlım ama ağzını sıkı tut. Ayrıca bu sefer daha akıllı birini seç." Felicia'nın ikinci kocası yakışıklı olsa da oldukça tez canlı, genç bir adamdı ve safkan atıyla tehlikeli denecek kadar yüksek bir çitten atlaması sonucu hayatını kaybetmişti.

Blanche, Lord Waverly ve iki çocuklarına rağmen Rus sevgilisine deli gibi âşık olan Bess'e doğru döndüğünde gümüş bir tepsi taşıyan kahyası içeri girdi. "Leydim?"

Blanche kibarca ayağa kalkarak tepsideki kartı aldı. Kartın bir zamanlar neredeyse kayınvalidesi olacak kadının ziyaretini bildirdiğini görünce sevinmişti. O zaman Tyrell de Warenne ile nişanlanmıştı ancak ikisi de birliktelliklerini sürdürmek istememişti. Tyrell sevgilisine deli gibi âşıktı ve sonuç olarak onunla evlenmişti. Kızının bir kız kurusu olarak kalmak istediğini ve böyle daha huzurlu olacağını en sonunda fark eden Blanche'ın babası, başka bir nişan için ısrarcı davranmamıştı. Blanche, Adare Kontesi'ne karşı sıcak duygular beslemişti ve Mary de Warenne'in de kendisini sevdiğini biliyordu.

"O kim?" diye soran Bess, ayağa kalktı. "Geciktim. Nicolas beni Beverly Oteli'nde bekliyor."

Blance tam ona kim olduğunu söyleyecekti ki salonun dışındaki koridorda onlara doğru yaklaşan Kontes'i ve beraberindeki esmer beyefendiyi gördü. Kalbi pırpır ederek onu şaşırtmıştı.

"Ah!" diye haykıran Bess sırıttı. Felicia'yı dürttü ve sesini alçaltarak, "Bu Adare Kontes'i ve onun yakışıklı ve kasvetli olsa da hiç evlenmemiş oğlu, Land's End'in Sör Rex'i. Senin için harika bir sevgili, Felicia. Bir bacağının olmamasına aldırış etme, onun yatakta oldukça aktif olduğunu duydum."

Felicia'nın yüzü kızardı. "Hiç gülmüyor."

"En iyi sevişenler ciddi erkeklerden çıkar, tatlım. Ben gitmeliyim!" Bess, Blanche'ın yanaklarından öptü, Kontes'i ve Rex'i selamlayarak telaşla salondan çıktı. Blanche yüzüne bir gülümseme yerleştirdiğinden emin olunca Kontes'i karşılamak üzere ilerledi ve Bess'in sözlerini reddederek, Rex de Warenne'e bakmamaya çalıştı. Tabii ki onu tanıyordu. Ağabeyiyle kısa süren nişanlılık döneminde biraz sohbet ettikleri olmuştu. Bunlar genellikle üstün körü ve zoraki yapılmış sohbetlerdi. Aslında bu adam anlaşılmaz bir şekilde rahatsız olmasına neden oluyordu, bu çok tuhaftı çünkü kimse onun gerilmesine neden olma becerisine sahip olmamıştı.

"Kontes, bu ne hoş bir sürpriz." Kadının üstün mertebesine saygı göstererek reverans yaptı.

Daha sonra Rex'e baktığında, gülümsemesinin yüzüne yapıştığını hissediyordu. Onu selamlarken, gözlerine bakmaktan kaçındı. "Sör Rex, ziyaretinize çok memnun oldum." Ondan tamamen kaçınmak mümkün değildi çünkü oldukça iri ve mükemmel bir adamdı. Gözünün bir ucuyla adamın kaslı bacağına kısa bir bakış attı. "Sevgili dostum Leydi Capshaw'u hatırladınız mı? Yıllar önce Adare'de bana katılmıştı ama o zaman adı Leydi Greene idi."

Herkes birbiriyle tanışırken, Blanche ikram yapması için kâhyasına işaret etti. Ağırlama işini organize etmek, kısa bir süre için kaybetmiş olduğu dengesini yerine getirdi. Kontes'in ziyareti gerçekten bir sürpriz sayılmazdı ancak ona eşlik eden oğluna gafil avlanmıştı.

Rex hiç şehirde olmazdı. Onu belki iki uzun fazla bir süredir görmemişti. Acaba tüm vaktini Cornish Malikânesi'nde mi geçiriyor, diye merak etti. Savaş kahramanı unvanıyla birlikte o araziyle ödüllendirilmişti. Hiç değişmemişti. Hâlâ çok iri, çok esmerdi ve gözlerinde o korkunç acının gölgesi vardı. Ancak o bile arkadaşlarının haklı olduğunu itiraf edebiliyordu, esmer tercih edenler için adam çok yakışıklıydı.

Felicia cilveli bir şekilde, "Sör Rex, sizi tekrar görmek büyük bir zevk," dedi. "İrlanda'da tanıştırıldığımızı çok iyi hatırlıyorum."

Adam onu onaylar gibi başını salladı, gülümsemiyordu. "İyi olduğunuzu görüyorum." Kara gözleri Blanche'a kaydı ve sonra tekrar yönünü değiştirdi.

Blanche, Felicia'nın onun yatağına girmeye çalışacağının farkındaydı. Kendi kendine bunun umurunda olmadığını hatırlattı ve çabucak Kontes'e döndü. "Ne kadardır şehirdesiniz?" diye gülümseyerek sordu.

"Yalnızca iki gün oldu," dedi Kontes. "Terasta dolaşabilir miyiz, hayatım?"

Blanche, Kontes'in kendisiyle özel bir konu hakkında konuşmak istediğini fark etti. Felicia şimdi de Rex'e ne kadar zamandır şehirde olduğunu soruyordu ve adam her ne kadar cevaplıyor olsa da, sabırsız ve öfkeli gibi görünüyordu. Bir ara adamın gözlerinin Felicia'nın oldukça ortada olan dolgun göğüs dekoltesine kaydığını yakaladı ama sonra zaten tüm erkeklerin, bu iki sosyal açıdan aktif arkadaşına yakınlık gösterdiğini düşündü.

Onları baş başa bırakmak gerçekten de Blanche'ın umurunda değildi, Mary'nin koluna girdi ve birlikte dışarı çıktılar. "Sör Rex'in bugün sana eşlik etmesi ne kadar düşünceli bir davranış," diyen kendi sesini duydu.

Bir gözü sürekli salondaki çiftin üzerinde gibi görünüyordu. Felicia espri yapıyor olmalıydı çünkü Rex gönülsüz de olsa, en sonunda gülmeye başlamıştı.

Mary, "Çok şaşırdım," diye itiraf etti. "Tüm oğullarımın içinde bir o böylesine toplumdan uzak yaşayabiliyor. Asla şehirde olmaz, dolayısıyla işlerin bir çoğunu kendim yapmak zorunda kalırım. Senin de kesinlikle bildiğin üzere, her ne pahasına olursa olsun toplumdan kaçar ancak Land's End'de çok meşgul olduğunda ısrarcı. Sen nasılsın Blanche? Lord Harrington nasıl?"

"Babam gayet iyi. Bazı işlerini halletmek için Stokholm'e gitti. Seyahatte olduğu zaman onu özlüyorum," dedi dürüstçe.

Aslında Bess ve Felicia ziyaretine gelinceye kadar müthiş derecede yalnızdı. Sonra düşüncesini değiştirdi. Her gün ziyaretçileri olmuştu ve herhangi birini reddedemeyecek kadar kibar biriydi ama hiçbir sohbet hissettiği yoğun yalnızlık hissini hafifletmeye yetmemişti. Zaman aktıkça, yalnızlık duygusu daha da beter bir hal alırdı. Bazı zamanlar salondaki neşeli kalabalığa bakar ve sanki her şeyden

uzakta duruyormuş gibi hissederdi, herkesi seyreder ve hiçbirini, hatta kendisini bile tanımazdı. Hatta Harrington döndüğü zaman onu ziyaretine ne kadar sevinse de, bu kendi adasında olduğu duygusunu değiştirmezdi. Oysa hayatının böyle olmasını o istememiş miydi? Babasının onu evlendirmesi, Blanche'ın yalnızca bir sözüne bakardı. Ürperdi. Tamamıyla yabancı biriyle evlenmek ve koskoca bir ömrü yapmacık davranarak geçirmekten daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Babanın iyi olduğuna sevindim," dedi Kontes. "Haberleri duydun mu? Oğlum Cliff şehirde ve velayeti altında biri var."

Blanche şaşırmıştı. "Cliff'in velayeti altında biri mi var? Bu nasıl oldu?"

Her ne kadar Blanche asla böyle bir şey söylemese de, Cliff bir koruması altına almak için çok yakışıklı ve çok hovarda biriydi.

"Cliff, adalarda çiftlik sahibi bir beyefendi olan ve kısa bir süre önce ölen babasını tanıyor. Amanda'nın annesi onu doğururken ölmüş ve Cliff onu buraya annesinin ailesiyle kavuşması için getirdi ama görünüşe göre onunla bir araya gelecek kimse yok."

"Ah, ne feci!" Blanche gerçekten üzülmüştü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Mary, onun kollarını tuttu. "Ne kadar iyisin. Bizi kabul etmeni umuyoruz. Bu Amanda'nın ilk ziyareti olacak."

Blanche anlamamıştı.

"Onu Carrington balosuna götürmeyi umuyoruz ancak babası beyefendiden çok bir haydutmuş ve genç kadın alışılmışın dışında bir tarzda yetiştirilmiş. O sevimli ve güzel bir hanımefendi ama sosyal yönden eğitimi biraz eksik kalmış."

Blanche o anda idrak etti. "Mary, Amanda'yı evime getirmen beni çok memnun eder. Kesinlikle ne olursa olsun, her şeyin yo-

lunda gitmesini sağlayacağım. Eğer istersen, takdim edilmesine de yardımcı olurum."

Mary, "Teşekkür ederim," dedi hararetle. "Bu Cliff ve Bayan Carre için tabii ki çok önemli. Yardım etmen bizi çok memnun eder."

"Bu benim için bir zevk olur," dedi Blanche. Tekrar salona gözgezdirdi ve gergin bir halde olan Rex'in tek başına, pencereden onları izlediğini görünce şaşırdı. Felicia da tek başına koltuğa oturmuştu ve sıkılmış görünüyordu. Anlaşılan, Rex de Warenne arkadaşıyla bir sevgili olarak ilgilenmemişti.

Bu Blanche'ın meselesi değildi ama yine de nedense rahatlamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cliff'in tek yapmak istediği volta atmak iken, kendini tutuyordu. Amanda ve Eleanor dışında, tüm aile bireyleri akşam yemeği öncesinde salonda toplanmıştı. Neden geç kaldıklarını kafasında canlandırmayordu ancak Eleanor'u ve Amanda'yı tanıdığı için böylesine cüretkâr bir ikiliden korkmaya başlamıştı. Gün boyunca o konuşmalar peşini bırakmamıştı ve hâlâ kendini hasta gibi hissediyordu.

Sanırım artık senden nefret ediyorum. Seninle hiç karşılaşmış olmayı dilerdim.

Amanda onu gerçekten hor görseydi, ne yapardı bilmiyordu. Amanda'nın onunla hiç karşılaşmamış olmayı dilemesine bir türlü katlanamıyordu. Genç kadın onun için oldukça önemli olmuştu. O sözleri isteyerek söylememişti, öyle değil mi? İncinmiş olduğu için öfkeyle konuşmuştu ve Cliff onu suçlamıyordu.

Çocuklar onlarla birlikteydi, yemeklerini çocuk odasında yeni yemişlerdi ve üst katta sakin bir akşam geçirmeye hazırlanıyorlardı. Sean'ın önceki evliliğinden olan oğlu Michael ve Lizzie ile Tyrell'in en büyük çocukları Ned, Alexi'yle birlikte terasın kapısında çok ciddi ve heyecanlı bir sohbete dalmıştı.

Alexi'nin elinde bir sapan olduğu için, Cliff birinin onları kontrol etmesi gerektiğinin farkındaydı ama Anahid ortalarda görünmüyordu. Ariella yere oturmuş, parlak sarı saçlı ve O'Neill'lara has gri gözleri olan bir yaşındaki Eleanor'un oğlu Rogan'a yüksek sesle kitap oku-

yordu. Lizzie'nin artık dört yaşına girmiş olan kızıl saçlı kızı Margery de onlarla birlikteydi. Bir ejderha hikâyesi olduğundan, iki çocuk da mest olmuş bir şekilde dinliyordu. Lizzie bir hizmetçi kadar sıradan bir halde onlarla birlikte oturmuş, diğerlerine mutlulukla gülümsüyordu ve bir gününü üç çocuğuna dadılık yaparak geçirdiği için yanakları kıpkırmızı olmuştu. Hiç bu kadar güzel olmamıştı çünkü yine bir bebek bekliyordu.

Kontes, Tyrell ve Lizzie'nin diğer oğlunun peşindeydi. Charles'a Chaz diye hitap ediyor ve onu çok seviyordu. Chaz iki yaşındaydı ve masaların, sehpaların üzerinde ne var ne yoksa çekme peşindeydi. Cliff hayal meyal, paha biçilmez bir tabağı kırmak üzereyken Rex'in Chaz'i yakaladığını gördü. Dışarıdaki oğlanlar ortadan kaybolmuştu ve hava neredeyse kararmıştı. Cliff onların peşinden giderken, koridorda kız kardeşinin nefesi kesilmiş gibi konuştuğunu duydu. Terasın kapısının kolunu kavradığında, gözünün ucuyla pembe bir görüntü fark etti.

Döndü, şoke olmuştu, aklında sadece bir kelime vardı: *Amanda.* Tökezledi ama bir şekilde düşmeden kendini toparladı.

Üzerinde pembe ipekli bir elbiseyle ve saçları toplanmış bir halde Eleanor'la birlikte kapının eşiğinde duruyordu, o kadar güzeldi ki şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Tek yapabildiği güzelliği ve masumiyetiyle büyülenmiş bir halde seyretmek ve delicesine arzu etmekti.

Her nasılsa bir sandalyeye oturmuştu.

Genç kadın pırıl pırıl parlıyor ve utangaç bir tavırla gülümsüyordu.

En sonunda, *Aman Tanrım*, diye içinden geçirdi, kalbi göğüs kafesinin içinde fırtınalar koparıyordu.

Amanda o kadar güzeldi ki güzelliği içini sızlatıyordu ama Cliff, onun mükemmel bir güzelliğe kavuşacağını en başından beri bilmiyor muydu?

La Sauvage gitmişti ama onun nasıl bir kadına dönüşmüş olduğuna gören Cliff'in buna aldırış ettiği yoktu.

Gözlerini genç kadından alamıyordu.

"Cliff!" Eleanor bağırıyordu. Yumruklarını kalçalarının üzerine koymuştu. Cliff'e sert bir bakış fırlattı.

Cliff ayağa fırladı ve telaşla onlara doğru giderken, kahrolası kilitine tekrar takıldı. Sonra savrularak Amanda'nın önünde durabildi, korkunç derecede nefesi kesilmişti. Gözleri birbirlerine kenetlendi. Cliff onun tüm Britanya'nın en güzel kadını olduğunu söylemek istiyordu ama tuhaf bir şekilde söyleyecek bir şey düşünemiyordu.

"Gülünç mü görünüyorum?" diye fısıldadı Amanda.

Cliff'in kalbi imkânsız ve tehlikeli bir şekilde yerinden oynadı. "Şey," demeyi başararak, genç kadının elini tuttu. "Öyle güzel görünüyorsun ki... kelimeler yetersiz kalıyor..."

Amanda'nın yüzünün rengi gitgide kızarıyordu. "Nazik olmak zorunda değilsin."

Cliff, genç kadının elini dudaklarına götürdü, ama öpmedi. Hâlâ şaşkınlık bir haldeydi. "Amanda..." Yutkundu, sonra da söyleyiverdi. "... Senin kadar güzel biri olamaz."

Amanda'nın gözlerinden memnuniyet akıyordu ve kendine daha güvenli bir tavırla Cliff'e gülümsedi.

Cliff, elini dudaklarına doğru kaldırdı ve bir süre teninde oyalanarak öptü. Genç kadının aklına ne kadar düştüğünün farkındaydı. Daha da fenası içindeki özlemin sadece fiziksel olmamasıydı. Cliff aslında bunun ne olduğunu ne tanımlayabiliyor ne de ayırt edebiliyordu... ya da bunu yapmaktan korkuyordu. Ancak elini kolayca bırakamazdı. Sonsuza dek tutmak istiyordu. "Saçlarını mı kestin?" diye usulca sordu.

Amanda başını iki yana doğru salladı. "Hayır."

Cliff rahatlamıştı. "Sevindim," diye fısıldadı. Genç kadının yüzünün her kıvrımını dikkatle incelediğinde, hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu fark etti ancak pembe ipekli kumaşın göğüslerini, belini nasıl okşadığını gördü ve derin bir nefes aldı. Bir şekilde her şey değişmişti.

"Lizzie tokayla saçlarını topladı. O da saçlarını uzatıyor."

Cliff'in gözünün önüne, Amanda'nın tamamen çıplak, büyüleyici görüntüsü geldi, uzun bukleleri sırtına, omuzlarına ve dolgun göğüslerine kadar uzanıyordu. Önceki gece çıplaktı ve saçları açıktı ama umutsuzluk ve keder sancıları içinde bıçağıyla geceliğini parçalara bölüyordu. Şimdiyse onu kendisine yumuşacık gülümserken görüyordu, yanakları arzuyla pembeleşmiş ve Cliff'in kendisine doğru gelip onu yatağına götürmesini bekliyordu.

Cliff hayatı boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Genç kadının elini bıraktı. Boğazını temizledi. "Madam Didier'nin elinde bir müşterisinin almaktan vazgeçtiği bir elbise vardı diye tahmin ediyorum."

Amanda onaylar gibi başını salladı. "Bazı değişiklikler yapacak kadar nazik davrandı... Böylesine güzel bir elbise nasıl geri çevrilir ki?"

"Mutlu olduğunu görüyorum," derken soluklandı. "Sana yüz tane daha alırım."

Genç kadın onun gözlerinin içine içine gülümsüyordu. "Yüz tane elbiseye ihtiyacım yok. Cliff, aklım başıma geldi," dedi usulca.

Cliff'in gülümsemesi solmuştu. Bu ne anlama geliyordu?

"Umuyorum ki," duraksadı, dudaklarını kemiriyordu, "yemekten sonra sana bir şey sorabilirim."

Benim kocam sen olabilirdin. Genç kadının karısı olmak istediğini hatırlayınca, gerildi. Bu Cliff'in asla unutmayacağı, olağanüstü

bir soruydu. "Bana her şeyi sorabilirsin," dedi yumuşak bir sesle. Bakışları tekrar karşılaştı.

Sonra birisi öksürdü.

Cliff şaşkın bir halde yalnız olmadıklarını fark edince yanaklarının alev aldığını hissetti. Odadaki ailesine göz gezdirdiğinde, Eleanor'un sürekli surtmasından, Rex'in açıkça eğlenir gibi bakmasından, annesi ve Lizzie'nin kocaman gözlerle onları süzerken bilmiş bilmiş gülümsemesinden hiç hoşlanmadı. Hatta Ariella bile, sanki çok tuhaf ve uygunsuz bir şey yapmış gibi oldukça meraklı bir şekilde onu süzüyordu.

Kontes öne çıktı. "Amanda, tatlım, katılıyorum. Çok güzelsin. Rex oğlanların arkasından giderken, siz de özel konuşmanızı yapabilirsiniz. Ben hanımları yemek odasına götürürüm ve Anahid de diğer çocukları dinlenmeleri için yukarı götürebilir."

Cliff üvey annesine, "Teşekkür ederim," dedi ve onu yanağından öptü. Dışarıda oğlanların arsız arsız bağrıştıklarını duyuyordu.

Mary ona gülümseyerek, "Senin adına mutluyum," dedi.

Kadının ne ima ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Herkes gittiği zaman, Amanda'ya gülümsedi. Ona bakması bile, kalbinin yeniden çılgın gibi çarpmasına yetmişti. Neden böyle tepki verdiğini merak etmeye başlamıştı ve bu onu endişelendiriyordu. Artık resmî olarak onun hamisiydi ve kendisini toparlaması gerekiyordu. Hamiler, korumaları altındaki kişileri arzulamazdı, bu kadar basitti. "Kapıyı kapatayım mı?"

Amanda omuzlarını silkti. "Sorun değil."

Açık bıraktı. "Amanda, bu sabah için üzgünüm," diye başladı.

Amanda elini genç adamın göğsüne koyunca, kalbinin daha da hızlı atmasına neden olmuştu. "Bir drahomadan ve bir evden bahsediyordun." Elini indirdi.

Basit bir dokunuşu bile Cliff'in dün gece yatakta geçirdikleri her anı detayıyla hatırlamasına neden olmuştu. Cliff gergin ve huzursuz olmuş halde kendini toparlamak için bir süre odayı arşınladı. "Evet. Bir drahomaya ihtiyacın olduğunu düşündüm ve bunu sağlayacağım. Ev, bunun bir parçası olacak. Bu sabah temsilcilerimi devreye soktum."

Genç kadının gözleri büyümüştü. "Öyleyse evlendiğim zaman bir evim mi olacak? Bu ev bana mı ait olacak? Yoksa kocama mı?"

Genç kadının artık evliliğinden bahsederken bu denli serinkanlı olması, Cliff'i tuhaf bir biçimde rahatsız etmişti. *Benim kocam sen olabilirdin!* "Böyle bir drahomanın evlendiğinde senden kocana geçmesi, adaylar için cazip bir durum. Bununla birlikte, ben evin sana ait olmasını ve en büyük oğluna miras kalmasını tercih ederim. Bir koca olarak karısının işlerini takip edeceği için, bu durum bir damat adayı için her halükârda çekici olacaktır. Zaten senin oğlun aynı zamanda onun da oğlu olacak."

"Çok cömertsin," diye inleyen Amanda'nın gözleri büyümüştü ve Cliff onun heyecanını görebiliyordu.

Cliff çok rahatsız olmuştu. "Öyleyse evliliğin en iyisi olduğu sonucuna mı vardın?"

Amanda gözlerini kaçırdı, kızarmıştı. "Cliff... de Warenne. Bu sabah düşünmeden konuştum. Yani... söylediklerimi, söylememiş olmayı dilerdim... Çok aptalcaydı!"

Cliff, "Amanda," diye başladı. "Sen aptal değilsin..."

"Hayır, dinle! Benimle asla evlenmeyeceğini biliyorum. Tabii ki bunu biliyorum. O sözleri neden söylediğimi bilmiyorum. Söylemek istediğim dün akşam olanlardan sonra sevgili olacağımızı sanmıştım, ama sen sadece benim hamim olmak istediğini yüz kere söyledin." Yüzü giderek kızarıyordu. "Senden nefret etmiyorum. Senden asla nefret edemem."

Cliff gidip kapıyı kapattı ve koridorda kimsenin onları dinlemediğini görünce rahatladı. "Bundan çok mutlu oldum, Amanda. Anlıyorsun değil mi? Ben asla kimseyle evlenmeyeceğim."

Genç kadın yüzünü buruşturdu. "Günün birinde harika bir hamisiyle evleneceksin. O büyük bir olasılıkla bir prenses olacak... Bundan eminim."

Onu ikna etmenin bir yolu olmadığını fark eden Cliff, içini çekti. "Söylemek istediğin bu muydu? Bugünkü düşüncesizce hareket etmeden duyduğun pişmanlık mıydı?"

"Buydu ama daha da önemlisi, bu evin benim için anlamını çözmek istememdi."

Cliff düşünmeden uzandı, parmakları genç kadının yanağında dolaşmaya başı, sonra birden ellerini pantolonun cebine sokuverdi. "Ev senin olacak. Aslında, bu sabah temsilcim ilgi çekici bir yer buldu. Ev şehrin güneyinde ve at arabasıyla gidilirse buraya yarım gün uzaklıkta."

Amanda dudaklarını kemiriyordu ve gözleri heyecanla dolmuştu.

"Amanda, ne oldu?"

"Bana ait olacak bir ev veriyorsun!" diye inledi. İngilizler Belle Mer ve *Amanda C*'yi aldı. Adıma kayıtlı hiçbir şeyim yok ama sen bana bir ev veriyorsun... Hem de tamamen benim olacak bir ev. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlayabiliyor musun?"

Daha önce anlamamıştı ama artık anlıyordu. "Anlamaya başladım. Korkun olmasın. Ev senin olacak, kocanın değil." Tereddüt etti. "Peki bu evlilik ihtimali artık seni de heyecanlandırıyor mu?"

Genç kadının gülümsemesi kaybolmuştu. "Senin uygun bir eş bulacağını biliyorum. Beni aşağılık biriyle evlenmeye asla zorlamayacağını biliyorum."

Cliff, "Tabii ki zorlamam," dedi usulca.

"Böyle bir hayat için evlilik küçük bir diyet olacak, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Cliff şimdi çok huzursuz olmuştu ve onun acılara göğüs germe tarzına saygı duymuştu. "Bu her kadının yapmak zorunda olduğu bir şey. Geçimlerini sağlamak için koca bulmalılar. Büyük bir mirasa bile sahip olsalar, bunun güvenliği için yine evlenmeliler."

"Biliyorum." Amanda uzaklaştı, elleri kasılmıştı. Amanda'nın onu seyrettiğinden habersiz bir halde yürümesini izlerken, nefesi kesiliyordu. Amanda'ya bir koca bulmak gerçekten ne kadar zor olabilirdi? Artık mütevazı ama gerekli bir drahomanın bile fazla olacağını düşünüyordu çünkü bazı beyler ona bir kez baktıktan sonra karasevdaya tutulacaklardı. Bu düşünce Cliff'i neredeyse kıskandırmıştı.

Amanda ona baktı, aralarındaki mesafe onları ayırıyordu. "Bana koca olarak nasıl birini bulmayı planlıyorsun?" diye usulca sordu. "Babam gibi biri mi olacak? Korsan değil tabii ama güçlü ve korkusuz biri mi?"

Cliff kendi gözlerinin dehşetle büyüdüğünü hissediyordu. Onu dürüstçe cevaplamak mümkün değildi çünkü Carre gibi vahşi bir hayvanı ona yamamak en son yapacağı şeydi. Amanda'nın Carre gibi vahşi bir hayvanı hak ettiğini düşündüğünden şüphe etmeye başlamıştı. "Sana bir beyefendi bulacağım, Amanda. Cömert ve kibar birini, sana sevmek dışında asla el uzatmayacak birini bulacağım."

Genç kadın şaşırmıştı. "Yani demek istediğin... bir beyefendi mi? Gerçek bir beyefendi mi? Senin gibi mi?"

Cliff yanaklarının kızardığını hissediyordu. "Kesinlikle bunu kastediyorum." Ondan uzaklaştı, lanet olsun, genç kadının daha önce söylediği sözler kulaklarında çınlıyordu. *Benim kocam sen olabilirdin.* Birden dönüverdi. Amanda kaşları kalkık bir halde onu süzüyordu. Cliff bu yüzden gülümsemeye çalıştı. "Ashford Konağı'nı benimle birlikte incelemek ister miydin?" diye sordu.

Umduğu gibi Amanda çok şaşırmıştı. Gözleri parlıyordu. "Yani, bana drahoma olarak vermeyi planladığın eve mi gideceğimizi söylüyorsun? Birlikte mi?"

"Uzak değil." Düşünceliydi ve bu fikirden çok hoşlanmıştı. "Çocukları da alabiliriz. Henüz kırsalları görmediler. Bir ders bile kaçırmaman için Monsenyör Michelle'i de götürürüz." Göz kamaştırıcı olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle ona baktı. "Yakın bir gelecekte bir şekilde gidip görmeyi planlıyordum. Bunun yerine ailecek seyahate çıkabiliriz."

Amanda zıpladı ve Cliff herhangi bir tepki veremeden kollarını sarmış ona sardı. "Hamim olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı, dudakları Cliff'in yanağındaydı.

Onu öpmek isteyen Clif donakaldı. Omuzlarını tutup Amanda'yı uzaklaştırdı ve gülümsedi.

Nedense, gidişat pek planlandığı gibi değildi.

Amanda gözlerini arabanın dışına dikmiş, girdikleri beyaz taş döşemeli geniş yolun çevresinde kusursuz biçilmiş olan çimleri ve yine aynı düzendeki çitleri görünce gerilmişti. Altı kişilik at arabası Kontes'e aitti ve arabayı dizginleriyle koşumları yaldızlı deriden olan, alınlarındaki yıldız şeklinde süsleriyle birbirleriyle mükemmel uyum gösteren altı siyah at çekiyordu. Abanoz rengi kapıları, siyah kalkanın üzerinde burlayan bir kurt ve karşısında bir demet altın zambağın olduğu, De Warenne armasıyla süslenmişti. Koltuklar lacivert kadifedendi. Amanda arabanın gidiş yönünün tersine oturmuştu ve yanında Eleanor vardı. Belli ki ön tarafa bakan koltuklar mertebeye göre ayarlanmıştı, bu yüzden de orada Lizzie ile birlikte Kontes oturuyordu.

Karşılarındaki devasa büyüklükte koyu renk taş saray onları bekliyordu. Vikont Harrington'a ait bu malikânede, o ve ülkenin en büyük mirasçılarından biri olan kızı beraber yaşıyordu.

Mayfair'den ayrılıklarından beri kadınlar durmadan konuşuyorlar... ...on'ın şehre gelmesi an meselesiydi ve Eleanor ölüyordu, daha doğ... ...casını çok özlediği için, kendisi öyle olduğunu savunuyordu... ...rington balosuna katılacağına yemin etmişti. Lizzie kendini ...setmiyordu ve neredeyse Harmon Malikânesi'nde kala... ...düncü çocuğunu şubatta doğuracaktı. İki oğlu olan Lizzie ...e kız olacağından emindi. Kontes ona çocukların bakımını ...a bırakmasını öneriyordu.

...anda bunların hiçbirini duymuyordu.

Onun için ilk kez dikilmiş elbisesi gelmişti ve fildişi elbiseyi tamamlayan açık yeşil pelerini ve şapkasını giymişti. Evden ayrılmadan önce Cliff ortaya çıkıvermiş ve ışıl ışıl parlayan incilerin olduğu bir kolyeyi boynuna takarak onu şoke etmişti.

"Hanımefendilere mücevher gerekir," diye usulca mırıldanmıştı.

Amanda o kadar etkilenmişti ki gözleri yaşla dolmuştu. Kendi kendine sadece arkadaş olduklarını ve daha fazlasının asla olmayacağını hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Şimdi daha az ağlamaklıydı ama nefes alamıyordu. Yapıp yapmaması gereken şeylere dair birçok görgü kuralı vardı. Leydi Harrington salona girer girmez reverans yap ve cüretkâr gözlerle doğru gözlerine bakmaktan kaçın. Ağırbaşlılık her zaman kabul edilir. Kontes elini uzatırsa, elinin üzerindeki havayı öpebilirsin. Sadece seninle konuşulduğu zaman konuş. Yavaş ve sakin konuş... Ağırbaşlı ol! Oturmak için bir yer gösterilene kadar bekle ve mertebe olarak senden yüksekte olanlar oturuncaya kadar oturmadan bekle... Bu Londra'daki herkesi bekleyeceği anlamına geliyordu. Eğer oturacak bir yer yoksa ayakta öylece dur ve ağırbaşlılıkla gülümse. Hatırladığı bir kelime varsa o da ağırbaşlılıktı.

Aynı zamanda güvenli ve kabul edilebilir bazı sohbet konuları ...vardı ve bunlar; hava durumu, bahçeler, kıyafetler ve yazlık alışveriş

...ydı. Michelle bu konulara ve sadece ona ezberletmiş olduklarına ...bağlı kalması için Amanda'ya sıkı sıkı tembih etmişti ama sonra Cliff ...ücreleri verirken ona yaklaşarak gülümsemiş. "Eğer kendin olursan, ...resi sevecektir," demişti.

Amanda bundan kuşkuluydu.

"Amanda? Bu sabah kendimi kötü hissettiğim kadar hasta gibi ...görünüyorsun," diyen Lizzie uzanarak genç kadının dizini sıvazladı.

Amanda sıçrayıverdi. Geleceğin Adare Kontes'i çocuklarıyla çok ...meguldü, bu yüzden onunla bir ya da iki kere konuşmuşlardı oysa Amanda daha önce hiç bu kadar hoş ve insanı az ürkütен bir kadınla karşılaşmamıştı. Aslında sohbetlerinden biri geleceğin Kontesi'nin, elbisesinde un lekesi ve burnunda bir parça çikolata olmasından dolayı gerçekleşmişti. Belli ki hamur işleriyle uğraşmaktan ve çocuklarını beslemekten hoşlanıyordu.

Amanda gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Konuşamıyordu bile. Bu ziyaret, onun ilk sosyal etkinliğiydi ve nasıl bir sahtekâr olduğunu belli edeceğinden emindi.

"Ah, tatlım," dedi Lizzie bu kez elini sıvazlayarak. "Bir hikâye dinlemek ister misin?"

Şu anda en son istediği şey ona bir hikâye anlatılmasıydı ama konuşamıyordu ve dolayısıyla da reddedemedi.

"Hayatımın büyük bir bölümünde Tyrell'e âşıktım, hatta çocukken bile. Ancak o kontluğun vârisiydi ve benim varlığımdan haberi bile yoktu... ya da ben öyle sanıyordum." Gülümsemesi neredeyse günahkârcaydı. "Her durumda, oldukça fakirdik ve ona deli gibi âşık olmama rağmen günün birinde Tyrell'in beni eşi yapacağını asla hayal etmedim."

Amanda Leydi Harrington ile ilgili korkusunu unutmuştu. Oturduğu yerde dikleşti ve öne doğru uzandı. "Fakir miydin?"

"Ayrıca modaya uyamayacak kadar dolgundum." Lizzie kahka-
hayla güldü. "Şey, hâlâ şişmanım ama Tyrell bunu tercih ediyor,"
dedi ve Eleanor onu dürtünce telaşla devam etti "Uzun bir hikâyeyi
kısaltacağım. Tyrell gerek sınıfsal, gerekse ekonomik açıdan benden
o kadar üstündü ki onun pekâlâ bir hizmetçisi olabilirdim. Ayrıca
Leydi Harrington'la nişanlıydı."

Amanda'nın gözleri büyüdü. "Ne oldu?"

"Gerçek aşk kazandı," dedi Lizzie, sinsice sırıtması Eleanor'un
kıkırdamasına neden oldu. "Onun görevi Blanche'la evlenmekti ama
benim peşimdeydi. Sonra Blanche bekâr kalmayı tercih ettiği gibi
bazı sebeplerle, nişanı kibarca attı. Sonra kendimi rahibin önünde
yemin ederken buldum."

"Ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar," dedi Eleanor ve o da Amanda'nın
elini sıvazladı. "Lizzie farkında bile değilken Tyrell ona âşık olmuştu.
Ailemizin erkekleri ve kadınları hakkında bir şeyi bilmelisin. Bir De
Warenne bir kere âşık olur ve bu sonsuza dek sürer."

Amanda gülümsüyordu. "Bu çok romantik!"

Lizzie, "İyi olacaksın. Blanche çok zarif bir hanımefendidir ve
bunca yıldır aramız hep iyi olmuştur," dedi.

Eleanor, "Sadece gül ve başını salla ve kesinlikle konuşmamaya
çalış!" derken sırıtıyordu.

Araba yavaşladığında, Kontes, "Eleanor," diye karşı çıktı.

Eleanor, Amanda'ya baktığında ifadesi ciddileşti. "Toplum için-
deyken asla kafama göre konuşmam, Amanda. Oldukça cüretkâr fikir-
lere sahip olduğumun farkındayım. Oysa evde ya da Sean'la birlikte
olduğum zaman, istediğimi yapar ve istediğim gibi konuşurum. Hatta
duruma göre küfrettiğim bile olur. Ayrıca hırslı bir at binicisi oldu-
ğumu ve asla yan eyer kullanmadığımı da bilmen gerekir."

Amanda bir yandan sürekli büyük taş eve kaçamak bakışlar atar-
ken bir yandan da Eleanor'un söylediklerini özümsemeye çalışıyordu.
Lizzie onun dikkatini dağıtmayı başarmıştı ama sadece bir süre için.
Şimdi hissettiği kaygıdan ötürü midesine kramplar giriyordu. De Wa-
renne sürücüleri, arabanın kapısını açıyordu. Amanda, "Ama sen bir
hanımefendisin," diye Eleanor'a itiraz etti.

"Sosyetede hiç kimse sözünü esirgemeyen bir kadından hoş-
lanmaz ama kapalı kapılar ardında durum değişir." Eleanor ona
gülümsüyordu.

"Eleanor, lütfen. Hayatım," dedi Kontes, Amanda'ya, "bir orta yol
vardır. Kibarca gülümse ve sözlerini özenle seç ama hanımlar haklı.
İyi olacaksın ve Blanche çok sevecen biridir." Kontes bu tavsiyeleri
verirken, arabadan iniyordu.

Amanda özellikle Cliff'in fısıldadığı son sözleri sürekli olarak
hatırlıyorken, o anda ne düşüneceğini bilmiyordu. Arabadan en son o
indi ve geniş taş merdivenlerden çıkan diğer üç kadını takip ederken,
geride kalan, araba yolunun ve geometrik bahçelerin tam ortasındaki
devasa şelaleye bakakaldı. Harrington Malikânesi'nin yanında Har-
mon Malikânesi kulübe gibi kalmıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki
bayılacağını sandı.

Antika resimlerle dolu kocaman bir koridorda onlara eşlik edili-
yordu, devasa salonda üç tane kristal avize ve çok fazla oturma grubu
vardı. O sırada Kontes'in geldiği bildirildi. İnanılmaz derecede zarif
olan sarışın kadın odaya girdiğinde Amanda gerilmişti.

Blanche Harrington mükemmelin resmedilmiş haliydi. O kadar
güzeldi ki tek kelime bile etmeden, Amanda onun hanımefendiliğin
en somut örneği olduğunu fark etmişti. Yakut yeşili elbisesi müte-
vazı olmasına rağmen kulaklarında ve bir elinde elmas mücevherleri
vardı. Müthiş varlıklı ve güçlü olmanın verdiği özgüvenle ve azametle

yürüyordu. Buna rağmen gülümsemesi sıcacıktı ve reverans yapmak yerine Mary de Warenne ile kucaklaştı.

Blanche, "Seni görmek ne güzel, Mary," derken bunu içtenlikle söylediği belliydi.

"Burada bulunmak benim için bir zevk, Blanche."

Blanche döndü ve Lizzie ile Eleanor'a gülümsedi, bakışları Amanda'ya da kaymıştı. "Çok uzun zaman oldu, Lizzie! Eleanor, seni evlendiğinden beri görmedim."

Hanımlar birbirleriyle kucaklaştılar, Lizzie çocuklarla ne kadar meşgul olduğunu anlatıyordu ve Eleanor da aynı durumda olduğunu söylüyordu.

Amanda titriyordu, ellerini birbirine kenetleyerek aptalca bir hata yapmamak için dua etti. Mary onları tanıştırırken, Blanche Amanda'ya gülümsüyordu. "Blanche, bu oğlumun himayesi altındaki Bayan Amanda Carre."

Amanda ilk resmî reveransı için eğilirken, yanaklarının tutuştuğunu hissetti. Saçının tokasından kurtulmasından veya bir şekilde elbisesini kirletmiş olmasından endişe ederek panikledi. Doğrulduğu zaman, Blanche'ın hoş edasının değişmemiş olduğunu gördü.

Kontes, "Harrington Malikânesi'ne hoş geldin, hayatım. Demek Cliff de Warenne senin koruyucun! Daha iyi bir kahraman bulamayacağını düşünüyorum. Uzun süredir mi şehirdesin?" diye arkadaş canlısı ve ilgili bir tonlamayla sordu.

Kalbi sanki isyan çıkarmış gibiydi, Amanda gülümsemeye çalıştı ancak bunu yapmak için hâlâ oldukça gergindi. "O mükemmel bir hami, Leydim. Sadece bir haftadır şehirdeyim."

"Londra harika bir şehirdir. Buradayken oldukça hoş vakit geçireceğinden eminim," dedi Blanche.

Amanda başını sallarken, Leydi Harrington'ın onunla sohbet etmek istediğini fark etti. Bir şey söylemesi mi gerekiyordu? Aklı bulmaya çalışıyordu. Kendini daha aptal hissetmesinden başka bir işe yaramayacağı için, hava durumunu konuşmak istemedi. "Eviniz çok güzel, Leydim. Harmon Malikânesi'nin büyük olduğunu düşünmüştüm ama burası daha da büyük." Titriyordu. Ona hitap ediş şekli doğru muydu? "Yani, Ekselansları," diye fısıldadı, kafası karışmıştı. Bunu söylediği anda, önceki derslerinden sadece dük ya da düşeslere, ekselansları diye hitap edildiğini hatırladı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

Oysa Blanche onun kırdığı potu duymamış gibi görünüyordu. "Teşekkürler, hayatım. Lord Harrington, yani babam bu evi uzun yıllar önce yaptırmış. Buranın en sevdiğim kısmı, bahçeleri."

Amanda tereddüt içindeydi, komik duruma düşmemiş olmasına hayret etmişti, sonra nefes nefese, "Gül bahçeniz var mı?" diye sordu.

"Evet, tabii. Görmek ister miydin?" Elini uzattı.

Amanda neredeyse şüpheye düşecekti. "Güllere bayılırım. Görmekten çok mutlu olurum," demeyi başardı.

"Neden hepimiz dışarıda biraz dolaşmıyoruz? Çok güzel bir gün," dedi Blanche. "Daha sonra da çaylarımızı içebiliriz."

Kadınlar terasın kapılarına doğru yürürken, Amanda orada sarsılmış ve şaşkın bir halde duruyordu. Derin bir nefes aldı. Bunu nedense biliyordu ve kimsenin ona söylemesine gerek yoktu; sosyetedeki ilk sınavını geçmişti. Telaşla grubu takip etti.

"Cliff?" Eleanor masum görünmeye çalışıyordu ama bu kolay bir iş değildi çünkü bilgileri ona yetiştirmek için artık bekleyemeyecekti.

Cliff kütüphanede, ikisi de büyük salonun en uzağında ve karşı köşelerde duran masalardan birinde oturuyordu. İki büyük kırmızı kilim zemini kaplıyor ve dört duvarın ikisinde kitaplıklar sıralanıyordu.

Cliff kâğıtların içinde kaybolmuş görünüyordu ve Eleanor elinde bir kâğıt parçasıyla, ismini tekrar söyleyerek ilerlemek zorunda kaldı.

Cliff sıçradı ve başını kaldırıp ona baktı. Sonra ayağa kalkarak gülümsedi. "Eleanor! Harrington Malikânesi'nden ne zaman döndünüz? Nasıl gitti?"

Eleanor yüzündeki masum ifadeyi mükemmel bir şekilde korudu. Tanrım, Cliff bunu hak ediyordu. "Ah, iyiydi. Annem akşam yemeğinden önce dinlenmeye çekildi, aslında herkes öyle yaptı. Bu şey söyleyebilir miyim?"

Cliff kaşlarını çatarak, masanın arkasından çıktı. "Amanda nasıl?" diye müthiş sabırsız bir halde sordu. "Ziyaret başarılı mıydı?"

Eleanor sadece ona gülümsemekle yetindi.

"Sabrımı şimdi sınama!"

Eleanor, "Senin hiç sabrın yok ki," diye haykırdı. Sonra da oldukça içtenlikle gülümsedi. "İlk önce, Blanche'ı ziyaret etmek çok güzel bir fikirmiş. Ziyaret başarılıydı. Amanda farkına varamamış olabilir ama çekindiği zaman bile oldukça sakin ve zarifti. Bir kez pot kırdı ama hepimiz duymamış gibi davrandık ve hatasını fark etti. Cemiyetin içinde kendini tutabilir, Cliff. O akıllı biri ve doğrusu muhabbeti iyi."

Cliff gülümsüyordu. "Çok sevindim."

Eleanor onun kolunu çekiştirdi. "Ama sosyeteyi en az benim kadar bilirsin. Blanche Harrington şehirdeki gerçekten iyi olan birkaç kadından biri. Orada bir sürü akbaba var! Dışarı çıkmak zorunda kaldığım zaman sosyeteden nefret ediyorum. Sırf İrlandalıyım diye bana yukarıdan bakan ne kadar İngiliz kadın olduğunu sana anlatmakla bitiremem. Daha da kötüsü, bir kontun kızı olmama rağmen sosyetenin hovardaları vicdansız davranabiliyor." Eleanor gözlerinin büyük bir olasılıkla dans ettiğini düşünmesine rağmen sırıtmadığından emindi.

Cliff'in yüzü asıldı. "Amanda'yı, ona bir kere bile bakma cüreti gösterene her ahlaksızdan koruyacağım," dedi haşin bir ses tonuyla. "Onurlu bir niyeti olmayan hiç kimse onun peşinden koşma cüretini gösteremez."

Eleanor gülmemeye çalışıyordu. "Bu hamilik işini bayağı ciddiye alıyor," dedi masum ifadesini koruyarak.

Cliff, "Tabii ki öyle," diye parladı, oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Sonra kadının elindeki kağıda doğru başını salladı. "O benim için mi?"

Eleanor sırıtmasına tamamen engel olamadı. "Bu damat adayının listesi."

Cliff ona sanki Çince konuşuyormuş gibi bakıyordu.

"Listede kimlerin olduğunu görmek istemiyor musun?"

Cliff koparırcasına kağıdı elinden aldı ve kaşlarını kaldırırken Eleanor kikirdamamak için kendini zor tuttu. "Burada sadece dört isim var!"

"Bunlar sadece aklıma gelen *ilk* dört isim," dedi. "Ayrıca bir dirhoma veriyor olmana rağmen onu büyük bir mirasın vârisi yapmuyorsun. Atalarının Saksonlar olduğunu iddia edebiliriz ama kanıtımız yok. Amanda'ya *mükemmel* bir koca bulmaya çalışıyorum. Onun çok mutlu olmasını ve evlilik çatısı altında yaşamasını istiyorsun, değil mi?"

Cliff ona kötü kötü baktı. "John Cunningham? Bu kim?"

Eleanor hevesle gülümsedi. "Baronet unvanı olan bir dul. Dorset'te küçük ve az değeri olan bir evi var ama genç, yakışıklı ve ilk karısından iki oğlu olduğuna göre belli ki enerjik biri. O..."

"Olmaz."

Eleanor şaşırmış numarası yaparak kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Sıradaki kim?"

"Cunningham'ın nesi var? Doğrusu, açık açık kendine bir eş arıyor!"

"Yoksul biri," dedi patlar gibi. "O sadece oğullarına bir anne arıyor. Sıradaki?"

Eleanor somurtarak, "İyi," dedi. "William de Brett. Ah, onunla hoşlanacaksın! De Brett'in yılda bin iki yüz gibi bir ortalama geliri var. İyi bir aileden geliyor. Normandiya asıllılar ama bir unvanı yok. Bununla birlikte..."

"Olmaz. Kesinlikle olmaz."

Eleanor yüzündeki sakin ifadeyi korumaya çalışarak gözlerini ona dikti. "Amanda yılda bin iki yüzlük bir gelirle oldukça rahat yaşar ve De Brett'i tanıyorum. Adam salona girdiği zaman, bütün kadınlar kendinden geçiyor."

Cliff'in bakışları sertleşti. "Zar zor kabul edilebilir bir geliri var ve unvanı yok. Amanda asil biriyle evlenecek."

"Gerçekten mi?"

Cliff'in gülümsemesi tehlikeliydi. "Gerçekten. Lionel Camden kim?"

Eleanor'un gözleri parladı. "Belki de grubun en iyisi! Unvanı var, bir baron. Hiç evlenmemiş fakat birkaç çocuğu var. Evi oldukça güzel, anladığım kadarıyla evi Sussex'te ve geliri gayet iyi! Sanırım yılda iki bin kazanıyor." Bekledi.

Cliff bakakalmıştı ve sanki felç geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Dolayısıyla hovarda biri değil mi?"

"Senin de piçlerin var!"

"Ben bir hovardayım! Sıradaki."

Eleanor tıkanmış gibiydi. "Sıradaki mi?"

"Amanda bir hovardayla evlenmeyecek. Kocası ona sadık kalacak."

"O halde belki De Brett'i değerlendirmelisin, ne dersin? Çok yakışıklı ve Amanda'ya âşık olacağından da eminim!"

"Ralph Sheffeild kim?" Cliff ona aldırış etmemişti.

Eleanor en iyiyi en sona bırakmıştı. Sheffeild'ın kesinlikle eksik bir yanı yoktu. "Savaştaki kahramanlığı için şövalye unvanı aldı, bir kontun en küçük oğlu, ailesi çok varlıklı ve istediği kişiyle evlenebilir. Hovarda *değil*. Eğer Amanda'yı beğenirse, bu mükemmel olur!"

"Onun bir hovarda olmadığını nereden biliyorsun?"

"Şöhretini biliyorum."

"Bir hovarda olmalı yoksa evlenmiş olurdu."

"Onun bir hovarda olmadığından kesinlikle eminim," dedi çabucak. "Eğer bir hovarda olsaydı, dedikodusu mutlaka sosyeteye yayılırdı."

"Sevgilisi var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"O zaman erkekleri tercih ediyor olmalı." Cliff zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"Bunu da nereden çıkardın!" Eleanor donup kalmıştı.

"Fazlasıyla mükemmel. Onda kesin bir şeyler var. Eğer böyle bir tercihi yoksa belki de kumar oynuyordur!"

"Kumar oynamıyor." Eleanor artık kahkahasını kontrol etmek zorundaydı. Sheffeild'ın kumar oynayıp oynamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. "Cliff, ayrıca o kadınlardan hoşlanıyor. Onunla tanıştım, bundan eminim."

Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini Eleanor'a dikti. "Bu adamda bir sorun var, bunu hissedebiliyorum. Bana anlatmadığın şey ne?"

"Sana her şeyi anlattım. O Amanda için mükemmel biri!"

Cliff elindeki kâğıdı yırttı, sadece ikiye bölmekle kalmayıp küçük parçalara ayırdı. Kâğıt parçalarının yere düşmesine aldırış etmedi ve sonra gülümsedi.

Eleanor, "Cliff?" diye soluğunu tuttu. "Sheffeild'ın neyi eksik?"

"Hiç kimse mükemmel değildir," diye hemen cevabı yapıştırdı. "Bir şey saklıyor."

"Herkesi reddedemezsin!"

"Reddedebilirim ve doğru bir aday bulana kadar da reddedeceğim. Bana başka bir liste hazırla," diye emir vererek uzaklaştı.

Eleanor dayanamıyordu. Raftan bir kitap aldı ve ona attı, kitap Cliff'in sırtına çarpmıştı.

Cliff döndü, "Bu ne için?" diye sordu.

"Ah, burnunun sürtülmesini seyretmekten zevk alacağımı söyleyeyim sadece.. Ayrıca sırası gelmişken ekleyeyim, hepimiz Amanda'yı destekliyoruz."

Cliff her zamanki gibi ümitsiz bir halde sadece ona baktı.

Eleanor'un arkasındaki kapıda biri öksürdü. Eleanor kaskatı kesilmişti, sonra döndü. "Sean!" diye haykırdı, kalbi yerinden oynamıştı.

Uzun boylu ve yakışıklı adam ilerleyerek onu kollarına aldı. "Sürpriz," dedi usulca, sonra da Eleanor'un dudaklarına doğru eğildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amanda göğsüne doğru çektiği dizlerini kucaklamış gülümsüyordu, akşam yemeği için Blanche Harrington'ı ziyareti sırasında giydiği uyu güzel elbiseyi giymişti. Ziyareti başarıyla sonuçlanmıştı! Büyük servetin vârisiyle gerçekten de sohbet etmişti ve sorularını cevaplarken takındığı tavır onu memnun etmişe benziyordu. Soylu hanımefendi bir kere bile Amanda'yı küçümsememişti. Bir tek alaycı gülümseme olmamıştı!

Amanda, bu nasıl olabildi, diye merak ediyordu. Sonra koruyucusunu düşününce, gülümsemesi yumuşadı. Belki de günün birinde ona bu olanağı sağladığı için Cliff de Warenne'e borcunu ödemek için bir yol bulurdu. Çünkü o anda, bir hanımefendi olabileceğine ve La Sauvage'ı ait olduğu yerde, çok geride kalan geçmişinde bırakabileceğine içtenlikle inanmaya başlamıştı. Babasını düşündü ama gözleri dolmadı. Onun için bir sakıncası olmaz diye düşündü, artık onunla gurur duyacaktı.

Hayran olduğu hanımefendilerin içinde, olmaya en çok heves ettiği hanımefendi tipi Eleanor O'Neill idi. O hem cesur hem de açık sözlüydü, ama bir o kadar güzel ve zarifti. Amanda yüzünü dizlerinin üzerine doğru gizleyerek, gülümsemeye devam etti. Hâlâ gizlice Cliff de Warenne için yanıp tutuşuyor olabilirdi ama hayatı değişiyordu ve çok heyecanlanıyordu.

Bunu yapabilirim, diye düşündü.

Kapısından bir tıklama sesi geldi. Yere atladı, üstü beyaz fiyonk telli yepyeni ayakkabılarını giydi ve cevap vermek için kapıya gitti. Cliff yüzünde bir gülümsemeyle kapıda duruyordu. "Sanırım akşam yemeği için aşağıya kadar sana eşlik edeceğim," dedi, gözleri genç kadının üzerinde gezinerek.

"Duydun mu?" Amanda bir nefeste sordu.

Cliff onun koluna dokundu. "Duydum. Başarılı olduğunu duydum." Işıldayan gözleri inanılmaz derecede sıcak bakıyordu.

Amanda, "Harrington Malikânesi'ne gitmiş miydin?" diye sabırsızca sordu.

Cliff rahatça karşılık vererek, "Evet, gittim," dedi.

"Leydi Harrington bir kraliçe gibi yaşıyor, Cliff! Ev bir saraya benziyor... Bu konuda hiçbir fikrim yoktu." Genç kadın zaferini Cliff'le paylaşabiliyor olmaktan o kadar mutluydu ki. "Bana bir sürü soru sordu... Bana! Söylediklerimi sanki önemsiyormuş gibiydi! Ayrıca onun bahçesinde yürüdük... Çok güzel bir bahçesi var. O öyle harika bir hanımefendi ki!"

Cliff onu koridora çıkardı. "Çok sevindim. Gördün mü Amanda? Sosyete düşündüğün kadar kötü değil." Ancak aşağıya indiklerinde Cliff ciddileşmişti. "Kontes yarın bizimle Bond Caddesi'nde alışveriş yapmak ve Pall Mall'de dolaşmak istiyor. Ne dersin?"

O kadar heyecanlıydı ki artık sosyeteye girmek için bir sonraki adımını atmaya hazırdı. Her şey neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Dulcea Belford dışında. Annesinin onu istemediğini hatırlamadan ve sonra da bunu düşünmeyi reddetmeden geçirdiği bir gün yoktu. Artık annesini düşünmeyecekti çünkü hayatı neredeyse mükemmeldi. Bugün ilk başarısının tadını çıkaracaktı.

Cliff bir şey diyordu. "Bence Londra'nın güzel yerlerini görmelisin. Aslında sana özel bir tur için söz verdiğimi hatırlıyor gibiyim."

Amanda'nın kalbi tamamen farklı bir sebeple atıyordu. Cliff'in bakışlarında içten bir hayranlık vardı. "Unutmadım," diye mırıldanırken, yüzü gözle onu süzüyordu. Genç kadın âdeta onunla flört ediyordu, ancak şimdiye dek kendini hiç bu kadar güzel hissetmemişti ki.

Cliff, "Bu, Ashford dönüşümüze kadar beklemek zorunda," dedi sesiyle. Alt kata inerlerken ailesinin sesleri duyulabiliyordu. Cliff'in yanakları hafifçe pembeleşiyordu ve Amanda onun ilgisinin müthiş derecede erkeksi olmaya başladığını hissediyordu. Sonra oğlanlarının sular gibi yüksek sesler çıkardıklarını ve birinin –Ariella'nın– çığlık attığını fark etti. Amanda irkilerek, hamisine doğru bir bakış attı.

Cliff'in kaşları çatılmıştı. "Alexi kontrolden çıktı. O, Ned ve Michael evin içinde terör estirmeye başladılar."

Amanda, "Kendi kendilerine eğleniyorlar," diye fısıldarken, Cliff'in onlara karşı sert davranmamasını umuyordu. Oysa maskarahkları yüzünden onlara asla dayak atılmazdı. Acaba ne kadar şanslı olduklarını biliyorlar mıydı? "Ashford'a bakmaya ne zaman gideceğimize kadar verdin mi?"

Cliff, "Belki yarın değil öbür gün gideriz diye düşünüyordum," dedi.

Amanda sabırsızlanıyordu, nefesi kesilmiş bir gülümsemeyle ona baktı.

Cliff salonun önünde duraksadı. "Kız kardeşimle oldukça yakınlaşmaya başlıyorsunuz gibi görünüyor," dedi.

Amanda, "Ondan hoşlanıyorum," diye kabul etti. "Kendini beğenmiş biri değil."

Cliff güldü. "Katılıyorum. İyi, sevindim." Onlar orada dururken, Alexi'yi ve Ned'i önüne katmış olan Rex göründü, iki çocuk da kıs kıs gülüyordu. "Ne yaptılar?"

"Ariella'nın elbisesinin altına kurbağa koydular. Ödevlerini tekrar yapacaklar," dedi Rex ciddi bir şekilde.

"Harika bir plan," dedi Cliff ve soğuk soğuk oğlunu süzdü. "Seni adalara geri göndermeyi düşünüyorum, oğlum. Bu yüzden yarında olsam, kuzenlerinle bir olup kardeşine eziyet etmeden veya bir başka can sıkıcı suç işlemeye kalkmadan önce iki kez düşünürdüm."

Alexi'nin yüzü bembeyaz oldu. "Beni adalara geri göndereceksiniz" derken soluğunu tutmuştu.

Cliff, "Belki de yarın sana uyar, ne dersin?" dedi.

"Uslu duracağıma yemin ederim," diye inledi Alexi.

Ned bir adım öne çıktı, ciddi ve üzgündü. "Efendim, bu tamamen benim suçum, Alexi'yi ben kışkırttım. Eğer cezalandırılacak biri varsa, o da benim. Onu adalara geri göndermeyin!"

"Bunu düşüneceğim. Bu arada bugünkü ödevlerinizi tekrar yaptıktan sonra, Ariella'ya bir özür mektubu yazabilirsiniz."

Çocuklar başlarını sallayarak, perişan bir halde merdivenlerin yolunu tuttular.

"Kesinlikle böyle bir şeye ihtiyaçları vardı." Rex onaylar gibi başını salladı. Amanda'ya gülümsedi. "Akşam yemeğinde size eşlik edebilir miyim, Bayan Carre? Kuşkusuz, benim ilgimi egoist kardeşiminkine tercih edersiniz. Ayrıca bana Leydi Harrington'a yaptığınız ziyaretten bahsedebilirsiniz."

Amanda sırıttı ve hiç tereddüt etmeden onun yanına gitti. "Sizin ilginizi çektiğime çok memnun oldum, Sör Rex." Geriye doğru Cliff'e bir bakış attı, yeni cakasını onaylayıp onaylamadığını anlamak için kaşlarını kaldırdı.

Cliff onayladığını göstermek için başını salladı. "Aferin," diye mırıldanırken kirpiklerini indirmişti.

Amanda'nın kalbi pırpır etti.

Amanda odasındaki yazı masasına gömülmüş, bir gün önce Mösyö Michelle'in verdiği Londra tarihiyle ilgili bir kitabı okuyordu. İlerlemesi yavaştı ve emek gerektiriyordu, Cliff'in teknedeyken verdiği sözlüğü

aradan hiç düşürmüyordu. Bu sorun değildi. Okumayı seviyordu ve her gün bir öncekinden daha kolay okuyordu.

Odasının kapısı hızla açıldı ve uçarcasına döndüğünde Lizzie'nin heyecandan yüzü kızarmış bir halde kapıda dikildiğini gördü. Amanda, dikkatle sırada okuduğunu işaretleyerek kitabını kapattı, şaşırmıştı. "Lizzie? Evde yangın mı çıktı?" diye sordu. Lizzie de Warenne evdeki en sakin kadınlardan biriydi.

Lizzie neredeyse zıp zıp zıplıyordu. "Aşağıya inmelisin. Kız kardeşinle kocası ve bir arkadaşları burada!"

Amanda kaygılanmış bir halde huzursuzca ayağa kalktı ama o da heyecanlanmıştı. Lizzie'in eksantrik kız kardeşi Georgina ve *Dublin Times*'ta radikal politik hicivleriyle oldukça ünlenmiş olan karikatürist eşi Rory hakkında bazı şeyler duymuştu. Bu kadar kısa bir sürede –sadece Blanche Harrington ile değil, aynı zamanda De Warenne ailesinde– böylesine bir başarı elde etmiş olmaktan heyecan duyuyordu, fakat yine de kaçınılmaz hor görülmenin ne zaman gerçekleşeceğini beklerken çok korkuyordu. Kuşkusuz şu anki gidişatı hep sakin sularda seyredemezdi.

Lizzie anlamıştı çünkü telaşla ona doğru gelerek iki elini birden tutmuştu. "Georgie'yi seveceksin ve tabii Rory'yi de! İkisi de oldukça radikal ve açık sözlüdür! İkisi de farklı görüşleri savunuyorlar ve bunu seni aşılamak isteyecekleri konusunda seni uyarmam gerekiyor. Rory İrlanda'nın bağımsız bir ülke olması gerektiğine inanıyor ve Georgie birleşmeden yana. Acele et!"

Lizzie onu koridora doğru sürükleyerek aşağıya indirirken, Amanda kahkahayla gülüyordu. "Hanımefendilerin politika konuşmalarının pek makbul sayılmadığını sanıyordum?"

"Pek tercih edilmez ama bu ailede herkesin hararetle savunduğu bir fikri vardır. Benim gibi onlar da senden hoşlanacaklar, Amanda," diye umut verdi. "Ayrıca kendin gibi olabilirsin. Şu anda rol yapmaya gerek yok."

Amanda bundan şüpheliydi. Babası gemi yolculuğuna çıktığında adada yalnız olduğu ve çiftliklerine bakmaya çalıştığı zamanı hatırladı ve Cliff'in gemisinde yaptığı altı haftalık yolculuğu düşündü. Yalan söyleyen ve hayatta kalmak için çalan, pantolonunun ve çizmelerinin içindeki pejmürde kılıklı o kimsesiz çocuğu gözünün önüne getirmesi bile gitgide zorlaşıyordu. Güzel elbisesine göz gezdirirken, Blanche Harrington'la yaptıkları kısa sohbeti ve Harmon Malikânesi'ndeki o güzelim akşam yemeklerini hatırladı. Bond Caddesi'nde Kontes'le birlikte dolaşmasını, Lizzie ve Eleanor'la parkta gezinti yapmasını düşündü. Artık kim olduğunu gerçekten bilmiyordu ama kesinlikle La Sauvage değildi.

"İşte burada," diye heyecanla haykıran Lizzie, Amanda'yı salona doğru çekiştirdi.

Uzun boylu ve kumral rengi saçları olan zarif bir kadın, hemen onlara doğru ilerledi. Sarışın, yakışıklı bir adam da onu takip ediyordu. Georgina McBane, "Hakkınızda çok şey duydum," diye onu hoşça karşıladı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Londra'yı nasıl buldunuz? Size etrafı gösterecek birine ihtiyacınız var mı? Bunu yapmaktan zevk duyarım."

Amanda onun coşkusuna şaşırmıştı. İki kız kardeşin birbirlerine pek benzediği söylenemezdi. Ancak Georgina McBane ona öyle sıcak gülümsüyordu ki Amanda bundan, onun kendisiyle tanışmış olmaktan gerçekten mutlu olduğunu sonucuna varıyordu. Yapmacık olmayan bir kadın olduğu için bu anlamda kardeşine çok benziyordu. "O zevk bana ait," demeyi başararak, reverans yapmaya kalkıştı.

"Ah, biz formalitelere aldırmayız," diye güldü Georgina. "Ayrıca ben sadece Bayan McBane'im. Sizden daha üst mevkide değilim, Bayan Carre."

Bununla birlikte kocası pırıl pırıl yeşil gözleriyle, oldukça gösterişli bir tavırla eğilerek Amanda'yı selamladı. Eğlenmekle ciddiyet arasında kalmış gibi görünüyordu. "Cliff'in velayeti altındaki kişiyle

ilk sonunda tanışıyorum. Bu hayret verici bir gelişme," dedi sırıtarak. "Ama nihayet buluştuğumuzda artık o kadar şaşırmamam gerektiğini anlıyorum. Cliff'in gözleri her zaman en güzel hanımları seçmiştir!"

Rory'nin yakışıklı olduğunun ve kendisiyle flört ettiğinin farkında olan Amanda'nın yüzü kızardı. "Bütün aile gibi Cliff de çok yardımsever biri," dedi. "Eğer beni yanına almasaydı, korkarım yetimhaneye gönderilecektim." Sonra bunun kesinlikle uygun bir karşılama olmadığını fark etti. Ancak Amanda hatasını düzeltemeden önce, Rory ve Georgina bakıştılar.

Georgina alaycı bir şekilde, "Yani, bizim bildiğimiz Cliff de Warenne belki onurlu biridir ancak yardımseverliğiyle ünlendiği pek söylenemez," dedi. "Her neyse, nerede o adi?"

Rory mırıldanarak, "İşte ünü böyle," dedi.

Georgie adamı kaburgasından dürttü.

Lizzie, "Georgie," dedi, "sana *her* şeyi anlatacağıma söz veriyorum." İki kardeş birbirlerine gülümsediler.

Amanda ona söylenmeyen bir şey olduğunu sezdi. İlk olarak, De Warenne ailesindeki yakınlık ve birbirlerine olan sevgileri onu hayrete düşürmüştü, şimdiyse iki kız kardeşin arasındaki yakınlığı kıskanmadan edemiyordu.

Gruptaki üçüncü kişi nedense Georgie ve Rory'nin arkasında, gölgede kalmış gibiydi. Amanda ona doğru döndü. Bunu yaptığı anda, kalın siyah kirpiklerin çevrelediği bir çift yakut yeşili gözle karşılaştı ve o güzel gözler ilgiyle Amanda'ya odaklanmıştı. Genç kadın reverans yaparken kalbi pırpır ediyordu.

Beyefendinin ona bakış şekli Cliff'in sık sık yaptığı gibiydi.

Rory kıs kıs gülerek, "Arkadaşımız Garret MacLachlan," dedi. "Garret, Bayan Carre ile tanış."

Yakışıklı bir ziyaretçisi olacağını pek beklemeyen Amanda, telaşla toparlandı. MacLachlan bir anlığına gözlerini ondan alamıyormuş

gibi öylece bakakaldı, ilgisi şaşırtıcı derecede genç kadının üzerine odaklanmıştı. Amanda o anda, adamın kendisine hayran olduğunu anladı.

Bu neredeyse inanılmaz bir durumdu. İlk olarak dünkü başarısından sonra bir de şimdi ona hayran olan bir ziyaretçi! Rüya görüp görmediğini anlamak için az kalsın kendini çimdikleyecekti. Kendi kendine adamın tam olarak onun ziyaretçisi olmadığını hatırlatıyordu.

"Memnun oldum, efendim," dedi usulca.

"Aklımı kaçırdığımdan korkuyordum," dedi adam da usulca, ağır İskoç aksanıyla konuşması, iç gıcıklayıcıydı. "Bayan Carre, bu benim için bir onur. Adalardan olduğunuzu duydum, öyle mi?"

Amanda, asıl geçmişi hakkında konuşmaktan kaçınması gerektiğini biliyordu. "Evet, ama yakın zamanda babamı kaybettim. Bu yüzden oradaki yaşantımla ilgili konuşmak benim için oldukça güç."

"Bunu bilmiyordum. Özür dilerim!" diye haykırdı. "Kırdığım potu affedin. Güzelliğinizi fark etmemek mümkün değil," diye ekledi. "Bugüne kadar karşılaştığım hiçbir İngiliz kadınında bu pırıltı yok."

Güneş yanığı ten rengini düşünen Amanda'nın yüzü kızardı. Bu görüntüsünün nedenini bilseydi adam mutlaka ona farklı gözle bakardı. "İngiliz kadınları çok güzel," demeyi başardı. "Buradaki hanımefendiler o kadar güzel giyimli ve o kadar zarif ki. Günün birinde ben de öyle zarif olmayı umuyorum."

"Neden?" diye soran adamın şaşkınlığı içtendi. "Onların sizi taklit etmeleri gerektiğini düşünüyorum, genç bayan."

Amanda şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Umarım bunu yapmazlar!" Gülümsedi. "Benim nasıl kötü dans ettiğimi görseydiniz, böyle bir cümle kurmazdınız, efendim."

Adam kahkaha attı. "Dansınızın da gözlerinizin rengi kadar sıradışı olduğundan hiç kuşkum yok. İrlanda baharı kadar yeşil olduklarını söylemeliyim."

Genç adamın kendisiyle flört ettiğini düşünen Amanda, çok heyecanlandı.

"Ayrıca günün birinde kendinizi daha iyi hissettiğinizde, bana Batı Hint Adaları'nı anlatır mısınız? Okyanusun diğer tarafına hiç gitmedim ama doğrusu çok merak ediyorum." Genç adam, Amanda'ya yumuşacık bir gülümsemeyle baktı.

Amanda başını onaylar gibi salladığını hissetti, nasıl olduysa gerilim yok olmuştu. Amanda, genç adamın adalarla ve kendisiyle içtenlikle ilgilendiği gibi tuhaf bir fikre kapılmıştı. Oradaki hayatı hakkında asla konuşmaması tabii ki tembihlenmişti ve kendisini ona karşı çok fazla açmaya hiç niyeti yoktu. En sonunda, belli belirsiz bir ses tonuyla, "Günün birinde, belki," diye mırıldandı."

"Biraz bahçede dolaşmak ister miydiniz? Daha önce Harmon Malikânesi'ne hiç gelmemiştim ve Kontes De Warenne'in bahçeleriyle ünlü olduğunu biliyorum. Ayrıca size ülkemi anlatabilirim. İskoçya ile karşılaştırıldığında, Londra'nın iklimi tropik kalır," diye güldü.

Onun kendisinden hoşlandığını düşünen Amanda büyülenmişti. Amanda'ya söylenilene göre bir beyefendi onu dışarıda dolaşmaya davet ettiği zaman, eğer aşağılık biri değilse, o beyefendinin niyeti ciddiydi. Amanda çabucak Lizzie'ye bir bakış fırlattı. Lizzie'nin gözleri parlıyordu. "Git, hayatım, eğlenmene bak. Garret bir beyefendidir ve anlatacak bir sürü ilginç anekdotu vardır."

Garret kolunu genç kadına uzattı, nadir görülen bir tona sahip yeşil gözleri sıcacık bakıyordu. Amanda tereddüt etti. Cliff'in yakışıklı görüntüsü gözünün önüne belirdi ve garip bir şekilde Garret'ın kolunu tutmak nedense Cliff'e ihanet etmekmiş gibi geldi. Garret MacLachlan'dan olası bir damat adayı gibi bahsederse, belki de Cliff memnun olurdu.

Monsenyör Michelle'in öğrettiği gibi, elini adamın kol kıvrımının üzerine koymuştu ki odaya birden hamisi giriverdi, mahmuzlarından çıkan ses arkalarından geliyordu.

Cliff, "Pardon?" deyince, Amanda sesindeki tehlikeli tonlamayı anında fark etmişti ve kalbi kontrol edilemeyecek kadar hızla atmaya başladı. O ve Garret döndüler.

Cliff onlara doğru ilerlerken yüzü kararmıştı ve gözleri ateş saçıyordu. "Siz kimsiniz?" diye soğukça sordu Cliff.

Lizzie telaşla aralarına girdi. "Cliff, bu Garret MacLachlan, Rain Kontu'nun oğlu."

Cliff'in daha da kararan yüzü, Amanda'ya onun bu durumdan hiç hoşlanmadığını söylüyordu. Garret'ı baştan ayağa süzen bakışları korkunç derecede aşağılayıcıydı.

Garret elini bırakırken Amanda gerilmişti, adamın gözleri denizin ıslattığı kayaların üzerindeki yosun yeşili kadar koyulaşmıştı. "Peki ya siz?" diye aynı soğuk tonlamayla sordu.

Cliff, "Ben Bayan Carre'in hamisiyim," diye ısırır gibi cevap verdi. "Ayrıca size onunla dışarıda dolaşmak konusunda izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Amanda irkildi. "Cliff," diye itiraz ederken, onun tavrına çok şaşırmıştı.

Garret'ın böylesine düşmanca bir tavra maruz kaldığı için biraz da olsa sarsılmamış olması takdire şayandı. Adamın gülümsemesi soğuk ve tehlikeliydi. "Öyleyse siz Bayan Carre'in koruyucusu musunuz?" diye sordu. O da Cliff'i baştan ayağı süzüyordu. "Ben bir beyefendiyim, efendim, ayrıca velayetiniz altında olan hanımdan gün ışığında bana bahçeleri göstermesini istedim. Terbiyeli bir yürüyüş için neden sizden izin almam gerektiğini pek anlayamadım." Cliff'in yüzü kızarmıştı. Amanda'ya bir bakış attığında, genç kadın onun kendini suçlayacağını anlamıştı. İnanamıyordu.

Cliff, "Artık ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Garret'a.

Fakat Rory telaşla iki adamın arasına girerek, durumu kurtardı. Cliff'i omuzlarında tuttu. "Cliff! Garret'ın dürüstlüğüne kefilim. Çekinecek bir şey yok, özellikle Georgie ve Lizzie de biraz hava almaya hazır vermişken." Oradaki herkese gülümsedi.

Cliff belindeki hançeri çıkarmaya hazır gibi görünüyordu. Amanda'ya tuhaf bir bakış fırlatırken, Garret'a da tehditkâr bir şekilde bakıyordu. Birdenbire döndü ve dışarı çıktı.

Garret bakışlarını onun sırtından çekmeden önce bir süre geçmişti. Amanda da döndü ve genç kadın onun tavrının en sonunda yumuşadığını gördü. "Her zaman bu kadar korumacı mı davranır?" diye genç kadına sordu. "Benim kötü bir niyetim yok ki!"

Amanda gerilmişti, hemen Cliff'i savundu. "O çok korumacıdır," dedi ciddiyetle. "Ben aldırış etmiyorum. Çünkü eğer Cliff olmasaydı, burada bile olmayacaktım."

Adam şaşırmıştı, bakışları genç kadını inceliyordu.

Amanda gülümsemeyi başardı. "Kendi imkânlarıyla bana Londra'ya kadar refakat etti, efendim. Bunun ve daha fazlası için ona minnettarım. Neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyorum ama bunu geçeceğini biliyorum." Sonra utangaç bir ses tonuyla ekledi: "Eğer hâlâ dışarıda yürümek gibi bir niyetiniz varsa, size Kontes'in bahçesini göstermek isterim. İskoçya'ya hiç gitmedim ve ülkeniz hakkında bir şeyler öğrenmek ilgimi çeker."

Adamın yeşil gözleri yumuşamıştı. "Umarım tüm gününüz boştur," diye mırıldandı.

Cliff diğerinden daha küçük olan salonun, kadife perdeleri kenara çekilmiş penceresinin önünde, gözleri Amanda ve MacLachlan'a dikilmiş bir vaziyette duruyordu. Adamı küçümsemişti ve bunu neden yaptığını düşünmeyi reddediyordu. Amanda ziyaretçisinden hoşlanmış gibi görünüyordu, zaten neden hoşlanmayacaktı ki? Onu görünce bir rakibi olduğunu fark etmişti ve MacLachlan ise ona yaraşır değerde bir rakipti. Sadece güzel bir yüze sahip biri değil, aynı zamanda,

girdiği bir savaşta yumruklarını, aklını ve kılıcını da kullanacak bir adamdı. Cliff ona baktığı anda MacLachlan'ın gücün, cesaretin ve kibrin bir araya geldiği güçlü bir karaktere sahip olduğunu anlamıştı.

İskoç ile Amanda bir saattir kol kola dolaşıyorlardı ve Cliff durup çıkıp onları birbirinden ayırmak için hazır vaziyetteydi. Artık yeterdi. Kendi kendine kıskanmadığını söyleyip duruyordu. Oysa evden çıkıp bu saçma cilveleşmeye bir son vermeye hazırlanıyordu ki ikisi birbirinden ayrılarak yüz yüze geldi ve tüm konuşmaları sona erdi. Terasın kapısına doğru yürürken, hançerini çıkarıyordu.

"Hey, aziz dostum, dur," dedi Sean O'Neill, odaya Rex'le birlikte girerken. "Kimin boğazını kesmeye niyetlisin?"

Cliff duraksadı ama gözlerini henüz kucaklaşmamış olan çiftten ayırmıyordu. "İskoç olması dışında, bu lanet Garret MacLachlan da kimin nesi?"

Rex kendi kendine güldü. "O bir kontun oğlu, Cliff." Koltuk değneğinin yardımıyla yanına geldi, Sean de onlara katıldı.

Sean sözcükleri uzatarak, "Ah, şimdi anlamaya başlıyorum. O güzel Bayan Carre'in peşinde olduğu için mi?" dedi.

Cliff hızla ikisine doğru döndü. "O yoksul biri, giysileri eski püskü."

"O bir *kontun* oğlu," diye tekrar eden Rex, kahkahayla gülüyordu.

Cliff gergin bir ses tonuyla konuştu. "Komşularının sığırlarını çaldığından hiç şüphe yok."

Sean güldü. "O bir İskoç, Cliff, sığır hırsızı değil"

"İkisi de aynı şey," diye homurdandı. "Şimdi, izninizle."

"Sorun ne?" Sean ona sataşıyordu. "Bir evlilik kokusu aldığın için mi korkuyorsun? Belki de MacLachlan kendine bir eş arıyordur. Elle bana, senin de Bayan Carre için bir koca aradığını söylüyordu. Bu kaderin bir cilvesi olsa gerek."

"Amanda o İskoç'la evlenmeyecek," diye kükreyerek salondan ayrıldı. Merdivenleri üçer üçer iniyordu.

Cliff yaklaşırken, Amanda ve MacLachlan ona doğru döndü. Yüzünde ifadesiz bir maske yerleştirdi. "Amanda, Kontes sana bir şey söylemek istiyor," diye yalan söyledi.

Genç kadının bakışları ona yönelince, Cliff onun tüm dikkatini üzerinde toplamış olmaktan müthiş bir mutluk duydu. Amanda, "Tabii ki," dedi. MacLachlan'a dönerek, Cliff'in cinlerini tepesine çıkaracak kadar fazla sevimli bir şekilde gülümsedi. "Bu güzel yürüyüş ve bilgiler için teşekkür ederim," dedi. "İskoçya kulağa çok güzel bir yermiş gibi geliyor."

MacLachlan, "Yeryüzünde orası kadar güzel başka bir yer yok," diye karşılık verdi. "Yürüyüşümüzün sona ermesine üzüldüm, Bayan Carre." Eğilerek selam verdi. "Bahçeden çok keyif aldım... Sizin arkadaşlığınızdan da."

Amanda gülümsemeye devam ediyordu. "Ben de öyle." Reveransı yaptı ve telaşla eve doğru giderken arkasına bir kez bile bakmadı.

Cliff müthiş derecede memnun olmuş olsa da, Garret'ın onun arkasından açık bir arzuyla bakakalmış olmasından aynı derecede rahatsız olmuştu. "Niyetini açıkla, MacLachlan," dedi usulca, bu sözlü bir düelloyu başlatmak için ilk adımdı.

MacLachlan dönüp ona baktı. "Siz Lord MacLachlan diyeceksiniz. Ayrıca sırası gelmişken, ününüz sizin önünüze geçmiş durumda. Genç hanımın koruyucusu olmanız çok şaşırtıcı."

"Şaşırman benim umurumda değil, MacLachlan. Sana bir soru sordum ve cevabını bekliyorum."

Garret bıkkınlığını gösteren bir ses çıkardı. "Babanız Adare'ye büyük saygı duyduğum için şanslısınız."

"Gerçekten mi? Peki ya bu niye?"

Garret, "Davranış kuralları dersine ihtiyacınız var," dedi.

Cliff eli kulağındaki çatışmanın keyfiyle güldü. "Kaç yaşındasın, oğlum? Gücünü bana karşı denemen akıllıca olmaz. Başka alanlarda da karşıma çıkmamalısın."

"Yirmi dört," diye hemen cevap verdi. "Okyanuslara hâkim olduğunuzu biliyorum ama sizi uyarırım, ben de denizde ve karada gerçekleşen savaşlardan payıma düşeni aldım ve sizden korkmuyorum."

"Korkman gerekir. Burada istenmiyorsun."

Garret şaşırmıştı. "Korumanız altındaki bayanı tekrar ziyaret etmek isterim. O çok hoş biri. Şehre yeni bir soluk getirdi."

Cliff, "Sana soluğunu İskoçya'da almanı tavsiye ederim," dedi soğuk bir ses tonuyla.

Garret'ın eli belindeki hançerin kabzasına gitti. "Benim babam Bain Kontu, Demir Yürekli Alexander'dır ve ben de bekârım. Ona talip olmamı reddedemezsiniz."

"Edebilirim ve ettim. Amanda kafir bir İskoç tarafından beceriimeyecek. Ayrıca senin bir servet avcısı olduğun da ortada."

Garret öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. "Bayan Carre'in drahomasının az olduğunu biliyorum. "Eğer bir servet arayışında olsaydım, ona kur yapmak için izin istemezdim."

"Ah, demek şimdi de kur yapmak hakkında konuşuyoruz, öyle mi? Benim cevabım belli," dedi Cliff tersçe. "Cevabım değişmeyecek."

Garret öfkeden kudurmuş bir şekilde gözlerini ona dikmişti. En sonunda, "Sen İrlandalısın, lanet olsun, biz kardeşiz," dedi.

Cliff, "Benim kardeşlerim bu evin içinde," diyerek arkalarındaki evi işaret etti. "Son sözüm bu. İyi günler."

Garret döndü ve her adımı öfke ve hiddetle dolu bir halde çimleri boydan boya geçti.

Cliff onun gidişini tatmin olmuş gözlerle seyretti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dulcea Belford, Harmon Malikânesi'nin giriş kapısının önünde durakayarak, yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirdi. Elbisesinin dekoltesini çeğiya doğru itti, sonra da kapının tokmağını kaldırdı.

Kızı bir haftadan fazla bir süredir şehirdeydi ancak onu bir kere bile görmemişti. Bununla birlikte önceki gece gittiği bir partide Blanche Harrington ile karşılaşmış ve Amanda'nın Londra'ya adımını atar atmaz Adare Kontesi'yle birlikte onu ziyaret ettiğini öğrenmişti. Aslında Dulcea buna şaşırmamıştı. Adare Kontesi'nin bir zamanlar gelini olacak kadınla arasının hâlâ iyi olduğunu herkes biliyordu ve eğer Amanda, Cliff'in dediği kadar kaba biriyse, tabii ki ilk ziyareti önceden ayarlanmış olacaktı. Cliff de Warenne ne kadar da akıllı biriydi.

Şimdi onu düşünürken, aynı salondayken sadece varlığının bile tüylerinin arzuyla ürpermesine neden olduğu zaman aklına geldiği için çileden çıkmıştı. Önceki sene onu baştan çıkarmaya çalışmış ancak adam görüşme önerilerini kibarca reddetmişti. O zamanlar buna inanamadığı gibi, daha önce hiçbir zaman reddedilmediği ve kötü muamele görmediği için, şimdi de adamın ona yönelttiği duygusuz davranışlara inanamıyordu. Sanki Dulcea'nın Amanda Carre'e bir borcu varmış gibi, Cliff de Warenne onu hor görmeye nasıl cüret ederdi. Onu Carre büyütmüştü, eğer şimdiki durumu tatmin edici değilse, bunun suçu babasına aitti, ona değil!

De Warenne'in mükemmel ve doyumsuz bir sevgili olduğu hakkındaki ünü herkesçe bilinirdi, şimdiyse onun kızıyla meşgul oluyordu. Her ne kadar Dulcea'nın bacaklarının arası sıcak ve ıslanmış olsa da, öfkesi hâlâ devam ediyordu. Bu ilişki hakkında oldukça fazla şüphe besliyordu. O vicdansız hovardanın tekiydi ve herhangi bir genç kadının –hele bir de güzelse– hamiliğine soyunacak yapıda biri olamazdı. Blanche, Amanda'nın mükemmel güzellikte olduğunu teyit etmişti. Bununla birlikte Blanche, onun yontulmamış olduğunu teyit etmeyi reddetmişti.

Dulcea bazı nedenlerden dolayı Blanche Harrington'ın Amanda'yı koruduğunu hissetmişti. Ne diye yapıyordu ki bunu?

Dulcea gerçekte neler olduğunu keşfetmeye niyetliydi. Fakat Cliff velayeti altındaki kişiyle yatsa da ve Amanda bir şekilde Blanche'ın ilgisini çekmiş olsa da, asıl büyük ve şaşırtıcı haber Amanda'nın bir drahoması olmasıydı. Görünüşe göre Carre ona Ashton kasabası yakınlarında, kazançlı bir miras bırakmıştı.

Dulcea, acaba arazi ne kadar küçük, diye merak etti. Kiracısı var mıydı ve varsa kaç taneydi? Kazançlıysa, kazancı ne kadardı? Ya orada bir maden varsa?

Dulcea dudaklarını ıslattı, nabzı hızlanmıştı. Amanda'nın çeyizini öğrendiğinden beri onunla ilgili durumunu özenle tekrar gözden geçirmişti. Borçlarla yaşamak korkunçtu. Dulcea birkaç yıl öncesine kadar kendi kızına bile nasıl bakacaklarını bilmiyordu. Daha da kötüsü, eğer Belford ölürse –ondan çok daha yaşlı olduğu için kesinlikle öyle olacaktı– onun borçlarını nasıl ödeyecekti? Tabii ki servet sahibi biriyle evlenirdi. Ama şimdi, günü kurtarmak için bir çözüm bulmalıydı ve bu çözüm de gayrimeşru kızıydı.

Amanda'yı açıkça kabul etmeye cüret edemezdi. Onu kuzeni olarak tanıtmayı çok düşünmüştü ama Belford gerçeği bir öğrenirse onu hemen kapı dışarı ederdi. Oysa o Amanda'nın öz annesiydi. Böyle

davranıp Amanda'nın geleceğini idare etmekle yükümlü değil miydi? Dulcea, Cliff de Warenne'e yalvarma fikrinden nefret ediyordu ama kızının geleceğini etkileyen kararlara katılmaya hakkı olduğu konusunda onu ikna etmeliydi. Tabii ki mülkünü de idare edecek kişi Dulcea'ydı. Planının kusursuz olduğunu düşünüyordu. Eğer adam kızının cezbine girdiyse, mülkün kontrolünü ele almak için ona şantaj yapabilirdi.

Kapıdaki hizmetçi onu salona götürdü, ziyaretçi kartını alarak gümüş bir tepsiye koydu. Dulcea, De Warenne'i evden çıkmadan yakalama umuduyla, ziyaretini pek makbul sayılmayacak, oldukça erken bir saate denk getirmişti.

Adamın yaklaşan ayak seslerini duydu ve ona olan öfkesini kontrol etmeye çalışarak, ağırbaşlı ve çekici bir ifadeye büründü. İlk hamle olarak çekiciliği ve son hamle olarak da şantajı kullanacaktı.

Cliff yüzünde sert bir ifadeyle, salona girerek kapıları arkalarından kapattı. Dulcea'ya döndü ve makul ya da kibar bir karşılamayla kendini yormadı. "Sözü uzatmayacağım, Leydi Belford. Burada istenmiyorsunuz."

Böylesine mükemmel bir adamın görüntüsü onun hoşuna gitmiş olsa da, Dulcea'nın gülümsemesi kayboldu. Sinirini kontrol ediyordu. "Lordum, size de günaydın," diye usulca mırıldandı.

"Kendimi tekrar etmek zorunda mıyım? Bu evde istenmiyorsunuz."

Kadın kendini toparlayarak dikleşti. Adam aşağılığın tekiydi! "Kusura bakmayın, Cliff. Önceki görüşmemiz hakkında çok üzgünüm. Buraya senden özür dilemeye ve onun nasıl olduğunu sormaya geldim."

Adamın güzel gözleri ışıldadı. "Gerçekten mi? Hiçbir şekilde kabul etmek istemediğin kızını mı soruyorsun?" Cliff oldukça kırıcı konuşuyordu.

"Tekrar düşündüm. Onunla görüşmek istiyorum. Onu gerçekten kuzenim olarak tanıtmayı düşündüm ama Belford'dan korkuyorum." Eldivensiz elini adamın güçlü kolunun üzerine koydu. Adam irkildiğinde Dulcea onun cazibesine karşı duramadığını düşünerek bir anlık tatmin yaşadı. "Cliff çok pişmanım!" diye haykırdı. "O benim kızım ve onun sosyete tanıtılmasına yardım etmek istiyorum. Tabii ki dikkatli bir şekilde." Kirpiklerini kırpıştırarak ona gülümsedi.

Cliff geri çekildi, yüzü asılmıştı. "Amanda'nın kalbini kırdın. Şimdi de onunla oyun oynamak mı istiyorsun? Niyetinin neden değiştiğini merak ediyorum, madam."

Cliff onu dosdoğru aşağılayınca, Dulcea onu baştan çıkarmanın kolay olmadığını fark etmişti. Ona saldırmak istiyordu ama bunun yerine yine gülümsedi. "Hadi ama, Cliff. Onun kalbini nasıl kırabilirim ki? Onu tanımıyorum bile. O da beni tanımıyor."

Cliff, "Carre onun seni sevmesini sağladı, madam. Onu reddetmiş olman, sonsuz derecede üzülmesine neden oldu," dedi kırıcı bir tavırla.

Ona karşı çok korumacı, diye düşünen Dulcea gerçekten şüphelenmeye ve kıskanmaya başlamıştı. Onu beceriyor muydu? "O halde o da babasına benziyor. Babasının kalbini kırdım ama amacım bu değildi. Carre zayıf biriydi."

Cliff iğreniyor gibiydi. "Amanda şimdiye dek tanıdığım en güçlü kadın. Sadede gelelim. Gerçekten istediğin nedir?"

Carre'in Amanda'ya bıraktığı araziyi düşünerek, birkaç sterlinin rızkına düşebilmesi için dua eden kadının gözleri büyümüştü. "Sana Amanda'yla ilgili yardım etmek istediğimi söyledim. O ne kadar kaba biri?" diye sorarken, bu hiç umurunda değildi. "Sosyeteye tanıtılabilir mi? Aksi takdirde ona uygun birini bulamayabiliriz."

Cliff başını iki yana salladı. "Seni, Amanda'nın yakınında bile görmek istemiyorum, Leydi Belford. *Biz* diye bir şey yok. Sana ancak

bir yılana güvendiğim kadar güveniyorum. Hayır, hatta ondan bile daha az güveniyorum."

Kadın, Cliff'i nefretle süzerken, zevkten inleyene kadar onu beceriyi, sonra da adam onun ilgisini tekrar kazanabilmek için yalvarırken, soğuk bir şekilde onu reddetmeyi düşünüyordu.

"Burada olmanın tek nedeni, Amanda'nın küçük bir servete sahip olduğunu duyman. Aptal olduğumu mu sanıyorsun?" Cliff nefessiz, soğuk bir kahkaha attı.

Tırnaklarını çıkarıp onun yakışıklı yüzünü tırmalamaktan daha çok hiçbir şeyi istemediğini bilen Dulcea son bir hamle yaptı. "Onu tanıtmana yardım etmek benim en doğal hakkım. Onun geleceğini etkileyecek kararları almaya da hakkım var."

"Senin hiçbir hakkın yok!" diye haykıran Cliff'in yanakları öfkeden kızarmıştı.

Kadın uzun tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. "Ne kadar zamandır onunla yatağa giriyorsun, De Warenne?"

Cliff'in gözleri büyüdü.

Dulcea vahşi bir zevkle kahkaha atıyordu. "Onunla yattığını biliyorum. Onun genç ve güzel olduğunu duydum. Eskiden benim gibi kadınları tercih ederdin ama nedense birdenbire masumların peşinden koşmaya başladın. Peki, aşağılık olan ben miyim?" diye hırlarken, adamın öfkesini körüklediğini ve onun patlamak üzere olduğunu görünce, nabız atışları hızlanmıştı.

Cliff ellerini havaya kaldırdığında, bu hareketiyle sanki onu duvara itmek istediğini gösterir gibiydi. "Evet, o genç, hem de çok genç... Sadece on sekiz yaşında. O benim korumam altında, Leydi Belford! Ona bir koca bulmaya çalışıyorum!"

Dulcea şaşırmıştı çünkü adam gerçekten hakarete uğramış gibi görünüyordu. Ona o kadar çok yaklaştı ki göğüsleri adamın göğsüne

sürtünüyordu. Cliff irkilmişti. "Bayan Carre'le ihtiraslı bir ilişki yaşadığını herkese yayarsam itibarı iki paralık olacaktır, Cliff."

Cliff kolunu yakalayıp onu duvara doğru itince, acıdan kadının nefesi kesildi. "Sen öyle san! Amanda'yla yatmıyorum."

Dulcea kahkaha attı, şimdi heyecanlanmıştı. "Öyle değilse bile, *sana* kim inanır?"

"Bana şantaj yapma cüretini mi gösteriyorsun?" derken soluğunu tutmuştu ve gözleri hiddetle parlıyordu. Dulcea ortada bir şehvet duygusu olduğundan emindi. Kolunu sıkan Cliff'in eli biraz gevşemişti. Soğuk bir edayla gülümsedi. "Ne istiyorsun Dulcea?"

Kadın bir an tereddüt ettikten sonra, kalçalarını adamın kasıklarına doğru değdirdi. Kasıklarının dolu olmaması, kadını şoke etmişti.

Cliff'in keyifsiz gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Ülkedeki son kadın olsan bile sana dokunmazdım."

Kadın öfkeyle çığlık attı. "Ben onun annesiyim!" diye parladı. "Onun geleceğini ve arazisini idare etmeliyim."

Cliff kahkaha atarak onu bıraktı. "Haklıymışım. Sen vicdansız, komplocu birisin... Devamını getirmeye terbiyem müsaade etmeyecek kadar beyefendiyim. Çirkin yalanlarını ortalığa yaymayacaksın, Dulcea çünkü eğer bunu yaparsan, ben de kesinlikle Belford'ın senin hakkındaki tüm gerçekleri bilmesini sağlarım."

Kadın ani bir korkuyla donup kalmıştı.

"Bu doğru. Carre'le ilişkin dâhil, en ufak ilişkine kadar her şeyi öğrenir... Ayrıca Amanda'yı da... Şimdi defol."

"Seni pislik," diye soluklandı kadın. "Sen bir beyefendi değilsin."

Cliff usulca, "Defol," derken sesi oldukça tehlikeli bir tonla çıkmıştı. "Seni buradan kendi ellerimle atmadan, defol."

Kadın öfkeyle başını salladı ancak ona inanıyordu çünkü adamın gözleri bıkkınlıkla kaynaşmıştı. Dulcea telaşla Harmon Malikânesi'nden çıkarak, arabaya bindi.

Arabacı kibarca, "Leydi Belford?" diye sordu.

Dulcea, "Kes sesini," diye haykırdı.

Düşünmesi gerekiyordu. Cliff'in kollarında değildi ve adamın kocaman erkekliği de içinde değildi. Cliff dizlerinin üzerine çökmüş, yüzünü onun kadınlığına gömmüş de değildi. Ayrıca adam, Amanda'nın yatağına girmiş gibi de görünmüyordu, ama bir şeyler olmuştu. Dulcea onun kadınlığına gömmüş gibi de görünüyordu, ama bir şeyler olmuştu. Dulcea onun kokusunu alabiliyordu. Adam onu aşağılarken, lanet olası piç kızını önemsiyormuş gibi görünüyordu! Daha da önemlisi, Cliff de Warenne, Amanda'nın drahomasını kilit altında tutuyordu ve anahtarını da güvenle saklıyordu.

"Ödümü alacağım," diye parladı titreyerek. "Harris! Beni Leydi Ferris'e götür," diye haykırdı.

Lidden-Way Baronesi şehrin en büyük dedikoducusuydu. Kadın her yalanı yaymaya cesaret etmezdi ama sonuçta gerçek her zaman kendini su yüzüne çıkarırdı ve bunu Dulcea'nın ortaya attığını kimse kanıtlayamazdı.

De Warenne'in sosyeteye tanıttığı kişinin bir korsanın kızı olduğu gerçeği, Barones'in çok hoşuna gidecekti.

Dulcea en sonunda soluklanabildi ve gülümsedi.

Amanda çevik biriydi ama vücudunu imkânsız derecede dik tutması, belini germesi ve dans ederken başının üzerindeki kitabı bir şekilde düzgün tutması söylendiği için, şu anda dans öğretmenini takip edemiyordu.

Adam, "Bir iki üç, bir iki üç," demeye devam ediyordu ama daha ikinci kere "üç" diyemeden kitap genç kadının başından yere düşüveriyordu.

Adam, Amanda'yı bıraktı. "Bayan Carre! Vals oldukça kolay bir danstır. Tek yapmanız gereken üç adım atmayı başarmak ve dik durmak! Bu ne kadar zor olabilir ki?"

Amanda yüzü kızararak, kitabı geri aldı. Adımları biliyordu, sadece sırtını ve başını dimdik tutarak ayaklarını nasıl hareket ettireceğini anlayamamıştı. Bu imkânsız gibi görünüyordu. Amanda'nın cesareti kırılmıştı ancak pes etmeyecekti. Bir hanımefendi dans etmek zorundaydı, üstelik iyi dans etmek zorundaydı. Er ya da geç valsi çözecekti. Bununla birlikte, Cliff'in ailesindeki her ferdin, sadece birkaç hafta sonra gerçekleşecek olan Carrington balosuna hazır olmasını umut ettiğini biliyordu.

Bay Burns derin bir nefes aldı. "Başlayalım mı?"

Amanda kitabı oldukça dikkatli bir şekilde başının üzerine koydu ve bir elini adamın omzuna koyarken, diğer elini de adamın avucunun içine bıraktı. Adam gergin bir ifadeyle gülümsedi ve, "Bir iki üç," demeye başladı.

Kitap yine düştü ve zeminde yuvarlandı.

Amanda, "Özür dilerim!" diye bağırdı, yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Doğruluncaya kadar, kendini hiç böylesine beceriksiz hissetmemişti. Kalbi durmuş gibiydi, kitabı göğsüne bastırdı. Cliff'in balo salonunun eşiğinde durduğunu gördü, belli ki onu seyrediyordu. Yanaklarının tutuştuğunu hissetti, daha başka bir sürü tepki de veriyordu. Ona her baktığında heyecanlanıyor ve gözleri buluştuğunda kalbi deli gibi çarpıyordu. Genç kadın, "Ne zamandır orada duruyorsun?" demeyi başardı.

Cliff bugüne dek genç kadına hiç nasip olmamış, en güzel gülümsemeyle baktı. "Birkaç dakikadır," dedi, odanın bir ucundan bir ucuna ağır ağır yürürken, gözlerini bir an bile genç kadının gözlerinden çekmemişti.

Amanda öylece kalakalmıştı. Adamın uzun, ağır adımlarla yaklaşmasında ve üzerine yönelttiği dikkatli bakışlarında güçlü ve çekici bir şey vardı. Amanda, Cliff'in onun kocası olmayı kabul etmiş olmasını dilemeden edemiyordu. Bu korkunç düşünce aklına geldiği anda, Amanda onu oldukça uzaklara gönderiverdi. Cliff onun hamisi, komurnası ve kahramanıydı. Cliff onun arkadaşıydı. Daha fazlası değildi ve Amanda bunu her zaman hatırlamalıydı.

Oysa Cliff ona doğru yaklaşırken, büyülenmiş gibiydi ve Amanda onun kendisini kollarına almak için geldiğini her nasılsa biliyordu. Cliff'in gözleri hâlâ onunkilerin üzerindeyken, "Bayan Carre'e vals yapmayı göstereceğim, Bay Burns. Bizi yalnız bırakabilirsiniz," dedi.

Burns başını sallayarak süratle çıkarken, yüzünde Amanda'nın anlamadığı bir gülümsemeyi gizliyordu.

Cliff, genç kadının önünde durdu ve ona doğru uzandı. Amanda farkına bile varmadan, elindeki kitabı almıştı. Genç kadın bir başka kalp hoplatan gülümsemeye maruz kaldı. "Bu güzel ve zarif bir dans-tır," diye mırıldanarak uzaklaştı. Kitabı devasa salondaki kadife koltuklardan birine koydu.

Amanda'nın kalbi şimdi daha yoğun bir heyecanla atıyordu. Cliff ona doğru döndüğünde, nasıl olduysa fısıldadı. "Bana vals yapmayı mı öğreteceksin?" Carrington balosunda edecekleri dansı o kadar çok kez hayal etmişti ki sadece bu dans için sonsuza dek beklemesi gerekiyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Oysa en sonunda, onun kollarında, bu odada dans edecekti.

Tabii eğer Cliff'e ayak uydurmayı başarabilirse.

Cliff yine gülümseyerek, genç kadının sol elini aldı ve geniş omzuna koydu, sonra da sağ elini avucunun içine aldı. "İtirazın mı var?" diye yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Genç kadının kalbi çılgın gibi atıyordu. Onun kollarındaydı ve olmak istediği başka bir yer yoktu. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

diye mırıldanırken, vücutlarını ayıran mesafenin bir santimden daha fazla olmadığının farkındaydı. Onun bedeniyse umumiyetle ona verebileceğinden çok daha fazlasının ödemini çekiyordu.

Ama bu da yeterdi. Hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Cliff'in gülümsemesi yumuşak, gözlerindeki bakışsa sıcacıktı. Bakışları genç kadının gözlerindeyken onunla dansı etmeye başladı.

Ne sayı sayıyordu ne de melodiyi mırıldanıyordu. Cliff zeminin boyunca vals yapıyordu ve Amanda kendini hiçbir çaba sarf etmeden onunla birlikte dönerken buldu. Mucizevi bir uyum içinde olan adımları o kadar hafif, o kadar mükemmeldi ki sanki bulutlarda dans ediyorlarmış gibi zemin ayaklarının altında yok oluyordu.

Cliff onu odanın etrafında döndürüp dururken, Amanda gülüyor ve genç adam da onun gözlerinin içine doğru gülümsemesine karşılık veriyordu. Tekrar tekrar, ileri geri süzülerek ve dönerek harika, büyülü bir şekilde ve zahmetsizce dans ettiler. Ayrıca Amanda hiçbir adımı kaçırmıyordu. Tökezlemiyor ya da bocalamıyordu. Sanki Cliff'le sonsuza dek böyle dans edecekmiş gibi hissediyordu. Onun yakışıklı yüzünden uzağa bakamıyordu. O çok yakışıklıydı ve Amanda onu hiç bu kadar çok sevmemişti.

Amanda ne kadar süredir dans ettiklerini bilmiyordu, bu beş dakika da olabilirdi, bir saat de. Cliff'le sonsuza kadar vals yapabileceğini biliyordu.

Cliff'in bakışları birden genç kadının arkasına kaydı. Bocalamıştı.

Cliff ayağına basınca, Amanda çığlık attı. Genç adam onu omuzlarından yakalayarak, düşmesini engelledi. "Özür dilerim!" diye haykırdı. "Canını acıttım!" Yaptığı şeye çok şaşırmış gibi görünüyordu.

Amanda onun yardımıyla toparlandı. "İyiyim," dedi nefesi kesilmiş bir halde ve sonra da onun dikkatini dağıtan şeyin ne olduğuna bakmak için, kapının eşiğine doğru döndü.

Uzun boylu, mükemmel giyimli, bir kral kadar soylu ve büyüleyici bir adam orada duruyordu. Gülümsemiyordu. Onları dikkatle izliyordu. Amanda onun Adare Kontu olduğunu anlamıştı.

Genç kadın titriyordu.

Kont onlara doğru ilerlerken bakışları oğluna kaymadan önce, genç kadının başından ayağa çabucak süzdü. İncelendiğinin farkında olan Amanda, orada nefesi kesilmiş bir halde Cliff'in yanında durmuş ve bir eksik bulmaması için dua ediyordu. Cliff'e kaçamak bir bakış attığında, şaşkına döndü. Neredeyse, Alexi'nin bir suç işlediğinde durduğu gibi görünüyordu. Küçük bir suç işlemiş gibi yüzü kızarmıştı.

Cliff bir kahramandı... Onun kahramanıydı. Ne de olsa o hükümet izniyle korsanlık yapan, zengin ve güçlü bir adamdı. Amanda, onun babasını sevdiğini, ona hayran olduğunu ve saygı duyduğunu biliyordu ama şimdi gördüğü onun hâlâ önemli ve unvan sahibi bir asilzadenin oğlu olduğuydu. Ama Cliff neden azarlanmayı bekler gibi duruyordu ki? Tek yaptığı ona vals yapmayı öğretmekti.

Cliff babasına duyduğu saygıyı ve bağlılığı gösterircesine başını eğdi. "Lordum," dedi. "Bu Bayan Carre. Amanda, babam Adare."

Amanda birden burnunun yere değmesini umarak, başarabildiği ölçüde eğilip reveransını yaptı.

"Bayan Carre, eşimden sizin hakkınızda her şeyi duydum ve bu ailenin bir üyesi olmanız beni çok memnun etti," diye hoş bir şekilde konuşan Kont gülümsüyordu.

Cliff kuşkusuz onun yüzüstü yere yuvarlanmasını önlemek için genç kadının dirseğini tutmuştu, sonra Amanda doğruldu. "Teşekkür ederim, Lordum," diye kekeledi. Bu müthiş adam sanki Amanda'nın evinde olmasını gerçekten hoş karşılıyormuş gibi konuşuyordu!

Amanda'ya tekrar gülümserken, masmavi gözleri ışıldıyordu. "Mary size bayılıyor, sevgili kızım. O böyle hissediyorsa, onun sevgi-

sine ben de eşlik ederim. Umarım burada rahat etmeniz için gereken her şey yapılmıştır."

Genç kadın gözlerini kırpıştırarak başını salladı. "Gereğinden de fazlası yapıldı, efendim," diye fısıldarken, üzkütücü görünmesine rağmen adamın ailenin diğer fertleri kadar iyi olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Adam mavi gözlerini Cliff'e çevirdiğinde, gülümsemesi biraz kayboldu. Eli sevgiyle Cliff'in omzunu kavradı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Bugün geldiğimde, senin de burada olduğunu öğrenince çok şaşırdım," diye ekledi.

Cliff toparlanmış gibi görünüyordu. "Kuşkusuz sizin de bilmiyor olduğunuz gibi, sorumluluğum beni şehre planladığımdan biraz erken getirdi." Gülümsedi. "Ayrıca Alexi ve Ariella'yı da yanımda getirdim."

Adare Kontu'nun yüzü aydınlandı. "Çocuklarını gördüm. Alexi bana seni andırıyor, Ariella'ysa bir meleğe benziyor."

Cliff gururla gülümsedi. "Benim kızım çok akıllı bir melektir ve evet, korkarım Alexi biraz haylaz olacak."

Kont güldü ve iki adamın konuşmalarını kendinden geçmiş bir halde dinleyen Amanda'ya döndü. "Oğlumu bir buçuk yıldır görmüyorum. Onunla konuşmak istediğim bazı konular var. Lütfen bize izin verir misiniz?"

Bu adama asla karşı gelmeyecek olan Amanda başını salladı. Tekrar reverans yaptı, bu kez daha doğaldı. "Tabii ki. Lordum, beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Eviniz harika... Ailenizin tüm fertlerine hayranım!"

Edward tekrar gülümsedi. "Ayrıca sırası gelmişken söyleyeyim, çok güzel dans ediyorsun," diye onaylayarak ekledi.

Amanda memnun bir şekilde kızardı ve Cliff'e doğru kaçamak bir bakış fırlatarak bu hazzı onunla paylaştı, sonra da onları yalnız bıraktı.

Cliff, Amanda'nın en son başarısından gururlanmış olduğunun farkında, onun arkasından bakıyordu. "Onun zarifçe dans edeceğinden eminim," derken bunu babasından çok kendine söylüyordu. Kont, "İki insanın birlikte böylesine güzel dans ettiğini şimdiye kadar hiç görmemiştim," derken, o da genç kadının odadan çıkışını seyrediyordu. "Doğrusu ikiniz sanki yıllardır birlikte dans ediyormuşunuz gibi görünüyordunuz."

Cliff gerilmişti. "Öyle görünüyor olabiliriz ancak birbirimizi tanıdığımız daha birkaç ay oldu." Tereddüt içinde, babasının düşündüğü şeyden çekiniyordu. Sonra, "Onu kılıç kullanırken görmelisin. Ty'ı bile yenebilir," dedi.

Kont'un kaşları kalkmıştı. "Sen büyülenmiş gibisin."

Cliff yüzünün renginin değiştiğini biliyordu. "O benim korumam altında, efendim. Annemin de söylemiş olduğu gibi, onu sosyeteye takdim etmek için çalışıyorum. Başarılarından oldukça memnunum." Gömleğinin yakasını çekiştiriyordu.

Kont, "Bayan Carre güzel ve sevimli biri," diye belirtti. "Onun kılıç kullandığını hayal edemiyorum. O da senden büyülenmiş gibi görünüyor, Cliff." Ses tonu katı, hatta haşin çıkmıştı.

Cliff, "Vals yaparak eğleniyorduk," dedi kısa keserek. "Daha önce hiç vals yapmamış. Kontes, Amanda'nın hikâyesini mutlaka anlatmıştır."

"O halde sen iyi bir öğretmensin." Kont, Cliff'in omzunu kavradı. "Annen bana aranızdaki sevgi bağından bahsetti. Bu bağ ne kadar kuvvetli?"

Cliff tereddüt etti. "Baba, ben artık on dört yaşında değilim." Sesinde hafif bir uyarı tonu seziliyordu.

Kont, "Bunun farkındayım," diye bağırdı. "Cliff, oğullarımın içinde, hiçbir erkek çocuğunun cesaret edemeyeceği yükseklikteki çitlerin

üzerinden atıyla atlayan tek sen oldun! Misafirlerimden birinin ya-
tağında bulduğum Rex ya da Ty değil, sendin... Yoksa on altı yaşında
eve geldiğin o yazı unuttun mu? Ne Ty ne de Rex evden kaçmadı sana
sen daha on dört yaşındayken evi terk ettin. Her ne kadar o zaman
anlamış ve şimdi anlıyor olsam da, senden bir iki sene beklemeni
istemiştim. Her zaman seninle gurur duydum ama sen benim ve
Mary'nin birçok geceyi uykusuz geçirmemize de neden oldun. Tabii
ki en akıllı ve en bağımsız oğlum hakkında endişelenmem gerekir."

"Şimdi endişelenmene gerek yok. Amanda benim korumam al-
tında ve ona parlak bir gelecek sağlamak için yemin ettim. Ayrıca
Bayan Carre'e bayılıyor olsam da, onun koruyucusuyum ve onu bir
evlilik ayarlamaya çalışıyorum." Duraksadı. "Gençken, seni ve Kontes'i
endişelendirdiğim için özür dilerim."

Kont, "Onunla yattın mı?" diye usulca ama aniden soruverdi.

Cliff yeniden kızardı, tam hayır diyecekti ki Kont'a yalan söylemiş
olacağını fark etti. Hiçbir zaman Edward'a yalan söylememişti ve asla
da söylemeyecekti. Daha genç olduğu ve rezil davranışları yüzünden
babasından ağır disiplin gördüğü zamanlarda bile söyleyememişti.

Edward'ın anlayışla gözleri büyüdü.

Cliff çabucak konuşarak, "O masum. Ne kadar cazip görünse de,
onun masumiyetini asla almam," dedi.

Edward, "Ama onunla yattın," dedi. "Mary haklı çıktı."

Cliff, "Onurlu davranmaya çalışıyorum!" diye sertçe karşılık
verirken, bir yandan da Kontes'in ne demiş olduğundan endişe edi-
yordu. "Onu babasının idamı sırasında başına üşüşen serserilerden
kurtardım. Böyle bir zorunluluğum yokken, kendimi onun hamisi ilan
ettim, onu Jamaika'da beş parasız bir yetim olarak bırakabilirdim!
Annesine kavuşmasını sağlayacağımı ummuştum ama komplocu bir
sansar olan annesi kadın cinsinin en kötüsü çıktı ve Amanda yeteri
kadar ızdırap çekti. Sizin standartlarınızın gerisinde olduğumun far-

kındayım. Evet, onunla yattım. Ancak o hâlâ masum ve bu durum
ne daha gerçekleşmeyecek."

Edward derin bir nefes aldı. "Bunu içtenlikle söylediğini biliyo-
rum, Cliff, Bayan Carre'i buraya getirdiğin ve ona tüm bu olanakları
sağladığın için gururluyum. Onun gelişimine ve sosyeteye sunulmasına
en uygun olmakla doğru ve soylu bir iş yaptın. Ancak Bayan Carre'i
muhtemel her tacizden korumayı umuyorum. Ayrıca dürüst olmak
sorkuse, arkandan sessizce yapılan dedikodulardan etkilenmiyormuş
gibi görünmene rağmen seni de korumam gerektiğine inanıyorum."

"Ben kendimi koruyabilirim," diye haykıran Cliff, gerçekten şa-
şırmıştı.

"Sakın bana dedikodulara aldırış etmediğini söylemeye kalkma.
Buna dayanacak kadar varlıklı olduğunu biliyorum ama bunların be-
nim ve diğerlerinin inanmasını istediğin kadar kalın olmayan derinin
altına işlediğini de biliyorum."

Cliff kızarmıştı çünkü arada sırada, dedikodular onu çok sinir-
lendiriyordu. O bir ada korsanı olabilirdi ama lanet olsun ki Kont'un
en küçük ve en varlıklı oğluydu. "Senin korumana ihtiyacım yok,"
diye ısrar etti, buna gerçekten inanarak.

"Belki de öyledir ama yine de bunu yapmak istiyorum ve hep
yapacağım." Bakışlarında onu inceleyen bir şeyler vardı. "Ona nasıl
baktığını görüyorum, Cliff. Onun için hissettiğin güçlü arzu göz önünde
tutulursa, birlikte dans edişinizi görünce ne düşünmem gerekirdi?"

"Amanda'yı lekelemeyeceğim," dedi hışımla. "O çok çekici biri.
Bunu kabul ediyorum. Bununla birlikte günün birinde olur ya hovarda
bir anına denk gelirse, onu o gün karım yaparım."

Uzun bir süre boyunca Edward inceleyici gözlerle onu süzdü.
"Böyle mi düşünüyorsun?" Yüzü yumuşamıştı.

Cliff korkunç derecede rahatsız olmuştu. "Hiç kimseyle evlenmek
gibi bir niyetim yok. Hayatımın şu an olduğu gibi kalmasını tercih

ederim. Ona münasip bir koca bulmayı düşünüyorum. Ancak o benim korumam altında." Duraksadı. "Ayrıca biz arkadaşız."

Kont bir süre onu süzdü. Sonra Cliff'in kolunu kavradı. "Tabii çok erken ama bir kadeh şarap için bana eşlik eder misin?"

Cliff rahatlamıştı. "Daha *çok* erken," diye ona katılırken, bu cendereden kurtulduğunun farkındaydı. "Ancak senin de belirttiğin gibi eve geleli biraz zaman geçti."

Balo salonunu boydan boya geçerek bir çift büyük kapıya doğru gittiler. Edward, "Bayan Carre'e bir araziyle birlikte drahoma vermeyi anlıyorum. Onun için büyük zahmete giriyorsun," diye belirtti.

Cliff, "Geleceğini güvence altına almak için başka bir yol yok. Aslında ona bunu sağlıyor olmak benim için bir zevk," dedi rahat bir şekilde.

Kont gülümsedi. "Bunu anlamaya başlıyorum. Hiç ona âşık olabileceğin ihtimalini düşündün mü?"

Cliff irkildi, tekrar cendereye yakalanmıştı ve sıkıştırılıyordu. "Tabii ki düşünmedim," dedi, ancak kalp atışlarının hızlandığının farkındaydı. "Ben delicesine âşık olup bir daha asla geriye bakmayan Tyrell ya da üvey kardeşlerim gibi değilim. De Warenne erkeklerinin yalnızca bir kere âşık olması ve bunun sonsuza dek sürmesiyle ilgili aile mitinden haberim var." Kahkaha attı ama sesi kendi kulaklarına bile titrek geldi. "Ben hiç âşık olmadım ve gelecekte de âşık olmayı hiç beklemiyorum."

Edward, "Elbette öyle. Sen, diğer bütün De Warenne erkeklerinden farklı olmaya karar verdin. Eğer istersen, ona bir evlilik ayarlamak için sana yardım edebilirim," dedi yan gözle ona bakarak. "Kızın çekim gücü ve bu ilişkinin emsalsiz olması dikkate alınırsa, onu acilen evlendirmek ve bu koruyuculuğu ve arkadaşlığı sona erdirmek en iyisi olacak."

Cliff gerilmişti. Adare bugüne kadar hiçbir hedefinden şaşmamıştı. Eğer Kont'tan Amanda'ya bir koca bulmasını isteseydi, bunu hemen yapardı. Hayatında ilk kez babasına önemli bir yalan söylüyordu. Henüz dikkatle incelememiş olmama rağmen elimde muhtemel damat adaylarının olduğu bir liste var. Üstesinden gelebilirim ama yine de teşekkür ederim."

Edward omuzlarını silkti. "Eğer fikrini değiştirirsen sadece sorman yeterli. Bir sürü uygun aday bulunabileceğinden eminim."

"Teşekkür ederim ama gerek yok," dedi Cliff. "Ben konuyu sıkı sıkı takip ediyorum."

Kont sadece gülümsemekle yetindi.

"Bu arada, Edward? Amanda evlendikten sonra da onunla arkadaş kalacağız."

Kont, "Elbette," dedi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ashton, pencere önlerinde çiçek saksılarının durduğu, dükkânların gururla işletildiği, küçük ve sevimli, tipik bir İngiliz kasabasıydı. Kasabadan Ashford Konağı'na doğru on dakikadır at arabasıyla ilerledikleri sevimli köy yolunda, yüksek yapılmış çitler yüzünden oranın zenginlerine ait görkemli evler çok az görülebiliyordu. Ancak araba konağa giden seyrek çakıllı yola dönüp iki yontma taş direği geçtiğinde Cliff tabeladaki yazının güçlükle okunacak kadar yıprandığını gördü. O an konağın durumunun iyi olmadığını anlamıştı.

Araba yolunun yan taraflarını ot bürümüşken, diğer taraflar çıplaktı. Çirkin, gri bir taş ev ileride onları bekliyordu. Cliff kaşlarını çatarak Amanda'ya baktı, oysa o yanakları heyecandan yanakları kızarmış bir halde cama doğru yaslanmıştı. Cliff usulca küfretti, o görmeden önce gelip evi yalnız incelemeyi isterdi. Bununla birlikte oradakilere haber yollamıştı ve gelmeleri bekleniyordu.

Amanda yanında oturmuştu ve Ashton'dan beri kat ettikleri birkaç kilometrelik yol boyunca yerinde duramamıştı. Ariella ve Anahid; Michelle, Cliff'in uşağı ve Amanda'nın yeni hizmetçisiyle birlikte başka bir arabada onları takip ediyordu. Artık Ned ile ayrılmaz bir ikili olan Alexi, Harmon Malikânesi'nde kalmak için yalvarmıştı, çocuk uslu duracağına, amcalarının ve büyükannesini sözlerine hiç karşı gelmeden itaat edeceğine içtenlikle yemin edince, evde kalmasına izin verilmişti.

Cliff, Amanda'ya bakmak için kendine izin verdi. Ne zaman ona baksa iki kere onun yatağına girdiği zamanı ve sonra da Garret MacLachlan'ı düşünmeye başlıyordu. Halinden memnun değildi ama ne olursa olsun MacLachlan'ı terslemesinin ardında biraz kaskatıklık olduğunun farkındaydı. İskoç başka birine kur yapsa, Cliff başka birinin hamisi olsa, ekonomik durumuna rağmen ona onay verirdi çünkü diğer özellikler servetten daha önemliydi. Doğrusu MacLachlan gibi karakterli biri, tam da onun Amanda için istediği damat adayı tipine uyardı.

Başını çevirdi ve gözlerini gri taş eve diktiğinde çatının aşırı derecede onarılmaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Birazdan yağmur yağacağı için, tavanın su akıtıp akıtmadığını şüphesiz öğrenecekti. Az önceki düşüncelerinden ve içten içe davranışlarından utandığı gerçeğinden kurtulduğuna seviniyordu.

Amanda, "İşte geldik," diye fısıldadı, o kadar heyecanlıydı ki sesi boğuk çıkıyordu.

Cliff, "Bahçe çok bakımsız kalmış," dedi arabacı durduğunda.

Bakışları Cliff'in bakışlarıyla buluştuğunda, Amanda'nın gözleri ışıldıyordu. Cliff onun arabadan uçarcasına atlayıp eve gitmeyi çok istediğini görebiliyordu. Kendisini en kötüsüne hazırlaması konusunda daha onu uyaramadan, –daha iyi bir yer bulacağını söyleyemeden– arabanın kapısı açılmıştı.

Amanda yeni öğrendiği tüm görgü kurallarını unutarak, arabadan atladığında, Cliff gülümsedi, kalbi yerinden hoplamış gibiydi ve son günlerde bu oldukça sık başına gelen bir durumdu. Cliff, ağır hareketlerle onu takip ederek indiğinde, ikinci araba da durmuş ve evin ön kapısı açılmıştı. Eski püskü ve uyduruk takım elbiseli bir uşak dışarı çıktı.

Ariella, Anahid ve Michelle arabadan indiklerinde, o ve Amanda eve doğru gidiyorlardı. Cliff evin bir önceki yüzyılda yapılmış ve du-

rumunun bir kez bakımdan geçtiğini zaten biliyordu ama orijinal duvarlara ait hiçbir iz görememişti. İki katlı ve ağırlıklı olarak dikdörtgen şeklinde olan ev, bir evin olabileceği kadar kasvetliydi. Cliff bu evden nefret etmişti ve her ne kadar üç çiftçi kiracısı olsa da, burası ona yaramazdı. Amanda çok daha iyisini hak ediyordu.

"Lordum." Uşak çabucak onlara doğru geldi ve bir gayret eğilerek selam verdi. Birdenbire Cliff adamın sarhoş olduğunu düşündü ve bir saniye sonra da nefesindeki bira kokusunu aldı.

"Bayan Carre, sanırım bu Watkins."

"Evet, ben Watkins'im ve kasabadaki hana gitmektense, bu gece burada kalabilmeniz için odalarınızı hazırladım. Karım küçük bir akşam yemeği hazırlıyor. Lordum, umarım onaylarsınız?"

"Tabii," dedi Cliff ama kendini tutamıyordu.

"Neden bahçe bu kadar bakımsız bırakıldı?"

Watkins'in yüzü düşmüştü. "Sizin de bildiğiniz üzere, mülkün önceki sahibi vefat etti, efendim, vârisi şehirde ikamet ediyor. Burasını tamir etmek değil, satmak istiyor."

Cliff üstelemedi ve onları içeri alması için uşağa işaret etti. Adamı takip ederlerken, Amanda'nın elini tuttu. "Cesaretin kırılmasın," dedi usulca.

Genç kadın ışıldayan gözlerle ona bakarak elini bıraktı ve hızlı hızlı Watkins'in arkasından yürüdü.

Cliff, genç kadının cesaretinin zerre kadar kırılmamış olduğunu fark edince şaşırdı.

İkiliyi takip ederek, ortalama ölçülerde olan büyük salona girdiğinde, ön kapının yanında duran paslanmış zırhı ve taş şöminenin üzerindeki bir çift kılıcı gördü. Kaşlarını çatarak, kirişlerden sarkan ve odanın köşelerini kaplayan örümcek ağlarına baktı. Duvarların temizlenmesi ve badana yapılması gerekiyordu, tavandaki kirişler-

den ikisi gözle görünür derecede çürümüştü, ayrıca ahşap parkeler çok eskimişti ve senelerdir cila görmedikleri belliydi. Odada bir tane masa duruyordu, birbiriyle eşleşmeyen altı sandalyesinin sağlık ve yıpranmış döşemeleri farklı farklıydı. Cliff hem temsilcisine hem de Watkins'e karşı çok öfkeliydi. "Bu öğlen burada olacağımız size iki gün önceden bildirildi. Bu oda neden temizlenmedi?"

Watkins iki büklüm oldu. "Lordum, evin hizmetçisi yok. Ben araziye göz kulak oluyorum, hepsi bu."

"Oradaki köşede kemikler var," dedi. Çok uzun zaman önce birisi yemek artıklarını yere atmış gibi görünüyordu.

"Evin önceki sahibinin köpeği kaldı, efendim. Zaman zaman gelir gider."

"Bu gece sizin hizmetinizi istemiyorum," dedi Cliff.

Watkins toparlanarak dik durdu, belli ki itiraz etmek üzereydi.

Cliff yumuşak ama su götürmez bir şekilde tehlikeli bir ses tonuyla, "Sen ve karın bu akşam izinlisiniz. Size bu mülkü hemen terk etmenizi öneririm," dedi

Watkins hemen ortadan kayboldu ve Ariella odaya girdiği anda burnunu buruşturdu. "Püf! Burası kokuyor, baba!" Etrafına bakındı. "Burayı Bayan Carre için mi alacaksın?"

Cliff, Amanda'nın aceleyle koridora çıkıp yan odaya gitmiş olduğunu yeni fark ediyordu. "Tabii ki hayır," dedi. Kızına gülümseyerek baktı. "Ben gidip Amanda'yı getirirken, sen de belki dışarıda oynayabilirsin. Neticede kasabadaki handa konaklayacağız."

Ariella tereddüt içindeydi. "Baba, Amanda, bugün buraya geldiği için o kadar seviniyordu ki! Bana öyle söyledi... Eğer gidersek çok mutsuz olacak."

Cliff, Ariella'nın yanına giderek onu kucağına aldı. "Bir tanem, onun gitmeye can atacağına inanıyorum," dedi onu kucaklarken.

Ariella itiraz eder gibi başını iki yana doğru salladı. "Burası onun için çok şey ifade ediyor, baba. Bana Jamaika'daki evinin ondan alınacağını söyledi. Baba onun gerçekten de kendine ait bir evi yok!"

Cliff akıllı kızını süzdü. "Ama o şimdi bizimle yaşıyor," dedi en sonunda.

Ariella'nın yüzü aydınlanmıştı. "Bunu biliyorum, öyleyse neden sadece bizimle yaşayamıyor? Harmon Malikânesi ve Rüzgârgülü nasıl onun da evleri olamıyor?"

Cliff gerilmişti. "Drahomanın ne anlama geldiğini bildiğinden eminim, Ariella. Amanda'ya böyle bir drahoma veriyorum."

Ariella alnını kırıştırdı. "O zaman biriyle evlenebilir... Drahomanın ne olduğunu biliyorum. Baba, Bayan Carre seni mutlu etmiyor mu?"

Cliff şaşkın ve hatta rahatsız olmuş bir halde onu yere indirdi. "Ona değer veriyorum."

Ariella gülümsedi. "Her zaman ona bakıyorsun ve gülümsüyorsun. Çok mutlu gibi görünüyorsun."

Cliff birden sessizleşmişti. Küçük kızı, Amanda'ya karşı hislerini tahmin mi ediyordu? "Beni sen mutlu ediyorsun, tatlım," derken kızın dikkatini dağıtmayı umuyordu.

Ancak Ariella onun elini tuttu. "Bayan Carre'i seviyor musun?"

Cliff donakaldı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Alexi ve ben, senin nefret ettiğin o İskoç gibi bir koca bulmak yerine acaba onunla evlenir misin diye merak ediyorduk."

"Gizlice birilerini mi dinliyorsun?" diye soran Cliff, çok şaşırmıştı.

"Ailedeki herkes benim önümde, sen ve Bayan Carre hakkında konuşunca dinlemeden edemedim," diye sırıtarak cevap verdi. Sonra ciddileşti. "Bence bir sakıncası yok."

Cliff gömleğinin yakasını açtı. "Senin için sakıncası olmayan ne?"

"Bayan Carre'in annem olmasının bence bir sakıncası yok, Alexi için de yok."

Cliff bildiği tüm kelimeleri unutmuş bir halde öylece bakakaldı. Ariella da cevabının ne olacağının açık bir beklentisiyle, onu süzüyordu.

Cliff çömeldi, artık göz gözeydiler. "Tatlım... bir annen olmasını mı istiyorsun? Ben iyi bir baba değil miyim? Anahid bir anne gibi değil mi?"

Ariella başını iki yana doğru salladı. "Anahid'i seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum, ama o benim annem değil. Benim arkadaşım ve böyle olsun diye onu *işe aldın*, baba."

Cliff kızın yanağına dokundu. "Ben size yetmiyor muyum?" diye sorarken bunun olma olasılığıyla gerilmişti.

Çocuk başını tekrar reddeder gibi salladı. "Sen dünyanın en iyi babasısın! Ama Bayan Carre'den o kadar çok hoşlanıyorum ki. Ayrıca onu sen de seviyor gibi görünüyorsun! Gerçek bir aile olmanın ne kadar güzel bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum."

Cliff ayağa kalktı, Garret MacLachlan'ı düşünüyordu. Sonraki düşüncelerine hâkim olamadı. *Amanda'nın, Garret ya da onun gibi bir adamla evlenmesine izin vermezse, o zaman bunu kendi yapmak zorundaydı. Aksi takdirde onun güçlü, iradeli ve karakterli bir adamla evlenmesine izin vermeliydi.*

Ama Cliff evlenmek istemiyordu, hem de hiç istemiyordu! Bunu düşünmek bile panik olmasına neden oldu. "Amanda ya da bir başkasıyla evlenmeyi düşünmüyorum, Ariella," dedi sertçe, oysa konuşurken bile kalbi, onun anlamayı reddettiği bir başkaldırıyla çarpıyordu.

Çocuğun yüzü düşmüştü. "Ya."

"Neden dışarı çıkıp bizi beklemiyorsun?" dedi Cliff.

Kız gittiği zaman Cliff kendini toparlamaya girişti, kızının öyle konuşmamış olmasını diliyordu. MacLachlan'a gelince, İskoç adaya karşı durumunu tekrardan ciddiyetle düşünmeyi Amanda'ya borçluydu.

Amanda, "Cliff! Hemen gel!" diye çığlık attı.

Cliff hızla salondan çıktı, genç kadının zor bir durumda mı yoksa çok heyecanlı mı olduğu konusunda kararsızdı. Hemen yan odaya daldı ve onu bir kütüphanede buldu, genç kadın terasa açılan kapının yanında duruyordu. Yere çok eski, soluk bir şark kilimi serilmişti, odanın ortasında basit bir masa ve onun arkasında zarif oymaları olan bir sandalye vardı. Duvarın birindeki kapı kayrak taşıyla döşenmiş bir terasa açılıyordu ve onun ilerisinde de bir kameriye vardı. Diğer duvarda ise çok güzel oymalı ahşap rafı olan bir şömine vardı.

Amanda hızla dönerek, kocaman gözlerle ona baktı. "Şu odaya bak!" diye haykırdığında Cliff, genç kadının gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü.

Hemen Amanda'nın yanına gitti. "Sev..." diye başladı. Neredeyse ona sevgilim diye hitap edeceğini fark edince afallayarak cümleye yeniden başladı. "Endişelenme, Amanda. Bu ev işe yaramaz. Temsilcim gibi, ben de kandırıldım. Sana çok daha iyi durumda olan bir başka yer buluruz."

"Ama gül bahçesini daha görmedin ki!" diye haykırdı, cam kapıyı göstererek. "Cliff, bak!"

Genç kadının arkasına doğru baktığında, otların bürüdüğü, harap ve bir çoğu çiçeklenmiş gül ağaçlarıyla dolu bir bahçe gördü.

Amanda, "Cliff!" diye yalvardı adamın elini tutarak. "Başka bir yer istemiyorum... Ashton Konağı'nı istiyorum. Burayı çok sevdim!"

Amanda yırtık halı kaplı merdivenleri çıkarken arkasından gelen Cliff'in hayal meyal farkındaydı. Yırtıkları ya da delikleri görmüyordu, onun

gördüğü en sevdiği renkteki kırmızı yün kumaştı. Onun gördüğü elinin altındaki asırlık ahşap tırabzanların oymasının ne kadar güzel olduğuydu. Eve geldiklerinden beri bir saattir, kalbi çılgın gibi atıyordu. Ev o kadar güzeldi ki! Amanda'nın hayal edebileceği en güzel evdi. En sevdiği kısım ise kütüphane ve dışındaki gül bahçesiydi.

Amanda, Cliff'in onaylaması için dua ediyordu.

Amanda ilk yatak odasının eşiğinde duraksadı, odada güzel oymalı, kalın abanoz direkleri olan ve sarı altın renginde yatak örtüsü ve yastıklarla bezenmiş bir yatak vardı. Daha koyu altın rengindeki perdelerin örttüğü sadece bir pencere ve köşede duran rengi solmuş bronz işlemeli kumaşı olan bir koltuk vardı. Amanda dudağını ısırdı, anında odaya âşık olmuştu ve onun da sevmesini umuyordu.

Cliff, genç kadını geçerek odaya girdi, rengi solmuş olduğu için ne olduğu belirsiz bej rengine dönüşmüş bir kilimin üzerinden yürüdü ve kadife perdeyi kenara çekti. Tozu ortalığa yayılmıştı. Perdenin Cliff'in tuttuğu parçası elinde kaldı. Amanda onun bu evden nefret ettiğini biliyordu. Telaşla Cliff'in yanına giderek, arka taraftaki çimlere, korkunç derecede büyümüş ama hâlâ yeşil olan otlara, çekici görünen ve bir zamanlar muhtemelen beyaz renkli olup artık ayağının altındaki kilimin rengiyle eşleşen kameriyeye baktı.

Amanda, "Bir süs havuzu var," diye neşeyle çığlık attı.

Cliff derin bir nefes aldı. "Evet, var ve içinin çöp ve çamurla dolu olduğuna dair kuşkularım var."

Genç kadın savunurcasına ona baktı. "Temiz suyla ve balıklarla doldurulabilir!"

Cliff'in yüzü yumuşadı. "Tabii ki. Amanda, burayı gerçekten istiyor musun?"

"Evet, istiyorum," diye haykırdı.

Cliff onun yüzünü inceliyordu. "Başka yerlere de bakmanın daha akıllıca olduğunu düşünmüyor musun?"

Amanda kollarını göğsüne kavuşturdu. "Cliff, buranın fiyatının ne olduğunu söyledin. Ayrıca üç tane çiftlik var. Ben burayı sevdim. O kadar sakin, o kadar huzurlu ve bir o kadar da İngiliz tarzı ki." Gül bahçesini tekrar düşündüğünde, annesini de düşünmeden edemedi. İçinden bir acı dalgası yükselince, kendi kendine, *sakın*, dedi. Dakota Belford'ın bu mükemmel anı mahvetmesine izin vermeyecekti. Artık bir hanımefendi oluyordu ve burası kendisi için kafasında canlandırdığı evin ta kendisiydi.

Aşağıdaki kimisi pembe, kimisi beyaz, geri kalanları ise kırmızı ve sarı renklerdeki güllere baktı. Bir sandalye alıp dışarı çıkmak ve orada oturup yeni bir kitap okumak için sabırsızlanıyordu.

Cliff onun koluna dokundu. "Akşam yemeğinden önce oturup gerekli onarımların ve almamız gereken malzemelerin bir listesini yaparız."

Amanda sıçradı, bakışları onunkilere doğru hızla kaydı ve onun kendisine sıcacık bir gülümsemeyle baktığını görünce de eridiğini hissetti. "Bu, evi benim için alacağın anlamına mı geliyor?"

"Bunca konuşmamızdan sonra hâlâ ısrar ediyorsan, o halde evet, alacağım."

Genç kadın kollarını ona dolayarak sımsıkı kucakladı. Bir anda onun erkeksi bedeninin sertliğini keskin bir şekilde vücudunda hissetti. Onun kollarında olmak hâlâ tehlikeliydi ama daha kötüsü bunun bir o kadar iyi hissettirmesiydi. Birlikte yaptıkları valsi de asla unutmayacaktı. O günden beri aynı sahneyi kafasında yüzlerce kez canlandırmıştı.

Seni o kadar çok seviyorum ki, diye düşünürken bu sözleri sesli söylememek için dilini ısırdı. Duygularına hâkim olmak yerine, Cliff'in gözlerinin içine baktı. "Cliff, bunları sana nasıl ödeyeceğim?"

Cliff geri çekilince, Amanda onu kucaklamayı bıraktı. "İstediğin tek ödeme şekli, senin mutlu olman," derken huzursuz görünüyordu.

"Mutluyum. Beni evine aldın, ailen beni iyi ve hoş karşıladı, sosyetede bir başarı bile elde ettim. Yüce Tanrım, şimdi bir de bu ev var..." Yüzü aydınlandı. "Hem de bana ait olan bir ev."

Ama yüzündeki gülümsemenin solduğunu hissediyordu. Evet, eğer ısrar ederse Ashford Konağı onun olacaktı ki Cliff bunu açıkça belirtmişti ama er ya da geç günün birinde mutlaka evlenecekti. Evlendikten sonra Cliff'i korkunç derecede özleyeceğini bilse de bunu düşünmek dahi istemiyordu. Ama bu eve, kendi evine sahip olacaktı. Ve nihayetinde burada harika çocukları olacaktı. Alexi gibi bir oğlunun ve Ariella gibi bir kızının olmasını istiyordu. Ayrıca Cliff ne zaman Londra'ya gelse, onu ziyaret edecekti. Londra at arabasıyla sadece yarım günlük bir mesafedeydi.

Cliff ağır ağır ondan uzaklaşırken, sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi görünüyordu. O konuşmayınca, Amanda yatağa doğru gitti ve döşeğinin nasıl olduğunu test etmek için üzerine oturdu. Oldukça yumuşak olduğunu ve değiştirilmesi gerektiğini fark etti ama onun huzursuzluğunun nedeni yataktan çok evlilik düşüncesinden kaynaklanıyordu.

Sonra başını kaldırdığında, Cliff'in ışıl ışıl mavi gözlerinin üzerinde olduğunu gördü.

Aniden onun cinsel ilgisini hisseden Amanda aralarındaki bu çekimin değişmemiş olmasından müthiş derecede memnun oldu. En azından onun arkadaşlığına ve –Cliff her ne kadar buna göre davranmasa da– arzusuna sahipti.

Cliff, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi usulca.

Amanda onun huzursuz olduğunu ama bunun nedeninin uçan erkek doğasına kapılmaktan ötürü olmadığını fark etti. "İstediğin

her şeyi sorabilirsin," dedi sersemlemiş bir halde. Yataktan kalktı ve dönüp üzerine uzandığı yastığı düzeltti.

"Amanda."

Genç adamın ses tonu çok ciddi ve çok tuhaf çıkmıştı. Merak içinde ona baktı. "Ne oldu?"

Cliff gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Garret MacLachlan'ı tekrar görmek ister misin?"

Genç kadın bu konunun açılmasına çok şaşırmıştı. "Tabii ki isterim," derken şaşkına dönmüştü. "O efendi biri ve senin gibi nazik." Amanda adamın ziyaretini düşündü. Her ne kadar bir biçimde Cliff'e ihanet etmiş olduğunu hissetse de, onun arkadaşlığından içtenlikle memnun kalmıştı. "Ayrıca o yakışıklı biri," diye ekledi.

Cliff'in yüzü kızardı. "Onu seni ziyaret etmek hakkından mahrum ettim, Amanda," diye durumu özetledi, "ama o nitelikli bir bekâr. Aynı zamanda bir kontun en büyük oğlu. Büyük bir serveti yok ama karakteri düzgün ve unvanı var."

Amanda ürkmeye başlamıştı. "Bana ne soruyorsun?" Kollarını bedenine sardı. "Onu bir koca olarak seçmeyi mi düşünüyorsun?" Paniklemeye başladı. Henüz evlenemezdi, daha çok erkendi!

Cliff, "Evlilik niyetini belirtmiş değil," diyerek suratını ekşitti. "Ama senden oldukça etkilendiğinden şüphe ediyorum ve böyle bir niyeti olabilir."

Amanda titrediğini fark etti. Garret MacLachlan, Cliff'e çok benziyordu ama o Cliff değildi! "Onu tanımıyorum bile," demeyi başardı, dizlerinin bağları çözülmüştü.

Cliff odanın diğer ucundan gelerek, onu yakaladı ve dik durmasına yardım etti. "Ben onurlu olmaya gayret ediyorum," diye üsteledi. "Adam unvanı olan bir İskoç ve sana bakabilir. Oldukça mütevazı

bir hayat yaşamak zorunda kalacaksın ama ömrünün geri kalanında güvende olacaksın. Onun gibi bir adam her zaman karısına bakar."

Amanda ellerini ateş gibi olan yanaklarına bastırdı. "İskoçya uzak, değil mi?"

"Evet, uzak ve MacLachlan batısında yaşıyor. Bununla birlikte gemiyle onun yaşadığı yere birkaç gün içinde varabilirsin."

Amanda başını iki yana doğru sallamaya başladı. "İskoçya'da yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı. "Burada yaşamak istiyorum. Londra'nın yakınında." Ve Harmon Malikânesi'nin yakınında, diye düşündü, Cliff'in yakınında.

Cliff'in gözlerinde bir rahatlama belirdi. "Orası geri kalmış, vahşi bir ülke," dedi. "Emin misin?"

"Şimdiye dek hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım!" diye haykırdı.

Cliff kolunu ona doladı ve Amanda rahatlamış bir halde ona yaslandı. "Güzel," dedi, o da rahatlamış gibi. "O halde karara varıldı."

Amanda gözlerini kapattı, yanağını Cliff'in ceketinin ince yünlü kumaşına yaslamıştı. Biraz önce kapılmış olduğu korkudan nefesi kesilmişti ama şimdi Cliff'in sert ve güçlü vücuduna yaslanmış ve onun bir kolunun kendisine sarılmış olduğunun farkındaydı. Yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

Cliff de onu süzüyor, mavi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Bir an için Amanda onun eğilerek kendisini öpeceğini sandı. Cliff ağırlığını bir ayağından öbürüne verdi, gözleri alev alevdi ve genç kadına doğru sokuldu.

Oysa Amanda yanılıyordu.

Bunun yerine Cliff onu bırakarak odadan çıktı.

Sonunda Amanda'ya altın yatak odası verilmişti. Michelle'in bulduğu altı hizmetçi, en küçük kir zerresine kadar her yeri temizlemiş,

mobilyaları parlatmış, yerleri paspaslayıp cilalayarak evi tamamen değiştirmişlerdi. O kadar sihirli bir değişim olmuştu ki aradaki fark Amanda'nın Ashford Konağı'nı daha çok sevmesine neden olmuştu. Kasabadaki handa akşam yemeklerini yedikten sonra, geceyi geçirmek üzere eve dönmüşlerdi. Herkes bir saat kadar önce dinlenmeye çekilmişti ve ev artık azap verici bir sessizliğe bürünmüştü.

Amanda uyuyamadı. Dizlerini göğsüne çekerek, tam da şu an bulunduğu odada Cliff'le yaptıkları tuhaf konuşmayı hatırladı. Cliff'in, MacLachlan'ın talibi olmasını kabul etmemesini istemiş olduğunu fark etti ve bunun nedenini merak etmeye başladı.

Cliff, Garret'ı görür görmez aşağılamış gibiydi. Onlar Harmon Malikânesi'nin bahçesinde dolaşırken, Amanda onun terastan onları seyrettiğini görmüştü ve yoğun ilgisiyle aynı derecede yoğun olan şüphesini de hissetmişti. Bugün ona diğer adamla evlenmek isteyip istemediğini sorduğu zaman Cliff oldukça mutsuz ve kederli görünüyordu. Yüzünü dizlerine yasladı ve Cliff'in kıskanıp kıskanmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Cliff'in kendisini son derece çekici bulmaya devam ettiğinin farkındaydı. Cliff ona baktığı zaman sıklıkla, onun tam olarak ne düşündüğünü anlıyordu ve Cliff'in istediği onunla yatmaktı. Aralarındaki çekim gücü devam etmekle kalmayıp her geçen gün imkânsız derecede ve acı verircesine kuvvetleniyordu.

Ayrıca Amanda ne kadar deneyimsiz olursa olsun, yeni giysilerinin içinde Cliff'in kendisini çok daha güzel bulduğunun farkındaydı. Cliff onun yaptığı değişiklikleri onaylıyor ve beğeniyordu, bu yüzden Amanda elbiselerinin ve ayakkabılarının içinde kendini daha rahat hissetmeye başlamıştı. Son zamanlarda bir hanımefendi gibi konuşmayı ve davranmayı daha az düşünerek yapar hale gelmişti.

Öyle güzel görünüyorsun ki... kelimeler yetersiz kalıyor.

Cliff yumuşak bir sesle bu övgüyü söylediği zaman Amanda çok heyecanlanmıştı ve şimdi, sadece o sözleri hatırladığı için değil aynı zamanda bunları söylerken genç adamın ona nasıl baktığını da hatırladığı için çok heyecanlıydı. O zaman Cliff'in gözlerinde öylesine büyük bir hayranlık vardı ki. Cliff sanki Amanda'nın ona karşı hissettiklerinin aynısını hissediyormuş gibi bakmıştı.

Cliff tabii ki ona âşık değildi. Ondan hoşlandığı ve onu istediği ortadaydı, bu nedenle de onu MacLachlan'ın ilgisinden kıskanması normaldi. Erkeklerin bir bölgeyi, bir ödülü veya bir kadını sahiplenmek konusunda, bir diğerini kendilerine rakip olarak algılamaları için çok fazla kışkırtılmalarına gerek olmadığını bilmek için, Amanda'nın çok deneyimli olmasına gerek yoktu.

Genç kadın ürperdi, gülümsüyordu çünkü onun birazcık kıskanç olmasının sakıncası yoktu.

Acaba Cliff, ilişkilerinde değişiklikler olduğunun Amanda kadar farkında mıydı? Nasıl olduysa arkadaşlıkları sürekli gelişiyor gibi görünüyordu. Aralarındaki sıcaklık büyümüş gibiydi. Bakıştıklarında birbirlerinin düşüncelerini anladıkları ya da ortak düşüncelerini bilerek gülümsedikleri anlar o kadar çoktu ki saymasına bile gerek yoktu. Amanda gün içinde onlarca kez birdenbire dönüyor, gözleri sıcaklık, hayranlık veya sevgiyle dolu bir halde ona gülümseyen Cliff'i karşısında buluyordu. Amanda, onu sevdiğini, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini de biliyordu. Ancak Cliff de onu bugüne kadar yaptığından çok daha fazla önemsiyor gibiydi.

Amanda kendini bunu sadece hayal etmediğinden emin hissediyordu.

Kafası gerçekten karışmış bir şekilde, bu nedenle de çok zor, diye düşündü. Cliff onun koruyucusu ve arkadaşıydı ama onu hiç bu kadar çok sevmemişti. Ayrıca böylesine bir etkileşim içinde olmaları, Cliff'in ona olan arzusunun devam etmesi ve çekici olması, yalnızca

Amanda'nın kafasının karışıklığının daha da artmasına neden oluyordu. Hiç kimseyle evlenmek zorunda olmamayı diliyordu. Her ne kadar gecenin soğuğunda büyük bir fiziki mücadelenin içinde olsa da, sonuna dek Cliff'in koruması altında kalmayı, her şeyin aynen böyle devam etmesini ve asla değişmemesini diliyordu.

Dudlerini göğsüne doğru iyice çekerken, onunla birlikte yatakta olduğu gerçeği düşünmemesinin mümkün olmadığını biliyordu. Cliff'in sert bedeninin üzerinde gidip geldiği, sıcak, büyük ve kaygan erkekliğiyle masumiyetini almaya çok yakın olduğu anları düşünmeden edemiyordu. Gemide oldukları ve rüya gördüğünü sandığı, Cliff'in ağzının bacaklarının arasında olduğu ve diliyle kadınlığını yalayıp yuttuğu zamanı...

Amanda çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı, en azından bir kez daha sevgili olabilmelerini diliyordu. Oysa Cliff oldukça onurlu davranıyordu. Ayrıca bir kere bile olsa onun sevgilisi olmaktan ötürü kalbinin kırılmasının imkânsız olduğunu artık biliyordu. Yoksa kırılır mıydı?

Amanda yastığın birini alarak uzandı, onu kucaklarken düşüncelerini başka tarafa yönlendirebilmeyi diliyordu ama bunun için çok geç kalmıştı. Öyle görünüyordu ki her gece Cliff'in öpücüklerini, vücudunu ve kendi kanının kaynadığını hayal ederek uykuya dalıyordu. Ama artık o bir hanımefendiydi. Hanımefendiler, en azından evlenene kadar, böylesine fiziksel arzu nöbetlerinden muzdarip olmazlardı.

Amanda kendini bir kocanın yatağında hayal edemiyordu. Yatağında olmayı hayal edebildiği tek erkek Cliff'ti. Oysa Cliff onunla asla evlenmeyecekti, neredeyse bir hanımefendi olmasının bir önemi de yoktu. Dulcea'nın onu istemediğini öğrendiği ve ertesi gün Cliff'in onun sevgilisi olmayı reddettiğinden beri sanki seneler geçmiş gibiydi.

Aklına geliveren basit çözüm onu çok şaşırtmıştı. Bir kez daha denese ne olurdu? Ashford Konağı'na sahip olabilirdi ve evlenmeli... Tabii Cliff onu metres olarak tutarsa...

Yastık yere düştü. Cliff onu istiyordu ama tutkusu doğrultusunda davranmayı reddettiği için Amanda'nın evlenmesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Çok soylu davranıyordu. Cemiyetin bakış açısına göre muhtemelen bu daha iyiydi ve onun metresi olursa, bir hanımefendi olmaya dair yeni hayalinden vazgeçmek zorunda olduğunun da farkındaydı. Bir yanı bu hayalinden vazgeçmek istemiyordu. Ama işin doğrusu bir başkasıyla da evlenmek istemiyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duydu.

Amanda gerilmişti. Cliff'in uyuyamadığı için aşağıya indiğinden hiç şüphesi yoktu ve bunun nedenini biliyordu. Tereddüt içindeydi çünkü olmak üzere olduğu hanımefendi yapmakta olduğu şeye itiraz ediyordu. Eğer şimdi kalkar ve daha önce hiç tatmadığı duygularının esiri olursa, bu hayali sona erecekti.

Ama Garret MacLachlan'ı veya başka birini değil, Cliff'i seviyor ve istiyordu.

Amanda titrer bir vaziyette yutkundu. Yataktan inerek, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı ardına kadar açtı.

Cliff kapının önünden yeni geçmişti, üzerinde sadece devetüyü rengindeki pantolonu vardı ve kaslı gövdesi ayakları gibi çıplaktı. Genç adam durdu ve ona doğru döndü.

Amanda ne gülümseyebildi ne de konuşabildi. İmkânsızı dileyerek, seçiminden korksa da ileri gitmeye kararlı bir halde sadece ona bakmakla kaldı. Tek yapması gereken planının en iyi seçenek olduğuna onu ikna etmekti ve Cliff'in gözlerindeki keskin ışığa bakılırsa, bu düşündüğü kadar zor olmayabilirdi.

Cliff yerinden kımıldamıyordu.

Koridor duvarda şamdanlarına akan mumlar ve cam fenerlerle aydınlanıyordu. Loş ışığa rağmen Cliff net bir şekilde görünüyordu.

Genç adamın gözleri Amanda'nın dudaklarında ve pembe ipekten yeni geceliğinin üst kısmındaki dantelli dekoltesinde gezinerek aşağıya göğüslerine doğru indi. Amanda keskin bir nefes alma cesareti gösterdi. Nasıl olduysa elini kaldırdı. Göğüs uçları o kadar gerilmiş ve sertleşmişti ki ipekli kumaş bile ona acı verici geliyordu. Yapmış olduğu seçimlerin hepsini unuttu. Şimdi yalnızca karşısında duran sevdiği adam ve aralarındaki devasa bir çekim gücü vardı. "Cliff..."

Cliff başını iki yana salladı, kocaman açılmış gözlerini gözlerine çevirmeden önce bir süre genç kadının göğüs uçlarını süzdü.

Amanda dudaklarını ıslatarak konuşmayı başardı. "Yatağıma gel," diye bir şekilde fısıldadı.

Cliff keskin bir nefes aldı. Amanda, onun uyarılmış olduğunu açık renk pantolonundan görebiliyordu. "Ben senin *hamimim*."

Amanda tekrar dudaklarını ıslattı. "Ben başka kimseyle evlenmek istemiyorum," soluklandı.

Cliff, "Bunu... yarın konuşuruz," dedi kalınlaşmış sesiyle.

"Burada kalabilirim... ve senin metresin olabilirim," diye fısıldadı. "Beni yanında tutarsın."

Cliff irkilerek geri çekildi. Konuşmadan önce bir süre geçmesi gerekmişti ve bu süre içinde yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Amanda, yatağına dön." Ama yerinden kıpırdamıyordu.

Amanda orada öylece duruyordu. "Yeni geceliğimi beğendin mi?" diye usulca sordu.

Adamın yüz rengi daha da koyulaştı. Solukları sıklaşan Cliff'in geniş göğsü sanki uzun bir koşu yapmış gibi inip inip kalkıyordu.

Amanda onun kendinden uzaklaşabileceğini biliyordu ama bu olmadı. Beline dokunarak pembe ipekli kumaşı kalçalarına doğru düzeltti. Sonra da başını kaldırarak ona baktı.

Cliff onu süzerken gözleri o kadar yanıyordu ki genç kadın bütün evi tutuşturabileceğini düşündü. Onu utanmaz bir şekilde baştan çıkarmaya çalıştığı için bir yanı kendini kötü hissediyordu. Ona karşı bir zafer kazanıp kazanmadığını görmek için beklerken geçen bir saniye genç kadına sonsuza dek sürmüş gibi gelmişti. Ancak Cliff'in sonraki tavırları çok net değildi. Genç kadına arkasını dönerek alnını duvara dayadı ve hızlı hızlı nefes almaya başladı.

Amanda ona doğru yürüdü, kollarını ona sararak, önce yüzünü genç adamın sırtına dayadı, sonra da bütün bedenini... Amanda'nın göğüsleri ona yaslanınca Cliff irkildi, çok heyecanlanan genç kadının elleri onun gergin karın kaslarının üzerindeydi. Cliff hızla döndü, onu kollarına aldığında yüzünden, gözlerinden öfke ve çaresizlik duyguları akıyordu. "Lanet olsun!"

Sonra genç kadının yüzünü kocaman elleriyle kavradı ve onu öylesine sıkı tuttu ki Amanda kıpırdayamadı bile ve Cliff onu öpmeye başladı.

Sıcak, sert ve talepkâr olan öpüşü hem öfke hem de şehvetle dopdoluydu. Hatta daha büyük bir tepki vererek genç kadının dudaklarını araladı ve ona teslim olmaktan başka şans bırakmadı. Zevkle soluğunu tutan Amanda, onun öpüşüne karşılık vermeye çalışıyordu ama öpüşmenin kontrolü Cliff'teydi. Onu yalayıp yutarken, genç kadının pasif kalmaktan başka bir tepki vermesini imkânsız hale getiriyordu. Dili derinlere kaydı.

Dili hâlâ genç kadının derinliklerinde dolaşırken, Cliff onun yüzünü bırakarak göğüslerini kavradığında, ellerinin ve Amanda'nın teninin arasında kalan ipek kumaş müthiş derecede seksiydi. Amanda yavaşça inleyerek, genç adamın belini kavradı. Cliff sert uyluklarını

onun bacaklarının arasına doğru ittirerek genç kadının bacaklarının
ğine açılıp ona yaslanması için zorluyordu.
Amanda onun ağzının içinde inleyerek, bacaklarına sarılıp kendini ona sürtüyordu.
Cliff onu kalçasından kavradı ve daha da yukarıya kaldırdı; öyle ki genç kadının kasıkları uyarılmış erkekliğine değiyordu.
Amanda bir zevk patlamasıyla soluğunu tutmuş, kollarını ona sarmıştı.
Cliff onu döndürerek, sırtını duvara yasladı, bir yandan öpmeye devam ediyor, diğer yandan da bacaklarını yukarı doğru kaldırıyordu. Kasılmaları yoğunlaştığında genç kadın inliyordu.
İkisi de yavaşlayıp sakinleştiklerinde, Cliff dudaklarını çekti, yanağı onun başının üzerine dayanmış ve kolları onu sımsıkı sarmış bir haldeyken, genç kadının ayaklarını yere indirmesini sağladı. Doruk noktası gözden kaybolmuştu, Amanda onun geniş omuzlarına tutunurken, hızla yeni duygular kabarıyordu. Cliff'in kollarında olmak dünyanın en güzel yerinde olmaktı. Onun bedeninin kendisini sarmalamasından sonra genç kadın hiçbir zaman serbest kalmak istemiyordu.
Cliff onu omuzlarından tutarak, kendinden uzaklaştırdı.
Hâlâ sersem ve baygın hisseden genç kadının aklı pek de başında değildi. Ancak ona baktığında, Cliff'in hâlâ öfkeli olduğunu görüyordu. "Yapma," diye yalvardı, şimdi dehşete kapılmıştı. "Bunun benim için hiçbir sakıncası yok Cliff, sadece seninle sevişmek istiyorum. Lütfen artık onurlu olmaktan bahsetme!"
Cliff geriledi. "Seni yeterince kırmadım mı? Ben sadece bir erkeğim, Amanda, ayrıca çekimine karşı koyacak kadar da onurlu olmadığım ortada. Lanet olsun! Senin ve gelecekteki kocanın drahomasını incelemek üzere buradayız! Seni metresim yapmaya hiç niyetim yok! Neden kendini bu kadar alçaltmak istiyorsun?" diye haykırdı.

Amanda onu hiç bu kadar çileden çıkmış bir halde görmemişti ve öfkesi tamamen ona karşıydı. "Ama gerçekten benim için bir sakıncası yok," diye söze başladı.

Cliff sözünü keserek, "Benim için var," diye gürledi.

Amanda irkildi ve omuzlarını dikleştirdi. Nafile olduğunu bilmesine rağmen son bir hamle yaptı. Cliff'in iradesi çok güçlüydü. "Seni istiyorum. Seni her zaman isteyeceğim. Bunun nesi yanlış ki?" diye haykırdı. "Sen de beni istiyorsun ve önemsiyorsun, bunu biliyorum. Biz arkadaşız! İyi arkadaş!"

"Ben senin haminim!" diye bağırdı. "Benim sorumluluğum sana bir koca bulmak, seni metresim yapmak değil." Titriyordu. Biraz da olsa rahatlamak için pantolonunu düzeltti. Sonra uzakta durmasını ve susmasını sağlamak üzere elini kaldırdı.

"Güzel bir hanımefendi oldun. Neden geleceğini bu şekilde mahvedesin ki?" Başını iki yana doğru salladı. "Zaten ailem sana karşı onurlu davranma çabalarımla alay ediyorken bir de bunun hiç yardımı dokunmuyor!"

Böylesine bir zevk tufanından sonra, Amanda hızla umutsuzluk girdabının içine doğru batıyordu. Ağırbaşlı haline bürünmesi oldukça zordu ama başardı. "Kendimi savunmak için bir şeyim var," dedi. "Seni seviyorum."

Cliff keskin bir soluk aldı, titriyordu. "Seni önemsiyorum. Hem de çok fazla. Bu nedenle de seni metresim yapmayacağım," diye diretti. "Eğer bir metrese ihtiyacım olursa şehirde buna müsait yüzlerce fahişe var. Sana iyi bir gelecek sağlamaya çalışıyorum, Amanda ama böyle birlikte zaman geçirmeye devam edersek bunu başaramayacağım da ortada."

Amanda titriyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Baş başa kalmamamız gerekiyor. Hem de hiç," diye tersçe ekledi Cliff.

"Hayır!"

Cliff başını iki yana sallarkenki takındığı ifade, genç kadına bu konuda kararını vermiş olduğunu söylüyordu. "Daha fazla gecikmeyeceğim. Senin acilen bir kocaya ihtiyacın var."

Amanda sırtını duvara yasladı. "Bunu nasıl yaparsın?"

Cliff onu duymamış gibiydi. "Yarın seni Londra'ya geri götüreceğim. Eleanor ve üvey annemden yeni bir liste hazırlamalarını isteyeceğim. Aslında," tereddüt ediyordu, "Adare'nin yardımını rica ederim. O zaman birkaç ay içinde evlenirsin."

Amanda çığlık attı, dehşete düşmüştü.

Ama Cliff artık ona karşı plan kuruyordu. "Bu boşlukta ben de Hollanda'da yaptırdığım ve kısa süre sonra bitecek olan gemiyi görmeye giderim. Tam zamanında orada olurum."

Amanda soluğunu tutmuştu. "Cliff, lütfen! Peki ya Carrington balosu ne olacak? Üç hafta içinde. Bana ilk dans için söz vermiştin!"

O kadar katıydı ki asla fikrini değiştirmeyecekti. "Sözüm söz. İlk vals için orada olacağım."

Amanda, "Gitme," diye fısıldayan sesini duydu.

Bakışları birbirine kenetlenmişti. "Bu mümkün değil," dedi. "Başka seçeneğim yok."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Amanda, Cliff'i hiç bu kadar özlememişti.

Ne kadar korkunç bir hata yapmış olduğunu şimdi idrak etmişti. Cliff bir haftadan daha uzun bir süre önce gitmişti. Londra'ya ayrı arabalarda dönmüşlerdi. Cliff onunla değil, Ariella ve Anahid'le aynı arabaya binmiş, Amanda'ya bakmayı bile reddettiği için arabaya binerken ona Monsenyör Michelle yardım etmişti. Londra'ya ulaştıklarında Cliff, Alexi'ye veda etmek için giderken, Amanda da onu takip ederek çocuk odasına gittiğinde takındığı ifadenin şimdiye dek hiç olmadığı kadar sert ve amansız olduğunu fark etmişti. Berbat bir halde, Alexi'nin yatak odasının kapısında durmuş, oğlunu kucaklamasını izlemişti. Cliff, Ned'in de başını okşamıştı. Bunu kısa süren bir söylev takip etmiş ve Alexi onunla birlikte Hollanda'ya gitmek için yalvarsa da, Cliff kabul etmemişti. Yarım gününü arabada Ariella'yla geçirmesine rağmen sonra onun odasına doğru giderken Amanda'ya sertçe bakmıştı. "Evin içinde beni takip etmen gerekmiyor."

"Cliff, lütfen böyle gitme," diye umutsuzca haykırmıştı.

Cliff'in ifadesi daha da sertleşerek korkunç bir hal almıştı ve adımlarını hızlandırarak Amanda'yı koridorun diğer ucunda gözleri dolu bir vaziyette öylece bırakmıştı. İlişkileri sona ermiş gibi bir his oluşmuştu.

Alexi, genç kadının elini tutmuş, "Babamı bu kadar kızdıracak ne yaptın?" diye fısıltıyla sorarken, gözleri büyümüştü.

Amanda uydurduğu acıklı bahanenin ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Yatak odasına gitmiş ve ağlamayı reddederek, onu baştan çıkarmaya hiç kalkışmamış olmayı dilemişti. Cliff'in onurunu çiğnemesine neden olabileceğini sanmakla delirmiş olması gerektiğinin farkına vardı. Pencerenin önünde durmuş, elinde yalnızca küçük bir bavulla Harmon Malikânesi'nden ayrılmasını izlemişti. Cliff'in döndüğü zaman sanki hiçbir şey olmamış gibi ona tekrar gülümseyeceğini, kendi kendine kaç kez söylediğinin bir önemi yoktu çünkü arkadaşlıklarının bir daha asla aynı olmayacağına dair içinde kötü bir his vardı. Cliff sadece ülkeden birkaç hafta uzaklaşmakla kalmıyor, aynı zamanda aralarına büyük bir mesafe koyuyordu. Cliff'in gitmesi ve Amanda'nın acilen evlenmesine karar vermesi kadar sembolik başka bir hareket olamazdı. Cliff'in kararı kesindi. Çok yakında başka bir erkeğe teslim edilmek üzere, onun kolunda kilise sıralarının arasında yürüyor olacaktı. Cliff bunu yaptığı zaman aralarındaki mesafe kalıcı ve değişmez bir hale gelecekti.

Amanda bunu yapamazdı.

Artık yüreğinin sesini keskin bir şekilde duyuyordu. Cliff de Warenne'e derinden âşıktı ve bunu hiçbir şey değiştirmezdi. Ne tanıdığı ne de sevdiği bir adamla, Ashford Konağı gibi bir evin güvenliği için bile evlenemezdi. Kendini hiç bu kadar üzgün hissetmemişti çünkü Harmon Malikânesi'nde bu şekilde kalbi kırıkken ve asla olmayacak bir şeyin hasretini çekiyorken kalamazdı.

Balodan sonra vatanına gidecekti.

Amanda gardıroba gitti ve Carrington balosunda giyeceği güzel elbiseyi yavaşça çıkardı. Simdiye kadar gördüğü en mükemmel elbiseydi. Beyaz ipek kumaşının üzeri altın sarısı şifonla kaplanmış, geniş dekolteli kare yakası, japone kol modeliyle bir gelinlik olacak kadar özenli dikilmiş ve zarifti. Amanda onu giyeceği günü hevesle

beklemişti ve onu gördüğü zaman Cliff'in gözlerinin yangın yerine döneceğinden emin hissetmişti. Şimdiyse ancak zar zor bakacağından emindi. Eğer Cliff söz vermiş olmasaydı, ilk valsi onunla yapmayacağına dair ufak bir şüphesi de yok değildi.

Cliff de Warenne sözünden asla dönmezdi.

Cliff orada olacaktı ve onun kollarında olmanın artık nasıl tuhaf geleceğini hayal edebiliyordu. Balodan sonra, Amanda yaptığı her şey için ona şükranlarını iletecek ve sonra da hoşça kal diyecekti.

Yüreğinden bir itiraz çığlığı yükseldi. Amanda balo elbisesini göğsüne tuttu ve aynada kendini inceledi. Bir daha asla La Sauvage olmak istemiyordu. Pantolonların içinde bir erkek çocuğu gibi adada aylak aylak dolaşmak istemiyordu. Vatanına bir hanımefendi olarak gidecekti, kıyafetlerini yanında götürmesine izin verilirse çoğunu satar ve küçük bir dükkân açardı. Aksi halde kredi alırdı. Yelkencilik ve dünya ticareti hakkında hemen her şeyi biliyordu. En güzel kumaşlardan oluşan küçük bir parti ithalat yapardı, Kingston'da doğru dürüst elbise mağazası yoktu. Mümkün olan en yüksek fiyattan satış yapar ve gelirini biriktirmeye başlardı. Biriktirebildiği kadarıyla kendine bir gemi satın alır ve denize açılmak için mürettebat çalıştırırdı. Kendi gemisi olduğu zaman her şeyi ithal edebilir, dünyayı dolaşır ve değişik yabancı ticaret malları araştırırdı. Çalmak veya dilenmek yerine tüccarlık yapardı, hem de böylece adadaki ilk kadın tüccar olurdu. Hanımefendiler tüccar olmazdı ama o bu kuralın dışında olurdu, tıpkı Eleanor O'Neill'ın kural dışı olduğu gibi. Eleanor'un tavsiye ettiği gibi, toplum içinde sakin, kibar ve iyi giyimli olur, özelinde ise ne isterse onu yapardı. Ancak o zaman Belle Mer'in hemen batısındaki koyda yüzer veya uçurumdan denize atlardı.

İçinde hâlâ vahşi bir çocuğun barınıyor olmasından üzüntü duyuyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

Bunda sadece tek sorun vardı. Er ya da geç Cliff Rüzgârgüller'e geri dönecekti ve genç kadın orada onunla aynı düzeyde olacaktı. Kendini varlıklı, bağımsız ve artık saygın bir hanımefendi olarak onu adadaki malikânesinde ziyaret ederken hayal etti, on iki yıl daha yaşlanmış olacaktı ve belki de kendi aldığı mücevherleri takacaktı. Kalbi çılgın gibi atıyordu. Onu gördüğünde daima heyecan duyacaktı.

Şimdiden on iki yıl sonrası için kurduğu en güçlü hayallerle mücadele etmek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı, Cliff'in gözleri ona duyduğu hayranlık ve açlıkla parlayacaktı, ayrıca hep yaptığı gibi umut verici bir şekilde gülümseyecek ve sonra da onu kollarına alacaktı...

Amanda balo elbisesini yatağın üzerine koydu. Onun kendine âşık olduğunu hayal etmek Amanda'ya her zaman cazip gelecekti ama bunun sadece gerçekten uzak, yersiz bir hayal olduğunun farkına varsa iyi olurdu.

Şimdiki zamana odaklanmak en iyisiydi. Önceki gece Kont, Kontes, Lizzie ve kocası Tyrell ile birlikte ilk kez operaya gitmişti. Kısa süre için de olsa Cliff'i unutacak kadar kendinden geçmişti. Çok keyif almıştı ve Kingston'da opera yoktu. Cliff'in ailesini gönülden özleyeceğini düşündü, ayrıca şehri bile özleyecekti. Kapısı vuruldu ama Amanda duymadı. Belki de günün birinde Eleanor, Sean ve Rogan'la birlikte onu ziyarete gelirdi.

Eleanor aynada belirivermişti, gözleri sempatiyle bakıyordu.

Amanda anında üzgün ifadesinden sıyrılarak hoş bir çehreye bürünüverdi.

"Kapıyı çaldım ama cevap vermedin ve düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum." Amanda ona doğru dönerken, Eleanor ona dokundu. "Rol yapmak zorunda değilsin, Amanda. Ne kadar üzgün olduğunu hepimiz biliyoruz. Ben şahsen döndüğü zaman ağabeyimin aklını başına getirmek için türlü komplolar hazırlıyorum."

Amanda gülümsemeye devam ediyordu. "Elbisemi çok sevdim," dedi. Cliff'ten konuşmayı reddederek. Sonra fikrini değiştirdi. "Cliff harika mükemmel davrandı. Ona kızma."

Eleanor'un gözleri büyüdü. "Onu savunmaktan vazgeçmen gerek. Amanda. Ashford Konağı'nda tam olarak neler olduğunu anlatmak istiyor musun? Senden bu şekilde kaçmasının nedeni bu olsa gerek."

Amanda yanaklarının alev aldığını hissediyordu. "Yurtdışında bir kız var," diye başladı, gözlerini yere indirerek.

Eleanor alaycı ve hor görür gibi bir kahkaha attı. "Temsilcisini görderebilirdi! Çok mütevazısın. Biraz kibir işine yarardı, Amanda. Bu arada yanılıyorsun. O kendini sana kaptırdı ve gitme nedeninin bu olduğuna dair şüphelerim var."

"Benden hoşlanıyor. Hatta bunu kabul etti bile." Amanda yatağa doğru yürüyerek elbiseyi aldı ve özenle dolaptaki yerine geri koydu. Cliff için hissettiklerini veya aralarındaki ilişkiyi, kız kardeşiyle konuşmak istemiyordu. "Kendini bana kaptırmış olması mümkün değil."

"Onu baştan çıkarmalısın. Eğer yaparsan hemen dökülecektir."

Amanda irkildi. Eğer Eleanor, Cliff'in neden ayrıldığını bir bilseydi, asla böyle bir tavsiyede bulunmazdı.

Eleanor içini çekti. "Bunu bir düşün. Ne olursa olsun, ziyaretçilerimiz var. Son hayranın MacLachlan'dan da bahsetmiyorum bu arada."

Amanda Ashton'dan döndüğünden beri, bayağı ziyaretçisi olmuştu. Blanche Harrington gelmişti ve Amanda onun arkadaşlığından keyif almıştı. Birlikte bahçede dolaşmışlar ve atıyla yaptığı gezintiden dönen Rex'le karşılaşmışlardı ama Rex her zamanki soğuk mizacına bürünmüştü. Kontes'in içtenlikle takdir ettiği ve çok beğendiği başka ziyaretçileri de olmuştu. Eleanor yıllar önce sosyeteye girdiği zamandan tanıdığı birkaç hanımefendiyi kabul etmişti. Amanda bütün ziyaretçi karşılamalarında bulunmuştu. Hiçbir ziyaretçi onun üç ay öncesinde

çok farklı bir hayat sürdüğünden şüphelenmiş gibi görünmemişti. Sohbet etmek onun için kolay olmaya başlamıştı, artık ne söyleyip ne söylememesi gerektiği hakkında sıkılıp kaygılanmıyordu. Ayrıca yüreğinin derinliklerinde hissettiği kederi kimse bilmiyordu.

Beyefendi ziyaretçiler de olmuştu. Kısa zaman içinde vatanına dönmeyi planladığı için, onları eğlendirirken kendini suçlu hissediyordu. Cliff'in bu konudaki olumsuz hükmüne rağmen MacLachlan geri dönmüştü. Babasıyla arkadaş oldukları için Kont onu içenlikle kabul etmişti. Garret yanında bazı bekâr tanıdıklarını da getirmişti. Adare ve karısının onunla tanışması için eve davet ettiği, hepsi muhtemel koca adayı olarak kabul edilen ve genç kadının yüzlerini gözünün önüne getiremediği, isimlerini anımsamadığı başka beyefendiler de olmuştu.

Cliff'in ailesini aldattığı için artık kendini çok kötü hissediyordu ama planlarını kimseye anlatamazdı. Birinden birinin doğruca Cliff'e giderek, Amanda'nın neye niyetlendiğini anlatacağını biliyordu. Balodan sonraki sabah ona kendisi anlatacaktı. Bunu yapmak zaten yeterince zor olacaktı. Cliff'in planlarına karşı çıkacağını biliyordu ama kararını vermişti ve bu defa kendi yolunu çizecekti.

Amanda, "Kim?" diye sorarken meraklanmış gibi görünmek için ifadesini değiştirdi. Eğlenmek kederlenmekten daha iyiydi ve artık yapacak başka planı yoktu.

"Hanımları tanımıyorum ama Lizzie'yi ziyarete geldiler ve senin yaşlarındalar." Eleanor gülümsüyordu. "Öyle bir başarı elde ettin ki, Amanda. Çok heyecanlı olduğundan eminim."

Birlikte alt kata inerlerken, Amanda Eleanor'a gülümsedi. "Buraya pantolonla geldiğim günden beri bir ömür geçmiş gibi."

"Evet, öyle ama o kadar uzun zaman olmadı."

"Yalnızca altı haftadır şehirdeyim," diye belirten Amanda'nın yüreği burkuldu. Ayrıca altı haftayı da Cliff'le birlikte onun gemisinde

geçirmişti. Amanda sanki onu ezelden beri tanıyor ve seviyormuş gibi hissediyordu.

Eleanor'un bir sonraki sözleri ilginçti. "Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Gerçekten de artık seni kardeşim gibi görüyorum."

Amanda daha fazla suçluluk hissiyle boğuldu. "Sen benim için mükemmel bir arkadaşsın," dedi ve buna inanarak söylemişti. "Bana misafirlerimizden bahset," dedi konuyu değiştirmek için.

"Leydi Jane Cochran, Lidden-Way Baronesi'nin kızı. Onun oldukça büyük bir mirasın vârisi olduğunu duymuştum. Diğer iki hanımsa müstevzi miras sahipleri." Büyük antreden kapısından geçerlerken Eleanor, "Belki ikimiz de yeni arkadaşlar ediniriz," diye eklerken oldukça alaycıydı.

Amanda, Eleanor'un İrlanda'yı özlediğini ve sadece Harmon Malikânesi'nin ailesinin toplanma yeri olduğu için Londra'ya kat-landığını biliyordu. "Belki." Genç kadın çekimserdi.

Eleanor her zaman olduğu gibi sözünü hiç sakınmadı. "Leydi Cochran biraz kibirli biri gibi. Umarım seni kıskanmaz."

Amanda az kalsın kahkaha atacaktı. "Ne diye beni kıskanacak-tış ki?"

"O bayağı çirkin biri, hayatım, sense çok güzelsin. Hepsi de bekâr ve koca bulmak için uğraşıyorlar. Serveti sayesinde Leydi Cochran'ın endişelenmesine gerek yok, ancak onunla önceden karşılaştığım için seni bir rakibi olarak görebileceğini sanıyorum."

"Eleanor, ben kimseyle rakip olmak istemiyorum."

Eleanor, "Biliyorum, ayrıca bunun nedenini de biliyorum," diye fısıldadı salona girerlerken.

Amanda huzursuz olmuştu. Ne yazık ki Eleanor, Cliff'e derin bir aşkla tutulduğunu tahmin etmiş gibi görünüyordu. Ancak salonda toplanmış hanımefendilerin hep birden bakışları ona yönelince, dü-

şünceleri anında dağılıverdi. İnce, uzun ve üzerinde güzel bir elbise ve inci küpeleriyle oldukça sade olan genç kadını gördü. Amanda, kadının az çok mağrur havasından, onun Leydi Cochran olduğunu anlamıştı. İçgüdüsel olarak onu umursamadı. Kadının yanındaki fazla kilolu olan arkadaşı, hoş gülümsemesiyle gerçekten oldukça güzel görünüyordu. Üçüncü misafir ne uzun, ne kısa, ne şişman, ne de zayıf olan, sıradan biriydi ama küstahça meraklı bir ifadesi vardı.

Lizzie tanıştırma faslı için öne çıktı. "Görümcem Bayan O'Neill'la zaten tanışmıştınız. Bayan Amanda Carre, kayınbiraderimin koruması altında olan bir hanım. Amanda, bunlar da Leydi Jane Cochran, Leydi Honora Deere ve Leydi Anne Sutherland." Lizzie gülümsüyordu.

Diğer üç kadın başlarını eğerken, Amanda reverans yaptı. Salonun içinde bir gerilimin varlığını hissediyordu ve buna aldırış etmiyordu. Ters giden bir şeyler vardı.

Leydi Cochran, "Sizin hakkınızda hemen her şeyi duyduk," dedi canlı bir şekilde. "Ayrıca haminiz hakkında az çok bir şeyler biliyoruz tabii. Şehirdeyken bir baloya katıldığı zaman, kendinden geçenler olur. Sizinle tanışıp şehrimize hoş geldiniz demenin münasip olduğunu düşündük."

Amanda, büyük bir dikkatle, "Çok naziksiniz," dedi. Jane Cochran gülümsüyordu ama ne arkadaşça ne de sıcak bir gülümsemeydi.

Amanda ziyaretin kısa ve olaysız geçmesini umuyordu.

Lizzie, "Bu çok nazik bir davranış," diye Amanda'ya katıldı. "Çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz."

Leydi Cochran, Lizzie'ye baktı. "Bizim daha iyi arkadaş olmamız gerekir, sizce de öyle değil mi? Günün birinde siz Adare Kontesi olacaksınız ve ben de Lidden-Way Baronesi."

Lizzie kibarca onu onayladıktan sonra, "İzninizle ikramlarımızı getirmek için uşakların neden geciktiklerine bir bakayım," dedi. Telaşla odadan çıktı.

"Haminiz, Kaptan De Warenne evdeler mi?" diye nefes nefese sordu tombul Leydi Deere'in yüzü kızarmıştı.

Amanda, Honora Deere'in Cliff'e sevdalı olmasından şüphe etti. Umursamadı, zira bunun için onu suçlayamazdı. Cliff kibar ve büyüleyici biri olmasına rağmen Leydi Deere'e dönüp bakmazdı bile. Amanda, kadınlara gülümsedi. "Ne yazık ki bazı işlerini halletmek için şehir dışına çıktı," dedi. "Carrington balosu için dönecek."

Jane Cochran, "Leydi De Warenne, sizin de baloya geleceğinizi söyledi," dedi.

Leydi Deere'in yüzü düşmüştü. "O çok yakışıklı biri," diye fısıldadı.

Leydi Sutherland, "Oldukça yakışıklı biri," diye tekrarladı. "Siz de öyle düşünmüyor musunuz?" Leydi Cochran'la bakıştılar.

Amanda gerilmişti. "Tabii ki yakışıklı biri. Böyle düşünmemek için kör olmak gerekir."

Leydi Cochran kahkahayla güldü. "Sizin olmadığınız gibi! O gerçekten bir deniz eşkıyası mı?"

Eleanor ilerledi. "Deniz eşkıyası bir korsandır, Leydi Jane. Ağabeyim daha çok bir tacirdir ve işine geldiği zaman da hükümet izniyle korsanlık yapar. Sizin dediğiniz ile bunun arasında büyük fark var." Eleanor alenen sinirlenmişti ve Amanda onu dizginlemek için elini uzattı.

"Gerçekten ne istiyorsunuz?" diye sakince Jane Cochran'a sordu.

Leydi Cochran, Amanda'ya soğuk soğuk gülümsedikten sonra Eleanor'a döndü. "Bayan O'Neill, buraya Kaptan De Warenne'e hakaret etmek için gelmedik. O, o kadar çarpıcı ve seçkin biri ki burada bulunmadığı için yalnızca düş kırıklığı içindeyiz. Buraya Leydi De Warenne'i ziyaret etmek ve Bayan Carre'le tanışmak için geldik."

Eleanor gergin bir tavırla gülümsedi. "Ne kadar sıcakkanlısınız."

Amanda, bu ziyaretten pek hayır gelmeyeceğini biliyordu. Evden değildi ama öyle sanıyordu ki bu kadınlar ona saldırmak için gelmişlerdi.

Leydi Cochran, Amanda'ya doğru döndü. "Dedikodulara rağmen onun bir deniz eşkıyası olduğunu asla düşünmedim," dedi. "Üzerinde her zaman bir hançer taşımasına ve o mahmuzları takmasına rağmen o kadar zarif biri ki."

Amanda soğukça gülümsedi. "O, bu devrin en büyük korsan avcısı ama bunu siz de biliyorsunuz tabii. O, silahlı olmaya alışkın biri."

Jane ona gülümsüyordu. "*Sizin* babanızı da o mu avladı, Bayan Carre?"

Amanda'nın kalbi yerinden oynamıştı. Bu kadın gerçeği biliyordu.

O anda sersemlemiş bir haldeyken, kadının art niyetli olduğunu hissediyor ve Jane'in kendisinden neden hoşlanmadığını anlıyordu. Bu kadınlar onunla alay etmek için gelmişlerdi.

"Bu da ne demek?" diye haykıran Eleanor dehşet içindeydi.

"Kuşkusuz bu korkunç dedikodu yalandır, değil mi? Kuşkusuz babanız korsanlık suçundan asılmamıştır, değil mi?" Leydi Cochran, yayvan bir gülümsemeyle devam etti. "Demek istediğim, neden Kaptan De Warenne gibi biri, bir korsanın kızını yanına alır ve sosyeteye tanıtma cesareti gösterir ki?"

Amanda bir an için konuşamadı.

Zihni birçok görüntüyle dolup taşmıştı. Cliff'in, Spanishtown Meydanı'nda, babasının asılacağı darağacının altında gizlendiği yerden onu kurtarmak için kalabalığı yararak gelen görüntüsü; gümüş rengi yıldızların ve sarı yelkenlerin altında, onun yanında, dümeni tuttuğu zamanki görüntüsü; ilk defa elbise giydiğinde, merdivenlerden inerken gözleri beğeni dolu halde ona baktığı zamanki görüntüsü gözlerinin önüne geliyordu.

Ayrıca onu, evin balo salonunda birlikte vals yaptıkları ve etekleriyle ikisini de sarmaladığı zamanki haliyle görüyordu.

La Sauvage gitmişti. Amanda şu anda olduğu kadın olmak için çok çalışmıştı. Jane ve arkadaşlarının ona yukarıdan bakmaya hakkı yoktu ve Amanda, onların eğlence aracı olmayacaktı.

Eleanor, "Bu eve gelip böylesine ahlaksız dedikoduları yaymaya nasıl cüret edersiniz!" diye haykırdı. "Bu bir yalan, Leydi Cochran, Amanda'nın babası ada çiftçisiydi ve boğularak öldü."

"Ne tuhaf, ben de, babasının asılması sırasında onu De Warenne'in kurtardığını duydum." Leydi Cochran, Amanda'ya sanki üzerine basmak istediği bir böcekmiş gibi bakıyordu. "Fiyakasının sadece bundan ibaret olduğunu duydum, ayrıca korsanlarla denize açıldığını, korsanlarla uyuduğunu ve onlarla savaştığını da! Şehre gelip bizden biriymiş gibi davranmaya nasıl cüret eder?"

Amanda titriyordu, çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bu doğru."

Eleanor onun kolunu tuttu. "Amanda!"

Amanda başını iki yana doğru sallayarak, kolunu çekti, artık çok öfkelenmişti. Jane Cochran, onun elde ettiği başarıları elinden alamayacaktı. Londra'yı terk edecekti ancak vatanına, Bayan Carre olarak dönecekti, kibar ve dans edebilen bir hanımefendi olarak... "Babam korsanlık suçundan asıldı, ayrıca dört yaşındayken yelken direklerine tırmanmayı öğrendim. Bu şehirdeki çoğu beyefendiden daha iyi kılıç kullanabilirim. Ama vals de yapabilirim, Leydi Cochran ve okuyup yazabilirim, ayrıca burada bir sürü yeni arkadaş edindim."

Leydi Cochran, "Zahmet etme," diye başladı.

Amanda, kadının tam önüne geldi, sinirden titriyordu. "Hayır. Şu anda kabalık eden sizsiniz. Babam bir subaydı ve yoldan çıkmadan önce de bir beyefendiydi. Karayip korsanlarının yarısı bir zamanlar deniz subayıydı, Leydi Cochran."

"Benimle bu ses tonuyla konuşmaya nasıl cüret edersin!" diye haykırdı.

Ancak bu sözler Amanda'yı etkilememişti. "Ayrıca annem, Cornwall'lı Straithferne ailesinden bir hanımefendiydi," diye haykırarak karşılık verdi. "Güzel bir evde, etrafımda hizmetçilerle büyütülmemiş olabilirim ama öyle olması gerekiyordu. Sizinle konuşmak ve burada olmak benim sonuna kadar hakkım. Ve bu sadece Cliff de Warenne'in koruması altında olduğum için değil. Adare Kontu ve Kontesi burada olmamı istiyor diye de değil. Bu benim doğuştan hakkım."

Jane şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

Eleanor öne çıktı. "Sizi kendi ellerimle dışarı atmadan önce, hemen bu evi terk etseniz iyi olur." Uzun olmanın verdiği avantajla diğer kadına tepeden bakıyordu.

Jane Cochran nefret dolu bir ses çıkararak, sabırsızca arkadaşlarına işaret etti ve hep birlikte kapıya doğru gittiler. Orada kadın duraksadı. "Korsan babanın verdiği çeyiz ne olursa olsun, hangi havalara girmiş olursan ol, ne düşünürsen düşün, bu seni bizlerden biri yapmaya yetmez. Onunla beraber olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm, Bayan O'Neill. Bu, gerçekten çok rezil bir skandal."

Amanda usulca, "Sizin kendinizi bir hanımefendi saymanız rezilliktir. Gerçek hanımefendiler böyle davranmaz," dedi.

Jane Cochran soluğunu tuttu.

Ve Amanda ona gülümsedi.

Jane öfkeli bir bakış atarak, peşindeki Leydi Sutherland'le birlikte odayı terk etti. Bununla birlikte, yüzü şok geçirmiş gibi solmuş olan Honora duraksadı. Kadın, Eleanor'a ve sonra da Amanda'ya baktı. "Çok üzgünüm!" diye haykırdı. Sonra da arkadaşlarına yetişmek için koşarak çıktı.

Amanda soluğunu tutmuş olduğunun farkına vardı. Gerilmekten kaskatı kesilmişti, bir şekilde nefesini bırakıverdi. Biri onun hakkındaki gerçeği öğrenmiş ve tüm şehre yaymıştı. Biri onu incitmeye çalışıyordu. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Amanda bunu kimin yaptığını tahmin etme teşebbüsünde bile bulunamazdı.

"Aşağılık cadılar!" Eleanor soluğunu tutmuştu. Hiddetle tir tir titriyordu. "Ah, bunu onlara ödetmenin bir yolunu bulurum! Cliff onların fesatlıklarını duyana kadar bekle. Amanda, muhteşemdin!"

Amanda onu zar zor duyuyordu. O aşağılık Jane Cochran, buraya kışkırtmak ve Amanda'nın bugüne kadar elde ettiği her şeyi mahvetmek için özellikle gelmişti. Oysa Amanda'yı tanımıyordu, öyleyse bu başka birinin hazırladığı bir komployu. Amanda, Eleanor'a baktı. "Bir hanımefendinin böyle davranmaması gerektiğini ben bile biliyorum."

"O, içinde cadılık olan, sıska ve çirkin cadalozun biri! Ona bazı servet avcıları haricinde, asla aşk veya sevgi nasip olmayacak! Öcünü nasıl alacağımızı planlamalıyız."

Amanda neredeyse gülecekti. "Sen ne kadar sadık bir arkadaşsın!"

Eleanor onu kucakladı. "Sana kız kardeşim olduğunu söylediğim zaman ciddiydim! Ah, ona ne yapsak ki? Hakkında korkunç dedikodular mı yaysak?"

Amanda kederle gülümsedi. "Kulağa cazip geliyor ama o kaba ve edepsiz davransa da, yalnızca doğruları söylüyordu."

"Amanda, o kadın senin geleceğini mahvedebilir. Bu dedikoduyu bir kerede yok etmeliyiz!"

Amanda oturdu. Hissettiği gerilim, biraz da olsa hafiflemişti. Cliff bu işareti öğrenince, deliye dönecekti. Amanda hâlâ öfkeliydi. "Ama bu bir dedikodu değil, Eleanor." Ona, dedikoduya aldırış etmediğini şimdi şehirde uzun süre kalmayacağını söyleyebilmeyi dilerdi. "Şehre ilk geldiğimde, buna benzer bir şeyin olmasından çok korkuyordum.

Hayatım boyunca böyle aşağılamalara katlandım. O zamanlar yalnız bir çocuktum. Babamın denize açıldığı zamanlarda, adada yalnız kaldığımda dilencilik ve hırsızlık yaptım. Ama ben değiştim, Eleanor. Okuyup yazabiliyorum ve baban iyi bir dansçı olduğumu söyledi. Babam bir zamanlar beyefendiydi ve annemse Leydi Belford. Ne Jane Cochran'dan ne de bir başkasından saklanmıyorum," Amanda, Cliff'in dik duruşunu onaylayacağını biliyordu.

Eleanor, genç kadının yanına oturdu. "Annen hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama öne çıkarsa durum kolaylaşacaktır."

Amanda birden ayağa fırladı. "Hayır! Onun yardımına ihtiyacım yok."

Eleanor onun kolunu tuttu. "Amanda, bu suçlama fesat bir yalan olarak bastırılmalı."

Amanda öylece bakakalmıştı. "Belki de haklısın ama yine aynı durumla karşılaşırsam, gerçeği inkâr etmeyeceğim. Korkudan sinmeyeceğim. Yarın üç ziyaret yapacağız. Ona eşlik edeceğime dair Kontes'e söz verdim ve sözümde duracağım."

Eleanor bir süre onu süzdü. En sonunda, "Sen cemiyeti benim kadar iyi bilmezsin. İncindiğini görmek istemem," dedi.

Amanda kalbini kırmış olan Cliff'i düşündü. "Dedikodular beni incitemez." Onu yalnızca Eleanor'un ağabeyinin incitebileceğini eklemedi. "Okumalarımda geri kaldım ve Monsenyör Michelle bu öğlen sınav yapacak. Çalışmam gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca Leydi Cochran'ın üzerinde daha fazla durmamız gerektiğini sanmıyorum." Sonra, "Eleanor, bu gerçekten önemsiz. Ben artık bir korsan kızı değilim," diye ekledi.

Eleanor neşesiz bir şekilde gülümsedi ve genç kadını tekrardan kucakladı. "Çok cesursun."

Lizzie kucağından inmeye çalışan Chaz'le birlikte odaya girdiğinde, Amanda henüz gitmişti. Lizzie dönerek, "Hanımlar nerede?" diye sordu.

Eleanor, "Onları iyi tanımadığım sanmıyorum, öyle değil mi?" diye endişeli bir şekilde sordu.

"Hiçbirini tanımıyorum ki. Yıllar önce bir akşam partisinde Leydi Cochran'la tanıştırılmıştım. Tanıştıktan sonra sohbet bile etmedik. Neler oldu? Üzgün görünüyorsun."

"Buraya Amanda'yla alay etmek için gelmişler. Birisi gerçeği biliyor ve dolayısıyla onlar da öğrenmiş."

Lizzie'nin yüzü solmuştu, Chaz'le baş etmekten vazgeçerek, onu yere indirdi. Çocuk iner inmez odanın diğer köşesine koşarak, küçük bir masaya vurmaya başladı. "Ah, Tanrım," diye fısıldadı Lizzie. "Şimdi ne yapacağız?"

"Amanda, sanki hiçbir şey olmamış gibi hiçbir şey yapmamaya karar verdi ama ben daha iyisini yapacağım. Anneme ve bu dedikodunun kesinlikle bugün ortadan kaldırılmasına ihtiyacımız var."

Amanda kitabını hiç açmamıştı. Bunun yerine boynundaki, Cliff'in hediye ettiği incilere dokundu, onu öyle özlemişti ki içi sızlıyordu. Kalbi böylesine kırıkken, Jane Cochran ve arkadaşlarının yaptıklarına üzülmesi çok zordu ama yine de öfkeliydi. Onların aşağılamalarını hak etmemişti ama saldırılarını elinden geldiğince iyi bir şekilde savuşturmuştu. Mutsuz bir şirret olan Jane Cochran için gerçekten üzülüyordu. Ertesi gün bir başka aşağılanmaya maruz kalacak ve yine baş edecekti. Nasıl biri haline geldiğiyle gurur duyuyordu ve artık hiçbir şeyden ve hiç kimseden saklanmayacaktı. Her ne kadar doğru olsa da çirkin bir dedikodu, La Sauvage'ı geri getiremeyecekti.

Hollanda'da bir yerlerde olan ve ve artık yüzüne bile bakmayan Cliff'i düşündü. Cliff, ona ne kadar sinirlenmiş olsa da, eğer burada

olsaydı o kadınlara daha çok sinirlenir ve onu korumak için anında devreye girerdi. Amanda bunu biliyor ve bununla mutlu oluyordu. Belki de tıpkı Amanda'nın onu daima uzaktan seveceği gibi Cliff, o korkunç kararına rağmen uzaktan da olsa hâlâ arkadaşı olurdu. Birazcık gülümsedi.

Amanda kapısındaki tıklama sesine doğru döndü. Adare Kontesi gelmişti, kadının yüzündeki ciddi ifadeyi ve gözlerine yansıyan şefkati görünce Amanda, Eleanor'un olan biteni ona anlatmış olduğunu anladı. "Aşağıda oldukça uygunsuz anlar yaşandığını, anlıyorum," diye usulca başladı Kontes.

Amanda neredeyse onu anlamamış gibi davrandı. Sonra iç geçirerek, oturdu. "Evinizde böylesine nahoş bir durum oluştuğu için çok özür dilerim, Leydim."

Kontes ona bakakalmıştı. "Benden özür dileme, hayatım! Ben senin için kaygılandım. Eleanor iyi olduğunu söyledi ve çok üzülmüş gibi görünmüyorsun."

Amanda bir an tereddüt ettikten sonra konuştu. "İncindim ve tabii ki üzüldüm. Böyle bir saldırıyı hak edecek bir şey yapmamıştım."

Mary, genç kadının yanındaki koltuğa oturdu ve eline uzandı. "Amanda, hayatım, bu ailedeki herkes senin arkanda. Seni asla yarı yolda bırakmayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kontes'in merhametli ve iyiliksever tabiatı hiç bu kadar aşikâr olmamıştı. Amanda o anda, tıpkı onun gibi harika bir hanımefendi olmayı istedi; her ne pahasına olursa olsun nazik, hatalara karşı müşfik ve ne kadar kışkırtılsa da daima zarif bir hanımefendi... "Bildiğimi sanıyorum. Kontes, misafirperverliğiniz için size teşekkür ettiğimi biliyorum ama sevginizin benim için anlamı çok büyük."

Mary, genç kadının elini sıktı. "Seni kızım gibi görüyorum," dedi sadece. Sonra gözlerinde bir ışıltıyla ekledi: "Ama Eleanor haklı. Bazı durumlarda misilleme yapılmalıdır."

Amanda'nın gözleri büyümüştü. Çok şaşırmıştı.

Mary güldü. "Hayatım, ben sonuçta İrlandalı bir kadının ve atalarının büyük savaşçılardı, hatta kadınlar bile. Onların ateşli kanının biraz hâlâ damarlarımda dolaşıyor."

"Ama siz Adare Kontesi'siniz!"

"Doğru. Ayrıca, senin hançerini alıp onunla herhangi bir şey yapmayı da düşünmüyorum. Daha özgün bir intikam tarzı düşünüyorum. Leydi Carrington'la Jane'in annesi çok iyi arkadaş ve onun da balода olacağına garanti veririm. Hımm... Acaba balo için sana elmaslarımı ödünç versem mi? Acaba inci ve elmaslarla süslenmiş tacımı da versem mi? Jane kıskançlıktan ölür."

Amanda dudağını ısırdı, sonra da kahkaha attı. "Kıpkırmızı olacaktır ama o takıları ödünç alamam, Leydim."

Mary, "Tabii ki alabilirsin," dedi genç kadının elini sıvazlayarak, gözlerinde bir ışıltı daha yanıp söndü. Sonra ilgisini Amanda'ya yöneltti. "Ancak her şeyin bir sırası var. Gururlu davranmanı kabul ediyorum ama bu dedikodunun, senin geleceğini mahvetmesine izin vermenin bir manası yok. Bu nedenle de, yarın dördüncü bir ziyaret yapacağız."

Kontes'in bir planı vardı. "Kimi ziyaret edeceğiz?" diye sordu, şimdi müthiş derecede meraklanmıştı.

"Çok değerli ve güçlü bir dul kontes olan, dostum Leydi Marsden'ı ziyaret edeceğiz ve Leydi Cochran'ın başlattığı bu safsataya bir son vereceğiz."

Amanda usulca, "Ama bu safsata değil ki," dedi.

Mary de Warenne'in gözleri o anda çelik gibi sertleşti. "Ah, hayatım, bu safsata. Başka türlü olduğunu asla kabul etmem."

Amanda ve Mary De Warenne, ertesi gün, öğle vakti gösterişli bir salondaydı. Eleanor, Lizzie ve Tyrell de Warenne de onlarla birlikteydi.

Kont olmaya aday olan adam, uzun boylu ve kardeşi Rex'e müthiş derecede benzeyen, esmer biriydi. Önceki gece, opera başlamadan önce yeteri kadar hoş sohbet etmiş olsalar da Amanda, onu Kont kadar heybetli bulmuştu.

Genç kadın kararlı olmasına rağmen huzursuzdu. Doğrusu ilk birkaç ziyaretin zor olacağını biliyordu. Ayrıca Leydi Marsden onun tahmin ettiği kadar asil biriydi. Gri renk saçları olan ve gündüz vakti saks mavisi kadife elbise giyme ve safir takma cesaretini gösteren, iri yarı bir kadındı. İki beyefendi ve üç genç hanımın olduğu karışık topluluğu eğlendiriyordu. Amanda, misafirlerden birisinin Garret MacLachlan olduğunu fark edince yutkundu. Nihayet biraz korku duymuştu. Umursamadığı insanlarla yüzleşmek ile içtenlikle hoşlandığı bir adamla karşı karşıya gelmek arasında büyük fark vardı.

Garret onu görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra da sanki dedikoduları duymamış gibi, oldukça içten bir tavırla ona gülümsedi.

Kontes salonda önlerinden yürürken, Tyrell de Warenne, Amanda'yı kenara çekti. Amanda çok şaşırmıştı.

Tyrell ona gülümsedi. "Bayan Carre, siz kardeşimin koruması altındasınız. Bu da beni, size karşı sorumlu yapar."

Genç kadını başını onaylar gibi sallarken, onun konuyu nereye getireceğini merak ediyordu.

"Siz benim korumam altındasınız, bu da Adare'nin koruması anlamına gelir. Korkularınızdan sıyrılmalısınız. Bu küçük ama tatsız krizin içinden çıkacağız. Kalın kafalı kardeşim eve döndüğü zamansa bu talihsiz olayı tamamen unutmuş olacağız."

Amanda, "Umarım öyle olur," derken, Kont'un vârisinin sözleri onu hiç rahatlatmamıştı. Yine de ona gülümsedi. "Bir sürü sorumluluğunuz var, Lordum. Bunlara bir de beni eklemenize gerçekten gerek yok."

Adam sırıtıyordu. "Tabii ki var! Eğer sizinle ilgilenmezsem, karım beni boğar." Gülümsemesi kayboldu. "Leydi Marsden'ın havlaması, ısırmasından çok daha kötüdür ve annemi çok sever. Başınızı dik tutun ve kendiniz olun. Tıpkı ailemi kazandığın gibi, hiç zaman kaybetmeden onu da kazanacaksınız."

Amanda onun dediği gibi yapmaya karar verdi. "Eğer kesinlikle kendim gibi olmam gerekirse, Lordum, Jane Cochran oldukça kaygan zeminde yürürken eteğine bastığımda başımı dik tutarım."

Adam kahkaha attı. "Bana kesinlikle kız kardeşimi hatırlatıyorsunuz," dedi. "Gidelim mi?" Genç kadının kolunu tuttu.

Amanda, geleceğin Adare Kontu'nun kolunu tutmasının, nasıl bir iyi niyet göstergesi olduğunun farkındaydı. "Bu inceliğiniz için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Adam ona gülümsemekle yetindi.

Leydi Marsden oldukça asil bir şekilde onlara doğru yaklaşıyordu. Amanda, Tyrell'in eşliğinde içeri girerken, herkesin bakışlarının, kendisine odaklanmış olduğunun farkındaydı. Yanaklarının uzandığını hissediyordu ama ne çenesini ne de gözlerini yere indirdi. Garret dışında odadaki herkesin, genç kadının karışık geçmişini bildiği ortadaydı.

"Benim sevgili, sevgili dostum, Adare Kontesi," diye haykıran Leydi Marsden gülümseyerek, Kontes'i kucakladı. "Sevgili Mary!"

"Seni de görmek güzel, Dot," diyen Mary, tokalaşırlarken gülümsüyordu.

Odanın diğer ucundaki üç kadın, sık sık Amanda'ya bakarak, birbirlerine fısıldayıp duruyorlardı. Amanda sırtını dikleştirdi ve hepsine birden gülümsedi.

Leydi Marsden, Amanda'yı alenen görmezden gelerek, dikkatini Eleanor'a yöneltti. Kadın, Eleanor'a ters ters, "Seni tanıyorum, hem

de çok iyi," dedi. "Asil olmayan biriyle evlendin, üvey kardeşinden başkası değil! Neden beni çağırmadın, Eleanor?" diye sordu.

Eleanor reverans yaptı, "Çünkü bir aşk evliliği yapmanı onaylamayacağınızı biliyordum," dedi cesurca.

Leydi Marsden kahkahayla güldü. "Oysa onaylıyorum. Senin bir servete ihtiyacın olduğu söylenemez. Ayrıca o yakışıklı bir çapkın, değil mi? Bir dahaki sefere kocanla birlikte gelmeni bekliyorum, bu hafta sonu olabilir."

Eleanor başını salladı, gözleri fıldır fıldır oynuyordu ama diğer yandan ifadesi şaşırtıcı derecede ağırbaşlıydı.

Leydi Marsden daha sonra Tyrell'e doğru gitti, Amanda'yı hâlâ görmezden geliyordu. Tyrell eğilerek selam verdi ve kadının elini öptü. "Her zamanki gibi iyi olduğunuzu görüyorum, Leydi Marsden," dedi. "Her zamanki gibi zarif ve misafirperversiniz. Ne muhteşem bir toplantı."

"Ah, dalkavukluğu bırak. Sen değişmişsin!" diye haykırdı. "Her zamankinden daha yakışıklısın, bu nasıl mümkün oluyorsa artık. Buraya gel, Lizzie. Bu kız yine mi hamile? Tyrell! Hiç utanman yok mu senin?"

Tyrell sadece gülmekle yetindi.

Lizzie sırıtarak, "Bu benim suçum, Leydim," dedi ve reverans yaptı. "Kalabalık bir aileye sahip olmak konusunda ısrar eden benim."

Leydi Marsden başını iki yana salladı. "Sizleri tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim çünkü ikiniz de vatan dediğiniz o vahşi ülkede kış uykusuna yatmayı ister gibisiniz."

Tyrell ve Lizzie, ürkütücü dul kadınla yaptıkları kısa sohbet esnasında onu Adare'ye davet ettiler. Kadının, haşin ve sözünü esirgemeyen tavrından, ne Lizzie'nin ne de Tyrell'in gözü korkmuş gibi görünüyordu. Amanda tanıştırılmayı beklerken, salonun diğer ucuna baktı.

Garret hemen gülümsedi ve ona doğru yaklaştı. Amanda artık ondan kaçamazdı.

"Bayan Carre, sizi burada görmek ne hoş bir sürpriz."

Amanda, onun ilgisine karşılık verme cesaretini kendinde buldu. "Lordum, çok güzel bir gün."

Adamın yeşil gözleri inceleyiciydi. "Çok güzel bir gün ama o güzel gözlerin gölgelendiğini görüyorum."

Amanda'nın yüzü kızarmıştı. Bu adam flört ederken hiç utanmuyordu. "Ben iyiyim."

Garret şüpheli gibi görünüyordu. "Cesaretinize hayranım, Bayan Carre," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Siz bir düzine adama denksiniz, küçük hanım."

Amanda şaşkın şaşkın baktı. Adam dedikoduyu duymuş muydu?

Adamın gözleri sempatiyle dolmuştu. Genç kadını diğerlerinden uzaklaştırdı. "Jane Cochran'ın suçlamalarını duydum. Bence cadıya terbiye dersi verilmesi lazım."

Amanda gergindi. "Bu doğru."

Bir süre bakıştılar ve adam ona gülümsediğinde bu, Cliff'in sıkılarak yaptığı gibi, iç dağlayıcı yumuşacık bir gülümsemeydi. "Anladığımı sanıyorum. Bir yaban gülü, seradaki güle benzetilemez. Şu anda burada olmanız, yalnızca sizin sıradışı karakterinizi ortaya koyar."

Amanda o kadar büyülenmişti ki tepki veremedi.

"Leydi Marsden, kardeşimin koruması altındaki Bayan Amanda Carre'le tanışmadınız," diyen Tyrell'in kararlı ses tonu, Amanda'nın irkilmesine neden olmuştu. Ancak dul kadınla tanışmaya hazırdı ve bir daha asla Garret MacLachlan'ı hafife almayacaktı.

Ona yaklaşırken, Leydi Marsden'ın yüzü sertleşti. "Onun kim olduğunu biliyorum," dedi soğuk soğuk. Kontes'e doğru dönerek, "Mary, bu senin eserin mi?" diye sordu.

Amanda irkilip geri çekilmedi, şimdi olmazdı.

Tyrell'in yüzü öfkeyle kızardı ve konuşmaya yeltendi. Mary, onu kolundan tutarak konuşmasını önledi. Kontes gülümseyerek, "Bayan Carre, benim diğer bir kızım gibi oldu," dedi, gülümsemesi yumuşamıştı. "Babası, emekli bir deniz subayıydı ve çiftçilik yaptığı Jamaika'da boğularak yaşamını yitirdi. O, Cliff'in arkadaşıydı ve öldükten sonra Cliff'ten kızına göz kulak olması gibi dileği vardı. Kendisini yavaş yavaş sosyeteye takdim ediyorduk, takdire şayan ve sıradışı bir genç hanım olduğu için, onu size getirmeyi uygun buldum."

Leydi Marsden artık tüm dikkatini Amanda'ya yönelmişti ve gözlerinde şüphe vardı. "Bu doğru mu? Baban boğuldu mu? Çünkü ben öyle duymadım!"

Amanda tereddüt etti. Gerçek dilinin ucundaydı ancak Mary'nin üzerine dikilmiş gözlerindeki kendini deşifre etmemesi için yalvaran ifadeyi gördü. Kontes'e çok şey borçluydu ve başını onaylar gibi sallamayı başardı. "Evet, Leydim, bu doğru. Babam, çok kısa bir süre önce boğuldu."

Mary derin bir nefes aldı. "Dot, Jane Cochran oğluma deli gibi âşık olduğu ve Cliff de onunla hiç ilgilenmediği için çileden çıkmış bir durumda. Cliff neden onunla ilgilensin ki? Jane Cochran oldukça çirkin ve nezaketten uzak biri. Hem Cliff'in onun servetine hiç ihtiyacı yok. Yeni kızımla ilgili ortalığa yaydığı fesat yalanlar, onun karakterini açığa vuruyor."

Leydi Marsden afallamış gibi görünüyordu. "O Cochran kızından hiç hoşlanmamıştım," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Ayrıca haklısın, üstün şartlarda yetiştirilmiş biri için doğru dürüst davranmaktan her zaman aciz olmuştur. Güzel, eğer Bayan Carre yeni kızınsa..." diyerek, Amanda'ya döndü. "Gelin buraya, Bayan Carre," diye emir verdi.

Amanda anında emre uyarak yine reverans yaptı.

"Çok acı çektin," dedi Leydi Marsden. "Bunu şimdi idrak ediyorum. Bununla birlikte, sosyetenin arasına adım atmaya cesaret ettiğine göre, oldukça cesursun."

Amanda gülümsedi. Yaşlı hanımefendi artık o kadar ürkütücü değildi. "Kontes, sizinle tanışmamı istedi ve ben de saklanmak için bir neden görmedim." Bu doğruydu. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur, Leydim."

"Öyleyse, sen Jamaika'da mı büyüdün?" diye sordu Leydi Marsden. "Orası Batı Hint Adaları değil mi?"

Amanda başını salladı. "Evet, öyle."

"Hmm. Seyahat etmeye bayılırım. Bana adaların nasıl olduğunu anlatmanı ve ilerlemiş yaşımda orayı ziyaret edip etmemem konusunda bana akıl vermeni istiyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Amanda içten içe kendini kötü hissetmeye başlamıştı. İki hafta olmuştu ve vakit akşamın altısını geçmişti. Yedi buçukta Carrington bakosuna gitmek üzere Harmon Malikânesi'nden ayrılacaklardı. Cliff hâlâ eve dönmemişti.

Topuz yapılmış olan saçlarına Kontes'in inci ve elmaslarla bezenmiş çarpıcı tacını ve boynuna Cliff'in verdiği kolyeyi takmış olan Amanda, şalına sarınmış, umutsuzluk ve kuşkuyla pencerenin önünde duruyordu. Yapması gereken tek şey, bir hizmetçi yardımıyla balo elbisesini giymek, eldivenlerini ve Kontes'in takması için ısrar ettiği elmas bileziği takmaktı. Amanda dudağını ısırdı.

Cliff, onu kesinlikle bu şekilde hayal kırıklığına uğratmazdı. Onu geciktiren şeyin korkunç bir olay olması lazımdı. Ya böyle bir şey olmuştu ya da Cliff, Amanda'nın düşündüğünden çok daha kızgındı.

Eğer Cliff gelmezse baloya gitmeyecekti. Tüm olanlara rağmen ilk dans Cliff'e aitti. Amanda bunu başka kimseye vermeyecekti.

Sonbaharın başlangıcı olduğu için gece serindi ve Amanda titreyerek orada öylece dururken, kalp atışları kontrolünün dışına çıkmıştı. Gün boyunca huzursuz, heyecanlı ve kaygılı bir ruh hali içinde olmuştu. Onunla tekrar bir araya gelmekten, Cliff'in tavrının ne olacağından ve ne söyleyeceğinden korkup durmuştu. Aptalca olduğunu biliyordu ama Ashford Konağı'nda yaptığı şeyden dolayı, Cliff'in kendisini affetmiş olması için dua ediyordu. Cliff'in aralarına

onca engel koyma kararını değiştirmiş olması için dua ediyordu. Cliff bunu yapmamış olsa bile, genç kadın onu tekrar görmek zorundaydı. Duygusal açıdan çökmüştü.

Sonra birden yolun sonundaki iki taş sütunun arasından dönen kiralık at arabasını gördü. Çığlık atan Amanda, pencereyi iterek açtı ve gözlerini yaklaşan arabaya dikti. Siyah at arabası, yoluna devam ederek evin önünde durdu. Kapı açıldı ve Cliff indi.

Amanda pencerenin pervazına sımsıkı tutundu, kalbi şimdi çılgın gibi atıyordu. Cliff onu yüzüstü bırakmamıştı. Amanda ona bakarken hissettiği sevgiyle yanıp kül olmuştu.

Cliff yukarı doğru baktı.

Genç kadın iki kat yukarıda olmasına rağmen bakışları anında kenetlenmişti.

Amanda gülümsemiyor, gülümseyemiyordu.

Cliff de gülümsemedi ancak uzun adımlarla eve doğru yürüyüp girişteki kemerin altında gözden kaybolduncaya kadar bakışlarını genç kadının üzerinden de çekmedi.

Amanda titreyerek pencereyi kapattı. Cliff eve gelmişti.

Cliff koşmak istediği halde telaşsız görünmek için bilinçli bir çaba sarf ederek antreye girdi. Nabzı heyecanla atarken hiç duraksamadan, dosdoğru merdivenlere yöneldi. Çocuklarını görecek, sonra da Amanda'ya öylesine bir merhaba diyecekti. Aralarındaki mesafeyi koruması gerektiğini biliyordu ama geçen iki hafta boyunca, Amanda'yı hiç kimseyi özlemediği kadar özlemişti. Genç kadın gece gündüz aklından çıkmamıştı. Doğrusu, uykusuz geceler geçirmiş ve cehennem azabı çekmişti. Fakat evden ayrılmak ve Adare'den genç kadını evlendirmesini rica etmekle en iyisini yapmış olduğu konusunda hâlâ kararlıydı.

Ve ne zaman bu konu aklına gelse, midesi düğüm düğüm oluyordu. Kilisede genç kadını başka birine nasıl teslim edeceğini kara kara düşünmeye başlamıştı.

Tyrell, "Cliff," diye arkasından seslendi.

Cliff irkilmiş olsa da durdu ve Sean ve Rex'in de orada olduğunu şimdi gördüğü küçük salondan çıkan, en büyük ağabeyine baktı. Herkes siyah fraklarını ve pantolonlarını giymişti. Onun istediği sadece çocuklarını ve Amanda'yı görmekse de, bir an önce giyinmek zorundaydı.

Cliff bir yandan da valsi düşünmeye başlamıştı. Elinde değildi, bir an evvel genç kadını, kollarına alıp salonun içinde döne döne dans etmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak Tyrell'i görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. Her geçen gün Adare'ye daha çok benzemesine karşın, ağabeyine hem hayranlık hem de saygı duyuyordu. Cliff ona gülümsedi ve kucaklaştılar.

Tyrell yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Geç kaldın," dedi.

"Bunun farkındayım. Kaçta çıkıyoruz?" Sabırsızlığını kontrol etmeye çalışıyordu. Amanda neden ona gülümsememişti ki? Belki de Londra'dan ayrılırken ona karşı davranışı genç kadını kızdırmıştı. Oldukça kaba davranmıştı, kızmışsa Cliff onu suçlayamazdı.

"Yedi buçukta. Giyinmek için mi telaşla yukarı çıkıyordun?" Tyrell gayet doğal bir şekilde sordu.

Cliff gözlerini ona dikti. "Başka ne için telaş edecektim ki?"

Tyrell gülümsüyordu. "Bugün dönüp dönmeyeceğine dair bazı şüpheler vardı da."

Cliff'in gerginliği birazcık da olsa azalmıştı. "Niye ki? Balo için geri döneceğime dair Amanda'ya sözüm vardı. O da bana ilk dansın sözünü verdi. O nasıl?"

"Gayet iyi," dedi Tyrell, "hem de, onun bir korsanın kızı olduğu konusunda ufak ama iğrenç bir dedikodu yayılmış olmasına rağmen," diye ekledi.

Cliff kasıldığını hissetti. Öfkelenmeye başlamıştı. "Ne?"

Tyrell kısaca neler olduğunu anlattı.

Cliff artan öfkesiyle titriyordu. Sean ve Rex hole girerlerken, "Amanda yıkılmış olmalı," dedi.

Tyrell "En ufak bir yıkılmışlık yaşamadı. Zaten öyle ya da böyle, dedikodunun arkası kesildi," dedi.

Cliff ona inanmıyordu. Amanda'nın en büyük korkusu sosyete tarafından hor görülmekti. Merdivenlere doğru telaşlı bir hamle yaptığında, Sean önüne geçti. "Eğer çocuklarını görmek veya giyinmek için yukarı çıkıyorsan, geçmene izin verebilirim," dedi kibar bir ifadeyle. "Ancak Amanda giyinmeden önce onu görmene izin vermemem konusunda, eşimden kesin talimat aldım."

Cliff inanamıyordu. "Onunla konuşmak istiyorum. O benim korumam altında!"

Sean ona kahkahayla gülmeye başladı. "Sen ona tutulmuşsun. Neden vazgeçmiyor, bunu kabullendiğini itiraf edip teslim olmuyorsun ki?"

Cliff, üvey kardeşinin kendini beğenmiş suratına, sert bir yumruk atmak istediğini hissetti. "Tutulmuş olan kişi sensin. Tanrı aşkına, ne zaman bir odaya girsem, senin ve Eleanor'un bir kanepenin arkasında, yeni yetme âşıklar gibi davranmadığınızdan emin olmak için her yeri gözden geçirmek zorunda kalıyorum."

Rex onlara doğru yaklaştı, onun da eğlendiği belliydi. "Amanda aşağıya inene kadar, onu görmene izin yok. Sakin ol, Cliff. Yalnızca iki hafta oldu."

"On sekiz gün," diye kükredi ve hepsi birden kıkır kıkır gülünce, yüzü kıpkırmızı oldu, belli ki onunla eğleniyorlardı.

Tyrell sakin bir şekilde, "Sana çocuklarına merhaba deyip biraz acele etmeni öneririm," dedi. Tyrell dönerek salona girdi. Sean da onu takip etti.

Cliff, Rex'e baktı, adam ciddi ifadesine bürünmüştü. "Amanda iyi. O çok cesur ve çok daha ağırbaşlı biri, Cliff. Olayın ertesi gününde, Kontes ve Tyrell'le birlikte dışarı çıkıp dedikoduyu başlamadan bitirdiler."

"Emin misin?" diye soran Cliff hararetliydi. "Çünkü adada büyürken nasıl aşağılanmalara maruz kaldığını bilmiyorsun."

"Gayet eminim. Cliff? Ağustosta eve getirdiğin kimsesiz çocuk, artık yok."

Cliff o anda birden, Ashford Konağı'ndaki salonda, toz pembe geceliğiyle duran Amanda'yı hatırladı, şimdiye dek gördüğü en çekici kadını... Kimsesiz çocuğun artık var olmadığını zaten biliyordu. "Sıcak bir banyoya ihtiyacım var," derken yalan söylüyordu çünkü ihtiyacı olan soğuk bir banyoydu. Sonra döndü ve merdivenleri koşarak çıktı.

Cliff smokinini giymiş bir halde ve boyunbağını son kez düzelterek merdivenlerden indiğinde, saat tam yedi buçuktu. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve buna neyin sebep olduğunu inkâr edemezdi. Amanda'nın yanından ayrılalı on sekiz gün değil de, sanki on sekiz ay olmuş gibi hissediyordu.

Ailesinin bütün fertleri antrede toplanmıştı ve belli ki onu bekliyorlardı. Cliff hiçbirini görmüyordu, adımları yavaşlamıştı ve kendini toparlamak için tırabzana uzandı.

Amanda beyaz ve altın sarısı renkler içinde, diğerlerinin ortasında duruyordu.

Deli gibi çarpan kalbi, son bir hamle daha yaptı ve Cliff hare-
ketsiz kaldı.

Amanda tereddütle ona gülümsüyordu.

Artık nefes bile almaya takati kalmamış olan Cliff, öylece bakakal-
mıştı. Genç kadının saçları yukarı toplanmış, bukleleri güzel yüzünü
çevrelemiş ve yeşil, egzotik gözleri Cliff'in üzerine odaklanmıştı. Nere-
deyse Yunan tarzında olan balo elbisesi, kıvrımlarını ortaya çıkaracak
şekilde vücudunu sarıyordu. Cliff'in verdiği incileri boynuna takmıştı
ama Kontes'in elmas mücevherleri de vardı. Amanda güzelden de
öteydi ve artık hislerini inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Onu o kadar özlemişti ki on sekiz gündür onlarca kez planladı-
ğından önce dönmeye karar vermişti. Artık bunun nedenini biliyordu.

Onu, Vali Woods'tan kurtardığı gün genç kadın, Cliff'in hayatının
merkezi olmuştu. Hâlâ da hayatının merkezindeydi. Amanda, onun
için her şey demekti. Böyle bir ayrılığa bir daha asla dayanamazdı.

Âşık oldum, diye düşündü, inanamıyordu. Ömrü boyunca hiç
bu kadar büyülenmemişti.

Yoğun hislerinin etkisiyle şaşkına dönmüş bir halde, orada öy-
lece kalakaldı.

Çünkü aşk böyle bir şeydi ve artık kuşkusu kalmamıştı. Aşk
denilen şey, insanı tüketen bir sevinç, tamamlanma hissi, keyif ve
ihtiyaçların gitgide büyüyüp kocaman bir hale gelmesiydi. Nefes al-
ması ve hayatta kalması için denize ve rüzgâra ihtiyacı olduğu kadar,
Amanda'ya da ihtiyacı vardı. Bu, aynı zamanda saf ve duygusal olan
büyük bir tutkuydu. Genç kadını bir daha asla üzülmüş, aşağılanmış
ya da incitilmiş bir halde görmemeye yönelik kararlılıktı.

Bunun için elinden geldiğince savaşmıştı. Daha önce biri ona
vazgeçip teslim olmasını söylemişti. O anda, o kadar sersemlemiş ve
kendinden geçmişti ki bunu kimin söylediğini hatırlayamıyordu ama
o kişi haklıydı. Nihayet teslim olma zamanı gelip çatmıştı.

Artık Amanda'ya teslim olma zamanıydı.

Antrenin sessizliğe büründüğünü ve kendisinin dili tutulmuş,
baygın baygın Amanda'ya bakan bir aptal gibi öylece kalakaldığını
fark etti. Son basamağı inerken bilinçsizce ona tutulup kalbini kaptır-
mış ve en nihayetinde âşık olmuş bir adam olduğuna karar vererek,
gülümsedi.

Cliff yaklaşırken, Amanda'nın gözleri bir şekilde anlamış gibi
kocaman açılmıştı.

Cliff ikinci kere düşünmedi. Genç kadının çenesine dokunarak
hafifçe yukarı kaldırdı. "Çok güzelsin, Amanda. O kadar güzelsin ki,
konuşmak bile çok zor."

Amanda'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra da huzurla doldu.
Cliff'e gülümserken gözleri, kendisinin de onu müthiş bir şekilde
özlediğini söylüyordu.

Cliff elinde olmadan gülümsemesinin yüzüne yayıldığını fark etti.

Amanda sonunda, "Kızgın değil misin?" diye sordu.

"Hayır." Genç kadının yanağına ve boynuna dokundu. Bedeni
harekete geçmişti. Genç kadını derin derin öpmeyi ve sonra en so-
nunda onunla sevişmeyi düşünüyorken, birden bir öksürük sesi duydu.
Tereddüt içinde, artık onu tüketmeye başlayan dürtüyü kontrol etti.
"Sana bir şey getirdim."

Genç kadın başını sallarken, gözleri parlıyordu. Cliff cebine uzana-
rak kadife bir mücevher kutusu çıkardı. Kutuyu açtığında, ortaya inci
ve elmaslarla bezenmiş küpeler çıktı. Amanda dudaklarını ıslatarak,
"Beni düşünüyordun," diye fısıldadı. "Buradan uzakken."

"Evet." Kutuyu genç kadına verirken, yaptığı şeyi olduğundan
basit göstermeye çalıştığının farkında bir halde bir küpeyi aldı ve
genç kadının kulağına taktı. Kulak memesine değdiğinde, kasıkları

kasılmıştı. Cliff kendi geriliminin, aynı olduğunu biliyordu. Bakışları birleşti.

anda artık gülümsemiyordu.

Cliff bu gece, onun çıplak bedeninin her parçasına dokunacağını, okşayacağını ve tadacağını düşündü. Böyle düşüncelerin bir faydası yoktu ve onları bir kenara bırakmak için kendini zorladı. Diğer kişiyi de taktı ve titreyen ellerini indirdi.

Amanda, "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Cliff hâlâ göğsünde patlayan duyguları yenmeye çalışarak, sadece gülümsemekle yetindi. Bunları daha sonra analiz edecek ve birbirine gerçekten ne ifade ettiklerini de daha sonra gözden geçirecekti. Kolunu genç kadına doğru uzattı. "Katılmamız gereken bir balo var."

Genç kadın gülümseyerek koluna girdi. "Evet, öyle."

Amanda büyülenmişti. Küçük bir saraya benzeyen Greenwich Malikânesi'nin, Cliff'in gemisinin büyüklüğündeki balo salonunda, Cliff'in kolundaydı ve etrafı sosyetenin en üst tabakasından, yüzlerce zarif hanımefendi ve beyefendiyle sarılmıştı. Mücevherlerle donanmış, ışıl ışıl parlayan kahkahalar içindeki kalabalığı geçerlerken Cliff, onu etrafındaki hemen herkesle tanıştırıyordu. Ortalıkta ne hor gören ne de meraklı bir bakış vardı. Amanda, Jane Cochran'ın yaymaya çalıştığı dedikodunun büyümeye fırsat bulamadan yok edildiğini fark etti.

Her şeyden önemlisi ise, Cliff'in ona kızgın olmamasıydı.

Aslında ne zaman bakışları birleşse –ki bu sürekli oluyordu– Cliff, genç kadının nefesini anında kesen bir şekilde gülümseyiveriyordu.

Amanda ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, bu gecenin hiç bitmemesini istemesiydi. Oysa bitecekti ve ertesi gün, Cliff'e gitmesi gerektiğini söyleyecekti.

Cliff, "Dans başlamak üzere," diye mırıldandı. Dans pistinin yanında durdular. Beyefendiler eşlerine yol gösteriyordu. Cliff ona doğru döndü ve saatlerdir tuttuğu kolunu ilk kez bırakarak, önünde eğildi.

Amanda onun erkekliğinden, güzelliğinden ve ona duyduğu sevgiden müthiş etkilenmiş bir halde reverans yaptı. Aslında onu, o kadar çok seviyordu ki kalbi bu duygusunun büyüklüğüyle mücadele ediyordu. Akşam mükemmel olmayı vadetmişti. Ve şimdi de, sonsuza dek kalbinde yaşatacağı bir anıyı meydana getiriyordular.

Amanda kendine, şafak sökene kadar bir sonraki günü düşünmemesini telkin etti.

Cliff elini ona doğru uzattığında, genç kadın avucunu onunkinin içine kaydırdı. Cliff gülümseyerek onu dans pistine doğru birkaç adım yürütürken, genç kadın ona yaklaştı ve elini omzuna koydu. Bu arada genç adamın parmakları da belindeydi. Orkestra çalmaya başladığında, Cliff de onunla vals yapmaya başladı.

Amanda kendini sevdiği adamla dans etmenin verdiği katıksız mutluluğa bıraktı. Çaba sarf etmeden süzülürlerken, sanki zemin ayaklarının altından kayıyordu.

Amanda'nın bakışları, Cliff'in birdenbire oldukça istekli görünen bakışlarıyla buluştu. Eğer iyi tanımamış olsaydı, onun da kendisi gibi delicesine âşık olduğunu sanabilirdi. Onun sıcaklığından ve gösterdiği şefkatten çok anlam çıkarmaması gerektiği konusunda kendisini uyardı. Cliff ona hep düşkün olmuş ve bunu söylemekten de hiç kaçınmamıştı.

Cliff, "Mutlu görünüyorsun," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Amanda, "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye itiraf etti.

"Bunu duyduğuma sevindim." Bakışları kısa bir süre yüzünde oyalandıktan sonra, elbisesinin üst kısmına kaydı. Bakışlarını kaldırdığında tekrar gülümsedi.

Amanda'nın kalbi yerinden oynamıştı.

Bir daha konuşmadılar ve müzik sona erdiğinde, Amanda'nın bakışları, bir başka dans ümidiyle, genç adamın güzel gözlerindeydi. "Bana bir dans daha lütfeder misin?" diye fısıldadı.

Cliff'in çenesi kasılmıştı. "Çok isterdim ama listen dolu." Başkışlarını uzaklaştırdı, daha sonra tekrar ona baktı. "Ben son dansı alacağım, Amanda."

Genç kadın gülümsedi, rahatlamıştı.

Ancak konuştuğunda, Cliff'in ses tonu tuhaftı. "Yokluğumda çok talibin oldu mu?"

Genç kadın gerilmişti. "Evet. Öyle olması için baban elinden geleni yaptı."

Genç kadını dans pistinin dışına çıkarırken, Cliff'in bakışları uzaklara kaydı. "O halde sabahleyin Adare'yle konuşmalıyım."

Genç kadın çok şaşırmıştı. Paylaştıkları yakınlığa, sıcaklığa ve uzun uzun bakmasına rağmen Cliff'in niyeti değişmemişti. Hâlâ onu başka biriyle evlendirmek istiyordu. İçi umutsuzlukla doldu. Ancak Cliff'in kendisini ne kadar kolay incitebildiğini zaten biliyordu. Bu da onun aşkının bedeliydi.

Elini Cliff'in elinden çekti. Kendi niyeti de değişmemişti ama tabii ki ne planladığından genç adamın haberi yoktu.

"Gecenin devamında keyfine bak, Amanda. Belki tatlıyı da birlikte yeriz," derken, resmî bir şekilde eğilerek selam verdi.

Amanda zoraki bir gülümsemeyle, "Bunu düşüneceğim," dedi. Dansın sonsuza dek sürebilmesini dileyerek, birisi öksürünceye kadar, Cliff'in arkasından öylece bakakalmıştı. Döndü ve bir beyefendinin sırasını beklediğini fark etti. Adam selam verirken, o da bir şekilde reverans yaptı, ismini pek anlamış değildi ve birkaç saniye sonra kendini onun eşliğinde tekrar dans pistine dönmüş buldu. Başka

bir vals müziği başladığında, Amanda geriye doğru bakınca, Cliff'in sert bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü. Amanda onun huzursuz ve küstah bakışlarının neyi ifade ettiğini anlamamıştı, zira kavalyesinin Cliff'in umurunda bile olmadığını biliyordu. İçini çekti ve onu anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Tekrar arkadaş olmaları yeterli olmak zorundaydı.

Amanda birkaç saat sonra, duygu durumu bir yana, çok fazla hareket ve ilgiden bitap düşmüş bir halde, yaldızlı geniş bir sütunun yanında tek başına duruyordu. Dans listesinin üçte ikisini bitirmişti ve keşke dolu olmamış olsaydı, diye düşünüyordu. Bir düzine daha dansın üstesinden gelebileceğinden şüpheliydi ama başaracaktı, dolayısıyla da son dansını Cliff'le edebilecekti

Dans pisti hâlâ kalabalıktı. Sean'ın kollarında fırıl fırıl dönen Eleanor'u gördü, ikisi de yeni evliler kadar âşık görünüyorlardı. Gülümsedi ve böyle bir aşkın neye benzediğini hayal etmeye çalıştı ama sonra hemen vazgeçti. Bu tür bir sevgi, onun hayatının bir parçası olmayacaktı ve saygıdeğer bir hanımefendi ve tüccar olma geleceğine odaklanmalıydı.

Bir saniye sonra, Cliff'in dans pistinde olduğunu gördü ve kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Amanda onu görünce hep heyecanlanıyordu. Cliff odadaki çoğu erkekten daha uzundu ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve baygın baygın ona bakan Honora Deere'yle dans ederken, koyu renk saçları, üç kristal avizenin yaydığı ışık altında pırıl pırıl parlıyordu. Amanda gülümsedi, genç hanımı o kadar iyi anlıyordu ki... Her ne kadar Honora, o berbat günde Jane Cochran'la birlikte olsa da, Amanda, Cliff'in bir dansı ona ayırmış olmasına sevindi.

"Bayan Carre?" Garret MacLachlan, ona selam veriyordu.

Gülümseyen genç kadın, onun baloda olduğunun farkında bile değildi. Amanda'nın gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Garret, tam bir

İskoç gibi parlak mavi ceket, mavi-siyah-kırmızı kilt ve dizlerini açıkta bırakan mavi çorap giymişti. Bir bere ve bir de merasim kılıcı takmıştı. Daha önce hiç bu kadar yakışıklı görünmemişti. Amanda reverans yaptı ancak adam eldivenle kaplanmış dirseğinden tutarak, daha fazla eğilmesini önleyip bunun yerine doğrulmasına yardım edince, Amanda şaşırdı. "Lordum."

Adamın gülümsemesi tuhaftı. "Sizi bir süredir hayranlıkla izliyordum, küçük hanım. Salondaki en güzel bayan sizsiniz."

Amanda kızardığının farkındaydı. "Siz, çok fazla iltifat ediyorsunuz."

Oysa adam gülümsemiyordu. "Doğruyu söylüyorum, Amanda," deyince, Amanda'yı şaşırtmıştı çünkü ilk isimlerini kullanacak samimiyette değillerdi. "Buraya, hoşça kal demeye geldim."

Genç kadının gözleri büyüdü. "Gidiyor musunuz?"

"Evet. Evden çağrıldım. Beni özleyecek misin?"

Amanda tereddüt ediyordu. "Tabii ki," diye başlasa da, ona ümit vermek istemiyordu.

Adam koyulaşmış gözlerle onu inceliyordu. En sonunda, "Sen, hamini seviyorsun," dedi. "Sizi dans ederken izledim, Amanda. Senin gözlerini gördüm."

Amanda ne diyeceğini bilmiyordu. Sonra, hayatı ile ilgili gerçeği, Garret'ın, bunu ne kadar metanetli ve asilce kabul ettiğini ve geçmişine dair onu hor görmek yerine, başarılarını nasıl takdir ettiğini düşündü ve adamın koluna dokundu. "Evet, seviyorum."

Adam başını ağır ağır iki yana doğru salladı. "O halde, senin için en iyisini diliyorum, küçük hanım."

"Anlamıyorsunuz,"

"Evet, anlıyorum."

"Hayır, düşündüğünüz gibi değil. Cliff'i seviyorum ve daima seveceğim ama o benim duygularıma karşılık vermiyor. Ben vatanıma dönüyorum, Garret ve hiç kimseyle de evlenmeyeceğim."

Garret tuhaf tuhaf gülümsüyordu. "O kadar uzağa gidebileceğini sanmıyorum," dedi.

Onun ne demek istediğinden emin olmayan Amanda, öylece bakakaldı.

Daha sonra Garret, elini tutup hararetle öpünce, Amanda şaşırmıştı. "Hoşça kal, küçük hanım." Eğilerek kısa bir selam verdikten sonra uzaklaştı.

Tıpkı yanından geçtiği her kadın gibi Amanda da, adamın arkasından bakakaldı. Onun, bir arkadaşı olduğu için, onu özleyeceğini düşünerek iç geçirdi. Bununla birlikte, onun kalbini kırdığını düşünmüyordu. Adam ona karşı sevgisini açıklamamıştı, ayrıca Amanda onun biraz çapkın biri olduğunu düşünmüştü. Günün birinde ona hak ettiği sevgiyi verecek birini bulmasını gönülden diliyordu.

"Amanda?" diye soran kişi, arkasından seslenen bir kadındı.

Amanda, kadının sesini tanımıyordu. Samimi bir şekilde hitap etmesi çok yanlıştı. Birazcık afallamış bir halde döndü. Birdenbire kaskatı kesilmişti.

Karşısında duran, gül pembesi rengindeki muazzam saten elbisesi ve ışıl ışıl parlayan elmaslarıyla, oldukça zarif ve güzel, sarışın bir kadındı. Amanda sanki birisi göğsüne sert bir darbe indirmiş gibi hissederek, nefesini içine çekti.

Kadın sarışındı, yeşil gözlüydü, güzeldi ve garip bir şekilde tanıdıktı. Bu, neredeyse on ya da yirmi yıl sonra aynada kendine bakması gibiydi.

Amanda gerildi.

Dulcea, "Kim olduğumu biliyorsun," derken, ses tonu gerginleşti ve hiç tereddüt içinde değildi.

Amanda kısa keserek, "Biliyorum. Sen, Dulcea Belford'sun," dedi.

Dulcea, tereddütle, "Ben senin annenim, hayatım," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Amanda, soğukkanlılıkla nefes almaya çalışarak bakakalmıştı. Bu kadın, onun annesi, ona son darbeyi vuran kadındı. Amanda başarılı bir şekilde alt ettiğini düşünmüş olsa da, Dulcea'nın neden olduğu ızdırap ön plana çıkıverdi ve genç kadını felce uğrattı. Bu karşılaşmanın olacağını tahmin ediyordu ancak bu gece olabileceğini asla hayal etmemişti.

Dulcea, "Ben senin annenim," diye usulca tekrarladı. İlgisi yoğundu.

Amanda en sonunda sertçe, "Hayır," dedi. Başını dik tutarken, Cliff'in verdiği mücevherleri ve Kontes'e ait olan elmasları taktığına müthiş derecede memnundu. Net düşünemiyordu ve bunun nedeni, belki de kalbinin deli gibi çarpıyor olmasıydı. Ancak Amanda'nın bildiği bir şey vardı. Annesinin ne kadar çok acıya sebep olduğunu öğrenmesine kesinlikle izin vermeyecekti.

"Benim annem yok. Benim hiç annem olmadı. Bir babam vardı, o da öldü." Tekrardan su yüzüne çıkacak gibi görünen duygularını bastırmaya çalıştı. "Bir an bile bir anne kızmış gibi davranmayalım." Sırtını duvara yasladı. "Çünkü öyle değiliz."

Dulcea soluğunu tuttu. "Bu çok kaba bir hareket!" Oysa bakışlarıyla Amanda'yı tepeden tırnağa süzüyor, genç kadının başındaki elmas taca bakıp duruyordu.

Amanda'nın tekrar konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Hayır, *Leydi Belford*, bence kaba olan sizsiniz." Amanda içten içe

kendisine dönüp uzaklaşmasını söylüyordu. Artık tartışmanın hiçbir şekilde gereği yoktu. Hanımefendi ve beyefendilerin sohbet edip oyundan oynadığı bilardo odası uzağında değildi. Oraya gidip aralarına karışabilirdi. Ancak bir türlü uzaklaşamıyordu ve titremeye başladı. "Babamı öldükten sonra, buraya seni bulmaya geldim. Bu, babamın ölmeden önceki son dileğiydi! Adayı terk etmek istediğimi mi sanıyorsun? Beni hoş karşılayacağına bir an bile inandığımı mı sandın? Ama babamı geri çeviremezdim. Beni kaba olmakla suçlamaya nasıl cüret ediyorsun?"

Dulcea'nın bakışları, en sonunda Amanda'nın yüzüne odaklanmıştı. "De Warenne, senin Harmon Malikânesi'nde olduğunu haber verince inanılmaz derecede şaşırdım. Amanda, durumu benim açımdan anlayabilmen için bunu konuşmalıyız ama lütfen özel olsun. Hadi, dışarı çıkalım."

Amanda güçlükle, "Konuşacak bir şey yok," derken, ağlamak üzereydi. Neden şimdi ağlamak istiyordu ki? Annesinin onu reddetmesinin verdiği acıyı geride bıraktığına hiç şüphe yoktu. Ancak ayakları, aklının gösterdiği yöne doğru gitmek için hamle yapmıyordu ve orada öylece durmuş, kıpırdamadan ve sabit bakışlarla, en sonunda annesine doya doya bakıyordu.

Bu, onu doğuran ve sonra da düşüncesizce terk eden kadındı. *Sonunda onu kabul etmeyi reddeden annesiyle karşılaşmıştı.*

Dulcea, onun eline uzanarak, "Benim hikâyemi dinlemek ister misin?" diye inledi.

Amanda omuzlarını silkerek elini geri çekti ama sarsılmıştı. Annesinin, ne söyleyeceğini duymak istiyor muydu?

Dulcea, "Bu, senin için mükemmel bir gece oldu," dedi usulca, artık gülümsüyordu. "Belli ki çok büyük bir başarı elde ettin. Seninle gurur duyuyorum, Amanda. İnanılmaz derecede gurur duyuyorum."

Amanda titredi. "Hayır, duymuyorsun. Rol yapıyorsun! Ben senin umurunda bile değilim ve hiçbir zaman da olmadım." Annesinin sözleri içini acıtıyordu.

Dulcea, "Bu doğru değil. Tabii ki seni umursuyorum," derken soluğunu tutmuştu. "Gerçeği, tüm gerçeği öğrenmek istemez misin?"

Amanda tereddüt içindeydi. Her ne kadar şaşkına dönmüş olsa da, içgüdüleri ona, bu kadından uzaklaşmasını bağıra bağıra söylüyordu. Bu kadın hâlâ onu incitebilecek güce sahipti ve bu güç neredeyse hiç kimsede yoktu. Mümkün olduğunca yakın bir zamanda İngiltere'yi terk edecek ve Dulcea Belford'ı bir daha asla görmeyecekti. Hem iki ay hem de on sekiz yıl önce olanları neden öğrenmeyecekti ki? Eğer bunu şimdi öğrenmezse, hiçbir zaman öğrenemezdi.

"İyi, o zaman." Amanda bir şekilde geriye kalan birazcık soğukkanlılığını ve kendine olan saygısını koruyarak, başını umursamaz bir şekilde salladı. Salondan çıkıp büyük bir terasa gittiler. Hava almak için dışarı çıkmış olan çiftler ve gruplar olsa da, hiçbiri onlarla ilgilenmiyordu.

Terastaki çiftlerden uzaklaştıklarında, Dulcea kısık bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Hamile olduğumu fark ettiğim zaman, Amanda, henüz on yedi yaşında bile değildim. Dehşete düşmüştüm."

Amanda'nın kalp atışları hızlanmıştı. Dulcea'nın ne kadar korkmuş olduğunu rahatlıkla anlayabiliyordu. Dulcea hamile kaldığında, Amanda'dan bile daha gençti. "Babamı hiç sevdin mi?"

Dulcea gülümsedi. "O zamanlar sevdim, evet. Denizci üniformalarının içinde o kadar yakışıklı ve çarpıcıydı ki. Caddede çalımla yürüdüğü zaman çoğu genç kadını dönüp kendine baktıran bir karizmaya sahipti, Amanda."

Amanda kendini, "Seni sevmekten hiç vazgeçmedi," derken buldu. "Oysa sen Belford'la evlendin." Bu bir suçlamaydı.

Dulcea, "Belford'la evliliğim benim için büyük şanstı!" diye usulca inledi. "Amanda, baban ve ben birbirimizi üç haftadır tanıyorduk ve sonra o denize açıldı. Bir bebek beklediğimi fark ettiğimde, ne yapacağımı bilmiyordum! Çok gençtim ve annem beni Belford gibi yaşlı olsa da önemli bir unvana ve ufak bir servete sahip olan beye-

fendiyle tanıştırdı. Hatırlayabildiğim kadarıyla günün birinde hep böyle bir evlilik yapacağımı biliyordum. Evliliğin sevgiyle bir ilgisi yoktur. Belford'a hayran olduğum için çok şanslıyım." Durakladı. "Amanda, ikimiz de çok gençtik. Yaşadığımız şey aşk değil, tutkuydu." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi. "Bu, tıpkı senin De Warenne için hissettiğin gibi bir duyguydu."

Amanda başını iki yana doğru salladı. "Ben Cliff'e hayran olduğum kadar hiç kimseye hayran olmadım. O benim kahramanım ve ölene kadar onu seveceğim."

Dulcea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ayrıca babam da seni öyle sevdi ya da neredeyse öyle sevdi," diye haykırdı. "Beni müthiş güzelliğe, asalete, zarafete ve iyiliğine dair masallar anlatarak büyüttü. Seni göklere çıkarırdı. Benim de seni öyle hatırlamamı sağlamak için elinden geleni yaptı. Tanrım, babam için üzülüyorum!"

"Carre'in böyle hissettiğini bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki?" Dulcea anında karşılık verdi. "Bana hiç söylemedi! Amanda, dışarıya seninle tartışmak için çıkmadım."

Amanda gerçekten şaşırmış bir halde gözlerini kırpıştırdı. Babası neden bir şey söylememişti ki?

Dulcea ona birazcık hüzünlü bir bakış fırlattı. "Ben, duygusuz ve soğuk biri değilim, Amanda. Bir kalbi, evi, kocası ve iki çocuğu olan etten kemikten bir kadınım. Carre'in beni unuttuğunu düşünmüştüm. Neden başka bir şey düşünecektim ki?"

"Bilmiyorum," dedi Amanda, usulca. Kendi kendine Dulcea'ya karşı yumuşamaması gerektiğini söylüyordu çünkü ona güvenemezdi. Ona güvenmemeliydi. "Beni umursadığını söyledin ama bu doğru değil." *Bu doğru olamaz,* diye düşündü.

"Bu doğru! Öz kızımı nasıl umursamayayım ki? Ancak doğduğun an benden uzaklaştırıldın. On yedi yaşındaydım ve bana seçme şansı verilmemişti."

Amanda ona inanmayı reddediyordu. "Bana, seçme şansın olsaydı, beni bırakmayacağını söylemeyi deneme bile!"

"Seni benden aldıklarından sonra günlerce ağladım," diye inleyen Dulcea gözyaşlarını siliyordu. "Ne var ki iyi bir evlilik yapmam için annemin planları vardı ve ona karşı gelmek gibi bir niyetim yoktu. Ama Amanda, seni sürekli düşünüyordum ve özellikle Carre'in bir korsan olduğunu duyduğum zaman, senin için o kadar endişelendim ki."

Amanda'nın kafası karışmaya başlamıştı. Dulcea çok içten gibi görünüyordu. Ama yine de onu tam olarak cevaplamış sayılmazdı. Kızını büyütmek için unvanından ve geleceğinden vazgeçeceğini söylememişti.

"Babam beni sevdi ve ben de onu sevdim. O çok iyi bir babaydı. Endişe etmene hemen hemen hiç gerek yoktu." Babasını her zaman savunacaktı, özellikle de Dulcea'ya karşı. "O kadar merak ettiysen, neden hiç yazmadın?" diye sordu.

"Senin hakkında bir şey öğrenmiş olsa, Belford beni kapıya koyardı. Mesafeli durmak zorundaydım. Eminim anlıyorsundur. Hayatım, çok zor bir hayatın olmuş!" dedi Dulcea. "O kadar üzgünüm ki! Her şeyin daha farklı olmasını dilerdim, Amanda. Gerçekten."

Amanda birdenbire sinirlenmişti. "İki ay önce, şehre geldiğimde bir fark yaratma şansın vardı. Oysa beni istemedin. Beni umursadığını ve benim için endişelendiğini defalarca söyleyebilirsin ama asla bunlara inanmayacağım!"

"Kaptan De Warenne, evime gelip senin burada, şehirde olduğunu haber verdiğinde şoke oldum!"

"Bütün değişikliği yapan oydu. Beni kurtardı, korudu, bana cömert davrandı ve bunların hepsini onuru ve asaletiyle yaptı. Beni evine aldı. Bana drahoma verdi. Ailesi –senin yapmadığını yapıp– kollarını açarak beni kabul etti," diye haykırdı. Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Uzun bir süre önce iyileştiğini sandığı bir yarayı, annesi tekrar açmıştı.

Dulcea'nın gözleri büyümüştü. "Drahomayı sana, Carre'in verdiğini sanıyordum."

"Hayır, Cliff kendi bütçesiyle yaptı." Vereceği onca tepki varken, annesinin seçtiği tek konu genç kadının drahoması olmuştu. "Babam, hiçbir zaman ondan benim hamim olmasını istemedi. Bu, Cliff'in kendi kendine uydurduğu büyük bir yalandı. *Sen*, beni reddettiğin zaman *Cliff*, iyiliksever yüreğiyle beni koruması altına aldı. Böyle bir şey yapmaya mecbur olmadığı halde, drahomamı o verdi çünkü o, leceğimi garanti altına almak için yemin etmişti." Dulcea bunların çbirini yapmamıştı.

Dulcea'nın çenesi dikleşmişti. "Seninle yatıyor mu?"

Amanda gerilerken başını inkâr edercesine sallıyordu ama yanaklarının kızardığını da hissediyordu. "İlişkimiz seni ilgilendirmez," demeyi başardı. "Ben senin ilgi alanında değilim." Nedense birden gözyaşları dökülmeye başladı. "O asla böylesine şerefsizce davranmaz!"

"Seni baştan çıkarmaya çalışmadı mı?" diye soran Dulcea'nın ilgisi yoğundu.

Amanda, "Hayır, onu baştan çıkarmaya çalışan bendim," dedi küstahça ama rahatsız olmuştu. Annesinin kendi çıkarına farklı amaçlar güttüğünü yeni seziyordu. Sanki ona yalan üzerine yalan söylemiş gibiydi.

Birbirlerini süzdüler.

"Benim zavallı yavrum," diyen Dulcea, genç kadının elini tuttu.

Amanda irkildi, gözleri şaşkın bir vaziyette kocaman açılmıştı. Elini geri çekti. "Sakın bana acımaya kalkayım deme."

"Ben senin annenim! Bana inanmayı reddetmen konusunda bir şey yapamam ama umutsuzca âşık olmanın ne demek olduğunu bilirim. Cliff de Warenne'e âşık olduğun için, kimse seni suçlayamayacaktır. Bu salondaki kadınların yarısı, onun en son sevgilisi olmak

için, itibarları dâhil hemen her şeylerini verirler. Anlıyorum, hayatım. Seni gerçekten anlıyorum."

Amanda başını iki yana doğru salladı. "Gitmek zorundayım." Hiçbir şeyin çözüm bulmadığını fark etmişti. Dulcea'ya inanabilmeyi isterdi ama yapamadı.

"Bekle!" Dulcea'nın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Geçenlerde seni görmek için Harmon Malikânesi'ne geldim. Seni kuzenim olarak tanıtmak ve sana bir koca bulması için yardım etmek konusunda De Warenne'e yalvardım. Gelip benimle kalmanı istedim. Yalvarışlarımı reddetmekle kalmayıp seni görmeme bile izin vermedi!"

Amanda şok geçiriyordu. Başını sallamaya başladı. "Hayır, sana inanmıyorum! Cliff kesinlikle böyle bir şey yapmaz! Ayrıca seni geri çevirdiyse de, mutlaka iyi bir sebebi vardır."

"Neden yalan söyleyeyim ki?" diye haykırdı Dulcea. "Kapıdaki hizmetçiye sor. Seni görmek, hayatının bir parçası olmak için geldim ve beni reddetti!"

Amanda'nın bildiği bir tek şey vardı. Cliff kendisini, onun sevdiği kadar sevmiyor olabilirdi, ama onun için en iyisini yapmak adına yeri göğü inletirdi. "Cliff'e güvendiğim kadar güvendiğim hiç kimse yok. Seni geri çevirdiyse, bir yalancı olduğunu bildiğindendir. Neden? Umurunda olduğuma inanmam için neden bu kadar çok çaba sarf ediyorsun? Amacın ne olabilir ki?"

"Sana, annen olmayı ne kadar çok istediğimi söylüyorum. Seni ne kadar çok özlediğimi söylüyorum. Belford Malikânesi'ne gelip benimle birlikte yaşamanı istiyorum."

Amanda ayakta durabilmek için terasın parmaklıklarına tutunmak zorunda kalmıştı. "*Ne?*"

"Senin uzaktan bir kuzenim olduğunu söyleriz ve sana bir koca bulurum, Amanda. Bunu yapmak benim görevim." Gülümsedi.

Amanda sersemlemişti. "Vatanıma gideceğim!" diye haykırdı. "Ben adaya geri dönüyorum ve kimseyle de evlenmiyorum."

Dulcea'nın nefesi kesilmişti. "Ne diyorsun sen? Korsanlığa geri dönmeyi düşünüyor olamazsın. Senin hayatın artık burası, benimle birlikte bir hayat!"

Amanda kaskatı kesilmişti. "Ben korsan değilim, anne, yoksa fark etmedin mi? Bu inciler *bana* ait. Bu elbise *benim*. Bu gece dans listem tamamen *dolaydı*. Aslında birçok kez güzel bir *leydi* olduğum söylendi bana."

"Hayatım." Dulcea, genç kadının ellerini tuttu. "Amacım sana hakaret etmek değildi. Bu, birbirimizi tanımamız ve bir aile olmamız için bir şans. Korkarım evlendiğin zaman bunun için çok geç olacak ve doğru kocayı bulman için sana yardım etmek istiyorum."

Bu durum çok saçma olduğu için Amanda gülmeye başladı. Annesi, şimdi de onun Belford Malikânesi'ne taşınmasını mı istiyordu? Dulcea'nın bir şey istediğinden kesinlikle emin olmuştu ama bu kızının mutluluğu değildi. "Artık çok geç. Seni tanımak istemiyorum. Jamaika'ya geri dönüyorum ve orada bir işe başlıyorum. Cliff'in verdiği drahomayı da ona iade edeceğim."

Dulcea bembeyaz kesildi. "Bu büyük bir aptallık! Bu genç yaşında, adaya geri dönmene izin veremem. Senin geleceğin burada, benim ve kocanın yanında ve kendine ait bir evde. Aman Tanrım, Amanda, De Warenne'in sana bir drahoma vermiş olmasından ötürü ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Bu olmadan evlenmek için hiç şansın yok! Bununla mütevazı ama iyi bir hayat yaşarsın!"

Amanda geri çekildi. "Bunu niye yapıyorsun? Ne istiyorsun? Sana iki defa evlenmeyeceğimi söyledim."

Dulcea'nın irileşmiş gözleri, sert sert bakıyordu. "Bu, De Warenne'le yüzünden, değil mi?"

Gözlerinin önüne gelen Cliff'in görüntüsü, Amanda'nın zihnini felce uğratmıştı. Hiçbir zaman sahip olamayacağı şeyi, umutsuzca

istiyordu. "Evet, nihayet haklı olduğun bir konu çıktı. Cliff yüzünden değil. Ama aynı zamanda da benim yüzümden. Çünkü ben başkasının karısı değil, kadın olmak istiyorum," diye usulca kısmen kendine konuşurken, kısmen de annesine doğrusu, bir başka erkekle evlenemem ve evlenmeyeceğim."

Dulcea bir çığlık attı.

"Kimse fikrimi değiştiremez." Amanda bir anda bitkin düşmüştü. Daha kötüsüyse midesi bulanacak kadar kendini hasta hissediyordu. Dulcea'dan uzaklaşması gerekiyordu, sihirli gece bir hayli mahvedildiğinden, baloyu terk etme zamanı da gelmişti. Belki de en sonunda yatak odasında yalnız kalınca, yatağına kıvrılır ve kendini gözyaşlarına bırakırdı. Fakat ne için ağlıyor olacağından emin değildi. Bununla birlikte, net olan bir gerçek vardı ki o da karşılaşmalarının öncesinde ve sonrasında aynı anne olan bu kadını, hiçbir şekilde anlamamıştı. Gitmeye hazırlandı.

Dulcea, "Fikrini değiştirebilirim," dedi keskin bir tonlamayla.

Amanda donup kalmıştı. Sonra yavaşça ve ürkerek annesine doğru baktı. "Hiç sanmıyorum."

Dulcea ona gülümsedi. "Peki, ya en çılgın hayallerinin gerçekleşmesi için sana yardım edersem?" diye yumuşak bir tonlamayla sordu.

Amanda'nın kalbi, gümbür gümbür atıyordu. "Beni tanımıyorsun, dolayısıyla da hiçbir hayalimi bilmiyorsun."

Dulcea, "De Warenne'in karısı olmayı hayal etmiyor musun?" diye neredeyse çekingen bir tarzda sordu. "Amanda, istediğin şeye sahip olabilirsin."

Amanda titremeye başladı. "Yeter."

Ancak Dulcea yakınlaştı, hem de o kadar yakına geldi ki yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. "Sana yardım ederim, hayatım. Onun sana nasıl baktığını gördüm. Yapman gereken tek şey onu yatağına çekmek. Bunu Belford Malikânesi'nde yapacaksın ve o senin yanın-

dayken, ben de Belford'ın sizi yakalamasını sağlayacağım." Zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Yıl sona ermeden onun eşi olursun."

Amanda'nın midesi bulanıyordu. "Evlilik için asla Cliff'e tuzak kurmam!"

"Neden olmasın ki?"

Amanda o anda Dulcea'dan iğrendi. "Senin hiçbir zaman anlayabileceğini zannetmiyorum!" Elbisesinin eteklerini topladı ve koşarak uzaklaştı.

En sonunda gözyaşları dökülmeye başlamıştı.

Dulcea Belford iğrenç biriydi.

Ancak Dulcea da telaşla onun peşinden geliyordu. "Seni aptal! Bütün sorunlarımızın yanıtı bu! Tüm dualarımızın da!"

Ve o anda Amanda, annesinin gerçekte ne istediğini anlamıştı. Hızla döndü. "Ne demek bu? Senin ne sorunun olabilir ki? Gerçekten istediğin ne? Neden bir kereliğine dürüst olmayı denemiyorsun? Belki, sadece belki, umursadığımdan ve tüm bu olanlar için değil, sana sırf beni doğuran kişi olduğun için yardım ederim."

Dulcea, genç kadının ellerini tuttu, gözleri çıldırmış gibi parlıyordu. "Çok sıkıntıdayım, Amanda. Belford boğazına kadar borç içinde ve her şeyimiz tükendi. Beş kuruşumuz kalmadı. Bize yardım etmen için sana yalvarıyorum."

"Para için evlenerek," diye usulca konuşan Amanda, sarsılmıştı. "Sana verdiği o kahrolası drahomayı boş ver. Asıl önemli olan o. Hâlâ bakiresin, değil mi? Onun onurlu davranacağını ben bile biliyorum. Eğer öyle davranmadıysa da onu bir skandal çıkarmakla tehdit edebiliriz."

Demek ki komplo buydu. Dulcea öncelikle onun çeyizine göz dikmişti, sonra da Cliff'in muazzam serveti için kızını onunla evlendirmek planı aklına gelmişti. Amanda gözlerindeki ıslaklığı sildi. Ona güvenmeyi ısrarla reddetmekte çok haklıydı. "Uzun yıllar önce, onun

kollarında olmak gibi aptalca bir hayale kapılmıştım. Bu hayal, yok oldu. Artık çok geç. İyi geceler." Yürüyüp gitti.

"Yarın bana uğra, hayatım." Dulcea sanki onu duymamış gibi arkasından seslendi. "Seni, Belford ve çocuklarla tanıştırırım ve plânımızı yaparız!"

Amanda telaşla eve girerken, o anda, herkesin ortasında kusmaktan korkuyordu. Salon çevresinde fırıl fırıl dönüyordu. Hiç dayanma gücü kalmamıştı. Balo salonun eşiğinde duraksayarak, kapıya tutundu. Cliff'e görünmek istemiyordu çünkü genç adamın neler olduğunu öğrenmek istemesi için, ona bir kez bakması yeterliydi. Biraz önce Dulcea'yla arasında geçenleri kesinlikle konuşmak istemiyordu. Diğer yandan, onun kollarında olmaya hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı. Fakat öyle olursa bu defa ertesi gün gideceğini ona söyleyecek cesareti olmayabilir ve gitme konusundaki fikrini de değiştirebilirdi.

Kısa bir süre sonra, başının dönmesi biraz geçti. Amanda soluklanırken hâlâ titriyor ve midesi bulanıyordu. Ağzındaki zehir gibi tat hâlâ gitmemişti. Nihayet annesiyle karşılaşmış ve onunla ilgili gerçeği öğrenmişti. Amanda öğürmemek için ağzını kapadı. Bu geceki başarısını zedelemeden, bir an önce baloyu terk etmeliydi.

Onu eve götürecek –Cliff haricinde– birini bulmayı ümit ederek, gözleriyle dans pistini taradı. Gülümseyerek dans eden Kont ve Kontes gözüne çarpmasına rağmen Cliff'in orada olmadığını görünce rahatladı. Salonun diğer tarafına göz gezdirdi.

Sonra, yaldızlarla süslenmiş sütunun yanında duran, esmer ve yakışıklı ama bir o kadar da düşünceli olan Rex'i gördü. Adamın bakışları uzaklara dalıp gitmişti.

Amanda ona doğru gitti. Rex o kadar dalmıştı ki Amanda'nın yanına geldiğini fark etmedi bile. Adam sanki bakışlarının nereye odaklandığını gizlemek istermiş gibi kirpiklerinin arasından baksa da, Amanda oradaki duygusallığı fark etmişti. Rex'in bakışlarını takip edince onun, etrafı bir grup hanımefendi ve beyefendiyle sarılmış olan

ve yemyeşil, büyüleyici balo gîysisinin içindeki Blanche Harrington'ı süzdüğünü fark etti. Blanche daha önce hiç bu kadar alımlı ve güzel görünmemişti. Rex bu büyük bir servetin vârisine ilgi mi duyuyordu? Amanda şaşırmıştı. Eğer öyleyse yazık olurdu çünkü Amanda bile Blanche gibi bir vârisin, büyük bir unvana sahip olan biriyle evlenebileceğini biliyordu.

Rex onun geldiğini farkına varınca şaşırdı. "İyi misin?"

Amanda diğer kadını unutmuştu. "Çok yoruldum." Gülümsemeyi başarsa da, başı tekrar dönmeye başlamıştı. Rex onu kolundan tuttu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Beni eve götürebilir misin? Senin için bir sakıncası yoksa tabii."

Adamın bakışları oldukça anlayışlıydı. "Cliff'i bulayım. Seni eve götürecektir. Sanırım sigara odasında, puro içiyordur."

Amanda gerilmişti. "Lütfen Rex, seni buradan uzaklaştırmaktan nefret ediyorum ama şu anda Cliff'i görmemeyi tercih ederim."

Rex'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Amanda rol yapmaya bile yeltenmedi. "Üzgün olduğumu anlayacak. Bunun ne yeri ne de zamanı. Sabahleyin ilk iş olarak onunla konuşmayı düşünüyorum. Lütfen," diye tekrarladı. "Kendimi gerçekten çok halsiz hissediyorum."

Rex tereddüt bile etmedi. "Seni seve seve eve bırakırım. Bu balodan sıkıldım zaten. Bu tür etkinlikler beni hiç eğlendirmiyor."

Amanda inanılmaz derecede rahatlamıştı. Rex onu büyük salondan geçirdiği için, balodan yeterince çabuk ayrılamadı. Fakat Dulcea'yla yaşadıkları tatsız durumun tadı hâlâ geçmemişti. Bu tadın, hayatının geri kalanı boyunca da geçmek bilmeyeceğinden emindi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cliff, hızlı adımlarla Harmon Malikânesi'ne girerken oldukça telaşlıydı. Neredeyse sabahın ikisiydi ve tam bir saattir Amanda'yı hiçbir yerde görmediğini fark ettiği zaman, bir uşak gelip Rex'in genç kadını eve götürdüğünü söylemişti. Bir şeyler ters gidiyordu. Amanda'nın kavalyesi Rex değil, kendisiydi. Birinin onu incitmiş olduğundan emindi ama genç kadının neden doğrudan kendisine gelmediğini anlayamıyordu.

Ayrıca oradan ayrılmadan hemen önce Dulcea Belford'ın kendisine ilgiyle bakış tarzından ötürü, o da mutlu değildi. Kadının ifadesinde kindar, hesapçı ve tuhaf bir zafer pırıltısı vardı. Amanda'nın, anne-siyle herhangi bir söz alışverişinde bulunmamış olmasını gönülden dilese de, öyle olduğundan neredeyse emindi. Eğer öyleyse bu, genç kadının alelacele oradan ayrılmasını açıklardı ama neden Cliff'in yerine Rex'e gitmişti?

Ev sessizliğe gömülmüştü. Lizzie, Tyrell, Kont ve Kontes, gece-yarısından hemen sonra, balodan ayrılmışlardı, ancak orada kalan Sean ve Eleanor, şüphesiz birkaç saat daha gelmezlerdi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Amanda'nın kapısının önünde durdu. Açıkçası çok geç olmuştu ve bu saatte genç kadının odasına girmemeliydi.

Kalbi sıkışıyordu. O akşam boyunca, olağanüstü hislerinden ve bu hislerin oluşmasına bir şekilde neden olan mükemmel kadından başka bir şey düşünmemişti. Uzun uzun ve derin bir iyi geceler öpücüğünü ve çok daha fazlasını dört gözle beklemişti. Onu kollarına,

yatağına almak ve içinden geldiği gibi ona dokunmak istemişti. Duvara yaslanarak gülümsedi.

O, bir De Warenne'di. Onun ailesindeki bir erkek âşık olursa, bu bir kere olur ve sonsuza kadar sürerdi. Bu gece yalnız kalmakla baş edebilirdi çünkü Amanda, onun karısı olduktan sonra asla onsuz uyumayacaktı. Amanda'yı tanıdığı için en azından çocuğuna hamile kalana kadar seyahatlerinde kendisine eşlik edeceğini biliyordu.

Onun *karısı*. Hayatı boyunca, böyle sözler etmek isteyebileceğini asla hayal etmemişti. Oysa Amanda, onun karısı olacaktı ve bunun çok yakın bir zamanda olacağından hiç kuşkusu yoktu. Sabah ilk işi ona evlenme teklif edebilmek için bir yüzük almak olacaktı. Dizinin üzerine bile çökecekti. Normalde romantizmin bir saçmalık olduğunu düşünürdü ancak Tanrı şahidi olsun ki onunla mümkün olduğunca romantik olmak istiyordu.

Onun *çocuğu*. İki çocuğuna da tapıyordu ve baba olmak onun için hayatta en büyük keyifti. Şimdiyse Amanda'nın kendisi için başka bir oğlan ya da kız çocuğu taşımasından başka keyif verici bir şey olabileceğini düşünemiyordu. Fakat genç kadın hayatı boyunca itilip kakılmış ve bir şeylerden mahrum kalmıştı. Ona, özlemini çektiği bütün güzellikleri, operayı ve şampanyayı, yakutları ve incileri, Paris modacıları tarafından tasarlanmış elbiseleri, güzel sanatları, güvenliği, emniyeti, sevgiyi ve hayatın sunabileceği her şeyi sağlamak istiyordu. Kalbi heyecanla atmaya başladı. Üçüncü bir çocuğu bekleyebilirdi. Coştuğunun farkındaydı.

Kapısına doğru bakarken, baloda olan kadınların en güzeli, en cesuru ve en benzersizi olan Amanda'nın görüntüsü aklından çıkmıyordu. Kendisini daha önce hiç bu kadar afişe etmediği gibi, şu anda olduğu gibi tuhaf ve hatta şaşkın da hissetmemişti. Aynı zamanda günün birinde, bir kadına evlenme teklif edeceğini bile hayal etmemişti ve Amanda çoğunlukla dilinin tutulmasına neden olsa da, bir şekilde

doğru kelimeleri bulacaktı. Elinin kapı kolunun üzerinde olduğunu fark etti. Şimdi içeri girse onunla sevişeceğini düşündü.

Oysa genç kadın ilk önce, doğru dürüst bir ilk deneyimi hak ediyordu, tıpkı gerçek bir düğünü ve asla unutamayacağı bir düğün gecesini hak ettiği gibi...

İçgüdüleriyle savaştı çünkü o anda, orada onunla sevişmek istiyordu. Birçok kadınla birlikte olmuş olmasına rağmen hiçbiriyle gerçekten sevişmemişti.

İçini çekti ve tekrar batı kanadının alt katına indi. Rex'in kapısını yumrukladı, onun yalnız olduğunu umuyordu. Ne var ki kesilen bacağı onu etkilemediği için, gecelerin adamı olarak bilinirdi. "Rex, uyuyor musun?" diye sordu.

Ağabeyi homurdanarak, "Artık uyumuyorum," dedi.

Ağabeyi doğrulup lambayı yakarken, Cliff yatak odasına girdi. Neyse ki Rex yalnızdı. "Neler oldu? Neden beni çağırtmadın? Amanda'nın kavalyesi bendim. Onu eve ben getirmeliydim."

Rex sinirlenmiş görünüyordu. "Yatağına geri dön, Cliff. Sabah olunca onunla konuş. Amanda nedense biraz üzgün görünüyordu." Konuşmayı açıkça bitirdiğini gösterir gibi, ışığı kapatıp yine yattı.

Ancak Cliff gitmedi. "Niye üzgün olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi. İyi geceler."

"Canı ne kadar sıkkındı?"

"Bilmiyorum! İyi geceler, Cliff!"

Cliff içini çekti ve çıktı. Eğer gerçekten önem bir şey olsaydı, Rex onu harekete geçirirdi. Sabah yüzük almak için Bond Caddesi'ne gitmeden önce Amanda'yla konuşacaktı. Bulabildiği en muazzam elması satın alacaktı ona. Duygularını ifade edecek doğru sözleri bulamaması durumunda bu büyük jest ona yardım ederdi.

Kendi kendine gülümsedi.

Cliff, duygularını bastırmak için bir hayli uğraştığı halde, hemen hemen hiç uyumamıştı. Saat sekizi biraz geçiyordu ve o saatte kahvaltı yapan sadece o ve Tyrell'di. Ağabeyi *Herald* ve *Dublin Times* gazetelerinin ikisini birden okuyordu. Kahvesini yudumlayan Cliff'in içi kıpır kıpırdı ve yerinde duramıyordu. Amanda muhtemelen birkaç saat daha yatakta kalacaktı ve Bond Caddesi'ndeki mağazalar ise on birden önce açılmazdı. Dışarı çıkmadan önce onu görmek istiyordu. Zaman hiç bu kadar çileden çıkaracak derecede ağır ilerlememişti.

"Senin neyin var?" diye sordu Tyrell.

Cliff parmaklarıyla masada ritim tuttuğunu yeni fark ediyordu. "Hiçbir şey."

"Galoptan fırlamaya hazır yarış atı gibi duruyorsun."

Cliff tam da öyle hissediyordu ama bunu söylemedi. Ve sonra Amanda'nın ayak seslerini duydu. Altın sarısı çizgileri olan, açık fildişi rengindeki ipek elbisesiyle yemek odasının kapısında belirdiği anda, Cliff ayağa fırladı. Genç kadın da, yalnızca birkaç saat uyumuş gibi görünüyordu. Yüzüne ve gözlerine gerginlik yansımıştı.

Üzülerek, dün gece bir şey olduğunu fark etti ve anında endişelendi. Ayrıca bunu hafife aldığı için Rex'e içinden lanet etti. Cliff telaşla ilerledi.

"Günaydın," diyen Amanda, Tyrell'i başıyla selamlarken, gülümsemesi zorakiydi ve sonra Cliff'e döndü. "Seninle biraz konuşmak istiyorum. Özel olarak," diye usulca ekledi.

Cliff o büyüleyici an içinde, sanki genç kadın yetişkin biriymiş ve kendisi de azarlanmak üzere çağırılan bir çocukmuş gibi hissetti. "Tabii ki," dedi. Tyrell'e doğru bir bakış attı. "İzninle."

Tyrell başını sallayarak, gazetesine geri döndü.

Cliff koridor boyunca yürüyüp kütüphaneye girene kadar, Amanda'yı takip etti. Cliff içeri girer girmez, genç kadın kapıyı arkasından kapattı. Cliff, "Gittikçe daha çok endişeleniyorum," dedi onun yüzündeki ifadeyi ima ederek. "İyi uyumamışsın."

Amanda yorgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Anlaşılan, sen de uyumamışsın."

Cliff, "Dün gece ne oldu? Neden öyle alelacele ayrıldın? Neden beni çağırtmadın? Seni eve getirirdim!" diye bağırdı.

Amanda bu sefer daha sert bir tavırla tekrar gülümsedi. "Çok keyif aldığın belliydi," dedi.

Genç kadın neden bahsediyordu? "Senin inanılmaz başarını izlerken keyif alıyordum," dedi ve asıl söylemek istediği, bu olmadığı için yüzü kızardı. "Seni izlemekten keyif alıyordum," diye ekledi.

Amanda çenesini dikleştirdi. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Genç adamın, kaygısı müthiş derecede artmıştı. "Senin canını mı sıktım? Seni incitecek bir şey mi yaptım?"

"Ah, Cliff." Artık tamamen gülümsüyordu. "Sana nasıl canım sıkılabilir ki? Bana yaptıkların için sonsuza dek sana minnettar kalacağım. Ayrıca dün gece mükemmeldi." Bir an tereddüt etti, kızarmıştı. "Yaptığımız valsi hiç unutmayacağım."

Cliff, "Sanki bir daha hiç vals yapmayacakmışız gibi konuşuyorsun!" diye bağırdı. Bir adım yaklaştı ve kasıtlı olarak üzerine doğru eğildi. Şu anda onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu. "Sanki bir yere gidiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Amanda dudaklarını ıslattı, gözlerinin içine baktı. "Planlarım var," diye fısıldadı.

"Planlar mı? Ne tür planlar?" diye sorarken, korkusu kocaman bir yılan gibi hızla harekete geçiyordu.

"Sen yokken, evlenmek istemediğimi fark ettim. Vatanıma dönüyorum."

Cliff tam anlamıyla çok olmuş bir vaziyette ona bakakaldı. "Ne?"

"Vatanıma dönüyorum. Ben evlenemem. Evlenmeyeceğim. Lütfen, beni yanlış anlama. Benim için tüm yaptıklarına sonsuza kadar minnettar olacağım ama benim yerim Jamaika. Kredi alarak bir iş yeri açacağım ve en sonunda da, niyetim nakliyeciliğe başlamak."

Cliff sanki birisi ona kuvvetli bir yumruk atmış da, düşünemeyecek kadar sersemlemiş gibi hissediyordu. "Adaya dönmek istiyorsun," diye tekrar etti. "Ama senin evin burası!"

Amanda, "Harmon Malikânesi, *senin* evin," dedi kararlı bir gülümsemeyle. "Çok şaşırdığını biliyorum çünkü benim için başka planların vardı ama kararımdan dönmeyeceğim."

Cliff'in kafası çalışmaya başlamıştı. "Dükkân açmak mı istiyorsun? Bu da ne demek oluyor?" Duyuları yerine gelmişti. "Dün gece ne oldu?"

"Bunun dün geceyle bir ilgisi yok, tam olarak yok sayılır. Senden ve ailenden haddinden fazlasını aldım. Planlarımı sen gittiğinde, doğru dürüst düşünmeye fırsat bulduğum zaman yaptım. Cliff, benim için yalnızca en iyi şeyleri istediğini biliyorum ve çok minnettarım. Ancak bir yabancıyla evlenmek istemiyorum. Ashford Konağı'nı ne kadar sevsem de, benim evim Jamaika. Burada kalıp evlenmeyecek-sem, kendi geçimimi sağlamalıyım ve yapacağım şey de bu. Ticaret ve denizcilik hakkında hemen her şeyi biliyorum. Ayrıntılı planlar yaptım," diye ekledi. "Başarabileceğim konusunda kendime fazlasıyla güveniyorum."

Cliff sakinleşmeye çalışıyordu. Uzunca bir süre sonra konuşabildi. "Tabii ki bir yabancıyla evlenmek istemezsin," dedi. Duygularını birden söylemek istiyordu ama ne tepki geleceğinden hiç emin olamadığı için bir an tereddüt etti. Kendine güven konusunda, daha önce hiç bu kadar sıkıntıya düşmemişti. "Evlenmek zorunda değilsin, Amanda," dedi usulca, "tabii istemediğin sürece." Eğer genç kadının kalbini bir

şekilde kaybettiyse de, tekrar kazanmaya kararlıydı. "Fakat burada kalabilirsin. Bütün damat adaylarını geri çeviririm."

Amanda başını iki yana doğru salladı. "Sorun da bu, Cliff. Burada kalamam. Eve dönmek ve bir an önce işime başlamak istiyorum."

Cliff şu anda onu anlamaktan yoksundu ve dik dik ona bakarken, bir yandan da sandalyeyi sıkıca tutmak zorunda kalmıştı. "Yoksa Dulcea mı? Dün gece sana bir şey mi söyledi? Her ne kadar inciniş gibi görünmesen de..."

Amanda onun sözünü kesti. "Onunla konuştum. Diğer şeylerin arasında, benden, Belford Malikânesi'nde onunla yaşamamı istedi."

Cliff gerilmişti. "Sen de bunu yapmak yerine adaya mı kaçıyorsun?"

Genç kadın başını kaldırdı. "Ben kaçmıyorum! Ayrıca, Dulcea yüzünden de buradan ayrılmıyorum. Ondan pek hoşlanmadım ve onu bir daha görüp görmemek umurumda bile değil. Her ne kadar anlayabilmeni dilesem de, seninle tartışmayacağım. Spanishtown'da bir çocuğu kurtardın. Ben artık bir kadınım. Sonsuza kadar bana bu şekilde bakamazsın. Artık kendi kendime bakma zamanım geldi." Gözleri nemlenmişti.

Cliff, "Neden sana bakamayacakmışım ki?" diye üsteledi. "Bu memnun edici bir görev."

"Bu benim bağımsızlık amacımı anlamsız kılar."

Cliff, hüsranla öylece bakakaldı. Ona deli gibi âşık olmuşken, neden şimdi bağımsız olmak istiyordu ki? Kadınlar bağımsız değildi! "Eğer gerçekten adaya dönmek istiyorsan, seni götürürüm." Bu ikisi için de bir çözüm gibi görünüyordu. "Bir işyeri açmak istiyorsan, sana seve seve borç veririm. Nakliyeciliğe gelince..."

"Hayır!"

Cliff durdu, şaşkına dönmüştü. "Artık benim yardımımı istemiyor musun?"

"Anlamıyorsun," diye sessizce haykırdı. "Bunu tek başıma yapmak istiyorum! Tek başıma yapmalıyım!"

Cliff artık dehşet içindeydi. Onu kayıp mı edecekti? Ayrıca buna dayanamayacağını da biliyordu. Onun kalbini, tamamen geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Neden? Burada neler olup bittiğini anlayamıyorum."

Amanda en sonunda bakışlarını ondan uzaklaştırarak, dudağını ısırdı. Oldukça üzgün bir şekilde tekrar gülümsedi. Cliff dehşet içinde, genç kadının şömineye doğru ağır ağır ilerleyişini izliyordu. Cliff ondaki değişimin tamamlandığını fark etti. Önceki gece onun değiştiğini düşünmüştü ama hayır, asıl farkı şimdi görüyordu. Genç kadının kimseye, kendisine bile bağımlı olmak istemediğini söylediği an anlamıştı bunu. Zarif bir hanımefendi, odada dolaşıyor, kullandığı kelimeleri özenle seçiyordu ve bunlar reddetme kelimeleriydi. Cliff bunu şimdi fark etmişti. Amanda en sonunda ona döndü. "O kadar üzülme."

"Sana arkamı dönemem. Lütfen, bunu benden isteme." Yalvardığını fark etti.

"Senden bunu istemiyorum ki. Beni özgür bırakmanı istiyorum."

Cliff dehşete kapılmıştı. "Böyle mi hissediyorsun?"

Amanda'nın yüzü bembeyaz kesildi ama bir şekilde başını salladı.

Cliff en sonunda anlamıştı. Bu balo dönemine kadar, sosyete yüzünden kendini hep kafese konulmuş bir hayvan gibi hissetmişti, ayrıca gitmeliydi, denize açılmak ve özgür olmak için acele etmeliydi. Tabii ki Amanda da öyle hissetmişti. Genç kadın şehirde iki ay geçirmiş ve bu ona yetmişti. Baş döndürücü ve narin dış görünüşünün altında hâlâ La Sauvage yaşıyordu.

Ne kadar ürkmüş olsa da, aynı zamanda aşırı derecede memnun olmuştu. "Seni vatanına ben götüreceğim," dedi. Ve genç kadının hayatını yoktan var etmesini seyredecekti çünkü Amanda istese de

istemese de, her zaman onun koruyucusu ve hamisi olacaktı. Balo yatında ilk defa, cinsel arzularını bir yana bırakıp onu tekrar elde edebilmek için bekleyecekti.

Amanda'nın yanına gitti ve küçücük ellerini ellerinin arasına aldı. "Seni buraya özgür olman için getirdim," diye fısıldadı. "Sosyeteının hücresinde hapsolman için değil."

"Biliyorum."

"Yeni kıyafetlerinden, okuma derslerinden ve vaiz'den pişmanlık mı duyuyorsun?"

"Tabii ki hayır! Anlamıyorsun." Genç adamın yanağına dokundu. "Ben, vatanıma La Sauvage olarak değil, Bayan Carre olarak dönüyorum. Rüzgârın saçlarımın arasında esmesini özledim ama sosyeteden kaçmıyorum. Artık senin himayen altında olamayacağım için vatanıma gitmek zorundayım."

Amanda onu kalbinden vurmuştu. Cliff ellerini bıraktı. "Anladığını sanıyorum. *Benden* mi kaçmak istiyorsun?"

"Sana son kez söyleyeceğim. Artık bir koca, bir hami ve sen olmadan kendi yolumu çizmeliyim. Ama biz daima arkadaş olacağız, değil mi?"

Cliff arkasını döndü. Amanda onu geri mi çeviriyordu? Düşünmeye çalışıyordu ama kalbi ona bas bas bağırıyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu olamazdı. Hayatı boyunca âşık olduğu tek kadını kaybediyor olamazdı. Eğer sosyeteden kaçıyor olsaydı, onun peşinden gider ve onu beklerdi. Ancak eğer kendisinden kaçıyorsa, gitmesine izin veremezdi.

Ağır ağır ona doğru dönerek, yüzüne baktı.

Amanda, "Seni incittim!" diye inledi. İki noktada pırıl pırıl parlayan kırmızılığa rağmen solgun olan yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Cliff, sen bir kadının sahip olabileceği en iyi kahramansın! Sen

kalbimde hep benim kahramanım olarak kalacaksın. Günün birinde, varlıklı ve saygın biri olduğum zaman, Rüzgârgülü'nde seni ziyarete geleceğim ve bu günleri birlikte anacağız!"

Cliff, "Ne demezsin," dedi.

"Ayrıca benim için harcadığın her peniyi sana geri ödeyeceğim. En sonunda *ben* sana bir söz veriyorum!"

"Tek bir peni bile geri istemiyorum," diye haykırdı genç adam. "Bu, Ashford Konağı'nda olanlar yüzünden!" diye onu göstererek suçladı.

Amanda nefesini tutmuş bir halde geri çekildi, Cliff haklı olduğunu anlamıştı. "Ne demek istediğini anlamıyorum!"

Cliff ona doğru yaklaşırken, genç kadının baştan çıkarma girişimini ve kendisinin kaba bir şekilde onu reddetmesini hatırladı. Amanda'yı orada tamamen kabul etmeyi ne kadar isterdi... "Seni geri çevirdim."

Amanda'nın yüzü kızardı. "Sen namuslu bir adamsın. Sen haklıydın, ileri gitmekle hata yapan bendim!"

"Ve bu nedenle kaçıyorsun." Zafer kazanmış gibiydi ama bu yıkıcı ve yabani bir zaferdi.

Genç kadın başını iki yana doğru salladı. "Hayır!"

Cliff onu duvara sıkıştırdı. "Bana, bu planları ben Hollanda'dayken yaptığını söylemiştin. Hollanda'ya gittim çünkü sana karşı olan arzularımı kontrol edemiyordum. Bana vermek istediğini almamak için yurt dışına çıktım. Ve ben yokken sen... beni terk etmeye karar verdin."

Amanda içini çekti. "Evet."

Cliff hafiflemişti ve bir parça olsun rahatlamıştı. Vücudunun geri kalanı ise savaşmaya hazır vaziyette, heyecanını artırarak şiddetle uyarılmıştı. Kasıklarına kan hücum etmişti. "Şimdi bana karşı dürüst olmaya başladın," diye fısıldarken, ellerini genç kadının yanaklarında gezdiriyordu.

Amanda nefesini tuttu, gözlerinden durumu sezdiği belliydi, ayrıca o inleyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Genç adam, gece boyunca onu delicesine arzulamıştı, hatta aylar önce gemide, Amanda henüz eğitim almamış toy biriyken bile onu istemişti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Genç kadına doğru sokuldu. "Ne yaptığımı biliyorsun."

Amanda bir anlığına gözlerini ona dikti ve en sonunda onun arzularına yenik düştüğünü fark etti. "Cliff," diye soluklanarak, genç adamın omuzlarına uzandı.

Cliff onu kollarına alarak, geniş ve kaslı göğsüne doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıyla örttü.

Niyeti onu vahşi, sahiplenici ve istek dolu bir şekilde öpmekti. Ama genç kadının dudaklarını hissettiği anda, korkusu, öfkesi ve vahşiliği dindiği için yumuşamıştı. O sevdiği kadındı. Ona şimdi ve sonsuza kadar ihtiyacı vardı.

Genç kadının dudaklarını daha da aralaması için kışkırtırcasına, yumuşak hareketlerle dudaklarını tekrar tekrar öptü. Amanda soluğunu tuttuğunda, genç adam onun aralanmış dudaklarının arasına girdi. Çok heyecanlanan genç kadın da onu öpmeye başlayınca, tutkuları ağır ağır tırmanmaya başladı.

Cliff, genç kadını duvara doğru bastırırken, dilini de ağzının derinliklerine sokuyordu ve neredeyse patlayacak gibi olan kasıklarını onunkine doğru yasladı. Amanda inleyerek genç adamın kollarına sarıldı.

Cliff geri çekildi ve genç kadının ellerini tuttu. "Benimle gel," dedi kararlı bir şekilde ve Amanda, daha konuşamadan önce odadan çıkmışlardı.

Antre boştu. Cliff yemek odasına doğru bir bakış attı ama Tyrell gazetesinin arkasında kaybolmuştu. Amanda'ya tüm niyetini ortaya

koyan bir bakışla baktı ve onun kocaman olmuş gözlerle başını salladığını gördü. Koşarak merdivenleri çıktılar.

Genç kadının odasına girdiklerinde, Cliff onu bıraktı ve kapıyı kilitledi. Ceketini çıkarırken, gözleri buluştu. Amanda dişi bir geyiğin yaklaşan ışıkta donup kaldığı gibi kımıldamadan yatağın yanında duruyordu ama o da neredeyse Cliff kadar güçlükle nefes alıyordu.

Cliff yaklaşarak onu kollarına aldı. "Seni mutlu etmek istiyorum, Amanda," dedi boğuk bir sesle. Genç kadının yanağını okşadı. Kendini artık daha ne kadar kontrol edebileceğinden emin değildi.

Amanda başını salladı. "Cliff... Çabuk ol."

Cliff sonunda Amanda'nın kendisini geri çevirmeyeceğinden emin değildi. İnledi ve onu yatağa taşırken, genç kadın da kollarını onun boynuna sarmış bir vaziyette boynunu, çenesini yanağını öpücüklere boğuyordu. Cliff sevinçle bir kahkaha attı çünkü bu kadına –onun kadınına– sahip olmaktan ve bir kadının hakkı olan zevki ona vermekten daha önemli bir şey yoktu.

Genç kadını yatırdı ve elbisesinin arkasındaki düğmeleri koparırcasına açtı. Düğmeler bir bir halının üzerine yuvarlanıyordu.

Amanda nefesi kesilmiş bir halde gülümsedi ve o da genç adamın gömleğini bir hamlede açınca yere saçılan düğmelerin sayısı arttı. Amanda daha sonra derin bir nefes aldı ve avuçlarını Cliff'in göğsüne dayadı. Elleri çılgın gibi titriyordu.

Cliff genç kadının hayranlığı karşısında çok heyecanlanmıştı ve gömleğini bir kenara fırlattı. Amanda soluğunu tutarak, onun kollarını ve göğsünü arzulu bakışlarla süzünce, Cliff güldü ve bir şekilde genç kadının elbisesini çıkardı. Bir anda gülüşmeler kesiliverdi. Cinsel gerilim âdeta odayı çınlatıyordu. Yastıkların, yatak örtülerinin oluşturduğu yığının üzerine uzandılar.

Cliff tekrar kızın dudaklarına uzandı ve bir yandan genç kadının korsesini ve kombinezonunu çıkarmaya uğraşırken bir yandan da

bacaklarının arasına girmemeye özen gösteriyordu. Kendini kontrol etme gücü tamamen tükendiğinden, zor anlar yaşayacaktı.

Amanda, genç adamın kemerini tutarak açtı ve pantolonunu çıkarmaya çabalarken, bakışları buluştu. Her okşayışı, genç adamın erkekliğinin daha da büyümesine neden oluyordu. Cliff sorakî bir gülümsemeyle, "Hayatım, bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum..." dedi.

"Boş ver!" Amanda soluğunu tutarak, erkekliğini dışarı çıkardı.

Genç kadın beceriksizce erkekliğini okşarken, kaskatı kesilen Cliff, üzerinde hareketsiz duruyordu. Sonunda dayanamadı ve genç kadının elinin içinde kıvranarak inledi, titriyordu ama bir şekilde kendini kontrol ediyordu.

Kollarını genç kadına sardı ve bacaklarını açarak, nemli sıcaklığa doğru kaydı. Amanda onun altında kıvranıyordu. "Cliff, daha fazla bekleyemem," diye inleyerek, heyecanla çenesini sırdı.

"Seni incitmek istemiyorum," demeyi başaran Cliff, kendini ona doğru bastırdı. "Sana zevk vermek istiyorum."

"Ah!" Genç kadının gözbebekleri irileşmiş, şaşkına dönmüştü.

Ama Cliff her ne kadar birleşmelerinin başlamasıyla ve genç kadının teninin onu sarmasıyla en az onun kadar sersemlemiş olsa da, sakin davranıyordu. "Bekle sevgilim, bekle aşkım," diye fısıldadı, santim santim, yavaşça ait olduğu yere doğru yol aldı.

Amanda çılgınca sarsılırken, ona tutundu ve Cliff sonunda onun kadınlığında ulaştığında hissettiği vahşi hazzın çığlığını bastıramadı. Amanda o sırada nefesini tutmuştu ve daha sonra acıdan değil, zevkten ağlamaya başladı. Cliff, onun kasılmalarının başladığını hissedince yine çok sevindi ve kendi doruk noktasına ulaşmak için seri ve sertçe hareket etmeye başladı. Amanda, onun ismini tekrarlayarak, hıçkırıklara boğulduğunda, Cliff şimdiye kadarki deneyimlerinin en vahşisi olan bir zevk patlamasıyla boşaldı.

Amanda duyduğu haz yavaş yavaş kaybolurken, Cliff'e sımsıkı sarıldı. Aşkı sınır tanımıyordu. Geçmişte yüreğini, ruhunu ve tüm benliğini dolduran duygularını düşünmemeye çalışıyordu. Elini Cliff'in kaslı sırtında gezdirirken, avuçlarının altındaki güce hayranlık duyuyordu. Cliff'in, içinde hareket ettiğini hissetti ve gülümsedi.

Genç adam kafasını kaldırdı ve Amanda'nın şimdiye kadar gördüğü en yürek burkan gülümsemeyle, ona karşılık verdi. "Umarım hoşuna gitmiştir."

Amanda gözlerini kapatıp ona doğru uzanırken, küçük bir öpücük kondurmak niyetindeydi, ama kendini beklediğinden uzun süren bir öpüşme içinde buldu. Her ikisi de nefes nefese kalıp tamamen uyarıldıklarında Amanda, gözlerini açmayı başardı. "Çok hoşuma gitti," diye cilveyle karşılık verirken, hafifçe kıvrandı.

Cliff'in iri erkekliği, içinde kıpır kıpır hareket ediyordu. "Sevgilim, bu hafif bir ordövr tabağıydı," derken gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve gamzeleri belirginleşmişti. "Ana yemekten önce birkaç servis daha gelecek."

"Gerçekten mi?" diye soluğu tutan Amanda, Cliff iri erkekliğini yavaşça dışarı çıkarıp tekrar girerken, tekrar ıslanıyordu. Zihni kararmaya başlamıştı, Cliff, ondan ayrılınca gerçek bir hayal kırıklığına neden oldu.

"Hayatım, ilk servis," diyerek, genç kadının şişmiş kadınlığına doğru eğildi. Dilini kadınlığının kapısında dolaştırarak, oradaki şişkin küçük noktayı yaladı. Amanda, o anda genç adamın ismini haykırdı ve şiddetle boşaldı.

Birazcık kendine geldiğinde, Cliff içinde hareket ederken zevkten kaskatı kesilmiş bir halde, onu dikkatle izliyordu.

Amanda onun yanağına dokunduğunda tekrar tahrik oluyordu. "Bir servis daha istiyorum," demeyi başarırken, küçücük bir gülümsemeye bile mecali yoktu.

Cliff'in gözleri büyümüştü. "Olur," dedi ve yer değiştirdi.

Amanda onun bileğini kavrarken manalı bir şekilde bakıyordu. "Ah, hayır, bu farklı bir yemek olsun, oldukça büyük olanından."

Cliff durgunlaştı.

Amanda'nın kalbi bayılmasına neden olacak kadar hızlı atarken, genç adamı sırtüstü yatırdı. Cliff buna dünden razıydı. Erkekliği tekrar uyarılmış, sert ve dimdik duruma gelmişti. Amanda onun üzerine doğru eğilerek tadına vardı.

Cliff haykırırcasına inliyordu.

Amanda, üzerinde geceliğiyle yazı masasına oturmuş, titrek mum ışığında yazdığı mektubu inceliyordu. Cliff onun yatağında sere serpe uzanmış, uyuyordu. Akşam karanlığı bastırmıştı. Gün boyunca sevişmişlerdi.

Amanda Cliff'i imza atarken çok kere görmüştü ve şimdi imzasını özenle taklit edip yazdığı talimatı katladı ve kâğıdın üzerine damlayan gözyaşını sildi. Talimatı bir zarfa koydu ve kapağını yapıştırdı. Genç adamı, yatağında yalnız bıraktığı için kalbi yüzlerce defa parampara olmuştu.

Cliff o sabah Amanda'yı şaşırtmıştı. Eğer ihtiraslarının gerçekten ne anlama geldiğini düşünme fırsatı olsaydı, Amanda onun sunduklarını geri çevirirdi çünkü Cliff'in kollarında olmak onun için her şey demekti. Akıllı bir kadın, onu delicesine sevdiği için değil, sevgisinin karşılığı olmadığı için bundan kaçınırdı.

Cliff uyanıp aklı yerine gelince, Amanda, onur ve sorumluluk duygularından ötürü onun kendisiyle evlenmek için ısrar edeceğinden emindi.

Hiçbir şey değişmemişti. Aşkına karşılık vermeyen bir adama aptalca ve umutsuzca âşıktı. Cliff'in karısı olmanın ve onun evlilik dışı

bir ilişkisini öğrenmenin nasıl bir duygu olacağını merak ediyordu. Ya da en kötüsünün olup günün birinde onu başka bir kadınla görmenin... Artık özgür bir kadın olma zamanı gelmişti.

Bir anlığına bile olsa, onunla kalmak son derece cazipti. Hatta geçici bir süre, onun sevgilisi olmak bile harikulade olurdu ama Cliff, artık evlenmek için ısrar edecekti ve genç kadın, onun şartlarını kabul edemezdi. Eninde sonunda biteceğini bilmek, paylaşılan her anın üzerine bir kara bulut gibi çökecekti. Ayrıca Amanda, çok uzun süre onun sevgilisi olarak kalırsa, onunla yollarını ayırabileceğinden de emin değildi.

Ayağa kalktığında, ayaklarının altındaki zemin gıcırdıyordu. İrkildi ama elinde mektubuyla gardıroba gidip bir şal aldı. Olabildiğince sessiz hareketlerle kapıyı açıyordu ki Cliff, "Ne yapıyorsun?" dedi.

Döndü ve güçlükle gülümsedi. Amanda, ona bakar bakmaz dikkati müthiş derecede dağıldı çünkü genç adam, çırılçıplak ve muhteşem bir duruşla onun yatağında yatıyordu. Bir anlığına, ne yapmak üzere olduğunu unutuverdi ama sonra şalının altına sakladığı mektubu hatırladı. "Bir hizmetçi bulup biraz şarap ve belki biraz da yiyecek getirmesini isteyecektim."

Oysa asıl planladığı mesajını rıhtıma göndermekti. Eğer MacIver eline geçecek olan mesaja kanarsa, ertesi gün ilk metcezirde, Amanda'yı eve götürüyor olacaktı. Cliff'in mürettebata yazdığı talimatları görmüş olduğundan, Amanda, MacIver'ın yeni emre uymak için tereddüt etmeyeceği konusunda içi rahattı.

Kalbi onarılamaz bir biçimde kırılmıştı. Ertesi günün gecesinde denizde olacaktı. Cliff'in ne kadar incineceğini ve öfkeleneceğini düşünmemeliydi. Er ya da geç kendisini avutacak bir sevgili bulacaktır, diye düşündü. Bu fikir içinin daha da sızlamasına neden oldu ve bir anda kendinden utandı.

Cliff esneyip gerinince, genç kadının kalbinin yerinden oynamasıyla ve vücudunun ateş basmasına neden olmuştu. Cliff'in gözünde bir parıltı belirdi. "Çok güzel bir fikir. Şampanya iste... Sonra da yatağa geri dön." Öylesine haştan çıkarıcı bir gülümsemeyle baktı ki genç kadının bacaklarının arasında bir nem patlamasına neden oldu.

Amanda, onu seymekten asla vazgeçmeyeceğim, diye düşündü. İlgisini kaybedeceğinden ve eninde sonunda, kendisini tamamen unutacağından emindi. Yine de ona gülümsedi ve odadan çıktı. "Bir-razdan dönerim."

Cliff, "Çabuk ol," diye mırıldandı.

Amanda, hizmetçiyi bulduğunda düşünebildiği tek şey, ihanetini öğrendiği zaman Cliff'in ne kadar kızgın olacağıydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Amanda, Belford Malikânesi'nin dışında, ayağının dibindeki küçük çantalarıyla, kiralık iki tekerlekli at arabasının içinde oturuyordu. Düşünmek, arabadan inmekten bile daha zor geliyordu. Londra'dan ayrılmadan önce, annesiyle son kez konuşmaya karar vermişti. Cliff'le vedalaşamamış olmanın verdiği ızdırap onu bitiriyordu. Tabii ki onunla bu şekilde yüz yüze gelemezdi, paylaştıkları geceden sonra bu çok zordu. Artık bir korkak olduğunun farkındaydı.

Her ikisi için de ağlayan, yakıcı gözyaşlarına karşı gözlerini sımsıkı yumdu. Cliff bu sabah ondan ayrılırken, fevkalade mutlu bir ruh haliyle, akşam yemeğinde görüşeceklerini söylemişti, akşamüzeri Amanda'nın denize açılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hemen ardından, kasıla kasıla yürüyerek gitmişti. Amanda yatak odasının penceresinden onun gidişini izlemiş ve bir kez daha ona âşık olan yüreği isyan edercesine atarak, onu geri çağırmayı istemişti. Adada er ya da geç yollarının kesişeceğini kendine defalarca hatırlatmak zorunda kalmıştı. Ama bu neyi değiştirirdi ki? Cliff bunu istese bile, Amanda onun sevgilisi olmayacaktı çünkü bu bir şeyi çözmezdi ve genç adamın, ona karşı hissettiği sorumluluk duygusu yüzünden evlenmesini de kabul edemezdi.

Derin bir nefes aldı, gözlerini sildi ve arabadan indi.

Arabacı çiğnediği tütünü yola tükürdü.

İlerleyen Amanda, soğukkanlı olmaya çalışarak, zili çaldı. Kısa bir süre sonra evin girişinde durmuş, annesiyle geçireceği son anlar için kendine çekidüzen veriyordu. *Anne*, kelimesini düşünmek ve Dulcea'ya karşı gerçekten bir sevgi hissetmemek tuhaftı. Oysa bir gerçek hâlâ yerinde duruyordu, o da Dulcea'nın onu doğuran kişi ve Amanda'nın üvey kardeşleri olan iki çocuğunun olmasıydı. Londra'yı sonsuza dek terk etmeden önce, onu son kez görmek zorundaydı.

Dulcea telaşla antreye girerek, irileşmiş gözlerle ona gülümsüyordu. "Amanda! Demek fikrini değiştirdin. Gelmene çok sevindim." Durdu, şaşkınlığını gizlemiyordu. "Valizlerini görmüyorum. Buraya, benimle yaşamak için gelmedin mi?"

"Vedalaşmaya geldim. Sana, eve gideceğimi söyledim." Amanda önceki karşılaşmalarına rağmen bir yanının bu kadından gelecek ufacık bir sevgi sinyalini umutla beklediğini en sonunda fark etmişti.

Dulcea'nın rengi soldu. "Bunu nasıl yapabilirsin? Buradaki, şehirdeki yeni hayatından korsanların istilasına uğramış bir adada, onların arasında yaşamak için mi vazgeçeceksin?"

"Sana bir dükkan açacağımı söylemiştim. Bir hanımefendi olarak kalmaya niyetliyim. Sonra da bir gemi alacağım."

"Sen delirmişsin ve nankörsün!" Dulcea bıçak gibi keskin gözlerle bakarken, titriyordu. "Sana bir ev, gerçek bir yuva önerdiğim halde, sen sırf bir macera aramak için mi dönüp gidiyorsun? Tıpkı babana benziyorsun."

Amanda kaskatı kesilmişti. "Bana hiçbir şey önermedin, Leydi Belford. Senden tek istediğim, birazcık içten sevgiydi. Gözlerinde gördüğüm yalnızca, çıkarını kollaman ve açgözlülük oldu. Buraya, geçen gece baloda olanların gerçek olmadığını umarak geldim. Ama gerçekti, öyle değil mi?"

Dulcea donup kalmıştı ve yüzünden bir sürü duygu gelip geçiyordu. "Geleceğini mahvedeceğin için öfkeliyim. Eğer bir çıkarcılık

sezdiysen bunun nedeni senin için en iyisini istememdir Sen..." Durdu ve sesini alçalttı. "Sen benim kızımsın, geçmişte ne olduysa, bunun bir önemi yok. Senin için aydınlık bir gelecek istiyorum."

Amanda ona inanmıyordu. "Neden beni bu kadar az önemsiyorsun? Karakterindeki bir eksiklik yüzünden mi? Yoksa sorun bende mi?"

Dulcea toparlandı. "Tabii ki seni önemsiyorum. Bunu baloda da söyledim."

Amanda başını iki yana doğru salladı. "Bir şekilde evine getireceğim refahtan başka beni önemsediğin falan yok. Artık bir hanımefendiyim ama nedense, hâlâ senden sevgi görecek kadar iyi değilim. Bunun nedeni gayrimeşru olmam mı? Günahlarının bedelini ödüyorum. Yoksa bunun nedeni burada duranın bir korsan çocuğu olması mı? Kendimi değiştirebilmek için her şeyi yaptım ama bu yeterli değil, öyle mi?"

Dulcea "Yeterli değil," diye hevesle onayladı. "Ama senin gerçek ve harika bir hanımefendi olmana yardım edebilirim. Hâlâ senin, De Warenne'le evlendiğini görmeyi planlıyorum. Amanda, saltanat içinde, sosyetik bir sima olacaksın."

Amanda sadece iğrendiğini hissetti. "Sen de benimle beraber sosyeteyi idare edeceksin ve Cliff'in serveti sayesinde lüks içinde yaşayacağız, değil mi?"

Dulcea, "Neden olmasın?" dedi mutlulukla.

Amanda babasının kendisine aşılamaya çalıştığı anne hayalini nihayet kaybettiğini hissetti. Cliff'i de kaybetmesiyle birlikte ikiye katlanan üzüntüsü, dayanılmaz bir hal almıştı. Cliff'in verdiği inci küpeleri, elleri titreyerek çıkardı ve Dulcea'ya verdi. Onun ilk hediyesi olan kolyeyi ise asla yanından ayırmayacaktı. "Al. Bunları sat. Belki bir yardımı dokunur. İlk kârımı elde eder etmez, gönderebildiğim kadarını sana yollayacağım ve umarım bu senin ve çocuklarının idare etmenize yeter." Böyle bir teklif yaptığına, kesinlikle inanamıyordu, ama ciddiydi. Amanda'yı önemsemese de Dulcea, onun annesiydi

ve sıkıntı içindeydi, ayrıca biri kız ve diğeri erkek olmak üzere, iki çocuğu da üvey kardeşleriydi.

"Bunu nasıl yaparsın? Sana her şeyi sunuyorum, Amanda!"

Hiçbir şey sunduğu falan yoktu. "Hoşça kal... anne."

Amanda döndü ve uzaklaştı.

Cliff, Amanda'yı yatağında bıraktığı andan beri gülümsüyordu. Öğle vaktini bir hayli geçmiş olduğu için yüzü ağrımaya başlamıştı. Fakat artık aşkın ne olduğunu gerçekten anlamıştı; sevinç ve mutluluğun çağlayarak akmasıydı. Bir zamanlar böyle duyguların bir hastalık olduğunu nitelendirdiğine ve kendisinin de bu hastalığa bağışıklığı olduğunu düşündüğüne inanamıyordu.

Harmon Malikânesi'ne girdiğinde, bakışları merdivenlere yöneldi. Biraz önce aldığı nişan yüzüğü, gömleğinin cebini yakıp kavuruyordu. Bir düzine farklı evlenme teklifi provası yapmıştı ama hepsi de yetersiz ve saçma görünmüştü. Önceki gün ve gecesinde yapmamış olsa da, duygularının ne kadar derin olduğunu bir şekilde ifade etmek istiyordu.

Onu hâlâ müthiş derecede arzuluyordu. Dün gece onunla yüzlerce farklı biçimde sevişmişti ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu. Onu öptüğünde, kucakladığında ve ona dokunduğunda, ifade etmek istediği şeyi, Amanda'nın anlamış olmasını gönülden diliyordu. Her kadının duymayı özlemle beklediği o üç kelimeyi telaffuz etmenin zor olacağından emindi. Ancak ona nasıl âşık olduğunu, dün geceden sonra Amanda'nın anlamış olması gerekiyordu.

Merdivenlerden çıkmak üzereyken duraksadı. Babası ön taraftaki antreye girmek üzereydi ve yüzünde kontrollü ve anlaşılması zor bir ifade vardı.

Cliff yirmi sekizinde değil de, on dört yaşındaymış gibi hissederek gerildi ve elini merdivenin tırabzanından çekti. "Beni azarlamadan önce, onurlu bir niyetim olduğunu bilmelisin." Cebine uzanarak, safir mavisi kadife kutuyu çıkarıp açtı. Sekiz karatlık elmastan yansıyan ışık, göz alıyordu.

Kont gülümsedi. "Cliff, evlenmeye niyetli olduğundan hiç şüphem yoktu. Buraya geldiğim gün, zaten kendini hemen ele vermiştin. Söylediklerin tam olarak, onunla beraber olursan evleneceğindi, galiba."

"O sözleri söylerken, böyle bir şeyi hiç planlamıyordum."

Kont sanki ona inanmıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı, daha sonra da, "Yüzük harika. Ona da yakışacaktır. Tebrik ederim," dedi. Cliff'in omzunu kavradı ve "İkiniz için çok heyecanlıyım," dedi.

Cliff en sonunda rahatlamıştı. "Sabırsız davrandığım için beni azarlamayacak mısın?" diye sordu.

Kont, "Hayır, azarlamayacağım," diyerek güldü. "Biz kanlı canlı erkekleriz ve baştan çıktığımız zaman, bizi hiçbir şey durduramaz." Kont'un bakışları kısa bir süre uzaklara daldığında Cliff, onun karısını düşündüğünü anlamıştı.

Daha sonra tekrar o ana dönüş yapan Kont, "Bir şey daha söyleyebilir miyim?" diye sordu.

Sürekli merdivenlere doğru bakıp duran Cliff'in sabırsızlığı had safhasındaydı.

Tekrar Kont'a doğru döndü. "Tabii ki."

"Seninle gurur duyuyorum. Üzerine gelip davranışlarına çok hoşgörülü olmadıysam da, bunun sebebi seni Tyrell'den ya da Rex'ten daha az sevdiğim için değildi. Bunun sebebi, pervasız bir tabiata sahip olman ve karımla bana bir sürü uykusuz gece geçirtmen de değildi. Cliff, senin en küçük oğlum olduğun gerçeğinin kimse benim kadar farkında olamazdı."

Cliff artık Amanda'yı düşünmüyordu. Babasının bu sözlerinin nereye varacağından emin olamayarak, öylece bakakaldı. Büyürken, ağabeylerinden daha farklı bir muamele görmüştü. Fakat inanılmaz derecede çılgın olması, Kont'un ona daha sert davranmasının başlıca sebebiydi. "Pek anladığım söylenemez."

"Sana karşı daha sert davranmamın nedeni, bu dünyada kendi ayaklarının üzerinde durabilmen için daha karakterli, daha güçlü ve daha hırslı olman gerektiğiydi. Şu anda karşımda duran adama bakınca, seni yetiştirirken kullandığım stratejinin doğru olduğunu düşünüyorum."

Kont'un övgüsüne nail olmak ender rastlanan bir durum olduğundan, Cliff'in yüzü mutluluktan kızardı. "Çoğu zaman beni dövmek istediğini biliyorum ama hiç yapmadın. Şimdi ben de bir babayım ve Alexi de ele avuca sığmayan bir çocuk. Bana neden ağabeylerimden daha katı davranmak zorunda kaldığını anlıyorum."

"Kumdan ve denizden bir krallık yaratarak, sadece üvey ağabeyin Devlin'in yapabileceği bir başarı elde ettin, ayrıca şerefinin ve görev bilincinin ağabeylerinki kadar güçlü olduğu da ortada. Bunu, yalnızca çocuklarına olan ilginle ortaya koymakla kalmayıp bir de zor durumda kalan bir genç kadını kurtararak onun kahramanı oldun. Nasıl bir adam haline geldiğini görmek beni çok mutlu ediyor."

Cliff gülümsedi. "Teşekkür ederim, Edward."

Edward da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Küçük hanım seni bekler."

Cliff'in gülümsemesi yüzüne yayıldı, kalbi deli gibi çarpıyordu. "Evet, doğrusu bekliyor. Yapmam gereken bir şey var ve umarım bu konuda kendimi aptal durumuna düşürmem."

"O seni asla aptal olarak görmez, oğlum. Sana bakınca, gözleri ışıldıyor."

Cliff merdivenlere doğru dönerken, bir uşak yaklaşıyordu. "Kaptan, efendim?" Bir zarf getirmişti.

Cliff sabırsızdı. "Daha sonra..."

"Efendim, Bayan Carre, bunu size özellikle öğleyin saat üçte vermemi tembih etti. Saat dört, efendim."

Cliff gerçek bir sürpriz ve hayal kırıklığıyla yüzleşmek üzereydi. Bu neyin nesiydi? "Bayan Carre nerede?" diye sordu. Zarfın üzerinde Amanda'nın el yazısıyla, adı yazıyordu. Dehşet başlamıştı.

Uşak, "Öğleden hemen sonra dışarı çıktı," dedi.

Cliff zarfı yırtarak açtı ve mektubu çıkardı.

Sevgili Cliff,

Bu mektubu aldığında, denize açılmış ve vatanıma dönüyor olacağım. Adalara dönmek zorunda olduğumu anlamanı ve gitmeme gönülden izin vermeni umuyorum. Cliff sana çok şey borçluyum. Yaptığın her şey için sana olan minnetimi ifade edecek yeterli kelimelere sahip değilim. Sana sonsuza kadar sadık kalacağım. Çocuklarını ve arkadaşlığını özleyeceğim. Aslında sıcak, sevgi dolu, mükemmel ailenin her ferdini özleyeceğim. Ancak bu dünyada kendi yolumu kendim bulmalıyım. Beni anlaman için dua ediyorum.

Yakın arkadaş olarak kalmamızı dilediğim için, Rüzgârgülü'ne döndüğün zaman, eğer izin verirsen, seni ziyaret etmek isterim. O zamana kadar, sana, çocuklarına ve ailene en iyi dileklerimi gönderiyorum.

Sevgilerimle, Amanda

Cliff, orada ne yazdığını anlamaktan kesinlikle aciz kalmış bir halde, öylece sayfaya bakıyordu.

Kont, "Cliff? Nedir o?" diye sordu.

Cliff her kelimeyi tekrardan yavaş yavaş okudu. Bitirdiğinde, aklında sadece bir nakarat çınlayıp duruyordu. *Onu terk etmişti.* Başını kaldırarak, baktı.

Edward, genç adamın omzunu tuttu. "Amanda mı?"

Onu terk etmişti. Bütün gün ve gece boyunca, sözlerle ifade edemediğini, vücuduyla ifade ederek onunla sevişmişti ve sonra genç kadın onu terk etmişti. Cliff nihayet, sonsuza dek sürecek derin bir aşka tutulmuştu ve arzuladığı kadın onu reddetmişti.

Amanda, mektubunda, arkadaşlık ve sevgiden bahsediyordu.

Cliff, ceketinin cebinde bir nişan yüzüğü taşıyordu.

"Cliff? İzin verir misin?"

Cliff mektubu babasına verdi, sersemlemişti. Bu nasıl olmuştu?

Amanda *arkadaş* olmak mı istiyordu?

Titremeye başladı. Bu sevdiği kadındı. Bu kadın, onun karısı olacaktı. Amanda, Atlantik Okyanusu'nu onsuz mu geçecekti?

Eli kanlı, katil korsanların ve haydutların masum ticaret gemilerine saldırdığı görüntüler, gözünün önüne geldi. Telaşla kapıya doğru gitti. Genç kadının ne düşündüğünü ya da ne istediğini benimseyemiyordu, ayrıca bu umurunda bile değildi. Anladığı tek şey genç kadını kendisinin, yalnızca kendisinin Batı Hint Adaları'na ulaştıracağıydı. Aksi takdirde, Amanda'nın hayatı tehlikedeydi.

Amanda onu sevmiyor muydu?

Kont, "Cliff," diye yeltendi. "Bunu, harfi harfine ciddiye alma."

Cliff onu duymuyordu. Nihayet kavramaya başlamıştı. "Bana bir at arabası, bir fayton, bir at bul, hemen," diye kapıdaki uşağa kükredi.

Evin önündeki basamaklarda, ileri geri yürürken, artık inanamaz bir haldeydi. Kendilerini ona beğendirmek için kadınlar her çabayı gösterirken Amanda, onu terk etmişti.

Amanda bunu nasıl yapardı?

O kadar incinmişti ki adım atmaya mecali kalmadığı için durdu. Kılıçla, bıçakla yaralar almış ve vurulmuştu ama böylesi bir acıyı hiç çekmemişti. Bu, fiziksel bir acı değildi ve ondan bin kat daha betterdi.

Birkaç hafta önce, daha Hollanda'ya gitmeden önce Amanda, ona âşık değil miydi?

Sonunda öfkelenmeye başlayan Cliff, küfretti. Arkadaşlık mı? Bu kadın delirmiş miydi? Cliff arkadaşlık isteniyordu. O bir eş istiyordu... Genç kadının aşkını istiyordu.

"Efendim?" Bir at getiren seyis telaşa, araba yoluna geldi.

Cliff dizginleri kaparak, eyere atladı. Eğer henüz denize açılmadıysa, Amanda'yı durdurabilirdi. Caddeye dörtnala çıkarken, az kalsın iki atlı arabanın çarpışmasına neden oluyordu. Birden onun yola çıkmış olmasının pek mümkün olamayacağını algılamaya başladı. İşleri yüzünden, bütün gününü rıhtımlarda ve gemicilik şirketlerinde geçiriyordu. Önceki gün iki gemi kalkmış olmasına rağmen bugün için adalara gitmesi planlanmış bir geminin olmadığından az çok emindi. Üzerinde bulunduğu hayvanı mahmuzladı. Yoldaki faytoncular, kaldırıma çıkmak zorunda kaldıkları için küfrettiler.

Bununla birlikte, Cliff gemilerin çıkış planından tamamen emin değildi ve saat üçte başlayan metcezirin, bu öğlen sonrası kalkışları için uygun olacağının farkındaydı. Küfretti.

Eğer genç kadın gittiyse, gemisini hazırlatıp onun peşine düşecekti.

Bu onun istediği şekilde bitmeyecekti, aslında, bu hiç bitmeyecekti.

O, bir De Warenne'di. Amanda şimdi ve sonsuza dek ona aitti. Onu bulup tekrar kazanana kadar peşinde olacaktı. Amanda, onu bir kere sevdiyse, yine sevmesini sağlayacaktı.

Ancak rıhtıma ulaştığı zaman, bir şeylerin ters gittiğini gördü. Cliff, şirketinin kullandığı denizcilik ofislerine giden yolun yarısına

Kont, "Cliff? Nedir o?" diye sordu.

Cliff her kelimeyi tekrardan yavaş yavaş okudu. Bitirdiğinde, aklında sadece bir nakarat çınlayıp duruyordu. *Onu terk etmişti.* Başını kaldırarak, baktı.

Edward, genç adamın omzunu tuttu. "Amanda mı?"

Onu terk etmişti. Bütün gün ve gece boyunca, sözlerle ifade edemediğini, vücuduyla ifade ederek onunla sevişmişti ve sonra genç kadın onu terk etmişti. Cliff nihayet, sonsuza dek sürecek derin bir aşka tutulmuştu ve arzuladığı kadın onu reddetmişti.

Amanda, mektubunda, arkadaşlık ve sevgiden bahsediyordu.

Cliff, ceketinin cebinde bir nişan yüzüğü taşıyordu.

"Cliff? İzin verir misin?"

Cliff mektubu babasına verdi, sersemlemişti. Bu nasıl olmuştu? Amanda *arkadaş* olmak mı istiyordu?

Titremeye başladı. Bu sevdiği kadındı. Bu kadın, onun karısı olacaktı. Amanda, Atlantik Okyanusu'nu onsuz mu geçecekti?

Eli kanlı, katil korsanların ve haydutların masum ticaret gemilerine saldırdığı görüntüler, gözünün önüne geldi. Telaşla kapıya doğru gitti. Genç kadının ne düşündüğünü ya da ne istediğini benimseyemiyordu, ayrıca bu umurunda bile değildi. Anladığı tek şey genç kadını kendisinin, yalnızca kendisinin Batı Hint Adaları'na ulaştıracağıydı. Aksi takdirde, Amanda'nın hayatı tehlikedeydi.

Amanda onu sevmiyor muydu?

Kont, "Cliff," diye yeltendi. "Bunu, harfi harfine ciddiye alma."

Cliff onu duymuyordu. Nihayet kavramaya başlamıştı. "Bana bir at arabası, bir fayton, bir at bul, hemen," diye kapıdaki uşağa kükredi.

Evin önündeki basamaklarda, ileri geri yürürken, artık inanamaz bir haldeydi. Kendilerini ona beğendirmek için kadınlar her çabayı gösterirken Amanda, onu terk etmişti.

Amanda bunu nasıl yapardı?

O kadar incinmişti ki adım atmaya mecali kalmadığı için durdu. Kılıçla, bıçakla yaralar almış ve vurulmuştu ama böylesi bir acıyı hiç çekmemişti. Bu, fiziksel bir acı değildi ve ondan bin kat daha beterdi.

Birkaç hafta önce, daha Hollanda'ya gitmeden önce Amanda, ona âşık değil miydi?

Sonunda öfkelenmeye başlayan Cliff, küfretti. *Arkadaşlık mı?* Bu kadın delirmiş miydi? Cliff arkadaşlık istemiyordu. O bir eş istiyordu... Genç kadının aşkını istiyordu.

"Efendim?" Bir at getiren seyis telaşa, araba yoluna geldi.

Cliff dizginleri kaparak, eyere atladı. Eğer henüz denize açılmadıysa, Amanda'yı durdurabilirdi. Caddeye dörtnala çıkarken, az kalsın iki atlı arabanın çarpışmasına neden oluyordu. Birden onun yola çıkmış olmasının pek mümkün olamayacağını algılamaya başladı. İşleri yüzünden, bütün gününü rıhtımlarda ve gemicilik şirketlerinde geçiriyordu. Önceki gün iki gemi kalkmış olmasına rağmen bugün için adalara gitmesi planlanmış bir geminin olmadığından az çok emindi. Üzerinde bulunduğu hayvanı mahmuzladı. Yoldaki faytoncular, kaldırıma çıkmak zorunda kaldıkları için küfrettiler.

Bununla birlikte, Cliff gemilerin çıkış planından tamamen emin değildi ve saat üçte başlayan metcezirin, bu öğlen sonrası kalkışları için uygun olacağının farkındaydı. Küfretti.

Eğer genç kadın gittiyse, gemisini hazırlatıp onun peşine düşecekti.

Bu onun istediği şekilde bitmeyecekti, aslında, bu hiç bitmeyecekti.

O, bir De Warenne'di. Amanda şimdi ve sonsuza dek ona aitti. Onu bulup tekrar kazanana kadar peşinde olacaktı. Amanda, onu bir kere sevdiyse, yine sevmesini sağlayacaktı.

Ancak rıhtıma ulaştığı zaman, bir şeylerin ters gittiğini gördü. Cliff, şirketinin kullandığı denizcilik ofislerine giden yolun yarısına

geldiğinde, olanlara inanamadan, bu tersliğin ne olduğunu fark etti. Atın dizginlerini birden çekince kayarak durdu ve hayvanı döndürdü. Katıksız bir şaşkınlıkla, *Güzel Hanım*'ın gece gündüz demirli olduğu ve o anda da bağlı olması gereken boş palamara, ağzı açık bakakalmıştı.

Bir anlığına öylece bakarken, nabzı hızlandı, damarlarındaki kan, beynine sıçradı.

Büyük bir savaşın ya da fırtınanın öncesindeki gibi derin bir sessizliğin içinde dünyası durmuştu. Konuştuğu zaman, sesi o kadar alçaktı ki yanından geçen biri bile duyamazdı. "*Gemim hangi cehennemde?*"

Amanda, on gün sonra, Cliff'in kamarasındaki Portekiz yapımı masada oturmuş, Büyük İskender'in büyüleyici tarihçesine dalıp gitmişti. Kederin –daha da kötüsü, pişmanlığın– pençesine düşmemekte kararlıydı ve bunu yapmanın tek yolu ise, kendini okumaya vermekti. Hayatı boyunca ilk kez güverteye çıkmaktan kaçınıyordu. Cliff'in olmadığı subay güvertesine, Mac'e veya bir başka görevliye bakamıyordu bile. Yıldızların altında, rüzgârla yarışırken dümenin başında paylaştıkları, hayatının en mutlu olduğu anlarından bazılarını hatırlamaya katlanamazdı. O günlere döndüğü zaman, Harmon Malikânesi'nde paylaştıkları anları, Cliff'in masanın bir ucundan hayran hayran baktığı mutlu aile yemeklerini, ona vals yapmayı öğrettiği o öğle vaktini ve hem acı, hem de tatlı anılar bırakan Carrington balosu gecesini hatırlayacaktı. Onunla ihtiras ve şehvetle sevişerek geçirdiği son günü ve geceyi, kolaylıkla tekrar tekrar yaşayabiliyordu. Izdırap bir kere başlayınca, durdurulması imkânsız bir sel felaketi gibi insanı tüketiyordu.

Düşünmemek ya da uyumamak en iyisiydi. Bunun yerine, on gün içinde bir düzine kitap okumuştu.

Kambur durmaktan ağrıyan sırtı gibi, güderi de ağrıyor ve soğu-
yordu. Cliff'in güzel yüzü, içtenlik ve sevgiyle dolu yumuşacık bakan
gözleri aklına gelince, bir an için durakasadı. Derin bir nefes alarak
ayağa fırladı ve bu görüntüden kurtulmak için odayı aramalamaya
başladı, bu işe yaramazsa unutmaya çalışacaktı. Bunun yerine, Cliff'in
gülümsemesi kayboldu ve gözleri ihtirasla koyulaştı.

Amanda'yı aynı anda hem sıcak hem soğuk bastı. Cliff'i düşün-
meye başladığı anda, onu deli gibi arzularken, bir yandan da onu
kaybetmenin verdiği acıyla kendini hasta gibi hissediyordu. Sonra
da lanet olası pişmanlık ortaya çıkıyordu.

Daha da kötüsü, arkasında sadece bir mektup bırakarak gittiğini öğrendiği zaman, Cliff'in ne düşündüğünü ve ne hissettiğini sürekli merak ediyordu çünkü bunu çok önemsiyordu. Cliff'i, gemisini aldığında çok sinirleneceğini bilecek kadar iyi tanıyordu ama başka ne olursa olsunlar, dost oldukları için aynı zamanda onun inceneceğini de biliyordu. Cliff'in onun için yaptığı onca şeyden sonra, firkateyni alıp onu terk ederek, ona ihanet etmişti ve Amanda, Cliff'in durumu sadece siyah ve beyaz olarak algılayıp bu şekilde göreceğini, grileri göz ardı edeceğini biliyordu. Artık Cliff'in, kendisini bir arkadaş olarak değerlendireceğinden bile emin değildi.

Cliff, Kingston'a döndüğünde Amanda, onu Rüzgârgülü'nde ziyaret etmeden asla geri duramayacağını biliyordu. Cliff kendisini geri çevirirse, o zaman tamamen perişan olurdu.

Böylesi, tabii ki daha iyi olacaktı. Buna rağmen nedense Cliff'siz bir hayatı düşünemiyordu.

Kamaranın kapısı çalındı. Amanda, kapıyı açmaya gittiğinde, genç bir denizciyi karşısında buldu. "Bayan Carre? Kaptan sizinle konuşma istiyor."

Amanda keten gömleği, Fas tarzı yeleği, göz alıcı beyazlıktaki pantolonu ve uzun çizmeleriyle Cliff'in dümendeki halini gözünün

önüne getirince yutkundu. Ancak başıyla onaylayıp ana güverteye çıktığı zaman, onu karşılayan Mac'in zayıf sırtı olmuştu. Mac, Amanda'nın hazırladığı sahte talimatı sorgulamamıştı ama kaptanın kendisi limandayken yazılı talimat almasının pek sık rastlanan bir durum olmadığını da belirtmişti. Amanda, Cliff'in çocuklarıyla meşgul olduğunu söyleyerek, konuyu hemen kapatmıştı. Mac bunu kabul etmiş ve öğleden sonra üçü birkaç dakika geçerken denize açılmışlardı.

Amanda ağır ağır subay güvertesine yaklaştı. Mac dümeni deniz subayı Clark'a devrederek, genç kadının yanına indi. Yüzü asılmıştı. "İyi günler, Bayan Carre."

"İyi günler." Amanda taze deniz kokusunu içine çekti, ama yosun ve tuzlu su kokusundan hiçbir zevk alamadı.

"Sorun nedir?"

Mac, "Av durumuna düştük," dedi.

Amanda gerilmişti. Denizcilerin kullandığı bütün argo kelimeleri biliyordu. Mac takip ediliyoruz ya da peşimize düşüldü, diyebilirdi, fakat her kelimenin farklı anlamları vardı. "Bizi kim avlayacak ki?" diye sorarken kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Bilmiyorum. Onları gündoğumunda fark ettik ama öğleyin bunun bir avlanma olduğu kesinleşti. Bizi kim avlamaya çalışıyorsa, oldukça çevik ve hızla yaklaşıyor. Bizi bir saat içinde yakalayacağını sanıyorum."

Amanda bunun Cliff olduğunu sanıyordu ve birden telaşa kapıldı. Bunu korku takip ediyordu. Eğer bu Cliff'se, muhtemelen genç kadından nefret ediyordu. Amanda arkalarına baktığında, onları takip eden gemi her ne kadar başparmağı büyüklüğündeyse de, onun varlığını ve gücünü hissedebiliyordu. Cliff kendi gemisini avlıyordu. Yoksa öyle miydi?

Eğer gerçekten çok öfkeliyse, intikam almak için genç kadını avlıyor olabilirdi. Elbette durum böyle değildi çünkü eğer öyle olursa arkadaşlıkları sona ermiş demekti.

Mac, "Hiçbir korsan bize yaklaşmayı göze almaz," diyerek başını iki yana salladı. "Tabii eğer aklını yitirmediyse veya bunun için para almadıysa. Bir gulete benziyor. Dürbünle iyice baktım ve on beş top saydım. Bu kadar küçük ve hafif bir gemiden kaçamayız ama savaşabiliriz. Gemiyi kolayca yok edebiliriz. Ben harekete hazır ol çağrısı yapıyorum."

Amanda sıkı sıkı giyinmesine rağmen titremeye başlamıştı. Göğüslerini ufka dikerek fısıldadı. "Sanırım bunun kim olduğunu biliyorum." Cliff'in taşan öfkesini gerçekten hissedebildiğini düşünürken, korkusu ve dehşeti gitgide artıyordu.

Mac şaşırmıştı. "Yalvarırım söyleyin!"

Amanda, şimdi kendisini Mac'in öfkesine hazırladı. "De Warenne'in talimatı sahteydi. Korkunç bir hata yaptım!" diye eklerken, bunun doğru olduğunu dehşet içinde fark etti.

Adam ona öylece bakakaldı. "Ne?"

Amanda derin bir nefes aldı. "Kaptanın emirlerini taklit ettim. Beni eve götürmenizi, o emretmedi. O talimatı ben verdim. İmzasını da taklit ettim."

Mac inanamaz gözlerle ona bakmaya devam edince, dudaklarını ıslattı. "Amacımın ne olduğundan haberi yoktu."

Mac, "Tanrı ikimizi de korusun!" diye bağırdı. "Beni teknenin altından geçirmekle cezalandıracak, kadın olduğunuz için şanslısınız!"

Amanda kuruyan dudaklarını tekrar ıslattı. Fazla ileri gittiği için gerçekten korkuyordu. Aralarındaki sevgi bağını yok mu etmişti?

"Yüce Meryem!" Durumu gittikçe daha iyi kavrayan Mac'in yüzü bembeyaz kesilmişti. "Tabii ki bizi avlıyor. *Gemisini* çaldın!" Sonra yüzü kıpkırmızı oldu. "Onun *en iyi gemisini* çaldın!"

Amanda yaklaşan gulete doğru baktı, iki yelkeni de görülüyordu. Mac yanılıyordu. Cliff yarım saat içinde bu gemiye çıkacak ve yüz yüze geleceklerdi. Doğru dürüst nefes alamıyordu. "Gemiyi *ödünç aldım*."

Mac, "O, böyle düşünmeyecek," diye haykırdı. Döndü ve aşağı gelmeleri için adamlarına bağırmaya başladı.

Mac haklıydı. Amanda'nın yaptığı şeye sadece bir erkek gözüyle değil, bir kaptan gözüyle de bakıyordu. Amanda tamir edilemez bir şekilde sınırı aştığını fark etti. Korkusu daha da derinleşmişti. Babası, onun bu yaptığını yapan, kadın ya da erkek, herkesi öldürürdü. Cliff ona elini sürmezdi ama herhangi bir kaptan kadar öfkeli olacaktı.

Aman Tanrım, aralarındaki bağı sonunda yok mu etmişti?

Denizciler hızlı bir şekilde yelkenleri bağlıyordu. Mac, "Siz en iyisi aşağıda bir yerde bekleyin," diye azarlar gibi konuştu. Gulete sinyal gönderin. Onun kaptan olduğundan emin olun ve gemiye çıkmasına izin verelim." Amanda'ya keskin bir bakış attı ve subay güvertesine geri döndü.

Amanda zar zor nefes alıp yaprak gibi titrerken, eteklerini savurarak kaptanın kamarasına doğru koştu. Kapıyı çarparak kapattı ve sürgülemeyi düşündü ama ne fark edecekti ki? Cliff gemisi için gelmişti ve Amanda'nın, onu engellemeye ya da gazabında kaçmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Vücudundan ter boşalmaya başladığında, yapmak istediği şeyin, kendisini savunmak ya da durumu açıklamak olmadığını fark etti. Yalnızca onun kollarına atılmak ve her şeyi geri almak istiyordu.

Fakat Amanda buraya kadar gelmişti artık. Kararına bağlı kalmak zorundaydı. Cliff'in sevgilisi olamazdı ve sırf onun onurunu ayakta tutmak için onunla evlenemezdi. Sonra gülmeye başladı, sinirlerinin

bozulduğunun farkındaydı. Cliff şu anda onurunu düşünmeyecekti ki! Cezalandırmayı ve gemisini geri almayı düşünecekti.

Geminin direklerine çarpıp duran yelkenleri ve geminin gövdesini yalayan dalgaların sesini duyuyordu. Gemi birkaç knot yavaşlamıştı. Titredi. Bir şekilde yaklaşan fırtınaya karşı koymak ve ilişkilerini düzeltmek zorundaydı. Ne yazık ki bu bir fırtına değil kasırga olacaktı.

Ve kasırgalar önlerine çıkan her şeyi yok ederlerdi.

Onu sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim, diye düşündü, birazdan *ne olursa olsun bunu etkilemeyecek*.

Ahşaba çarpan metalle beraber, kancaların sesini duydu. Amanda dudağını sertçe ısırdı, iç çamaşırları sırılsıklam olmuştu. Yüzündeki teri sildi. Cliff ne kadar kızgın olursa olsun ve öfkesi ne kadar uzun sürerse sürsün, ilişkilerini kurtarmak zorundaydı.

Gövdeye çarpan filikanın ve aşağıya halat atan adamların sesini duydu.

Kamaranın penceresini açmak için koştu. Daha fazla havaya ihtiyacı vardı ama lomboz zaten ardına kadar açıktı.

Kamaranın kapısı, menteşelerinden sökülerek açılıverdi. Cliff kapıda görününce, Amanda çığlık attı. Cliff kontrol altında tutmaya çalışsa da, öfkenin sert maskesinin altındaki yüzü gerginti. Amanda güçlükle soluyordu. Ona üzgün olduğunu söylemek istiyordu ama kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Cliff parmağıyla onu işaret ederken, gözleri vahşice parlıyordu. "Sana söyleyecek iki şeyim var, hanımefendi."

Amanda, başını salladı, kalbi yerinden oynamıştı. Cliff, artık ondan *nefret ediyordu*.

"Benimle eve geliyorsun. Ve evleniyoruz."

Gözlerini son kez genç kadının üzerine dikti ve hışımla dışarı çıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Amanda şok olmuş bir halde genç adamın peşinden koştu. Cliff hâlâ onunla evlenmek mi istiyordu? Onun namus anlayışının, öfkesine ve genç kadının ihanetine ağır basacağını tahmin etmeliydi.

Cliff hızlı adımlarla subay güvertesine çıkarak, kükredi. "Bir şişe viski getirin."

Bir subay emri yerine getirmek için fırladı.

Amanda Cliff'in aşağısında kalan ana güvertede duraksadı. Cliff hızla dönerek, elini kaldırdı. "Şimdi zamanı değil."

Amanda, nefesini içine çekti, kaskatı kesilmişti. Açıklama yapmak ihtiyacı içindeydi, keşke yapabilseydi. Cliff'in kendisine bu kadar öfke duymasına dayanamazdı. Ayrıca onun evleneceklerine dair sözleriyle ilgili ne yapması gerekiyordu? Korkunç gerçekse, onunla ne şimdi ne de sonrasında kavga etmek istediğiydi. Eğer Cliff kararını vermişse, Amanda ona karşı bir zafer kazanamazdı.

Ve şimdi de Cliff'in kararlı olduğu belliydi.

"Efendim!" MacIver'ın yüzü solmuştu.

Cliff, ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Bayan Carre'in oyunlarındaki payını anlat bakalım."

Mac, "Sizin emirlerinizin olduğu bir mektup vardı, efendim. Mektup kamaramda. Üzerinde imzanız da vardı. Hemen getireyim," diye durumu özetledi.

Cliff haşin ve uzlaşmaz bir ifadeyle bir anlığına gözlerini adama dikti. Amanda öfkesiyle bastırsa da, Cliff'in *incinmiş* olduğunu fark etti.

Amanda cesaretini toplayarak, kekeleyerek konuşmaya başladı. "Emirleri ve imzanı taklit ettim."

Cliff ona öyle dondurucu bir bakışla baktı ki genç kadın yanlış yaptığına karar verdi. Cliff'i incitmemişti, o öfkeliydi ve genç kadını küçümsüyordu. "Ne kadar akıllıca." Mac'e döndü. "Nöbetin bitince, emirleri bana getir."

Daha önce koşarak uzaklaşmış olan subay, acele adımlarla, elinde bir şişe İrlanda viskisi ve bir kadehle geri geldi. Kadehi görmezden gelen Cliff, şişeyi aldı, kafasına dikerek uzun uzun yudumladı. Amanda ürpererek kollarını vücuduna sardı. Böyle bir durumun içinde, böyle bir adamdan çok korkması gerekiyordu. Eğer Cliff artık ondan nefret ediyorsa –ki Amanda böyle düşünüyordu– onunla evlenmeyi nasıl düşünebiliyordu ki?

Çünkü diye düşündü kederle, *o iyi ve asil biri.*

Cliff içkisini tekrar yudumladı. Amanda nihayet genç adamın omuzlarının gerginliğinin azaldığını gördü. Daha sonra, Cliff ağır ağır dönerek ona doğru baktı. Yüzündeki tatsız ifade ne gergin ne de kontrollüydü, pek düşmanca da değildi. Cliff başını sallayarak kamarasını işaret etti.

Ve o anda, Amanda gözlerindeki kırgınlığı gördü.

Genç adamın öfkesi göstermelikti. Amanda yaptığı şeyden nefret etti ama onu terk etmek zorundaydı, öyle değil miydi? Döndü ve güverte boyunca yürümeye başladı, kalbi gümbür gümbür atıyor, sakinliğini korumaya çalışıyordu. Cliff'in kedi gibi sessizce arkasından geldiğini hissetti. Kamarasına girdi, yatağa doğru yürüyerek, karyolanın ayak ucundaki ahşaba sırtını verdi, gerçi arkadan gelecek bir saldırı beklemiyordu. Genç adamın saldırısı, doğrudan ve acımasız olurdu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Cliff odanın ortasında sanki batan bir gemideymiş gibi duruyordu. Menteşelerinden sökülen kapı yerde olduğu için kapı tarafı açıktı.

"Beni terk ettin," diye sertçe konuşurken, bakışlarını genç kadının yüzüne odaklamıştı.

Amanda tuttuğu nefesini bıraktı. "Özür dilerim. Gemini ödünç aldığım için özür dilerim ve..."

"Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra beni terk ettin."

Amanda kollarında olduğu ve onun da kendisi kadar seviyor gibi göründüğü zamanı hatırlamamaya çalışıyordu. "O sabah niyetimin ne olduğunu söylemiştim. Birlikte geçirdiğimiz gece hiçbir şeyi değiştirmedi." Cliff'in irkildiğini fark etti. "O gece harikaydı ama eve gitmek zorunda olduğumu söylerken ciddiydim. Öfkeli olduğunu biliyorum. Korkakça bir yol izlediğimin farkındayım, ayrıca Mac'i aldatmamalıydım..."

Cliff, "Gemi umurumda bile değil!" diye haykırınca, genç kadını şaşırtmıştı. "Gemimi aldığın için de memnunum, en azından korsanlara karşı güvendesin. Lanet olsun! *Seninle sevişti*m ve beni *terk ettin*!"

Acı veren konuşma biçimini görmezden gelmeye çalışan Amanda, kollarını vücuduna sımsıkı sardı. "Benimle evlenmek isteyeceğini biliyordum Cliff, hem de anlamsız olan sebeplerden dolayı. Bunu nasıl kabul edebilirdim ki? Birlikte geçirdiğimiz gece, yalnızca ayrılma isteğimi körükledi."

"Anlamsız sebepler için mi? Beni terk etmeni körükleyen tutkumuz muydu?"

Amanda, "Beni yanlış anlıyorsun," diye inledi. "Seni kırmak istemiyorum ama bekâretimi aldığın için benimle evlenmeye karar verdin. Onur benim için evlenme yolunda doğru neden değil."

Cliff ona doğru yaklaşırken, bakışları oldukça keskindi. "Benim sebeplerimin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı, Amanda?"

"Evet, var." Gözyaşlarının aktığını hissetse de, bir şekilde çenesini kaldırdı. "Sen bugüne kadar tanıdığım en onurlu erkeksin. Mektubumun, duygularımın derinliğini yeterince ifade etmediğini biliyorum ama senin ve ailenin bütün yaptıklarından sonra, seni terk etmenin, benim için ne kadar zor olduğunu mutlaka biliyorsundur."

"Duygularının derinliği," dedi. Burun delikleri genişlemişti ve gözleri ışıldıyordu. "Bununla kastettiğin, korumak istediğin arkadaşlık mı? Bana olan sevgin mi?" Cliff ona doğru son adımını atarken, tavrı soğuk ve alaycıydı.

Şimdi genç kadına tepeden bakıyordu. Amanda geri çekilmek ve ondan uzaklaşmak istedi, ama olduğu yere çakılmıştı. "Arkadaşlığımızı devam ettirmeyi isteyeceğini düşünmedim ama bu benim için çok önemli. Beni affetmen için sana yalvarıyorum, böylece yakın arkadaş olarak kalabiliriz."

Cliff, "Ben yakın arkadaş falan istemiyorum," dedi kaba bir ses tonuyla. "Ve lanet olsun, sakın bana, yatağımdayken de bir arkadaş gibi hissettiğini söyleme!"

Amanda kaskatı kesilmişti. "Bu haksızlık."

"Beni terk eden sensin. Asıl haksızlık bu," diye hiç ara vermeden bağırarak karşılık verdi. "Tüm yaptıklarından sonra, bunun haksızlık olduğunu kesinlikle kabul ediyorum ama çaresizdim."

Cliff başını iki yana doğru salladı. "Bir dükkân sahibi olmak istediğine hayatta inanmam. Ve hangi kadın gerçekten özgürdür ki? Sadece evde kalmış veya dul olanlar. Sen, ikisi de değilsin."

Diyeceği şeyden nefret ediyor olsa da, usulca ekledi: "Ben ilkini planlamıştım."

"Sen öyle san," diye parladı genç adam.

Amanda, sonra birden içinin korkuyla dolduğunu kabullendi. "Şimdi de beni aşağılıyorsun."

"Sen gerçekten bu kadar kör, bu kadar kayıtsız mısın? Seni nasıl aşağılayabilirim ki?" diye bağırdı ve ona doğru sokuldu. "Eğer seni aşağılasaydım, burada durmuş seninle evlenmek ister miydim?"

Amanda afallamıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atsa da, buna aldırmamaya çalıştı. Fısıltıyla, "Peşimden gelmenin gerçek nedeni ne?" diye sordu.

"Ben bir De Warrene'ım," dedi dişlerini sıkarak. "Oldukça kısa bir zaman önce babamın da dediği gibi, söz konusu aşk olunca, bizi hiçbir şey durduramaz."

Genç kadın nefesini tuttu. Yanlış mı duymuştu?

Daha sonra Cliff başını iki yana doğru salladı. "Senin bir dükkân sahibi olmak isteyeceğine asla inanmadım! Karşımda bir hanımefendi duruyor ama o elbiseyi çıkarırsam altında La Sauvage'ın olduğunu biliyorum."

Onu tamamen yanlış anlamış olmaktan korkan genç kadın, titredi. "Şu anda olduğum kadından asla vazgeçmem. Bu halimi çok beğeniyorum ama haklısın, baloda olmak yerine saçlarımda rüzgârı hissetmeyi tercih ederim. Cliff? Aşk derken, neyi kastettin?"

"Gerçeği bilmem gerektiğini kastettim," diye sorarken, gözleri parlıyordu. "Kahretsin Amanda, gerçeği hak etmiyor muyum? Sözlerin aklımdan çıkmıyor: himayemde olmayı istemiyordun. Söylediğin bu değil miydi? Bir dükkân sahibi olmak için değil, beni terk etmek için kaçtın. Benden bu kadar nefret etmene sebep olacak ne yaptım?" İrileşmiş gözleri acıyla titredi. "Paylaştığımız bağın çok farklı bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Cliff, senden nefret etmiyorum." Duraksadı, kalbi deli gibi çarpıyordu. Onu incitmişti ve yapmış olduğu seçimden kesinlikle nefret ediyordu. Daha da kötüsü, genç adam onu hâlâ anlamıyordu ve aşkını itiraf etmekten korksa da, başka seçeneği yoktu. O, bütün gerçeği hak

ediyordu. "Duygularım değişmedi. Hiçbir zaman da değişmeyecek," diye fısıldadı, yanağına dokunmak için uzanırken.

Cliff, genç kadının elini yakaladı ve sıkıca kavrayarak kendi göğsüne bastırdı. "Öyleyse anlamıyorum. Beni nasıl terk edebildin?" diye sordu. "Beni hâlâ seviyor musun? Çünkü ben seni seviyorum, Amanda, daha önce bir kadını hiç sevmedim."

Amanda çığlık attı, inanamıyordu.

"Evin girişinde seni balo kıyafetiyle gördüğüm an hayatımın en mucizevi tecrübesiydi. Ada sahillerinde başıboş dolaştığın o vahşi çocukluğundan beri seni sevdiğime inanıyorum. Ya da belki Kral Evi'nde, Vali'ye saldırmaya çalıştığın zaman sana âşık olmaya başlamışımdır." Gözleri heyecandan pırıl pırıl olmuştu. "Sadece sana olan ihtirasımı değil, yüreğimdeki duyguları inkâr etmek için çok çabaladım. Daha önce hiç âşık olmamıştım! Ailemin bazı bireyleri, beni kalın kafalı olmakla suçlamışlardı ve şimdi onlara hak veriyorum. Seni, daha önce hiç kimseyi özlemediğim kadar özlediğimin farkına varmama, o on sekiz günlük ayrılık neden oldu. O merdivenlerden indiğinde, sadece arzuyla değil, aşkla da savaştığımı fark ettim." Derin bir nefes aldı ve sonunda gülümsedi. Ardından gülümsemesi kayboldu. "Teklifimin onurla hiçbir ilgisi yok." Bakışları sertti. "Eğer beni hâlâ seviyorsan, bunu şimdi bilmeliyim."

Amanda'nın başı dönüyordu. Kollarına atıldı ve gözyaşlarının özgürce akmasına izin verdi. "Hiçbir zaman seni sevmekten vazgeçmedim. Bunu nasıl yapabilirdim ki?" Sonra yüzüne baktı. "Bu bir rüya mı? Beni gerçekten seviyor musun? *Beni* nasıl sevebilirsin?"

"Aslında," diye gülümserken, gözleri aynı anda yumuşayıp koyulaştı, "eğer güzelliğin ve cesaretin gibi aşikâr olanları bir kenara bırakırsam..." Gülümsemesi solgunlaştı ve ifadesi ciddileşti. " Sana, daha önce kimseye olmadığım kadar hayranım. Fakat bir şey daha

var. Gittiğin –beni terk ettiğin– zaman, kendimi kaybolmuş ve eksik hissettim. Aklım karışmıştı." Tereddüt etti. "Korku ve panik hissettim."

Bu adamın, hayatı boyunca büyük bir olasılıkla hiç korkmadığını fark eden Amanda, ona sarıldı. "Ben hiçbir zaman bir dükkân sahibi olmak istemedim." Göğsüne yaslanarak, fısıldadı. "Seni asla terk etmek istemedim ve asla tekrar terk etmek istemiyorum."

Cliff bir süre onu incitmeden, olabildiğince sıkı sarıldı. Genç kadının yüzünü kaldırarak, "Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı. "Bir keresinde, benimle denize açılmaktan başka hiçbir şey yapmak istemediğini söylemiştin."

Amanda'nın kalbi, patlayacakmış gibi yerinden oynadı. Genç adamın güzel yüzünü ellerinin arasına alabilmek için uzandı. "Yapmak isteyeceğim daha başka bir şey yok ki."

Cliff'in gülümsemesi mutlulukla geri dönmüştü. Genç kadını kucaklayıp kaldırdı. "O halde, bir deniz yolculuğuna çıkıyoruz, sevgilim." Onu, yatağa taşıdı. "Seni özledim. Ve ne kadar özlediğimi sana göstermek amacındayım."

Başını eğdi ve son derece yoğun duygularla onu öptü. Kalbi, aşk ve mutluluktan patlayacak gibi olan Amanda, dayanılmaz duygular içinde, ona karşılık veriyordu. Cliff, onu yatırırken Amanda, soluğunu tutarak, "Kendimi Külkedisi gibi hissediyorum," dedi.

Cliff, genç kadının üzerine doğru uzanırken, şefkatle gülümsedi. "Ben prens değilim."

Amanda güldü. " Cliff, sen kanlı canlı Beyaz Atlı Prens'sin ve sanırım bunu sen de biliyorsun!"

Cliff gamzelerini çıkararak gülümsedi ve onu, işkence yapar gibi ağırdan alarak öpmeye başladı. İkisi de nefes almak için bir ara ayrıldıklarında, "Bu geminin komutasını devralmıyorum," diye mırıldandı genç adam.

Amanda, bunun ne demek olduğunu tahmin edebiliyordu, bu kamarasında ve yatağında geçirilecek on gün demekti. Amanda, bunu dört gözle bekleyecekti. "Çok memnun olurum. Fakat sevgilim, herkesin önünde olmak istediğine emin misin?"

Cliff ona gülümsedi. "Aslında sana bir şey vermek istiyorum ve herkesin görmesi umurumda bile değil." Doğruldu ve açık renkli devetüyü pantolonunun cebine uzandı. Sonra büyük bir elmas yüzük çıkardı.

Amanda soluğunu tutmuştu.

Cliff, "İzin verir misin?" diye sordu.

"Bunu ne zaman aldın?" Oysa bir yandan da afallamış ve büyülenmiş bir halde elini uzatıyordu.

"Hımm," diyen Cliff, yüzüğü genç kadının parmağına geçirdi. "Büyük bir olasılıkla, ben bunu satın alırken, sen de bu gemiye binip denize açılmaya başlamıştın."

Genç kadının gülümsemesi kayboldu ve ikisinin bakışları birbirine kenetlendi. "Çok özür dilerim."

"Sevişirken, seni sevdiğimi söylemeliydim."

Amanda onun çenesine dokundu. Cliff başını çevirerek, elini öptü ve sonra gözlerinde tanıdık bir pırıltıyla gülümsedi. "Bir sosyete düğünü ister misin acaba?"

Amanda durgunlaşmıştı. "Düğün hakkında aklımdan hiçbir şey geçirmedim ki."

Cliff sokularak, bir süre onu öptü ve mırıldanarak, "Seni bizi Mac'in evlendirmesi için razı edebilir miyim?" diye sordu.

Amanda doğruldu. "Evet."

"Çok kolay oldu," derken kendinden memnun ve mutluydu. "Ama ben ikna kabiliyetimi göstermek için bir fırsat arıyordum."

"Onları evlendikten sonra gösterebilirsin," diye soluklanırken, inanamaz bir halde titriyordu. "Yani... şimdi mi demek istiyorsun?"

Cliff kalktı ve elini uzattı. "Evet, öyle."

Amanda yüzüğü çıkarıp ona verdi ve sonra elini tutarken, bakışları birbirine kenetlendi. Cliff yumuşak bir gülümsemeyle, masasından *Incil*'i almak için duraksadıktan sonra, onu kamaradan çıkardı.

"Mac. Kıyman gereken bir nikâh var, dümeni Clark'a devret."

Mac sırıtıyordu. "Tabii ki efendim." Ana güverteye atladı. "Efendim, herkesi çağırmaya izin var mı?"

Cliff omzunu silkti. "Burada kaptan ben değilim. İstediğini yap."

Mac döndü ve Clark'a başıyla işaret etti. Güvertedekilerin ve diğer taraflardan gelen denizcilerin ayak sesleri duyulurken Amanda, elini tutan Cliff'in yüzüne baktı ve hayallerinin gerçekleştiğini fark etti. En sonunda bir hanımefendi olmuş ve Cliff'in kalbine girmişti.

Güzel bir hayatın görüntüsü hayalinde canlandı. Ariella ve Alexi ile beraber kendilerini Rüzgârgülü'nde, turkuaz rengi denize nazır balkonda, samimi bir yaz akşamı geçirirken görüyordu. Kendini ve Cliff'i abanoz renkli karyolada, tutkunun sancılarında kaybolmuş bir vaziyette görüyordu. Kendisi, küçük bir bebeği kucaklarken, Cliff'in onlara sarıldığını ve gülümsediğini görüyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı.

"Hazır mısınız efendim?" diye sordu Mac.

"Evet, hazırım," diyen Cliff, boğazını temizledi. "Ama ilk önce bir şey söylemek istiyorum. Yeminimi kendim yapmalıyım."

Genç kadının ellerini tuttu. "Amanda, nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum." Gözleri buğulandı. "Kral Evi'nde seni kurtardığım gün, hayatımın merkezi ve varoluş sebebim haline geldin. Hemen sonrasında, seni korumak ve geleceğini güvence altına almak için yemin ettim. Bugün o yeminimi yerine getiriyorum."

Genç kadın ağlamaya başladı.

Cliff gülümsedi, burnu kızarmıştı. "Şimdi bir kez daha yemin edeceğim, sevgilim. Seni takdir edeceğime, sana saygı duyacağıma, seni mutlu edeceğime ve onurlandıracağıma yemin ediyorum. Diğerlerinin yanında ve en önemlisi ise, şimdi ve sonsuza dek, seni bütün kalbim ve ruhumla sevmeye yemin ediyorum. Hayatta ne olacağı belli olmaz ama ben şimdi kesinlikle hak ettiğin gibi sana rahatlık, zenginlik, sevinç ve barışla dolu bir hayat sunmak için yeri göğü inleteceğime yemin ediyorum. Ayrıca kötülükleri uzakta tutup tüm iyi şeyleri evimize getireceğim. Senin tamamen mutlu olmanı istiyorum."

Amanda ağlıyordu ve bir türlü kendini durduramıyordu. Cliff de Warenne sözünün eri bir adamdı ve geleceği güvence altındaydı. Genç adamın yüzünü avuçlarının içine aldı, titriyordu. "Seni çok seviyorum. Sen benim hamim, arkadaşım, kahramanım, âşığım ve aynı zamanda ilahımsın. Benim her şeyimdin ve her şeyimsin, her zaman hayatım olacaksın. Cliff, sen benim kalbimsin!" Gözlerini silmek için duraksadı.

Genç adam kararlı ve ciddi bir ifadeyle onu öpmek için eğildi.

Amanda, "Daha bitirmedim!" diye inledi.

Cliff, gülümsedi. "Lütfen, devam et."

Amanda derin bir nefes aldı. "Cliff, Alexi ve Ariella'yı zaten seviyorum. Çocuklarına merhametli, yardımsever, şefkatli bir anne olmaya yemin ediyorum. Ve," utanarak duraksadı, "eğer iznin olursa, sana daha çok evlat vermeyi arzu ederim."

Genç adamın bakışları sonunda gözyaşlarıyla yıkandı.

Gözleri parlıyordu. "Bunu ben de çok isterim." Sesi boğuk çıkıyordu. "Birkaç ay önce, denize açıldıktan kısa bir süre sonra, gönlümü sana bu gemide kaptırdım."

Amanda ona ürkek bir tavırla gülümsedi. "Sen benim hayat Prens'imsin ve seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim, Cliff."

Bakışları birbirini bulduğunda, orada ödem ve nem vardı. Sonra genç adam gülümsedi ve onu öpmek için eğildi.

Mac öksürdü. "Daha öpüşmek yok, Kaptan!"

Cliff şaşkın bir halde toparlanırken, etraflarında gülüşmeler duyuldu. "Unutmuşum," diye mırıldandı. "Devam et lütfen, Mac."

"Sen Kaptan De Warenne, ölüm sizi ayırana dek bu kadını onurlandırmaya, sevmeye ve değer vermeye, her şeyden vazgeçmek pahasına yemin eder misiniz?"

"Ederim," diyen Cliff, o anda genç kadının ellerini sıkıca kavramıştı.

"Amanda Carre, sizde bu adamı ölüm sizi ayırana dek, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, onurlandırmaya, sevmeye ve değer vermeye yemin eder misiniz?"

"Ederim," diyen Amanda, heyecandan titriyordu.

Mac ciddiyetle, "Bu teknenin kaptanı olarak bana verilen yetkiye göre, artık sizi karı koca ilan ediyorum."

Cliff güzel yüzüğünü genç kadının parmağına tekrar taktı. Amanda, kendini onun kollarına attı. Üst taraflarındaki, güvertedeki ve etraflarındaki tüm mürettebat tezahürat yaparak, onları alkışlıyordu.

Daha sonra Amanda birden kaskatı kesiliverdi ve omzundan arkaya doğru baktı.

Babası orada durmuş gülümsüyordu ve sonra ufak bir selam verdi. *Bugünü bekliyordum Amanda*, kızım. Artık gidiyorum.

Ve kayboldu.

Amanda, "Baba," diye soluklandı.

"Amanda?" Cliff, endişeyle soruyordu.

Hâlâ kollarında olan Amanda, yüzünü ona doğru kaldırarak gülümsedi. "Son zamanlarda sana, seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

Cliff de ona gülümsedi. "Lütfen, yine söyle." Genç kadını öpmeye başladı. Tekrar, tekrar onu öpmeye devam etti. "Ama ben, hem söyle hem kanıtla teorisine inanırım."

Cliff aşkını ispatlamak üzere onu öperken Amanda, gözlerini kapattı. Cliff onun sadece geleceğini değil, hayallerini de güvence altına almıştı. Cliff çok yanılıyordu çünkü o kesinlikle bir prensti, onun prensiydi ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti.

SON BÖLÜM

Windhaven, İrlanda

Balo, oldukça hareketliydi. Bir zamanlar oldukça meşhur –aslında hâlâ çok meşhur– olan Kaptan De Warenne'in eşi için yaptırdığı evdeki ilk baloydu ve güneydeki üç vilayetten herkes akın etmişti. Adare'den yalnızca iki saat uzaklıkta olan malikâne denize bakan kayalıkların üzerine inşa edilmişti. Dışarıdan bakıldığında, İrlanda'daki bir taşra evinden ziyade, bir Fransız sarayını andırıyordu. İçerisi ise, dünyanın her tarafından gelen eşyalarla, Avrupa, Ortadoğu ve Doğu'nun karışımdan oluşan dekoruyla çok şaşırtıcıydı. Dedikodular almış yürümüştü. Sonuçta hiç kimse, çağının en namlı serserisinin, bir aşk evliliği yapacağını hayal etmemişti. Fısıltılara bakılırsa Cliff, ölümsüz aşkının göstergesi olarak yalnızca bu muhteşem malikâneyi inşa etmemiş, aynı zamanda etrafındaki arsayla beraber burayı eşinin üzerine devretmişti.

"Muhteşem bir çift," diye yüksek sesle gülerek konuşan, yaşlı zengin bir dul olan Barones O'Connell'dı. "O, İrlanda'daki en yakışıklı adam, ayrıca kız da çok narin, zarif ve çok güzel!"

"Şahane bir uyum!" Vals yapan çifti daha iyi görmek için tek saplı gözlüğünü kullanan en iyi arkadaşı, zengin dullardan biri olan Kontes Marion, onaylayarak başını salladı. Akşamın ilk dansı olduğu

için, Kaptan ve eşi dans pistinde yalnızdı. "Genç adam oldukça iyi bir dansçı," diye fikrini söyledi.

"Ama kadın biraz daha iyi sanırım. Onlar vals yapmıyorlar sevgili Katherine, süzülüyorlar."

"Sanki sonsuzluğa doğru dans ediyorlarmış gibiler. Ne kadar romantik!" diye içini çekti. Adare Kontu ve Kontesi önde olmak üzere aile üyeleri piste çıktığında, bir anlığına, birbirlerine büyülenmiş gibi bakan yeni çifti izledi. Tekrar içini çekti. "Birbirlerine çok âşıklar, adam gözlerini kadından alamıyor."

"Tabii, bu De Warenne erkeklerinin kaderi. Skandal yaratan sebepleri boş verip gerçek aşkı bulmak, bir kez âşık oldular mı, sonsuza dek sevmek."

Ve iki eski dost, Adare Kontu ve Kontesi'nin de dâhil olduğu son birkaç skandalı hatırlayıp gülüştüler. Onlar için bu daha dün gibiydi.

Barones ona doğru yanaşarak, sesini fısıltı halinde alçalttı. "Çok komik ve saçma bir söylenti işittim."

Arkadaşı sabırsızlıkla ona doğru eğildi. "Ah, hadi söyle, Katherine."

"Duyduğuma göre," fısıltısını daha da alçaltarak, "Bayan De Warenne bir korsanın kızıymış!"

Bir anlığına Kontes gözlerini kırpıştırarak baktı ve ardından başını sallayarak kahkaha attı, Barones de ona katıldı. "Ona baksana! Tam bir zarafet örneği. Bütün genç hanımlar böyle bir incelik ve güzelliğe özeniyorlardır! Bu imkânsız!"

"Sana katılıyorum," diyen kikirdadı Barones. "Kesinlikle imkânsız!"

İki yaşlı kadın, bu saçmalığa katıla katıla güldü.

TUTSAK EDİCİ, GÜÇLÜ BİR AŞK İÇİN NASIL BİR DEĞER BİÇERSİNİZ?

"Brenda Joyce destansı karakterleriyle okuyucunun en derin duygularına hitap eden, büyüleyici öyküler yazıyor ve onu bir okumaya bağ sürekli daha fazlasını istiyor."
—Romantic Times Book R

"Brenda Joyce'un romanı ipek gibi akıcı davetkâr ve duygusal anlatımı çok yoğun"
—Liter

MASUMİYET MASKESİNİN AR
ATEŞLİ TUTKULAR

"Sırların, entrika ve yalanların ağı
âşığın tutkulu hikâyesi. Cüretkâr ta
hoşlananlar bu kitaptan kesinlikle

"Aşkın, aldatma, skandal ve gur
diği; duygusal ve sürükleyici bir
kici ve güçlü karakterlerle kur
hikâyesi. Brenda Joyce'un yeni
okurlarına büyük zevk verecek

TUTKULU BİR
ÂŞIK BİR K
SOLUK SOLUĞ

"Brenda Joyce tutkunun
üzerine hayranlık uyandır

"Tam bir Brenda Joyce k
zünlü ve romantik. Bayı

KORSANLARI ALT EDEN KAPTAN DE WARENNE BU VAHŞİ GÜZELE DE BOYUN EĞDİREBİLECEK Mİ?

Bir korsanın kızı olarak büyüyen Amanda Carre görgü kurallarından habersizdir. Babası idam edildiğinde onu öfkeli bir kalabalığın elinden kurtaran Cliff de Warenne'den önce kimseden yardım görmemiştir. Başından geçenlerden sonra İngiltere'ye gitmeli ve hiç tanımadığı annesini bulmalıdır, refakatçisiyse çapkınlığıyla meşhur bir korsan avcısıdır…

Cliff de Warenne bu güzel fakat vahşi kızı Londra'ya, sosyetik annesinin yanına götürmeyi kendine görev edinir ve ona başka gözle bakmayı kabul etmez. Genç kızı Londra sosyetesine yem etmemek için vasisi olarak onu eğitmeli ve ona uygun bir eş bulmalıdır. Ama genç kıza duyduğu arzuyu kontrol etmesi giderek zorlaşacaktır. Meşhur korsan avcısı, sonunda bir kadının kalbini ehlileştirmesine izin verecek midir?

"*Aşka Yelken Açanlar* okurlara tutkulu ve heyecanlı bir yolculuk vadediyor."
Publishers Weekly

"Brenda Joyce romanlarındaki güç ve tutkunun sınırı yok."
Lisa Kleypas